

**АНТ СКАЛАНДИС, ХАРИ
ХАРИСЪН
СВЯТ НА СМЪРТТА 5
СВЕТЪТ НА СМЪРТТА
ПРОТИВ ФЛИБУСТИЕРИТЕ**

Част 5 от „Свят на смъртта“

Превод от руски: Тодор Стоянов, 2002

chitanka.info

КНИГА ПЪРВА
РАЯТ НА ФЛИБУСТИЕРИТЕ

ГЛАВА ПЪРВА

Касилия — третата планета в системата на жълтото джудже Санпрайд (P0233-16) в южната част на външния ръкав на Галактиката. Кислороден свят от земен тип. Усвоен един от първите в началния период на Великата Експанзия. Етнически състав на планетата — основно европеиди. Държавен език — интерланг. Столица — Голденбург, около милион и половина жители. Високо ниво на развитие на информационните технологии и комуникации. Член на Лигата на световете с двестагодишен стаж. Епохата на галактическите войни засяга слабо Касилия. Планетата служи като междузвезден финансов център, а след това се превръща и в курорт от галактически мащаб и всемирно известен център на развлеченията; никога не е притежавала силен космически флот. Два пъти встъпва във войни с най-близкия си съсед — втората планета на системата (Дархан), но всички бойни действия протичат само в междупланетното пространство без нанасяне на удари по градовете и промишлените обекти. Понастоящем Дархан и Касилия поддържат дипломатически отношения в обем на необходимия минимум, но водят непрекъсната информационна, идеологическа и икономическа война.

От официалната
справка за планетата
Касилия

Огромният прозорец от златисто огледално стъкло с десет метра височина се пръсна и разсипа върху широкия тротоар в дъжд от блестящи парченца. За щастие, улицата пред фасадата на националната банка на Касилия в този момент практически беше пуста и смъртоносният стъклен дъжд заля само един служител от охраната и един случаен минувач, който явно се беше приближил до вратата на банката само под влиянието на алкохола. Сирената на аварийната сигнализация зави още преди първата стъклена осколка да се строши в керамичните плочки на тротоара, а само след дваайсет секунди от пристигналия микроавтобус се изсипа специално обученият полицейски отряд. Зданието беше отцепено, всички етажи проверени за присъствие на странични хора, всички комуникации бяха прекратени. Улицата бързо беше очистена от вездесъщите зяпачи, чието любопитство надвиваше страха им. Оказа се, че по всяка вероятност взривът е бил осъществен акустически, и за пристигналите след минута пожарникари нямаше работа. Кой можеше да предполага, че малко по-късно ще изригне огнен ад?

На следващия ден първите страници на всички столични вестници бяха посветени на ограбването на казиното, та нали странното нападение на банката се бе оказал само отвличащ маньовър. Журналистите се надпреварваха в остроумие, наричайки човека, организиран дръзкото престъпление, Новия Язон, Язон Петнайсетте Милиарда (точно толкова беше ограбената сума) или просто супергерой. Навярно в цялата обитаема Вселена единствено само касилийците са способни да възвеличават по такъв начин обикновения всъщност бандит, и да отделят най-голямо внимание на финансовите проблеми по време на истинска трагедия.

Действително, преди много години Язон динАлт, пристигнал неизвестно откъде, беше успял да спечели и изнесе от знаменитото казино Касилия повече от три милиарда кредита, заради което и беше удостоен с гордото прозвище Язон Трите Милиарда. Разбира се, игралният дом не се беше разделил охотно с парите си, и в резултат на тогавашните престрелки бяха убити шестима души. Всички те обаче бяха професионални охранители-рекетьори, които е доста трудно да бъдат причислени към категорията „мирно население“. Този път се бяха получили обаче неоправдано голям брой жертви, преимуществено абсолютно непричастни сто дваайсет и трима души, от тях тридесет и

осем — кореняци. Сред жертвите, въпреки късните часове, имаше и три деца.

Ето как протече всичко.

Около полунощ в игралния дом Касилия се появи човек с издута пътна чанта. Охраната вече беше изяснила, че в чантата няма нищо опасно — само пари — истински галактически кредити, минали извадкова банкова проверка банкноти по петдесет хиляди, сто хиляди и един милион. Човекът седна да играе на покер, отначало на дребно, но после бързо се увлече, качвайки залозите, и в продължение само на час той профука всичко, тоест почти половин милиард. При това той имаше вид на пълен идиот, очите му блестяха с искрената надежда да си върне загубеното. Последните милионни банкноти още не бяха стигнали до неизбежната каса на казиното, а той вече звънеше на някого за помощ. Много скоро се появиха се петима приятели на злощастния играч, като всеки носеше същата такава плътно издута чанта с пари. Оставаше само да се предположи колко е точният им брой, но крупиеето беше практичен човек и предпочиташе в такива случаи да не гадае, а просто да прехвърля парите в касата, където щеше да е далеч по-лесно да се изброят.

Най-добрият начин за такова прехвърляне той считаше включването в играта на още един не по-малко запален участник, тоест обикновена подставена фигура, от страна на казиното. А за да можеше този „идиот“ да играе с обезумелия пришелец и приятелите му наравно, трябваше да има и съответната парична маса.

Крупиеето заедно със собственика на казиното взеха решение да поискат финансова помощ от националната банка, която беше и един от акционерите на игралното казино Касилия. Парите в наличност бяха доставени в залата по един таен тунел, който минаваше под улицата. И тогава вече се захвана най-невероятната в историята игра със стомилионни залози. Едно от най-крупните казина в Галактиката представлява любимо място на най-богатите, и освен двете основни личности, се намериха и още няколко жадуващи да залагат гигантски суми и да погъделичкат нервите си. Така само след някакви си трийсетина минути общата сума от налични кредити в игралната зала на казиното очевидно превишаваше двайсет милиарда. Точно тогава и избухна взривът в отсрещната сграда, който пръсна витрината на националната банка.

Охраната на казиното реагира мигновено. Всеки знае какво следва да се направи в такъв момент. Играта се прекратява, всички присъстващи в залата се вземат под прицел, а по уредбата се разнася суров глас: „Хвърлете оръжието! Всички по лице на пода!“. Нищо подобно не се случи. Цялата компания на „идиота“, който губеше крупни суми, дори и не помисли да се подчини. Първо, оказа се, че те не са шест, а най-малко три пъти повече: останалите до момента бяха изпълнявали ролята на скучаеща или нескучаеща публика. Второ, всички те действаха точно, съгласувано и просто мълниеносно по един фантастичен начин. Цялата група откри огън на месо без дори и едно предупреждение. Охраната на казиното беше изрешетена буквално за един миг, а заедно с тях и още няколко човека, имали лошия късмет да се озоват на пътя на куршумите. Избухна пълна паника. Това се и оказа основната причина за неуспеха на втурналата се в залата полиция да осуети грабежа. Всичките пари в наличност, които в този момент се намираха в касата на казиното, на игралните маси и в джобовете на присъстващите, бяха невероятно бързо и професионално иззети и опаковани в огнеупорни чували. Всички, които се бяха опитали да попречат на този процес, биваха разстрелвани на място.

Специално подготвената за такива случаи оперативна група успя само да позабави придвижването на бандитите от казиното на улицата. Полицаяте не искаха да стрелят в присъствието на мирни граждани. Бандитите стреляха наляво и надясно, обезпокоени единствено за собствената си безопасност, като не жалеха дори и собствените си хора, прикривайки с особено внимание само носещите чувалите с парите. На помощ на полицията бяха извикани и армейски подразделения, и бандитите без съмнение щяха да бъдат заловени, но ... В този момент в небето над града изникна тежък военен звездолет, линеен кръстосвач клас „Пи-Кю“, който, разбира се, беше запеленгован от диспечерската служба на космопорта Диго, но не се подчиняваше на никакви команди. В пълно нарушение на всички правила от звездолета излетя лека канонерка. Под прикритието на ураганен огън от най-различно оръжие, в това число и такова, което изобщо не се използва в атмосферни условия поради опасността от взривяване на самите стрелящи, бандитите се скриха заедно с парите на борда на своя неголям, но могъщ кораб и благополучно се върнаха на звездолета. Загубите им в жива сила бяха само два човека. А

бронята вече на гигантския кръстосвач беше абсолютно непробиваема за касилийските оръдия. Възможно е грабителите да не бяха наясно, или изобщо да не мислеха за количеството на бъдещите жертви. Така или иначе, стартът беше проведен в аварийен режим, което означаваше крупно извержение на високотемпературна плазма и вследствие на това страховит пожар в самия център на гъстонаселения град.

Така завърши тази трагедия, отнела живота на сто двадесет и трима души, и превърнала в димящи руини един от богатите и красиви игрални домове на Галактиката.

Обърканите власти и явното изоставане на касилийската бойна техника от най-напредналите образци, ползвани от престъпниците, бяха причините за позорния провал при опита за залавянето им. Никой на планетата дори и не хранеше надежда за справедливо възмездие. Впрочем, касилийците въобще са равнодушни към смъртта. Така се е получило исторически в този вселенски център на всевъзможни развлечения и наслаждения. Тук, където нито денем, нито нощем не секва бурният и весел живот, са свикнали да узнават от безстрастните статистически сводки, че например в главния град на Касилия — Голденбург, ежедневно загиват десетки, а понякога и стотици хора. Най-вече хора от други планети. Загиваха в автомобилни аварии и бандитски престрелки, при пияни сбивания и кървави спортни турнири, умираха от свръхдоза наркотик и от неизвестни болести, донесени от чужди светове. Или просто поради това, че не ценяха особено собствения си живот. Смъртта на Касилия е нещо привично и във всякакви форми е повече от естествена. Някои от гостите на планетата идват специално за нея и я намират именно в Голденбург. Повече от удобно е да се умира там, където никой никого не търси и за нищо не пита, където няма даже закон, наказващ за случайно убийство. Тези пък, които преднамерено отнемат човешки живот, формално са obligани да понесат наказанието си, но в действителност извънредно рядко застават пред съда. Та нали те по правило са истински майстори на делата си, умеещи не само да извършат престъплението, но и да заметат следите си.

Случаят с ограбването на казиното обаче разтърси дори и равнодушните и иначе невъзмутими касилийци. Това вече бе надхвърлило всякаква мярка.

За никого не беше секрет, че във Вселената съществуват планети, намиращи се на етап на пълно подивяване и деградация. Те не само че не е възможно да бъдат приети в цивилизованата общност, но към тях дори е недопустимо да се подхожда с обикновена цивилизована мярка. И това е съвсем разбираемо. Жителите на Касилия обаче за пръв път срещаха раса, която владееше съвременните системи за комуникация, говореше на нормален интерланг, притежаваше могъща военна техника и в същото време не признаваше никакви общочовешки закони, били те нравствени, религиозни, граждански или углавни. Болшинството от тях едва ли би заложило от коя част на Галактиката бяха пристигнали тези морални чудовища. Впрочем, полицията много бързо разкри с кого се бе наложило да си има работа. На никого обаче от това не олекна.

Когато на една планета заради развлечения и отдих се скупчват скучаещи богаташи от всички близки и дори далечни звездни купове, сред тях обезателно попада и публика с много съмнителна репутация. Така че на касилийската полиция изобщо не ѝ остава време да скучае. Плещестите мъже в синя униформа са отлично тренирани и още по-добре информирани. Те умеят да работят и в най-нестандартни ситуации. Считани са за истинска гордост на планетата. Правителството дори ги нарича истински супермени и демонстративно не признава никакви правораздавателни работи. Макар и машини от подобен род да се разработват интензивно, и на другите планети да ги ползват редовно, както се говори, не без успех, то на Касилия доверие се оказва единствено на хората. Да, рискува се човешкия живот, но няма как. Тези мъже отиват доброволно на риск. И не веднъж или два пъти са излизали с чест и от най-безнадеждни ситуации, както сочи многогодишната практика.

Този път обаче Касилия изпи горчивата чаша на съкрушителното поражение. Те никога не бяха и допускали дори, а други направо бяха забравили, че на света могат да съществуват толкова дръзки, жестоки, безжалостни бандити, разполагащи със свръхмодерни технологии.

Въпросът с грабежа на казиното се обсъди от специално създадената правителствена комисия. Висшите полицейски чиновци, сътрудниците на контраразузнаването, собствениците на най-крупните предприятия и банки обединиха усилията си, сравниха базите си от данни, като единодушно стигнаха до извода. Оказа се, че Касилия е

била нападната от същите онези хора, нарекли на времето себе си Звездна Орда. Ордата беше претърпяла поражение, но няколко отломъка от нея бяха оцелели и както ставаше ясно, се бяха групирани в нещо друго. Организаторите на новата шайка бяха наричани космически пирати, а начело на шайката стоеше някой си Хенри Морган.

Полицейският компютър бе успял безпогрешно да разпознае лицето му.

ГЛАВА ВТОРА

— И за какво ми буташ тая карта, Арчи?

— А ти гледай по-внимателно. Ето тук червената линия обозначава маршрута на последната миграция на рогоносите, а тук зелената — посоката на масовия прелет на шипокрилите. Ако прокараме една въображаема равнина през космопорта Велф и град Отворен, тези линии ще бъдат симетрични една на друга, също както предметът и отражението му в огледалото.

— И какво ще означава това? — запита Язон, като се шляпна шумно по челото, сплесквайки един нагъл комар.

— Е, вариантите могат да бъдат няколко. Ето ти първите два: или тези твари се движат по линиите на магнитното поле на планетата, или... някой все пак управлява нашите птички и зверчета.

— Дааа, весела работа — изрече замислено Язон и погледна дланта си.

Последните думи на Арчи така го озадачиха, че ръката му сякаш застина във въздуха, и Язон не довърши естествения процес на размазване на комара по челото си. Ситният кръвопиец така и остана залепнал върху челото му. Кръвопиец... Насекомо... Дори и да е много дребно, все пак... Но откъде е дошло?!

Изглежда, Арчи първи загръ, че появата на комара в помещението на изследователския комплекс е още по-удивителен факт от неочакваното му откритие на симетричните линии. Идеалната геометричност на всички модули и щателната санитарна обработка на дрехите, оръжието, въобще на всички предмети, внасяни отвън във вътрешността на станцията, беше допълнена съвсем наскоро и от един нов, вече достатъчно добре представил се модул — био-енергетически екран. Хитроумното поле не пропускаше вътре нищо живо, ако то не разполагаше със специална пси-парола. А явлението комар, владеещ пси-парола, вече надхвърляше всякакви граници. Другата очевидна хипотеза беше, че комарът е насекомо-киборг. Но не беше, защото киборгът — това е организъм, в който задължително присъства и

биологичен компонент. Значи, комарът беше стопроцентов робот, електронно-механичен комар. Да, биваше си го!

Така лекомислено похабеният от Язон екземпляр на това уникално същество (или все пак устройство?) беше веднага поставен в контейнер, запълнен с инертен газ, и Арчи веднага извика Бручо като най-главния специалист в областта на пирянската флора и фауна.

Той обеща да долети, но още по видеофона веднага предупреди да не разчитат на някакви велики тайни, укрити в толкова дребен организъм. А дори и да се скриват, едва ли ще бъдат на биологично ниво. Арчи подкрепи мнението му и предложи лично да проведе физико-техническата експертиза на обекта след ентомологическите опити на по-старшия си другар.

Арчи, или Арчибалд Стоувър от далечната планета Юктис, още преди осемнадесет месеца условно земно време смени така любимата си астрофизика със съмнителните по резултатите си, но затова пък фантастично увлекателните изследвания на екологията на Света на смъртта. Младият учен веднага се хвърли с главата напред не само в научните проекти, но и взе участие в няколко експедиции, които за войнствените пирянци не представляваха нищо повече от обикновени разходки, но които жителите на другите планети биха взели за безумни авантюри. Арчи се учеше от Язон на спокойно отношение към пирянските особености, и постепенно възприе един нов поглед към окръжаващия го свят. По младежки бързо се адаптира към двете „g“, мина по ускорената програма задължителното обучение на бойните изкуства, по най-бързия начин изучи минимума знания по биология и дори престана да обръща внимание на бясните претоварвания при полетите, когато зад щурвала седеше жител на Пир. И най-накрая, усещането за смъртна опасност, която постоянно те дебне навред, и готовността да реагираш всеки миг станаха нещо съвсем привично за другопланетянина Арчи.

Той се бе превърнал в абсолютно различен от предишния Арчи човек, но не съжаляваше никак за това. И изобщо престана да съжалява, когато след едно невероятно по сложността си и вълнуващо пътешествие към центъра на Галактиката си намери жена, младата Миди, от една опасна, но много красива планета, с древното име Егриси. Целият му живот пое нов курс, и вече нямаше връщане към миналото — към тихата научна работа на тихата и скучно

благополучна периферия на Вселената — в световите от Зелената клонка. Арчи вече се бе заразил от Пир, екологическите тайни на тази планета и всичките ѝ древни тайни не му даваха мира. Смелите до невероятност личности на пирянците го привличаха като магнит, а гъвкавият ум на Язон в комбинация с невероятната му издръжливост и отчаяно упорство бяха като образец за младия юктисианец.

Миди също така се оказа от любознателните момичета. Така че се стараше да не изостава в нищо от мъжа си, винаги беше в течение на работата му и му помагаше в нея. Мета пък никъде не се отделяше от Язон. Ето тази четворка сега се трудеше тихо и доблестно в неотдавна построените лаборатории на изследователския комплекс, един такъв миниатюрен, но далеч по-съвършен двойник на предишния закрит град с непристъпен периметър, град в сърцето на хищните джунгли. Джунглите, наистина, не бяха вече предишното враждебно обкръжение, а най-авангардната техника стопроцентово защитаваше от всякакви случайности всички помещения на научния комплекс.

Пирянците обаче не се разделяха с любимите си пистолети, каквато и да беше защитата. Навикът е втора природа. През дългите години на общуване със Света на смъртта Язон отлично беше разбрал тази простичка истина. А сега и Арчи вече считаше себе си за пирянец. Дори и младата Миди носеше оръжие на под мишницата си, по-скоро от солидарност с младия си мъж, отколкото по вътрешно убеждение.

А ето че четирите пистолета, да не говорим за всички опозорили се защитни системи, се бяха оказали безсилни срещу един загадъчен комар.

Язон изпита лек световъртеж. Дали не беше заради тревожните мисли заради този нищожен комар? Ама че отровна мерзост! Сега обаче не беше моментът да се тормози с такива глупости. Той протегна автоматично ръка към стационарната аптечка. Информацията за отровата на комара постъпи в компютъра, обработката на данните отне само някакви си частици от секундата, и необходимото лекарство беше моментално въведено в незначително натровената кръв. Неприятните усещания го напуснаха веднага и той след тях изхвърли и неприятните мисли от главата си. Разбира се, биохимическият анализ също може да каже много по въпроса, но пък не беше негова работа да си блъска главата с този аспект. Не беше негова работа ли?

Арчи беше казал „Някой управлява нашите птички и зверчета.“ А това означаваше, че този някой управлява също така и комарите. Ето къде е първата крачка към разгадаването на тайната... А щом е проблеснала и тази мисъл...

Язон се усмихна. В момента седяха в стаята за отдих, която също беше и главната апаратна, също така играеше и ролята на приемна за посетители. Миди свари за всички кафе, и Язон държеше в ръка чашката с ароматична напитка, която по някакъв странен начин дразнеше паметта. Спомените му бяха някак си мътни и объркани.

Къде, кога и на коя планета се беше случвало нещо подобно? Ето, с гръб към него на пулта с главния екран седи Мета. Ето, пъстите на Арчи майсторски бягат по клавишите на портативния компютър, шлифовайки математическия модел на поредния изключително сложен процес. Ето Миди прелиства последната разпечатка с биофизическите данни и като че ли всичко ѝ е ясно. Много способно момиче. Не, не става. Никъде до този момент не бяха седели така на която и да било друга планета. Не е в това работата. На какво се усмихна Язон? Какви странни спомени изплуваха пред очите му?

Аха, ето какви. Дойде му на ум свършено абсурдната от гледна точка на науката мисъл, че ако те са напипали поредния подход към разгадаването на тайните на Пир, значи, някъде другаде във Вселената се е случило друго неординарно събитие. Тоест събитие толкова важно, че всеки момент за всички тях (минимум за Язон) природата на Пир ще изгуби всякакъв интерес, да не говорим за научни открития в тази област.

— Мета, скъпа — помоли я той, — свържи се с космодрума. Виж дали, такова, не е пристигнал някой. Или някой случайно преминаващ не ме търси от орбита? Разбери, моля те. Човърка ме някакво предчувствие.

При думата „предчувствие“, изречена бавно и отчетливо, Мета се обърна и го измери с продължителен и внимателен поглед.

— Не, на космодрума не се е случвало нищо интересно. Те влизат редовно във връзка с нас, а извънредната информация на практика пристига мигновено. Предчувствието те лъже, Язон. Успокой се. По-добре изслушай срочното съобщение на междузвездната информационна агенция.

— За какво става дума? — попита бързо Язон, сякаш стремейки се с въпроса си да отсече нежелателната информация. Именно в тази секунда чувството на неопределена тревога се конкретизира в съзнанието му и като се усили до краен предел, се превърна в усещане за надвисваща беда. Толкова остро беше то, че дори Миди, която притежаваше известни телепатически способности, открити от Язон още на Егриси, потрепера и се хвана за главата. Дали това беше научно или не, беше второстепенен въпрос, но Язон имаше високо мнение за екстрасензорните си способности, и беше привикнал да се доверява на възникващите някъде в мозъка му предчувствия.

— За какво е съобщението? — попита той, защото Мета мълчаливо следеше бягащия по екрана текст.

— За нападение срещу казиното „Касилия“ — отвърна тя и сякаш между другото, добави: — Ти май беше играл там на времето.

Тя помнеше прекрасно кога беше играл. Не беше възможно да го забрави. Та нали именно от онази нощ в „Касилия“ беше започнало всичко: стремителното навлизане на Кърк в живота на Язон, още по-стремителното навлизане на Мета в живота му, запознанството, преминало в невероятна любов, и като резултат: резкият завой в съдбата на смелия междузвезден авантюрист, а заедно с това и новата епоха в историята на Света на смъртта.

Не беше възможно да е забравила всичко това. Защо тогава го беше произнесла с такъв небрежен тон? За да успокои любимия си човек? А се получи точно обратното — в мозъка на Язон сякаш се взриви безщумна бомба. „Това не е случайност!“

— Защо съобщението е извънредно? — запита той с мигновено предрезгавял глас и неволно протегна ръка за цигара.

— Нали сме се разбрали, че тук не се пуши — намеси се Миди, включила се в „антиникотиновата кампания“ от чувството за женска солидарност с Мета.

Язон не ѝ обърна внимание, дори и може би не я чу, а Мета, която през това време вече се бе завъртяла в креслото си с лице към него, започна да обяснява без да се мъчи да изглежда спокойна. Извънредно интензивната, и поради това плашеща тревожност на Язон се беше предала и на нея.

— Съобщението е извънредно, защото има страшно много невинни жертви — обясни Мета. — Такова нагло престъпление

отдавна не се е случвало. За да завладеят някакви си петнайсет милиарда кредита, тези идиоти буквално са кацнали върху глада с тежък военен звездолет, и като са прибрали главорезите си, са стартирали още в същия миг. Можеш ли да си го представиш?

— Мога. Много добре помня Касилия. Помня града и онези големи тълпи в центъра на града... Кой са били тия отрепки? Успели ли са да ги разпознаят?

— С разпознаването са успели, но не и със задържането. Това е космическата банда на Хенри Морган.

— Морган? — удиви се Язон. — Почакай, почакай... звездната орда! Нали така?

— Точно така — съгласи се Мета. — Тогава нали успя да ни се измъкне.

— Хей, я почакайте малко — намеси се Арчи. — Аз също помня кой беше този Морган. Това е един типичен, и може да се каже, знаменит космически пират. Той отдавна е зарязал навиците си от онова време, престанал е да закача планените и по слуховете напада само кораби в междузвездното пространство с една съвсем немногобройна команда. Поради което си е жив и здрав до този момент и не се е изпречвал на пътя на Специалния корпус. Във всеки случай така ми разказваше Бервик.

— Точно така — тъжно произнесе Мета. — По-рано не е нападал планети. А сега напада.

— Морган е изкукуруигал — изрече със странна интонация Язон.

Никой не разбра дали се шегува или е сериозен. Язон се изправи, като решително смачка угарката в пепелника, и на всички им стана ясно, че на шефа на новия научен комплекс изобщо не му е до шеги. А и за какви ли шеги можеше да става въпрос в този момент!

— Налага се да летим до Касилия — обяви той.

И никой от тримата не се удиви. Не бяха от този тип хора. Дори и единствената истинска пириянка сред тях, за която едва ли можеше да има нещо по-важно от собствената планета, вече разбираше, че най-краткият път към победата над Пир лежеше през чужди далечни светове. Затова и тя беше единствената, която проговори.

— Касилия ще е само началото, правилно ли те разбирам? — попита го тя. — В гласа ѝ се промъкна една много лека, една забележима нотка на съмнение. — А после вече трябва пипнем и

Хенри Морган. — Последното изречение прозвуча вече като утвърждение.

— Разбира се, скъпа, точно този план имах предвид.

ГЛАВА ТРЕТА

Бручо установи еднозначно, че комарът е биологически обект с електронни схеми на мястото на нервната система. Тоест в крайна сметка се оказва типичен киборг. Арчи от своя страна потвърди наличието в организма на насекомото на полупроводникови схеми, иридиеви контакти и селено-цезиеви слънчеви хранващи елементи. Истински феноменално можеше да се смята откритото свръхминиатюрно приспособление за локация, кодиране и дешифриране. Казано на прост език, комарът бе усвоил истински шпионско прехващане на пси-паролата и по един нагъл начин бе използвал изобретената от пирянциите парола. Имаше за какво да се замислят след това откритие. Всъщност, умът на Арчи бе погълнат изцяло именно от този проблем. Към изследванията му активно се включи и старият Бручо, също и Тека, най-способният от младите му ученици, Стан — главният технически гений на планетата, и, разбира се, Миди, която все още нямаше солидно образование и житейски опит, но затова пък беше причастна към множество древни тайни на ядрото на Галактиката, и гореше от желание да помогне на своя Арчи.

Язон беше единственият, който остана настрана от цялата тази компания. Той още на научната станция издаде заповед да се подготвя за полет „Темучин“, свърза се по видеофона с Кърк, и му обясни ситуацията. Не можеше да се каже, че старият пирянки вожд беше във възторг от поредното отплаване на Язон и Мета в неизвестността, но приучен от опита си от последните години, се смири.

Рес, другият висш ръководител на планетата, също не възразяваше срещу новата идея на Язон, макар и да я считаше за прекалено екстравагантна. И наистина, за какво му беше на един от знаменитите играчи на Галактиката, забогатял по-бързо от всякакви банкери и индустриалци, побеждавал с гъвкавия си ум и хитрост цели планети, да смени изведнъж романтичното амплоа на междузвезден бродяга и новата почетна длъжност на научен ръководител с професията на частен детектив? Та нали не го правеше заради това, за да удиви всички? Обаче, по всяка вероятност, почтеният старец Рес не

случайно беше приет в Обществото на гарантите на стабилността и беше станал безсмъртен преди Язон и Кърк; мъдростта му надвишаваше тази на повечето хора. И сега някак си по своему бе разбрал смисъла от полета до Касилия. Бе разбрал, но без да го сподели с никого. Изпращайки Язон и Мета в далечния път, той тайнствено, но с добрина, се бе усмихнал. А и никой друг не бе дошъл да ги изпрати до кораба. Пирянците бяха раса, лишена от сантименталност и любопитството не спадаше към недостатъците им.

Язон издаваше по радиото последните заповеди до подчинените си в научния център докато все още летяха над джунглите на универсалната транспортна ракета, а на космодрума Велф, още след като стъпи в кораба, даде заповед за старт без да губи дори и секунда.

Искаше му се вече да са стигнали Касилия. Така жадуваше за това, че дори и не си направи труда да поиска справка за текущото състояние на планетата. А навярно си струваше. Та нали някога там го бяха произвели в престъпник, и чак след време се бе превърнал в герой — Язон Трите Милиарда, името се използваше като безплатна реклама на казиното „Касилия“. По-късно някой си Майк Саймън заплашваше да го даде под съд и на смъртно наказание именно на Касилия. Какво ли представляваше тази Партия на правдата (или Партия на истината?), която представляваше стоварилият се върху него безумен Саймън? Язон бе забравил на времето да уточни, в онзи момент изобщо не му беше до това. А ето че сега това можеше да се окаже от изключителна важност. Какво ли ако на планетата бяха дошли на власт именно „правдоискателите“? Каква ли участ бяха приготвили на неканения гост? Не беше трудно да се досети човек. Но и рискът определено си струваше! Интуицията му на препатил играч подсказваше, че на тази планета няма да се занимават с ареста му. Прекалено много години бяха минали. Колко бяха всъщност? Не можеше да си спомни точно. След това се опита да си припомни дали не му беше известно нещо, каквото и да е, за последвалите събития на Касилия. Дали не беше поглеждал в съответния том в библиотеката на Солвиц? Май че не.

В бързината бе забравил да вземе със себе си микродискове със справочна информация, освен това лекият транспортен кораб „Темучин“ не беше снабден с хиперпреходен предавател. И сега, когато вече летяха в специален режим с твърдо зададен курс към Касилия, а

изходът от хиперпространството се планираше в пределно допустима близост до планетата, явно не оставаше възможност за запознаване със ситуацията. В този полет Язон на първо място икономисваше времето, а всичко останало просто бе изскочило от главата му.

Общо взето, дните и нощите се налагаше да прекарват по традиционния начин. Деликатесите на борда на „Темучин“ бяха в изобилие, хубавите напитки също, забавните програми на дискове внасяха необходимото разнообразие в космическия бит, а и взаимната им компания още не им беше омръзнала. Една особеност придаваше на близостта им нещо ново, съвършено различно от ситуацията до този момент между двамата: те бяха сгодени. И каква дума само! Направо самата древност лъхаше от него. След като вече бяха сгодени, искаше им се да отидат и да венчаят в някой храм. В кой точно обаче? Дали не в храма на Великия Дзевесо? Язон обичаше историята, знаеше много от нея, но за съжаление, не беше специалист в подробностите на религиите.

„Един Господ ги знае тия религии!“ помисли си Язон и се усмихна на неочаквания каламбур. Главното беше, че и на двамата им беше хубаво заедно. Винаги, и сега, в тези четири дни и три нощи, ако ги приведеше към условно земно време.

А ето че в последния ден, когато бордовият компютър обяви, че до изхода от режима на хиперпространствен преход остават осем часа, и на двамата изведнъж им стана тъжно; дали умората от безделието не ги беше отегчила, или някаква вселенска печал се бе покраднала в сърцето на всеки от двамата. И след поредната чаша пенливо алтаирско заговориха женихът с невестата за вечното, тоест не просто за любовта един към друг, а за любовта във философски смисъл, за живота и смъртта, за доброто и злото, за красотата и целесъобразността, за познаваемостта на окръжаващия свят.

Язон изведнъж си спомни как всъщност безславно бе приключил полетът им към центъра на Галактиката. Та нали, след като бяха се сдобили със Златния Виторог, след като бяха победили коварните врагове, бяха успели да открият родителите на Язон, той най-накрая бе възтържествувал, бе се отпуснал, загубвайки почти изцяло контрола над себе си и бе изгубил всичко, което бе успял да завоюва до този момент.

Майката на Язон тогава бе получила извънредно съобщение (неразбрано от никого, с неизвестен подател, като дори и копие в бордовия журнал не бе останало!) и бе напуснала „Арго“ с бързина, достойна за други обстоятелства. При това от линкора бе изчезнал не само закотвения кораб на Нивела, но и първият „Овен“, с толкова мъки завоюван на планетата Йолк от командата пирянци. И двата звездолета бяха изчезнали в неизвестно направление. Айзон, естествено, също бе отлетял с жена си. А своя син и спасител дори не бе удостоил с елементарно кратко обяснение.

Общо взето, информацията беше нула. И заради какво бяха положили толкова старания да победят целия свят, бе останало непонятно. Дали не беше заради юктисианеца Арчи, намери щастието си на Егриси? Или е било заради Мета, която сега беше не само най-силната и най-знаменитата девойка на Пир, а също така и невеста на великия играч и междузвезден бродяга Язон динАлт. Но имаше ли смисъл само поради тази причина да изминат толкова парсеци? Кого да питат? Кой ще даде отговор? Може би Ривърд Бервик? Да, Бервик трябваше да знае нещичко относно събитията на Касилия. Подобни ексцеси бяха в пряката компетенция на Специалния Корпус. Следователно, трябваше да се свържат с Бервик веднага щом корабът се озовеше в обикновеното пространство. Поговориха си и за това.

След това Язон попита:

— Мета, как мислиш, имали ли са правото да убиват хора?

— Кой? — трепна тя от неочаквания въпрос. — Онези бандити ли?

— Да. Нали са убивали без дори и да се замислят.

— Не може да убиваш невинни хора — твърдо заяви Мета.

— Аз също така мисля — кимна той, след малко добавяйки: — Само дете понякога ми се струва, че изобщо не бива да се убиват хора. Знаеш ли, щеше да е страхотно, ако това станеше възможно. Никога да не се убиват хора.

— Кажи го на Хенри Морган. Обезателно — усмихна се тъжно Мета.

Веднага щом полетът продължи в обикновен околопланетен режим Язон не забрави да потърси Бервик, обаче големият галактически шеф не се оказа нито в световите на Зеления клон, нито в резиденцията му на Лусуозо, нито въобще в пределите на връзка.

Следователно, налагаше се да се мине без допълнителни сведения за Касилия и Морган.

Разстоянието до планетата беше вече толкова малко, че навигационната система на „Темучин“ автоматически се настрои на стандартните сигнали за кацане, и корабът премина в орбитален полет, вече след минута зависна над едно от най-големите в Галактиката космически пристанища — междузвездния космодрум Диго, което в превод от есперанто означава „бент, дамба“. Очевидно, пионерите от времето на Земната империя подразбираха под тази дума могъща преграда пред чуждите сили от враждебния космос, но се бе получило точно обратното: бентът на касилийския космодрум препятстваше проникването навън, а не нападенията отвън. Откритият винаги и за всички популярен курорт и делови център в южната част на Галактиката беше действително претъпкан от хора, а в междупланетното пространство изтичаше съвсем рехаво и щателно пресято ручейче от прогонени, банкрутирали, обрани до последната стотинка или просто изтощени от развлечения преситени гости.

Диспечерите на Диго приеха сигнала на „Темучин“ и много бързо му дадоха коридор за кацане. Едва ли някой на Касилия помнеше наизуст регистрационния номер на планетата Щастие, а освен тези цифри върху корпуса на пирянския кораб нямаше нищо друго. Обитателите на Света на смъртта така и не се бяха накатали да си измислят някакъв герб за двете планети. По всяка вероятност обаче автоматичният идентифициращ модул просто бе надзърнал в главния каталог на главния компютър на Лигата на световите, а там вече повече от две години съществуваше под вида на отделна регистрация далечната, полудива, но вече наистина почти щастлива планета. Фактът, че „Темучин“ се водеше към космическия флот на Щастие, а не към пирянския порт Велф, си беше чиста случайност, свързана по-скоро с историята на името на кораба. По правило пирянците не придаваха особено значение на такива глупости. Този път обаче тази бърканица се оказа от голяма полза. Та нали Язон изобщо нямаше намерение да афишира тук на Касилия любимата си в действителност планета. Паспортите им пък бяха общогалактически, каквито бе започнала неотдавна да издава Лигата на световите на представителите на цяла редица професии, чийто живот и работа изискваха интензивни полети от планета на планета.

На входа в терминала на космодрума и на изхода от него дълго и мудро им проверяваха документите, облъчваха със специални уреди скромния им багаж и костюми, изискваха да попълват митнически декларации относно вноса на особено опасни видове оръжия, силнодействащи отрови, наркотици и редки животни. А освен това там имаше и най-малко десет пункта, където се изброяваха вещи, които не на Мета, но дори и на Язон не би дошло в главата да помъкнат със себе си на чуждата планета. Такива като изделия на народни занаяти, музикални инструменти на древни народи, раковини на океански молюски, стихове в ръкописи, монети, пощенски марки и прочие подобни неща. В графата „Цел на пристигане“ и двамата без да им мигне окото написаха „туризъм“. Колкото и да звучеше странно, въпросната формулировка беше много близо до истината. Та нали Язон идваше на Касилия с чисто познавателна цел, той нямаше намерение нито да влиза в конфликт с властите, нито дори за пореден път да обира до шушка касата на игралния дом. А дори и да бе имал такова желание, нямаше никаква възможност да го осъществи, защото миналите оттам бандити не само че бяха обрели напълно, но и бяха разрушили едно от най-старите заведения на града.

А ликвидацията на последиците беше в пълен ход. Язон го беше забелязал още отдалече, когато шофьорът на хелитаксито, традиционният транспорт на Касилия, като се извини пред тях, обясни, че по-нататък няма да могат да продължат: кварталът бил отцепен поради мащабните ремонтни работи. Високо издигащите се над домовете манипулатори на строителната техника потвърждаваха думите му. Язон считаше, че е избрал най-краткият път до казиното, все пак помнеше нелошо града, но поради купищата строителни отпадъци, дълбоки ровове и заградителни препятствия, окичени с ярки флагчета, през цялото време се налагаше да описва осморки, така че на мястото на катастрофата се озоваха от съвсем неочаквана страна.

Разрушената от пиратите улица най-накрая се откри пред погледа им. Картината беше повече от печална. Особено потискащо впечатление оказа на Язон собственият му портрет, съвсем неотдавна украсявал фасадата на казиното над арката на парадния вход, а сега търкалящ се сред купищата отломъци. Огромното пластмасово пано по време на взрива се беше разцепило почти по средата, като оцелялата дясна половина на лицето му беше полята с някаква сива мръсотия, а

най-добре се бе съхранила отчетливо изобразената му ръка, хвърляща върху зеленото сукно златистите кубчета на игралните зарове.

— Господин динАлт! — повика го през шума на строителната площадка гръмкият глас на един добре облечен и по спортному облечен млад мъж с дребния сферичен мобилен телефон в ръката. Охрана? Сътрудник на разрушената банка? Агент от специалните служби? Имаше ли някакво значение? Налагаше се да разговаря. Нали всъщност и затова беше долетял.

Това беше третият път, в който го разпознаваха. Първият беше митничарят, пожелал на почетния гражданин на Касилия хубаво да си почине. Вторият беше таксиметровият шофьор, който през целия път се мъчеше да измъкне у знаменития си клиент тайната на големите удари в игралните зали. Третият беше този младеж с неясна професионална принадлежност. Язон и Мета се приближиха до повикалия ги тип прехвърляйки се през доста ниския, но затова пък извънредно неудобен за ходене по него паралелепипед от металопластмасови тръбни конструкции.

— Господин динАлт, лично господин Уейн ще се радва много да ви види в офиса си.

Това беше произнесено с такава интонация, че беше просто неприлично да изяснява кой е въпросният господин Уейн. Името будеше някакъв смътен спомен у Язон, но той не можеше да го свърже с нищо конкретно.

— Наблизо е — добави младежът, а Мета в отговор направи такава гримаса (уж било близо, а пък изобщо не разбирам къде ни водиш), че пратеникът счете за свой дълг да поясни: — Сър Роджър Уейн е президент на националната банка на Касилия.

Временният кабинет на президента на банката, чието здание беше варварски разрушено по време на нападението на пиратите, се разполагаше в момента в подземие, да не кажем бункера, на същата улица, но изглеждаше достатъчно просторен и дори помпозен благодарение на високите окачени тавани и шикозната обстановка. Пътят към цитаделата на финансиста минаваше през поне десетина тежки бронирани врати, не оставящи на посетителите никаква надежда за измъкване навън. На всеки праг Мета с внимателен поглед оценяваше дали ще може разбие бравата, и с всяка измината врата помрачняваше все повече и повече, съзнавайки, че подобни стоманени

конструкции не само не бяха по силите ѝ, но дори и Кърк щеше да си строши зъбите с тях. Язон изпаднаше в същото мрачно настроение, чувствайки се като уловен в капан. Единствената им утеха оставаха пистолетите, които никой до този момент не бе поискал да им отнеме.

Оказа се, че все пак познава господин Уейн. Беше го виждал само един път през живота си, а го бе познал веднага. Има и такива лица, които не блестят с нищо особено, но въпреки това се запомнят.

Уейн беше напълнял, оплешивял, лицето му сякаш бе потъмняло, но като цяло си бе останал все същия хлъзгав тип с потайни маниери. Допреди няколко години беше само един заместник-директор на една малка и скромна банка на края на града. Тогава лично бе проверил автентичността на всичките двайсет и седем милионни кредитни банкноти, връчени от Кърк на Язон, и една беше разменил на банкноти по хиляда. Особено релефен изплува споменът за онзи момент от онзи отдавнашен ден, в който начинаещият банкер с преbledняло лице поемаше от Язон дебелия пачка с банкноти с такава висока деноминация. Беше повече от ясно, че до онзи момент не му се беше случвало да държи толкова пари, които да му принадлежат поне отчасти. Всичко от онази паметна вечер отдавна беше история. Господин Уейн по всяка очевидност беше станал мултимилионер, дори и възможно милиардер, величайки се със Роджър Уейн, но навикът да преbledнява на нервна почва така и не го беше напуснал.

При вида на Язон смуглото му лице придоби неестествен сиво-виолетов цвят, а вече чисто лилавите му устни се разтвориха в една още по-неестествена и поради това много неприятна усмивка.

— Как се радвам да ви видя на нашата планета!

Възклицанието му определено не можеше да се счита за фалшиво, но Язон с чиста съвест го определи като двусмислено.

Той се усмихна едва доловимо в отговор и леко наклони глава, както го изискваше етикетът. Мета обаче не признаваше никакви етикеции и кръвта ѝ почна да кипи.

— Помня, помня, как ви предложих да оставите парите в нашата банка, а вие скромно ми отговорихте „не сега“. Помня, помня — буквално изблея със Роджър. — Е, какво, значи днес му е времето, така ли, господин динАлт? Станали сте богати, нали така? И ние забогатяхме. Какво ще кажете за едно взаимноизгодно сътрудничество?

— Не изключвам и такъв вариант — вежливо отвърна Язон. — Но ние със съпругата ми не сме дошли за това. Освен това пари в банката ви бих могъл да вложа без изобщо да бия такъв дълъг път, като го сторя чрез междузвездната компютърна мрежа. Днес ме интересуват обстоятелствата от неотдавнашното нападение срещу казиното „Касилия“ и вашите съображения относно местопребиваването на Хенри Морган. Обезателно ще го арестувам и ще го принудя да върне заграбеното. Като си плати и моралните и материални компенсации. Имате ли представа колко е това?

— Още десет милиарда — каза Уейн.

Сумата се стори малко големичка на Язон, но той запази мисълта за себе си.

— Добре. Значи Морган ще ви върне двайсет и пет милиарда.

Уейн само снизходително се усмихна, въздържайки се за момента от коментар.

— Вашите двайсет и пет милиарда непременно ще ви бъдат върнати — повтори Язон, като наблегна на думата „непременно“. — Какъв ще ми бъде дялът в този случай?

Отговорът последва моментално.

— Двайсет процента.

— Това е несериозно — възрази Язон. — Петдесет.

— Двайсет и пет — предложи Уейн.

— Петдесет.

— Трийсет и три и това е последната ми дума.

— Петдесет — повтори още веднъж Язон.

Уейн накрая не можа да сдържи смеха си.

— Язон, вие сте много проницателна личност. За миг само съобразихте, че тези петнайсет милиарда на казиното бяха именно моя собственост. Не чувствате ли в такъв случай, че аз ни на йота не вярвам в сериозността на предложението ви, а още по-малко в успеха на подобно мероприятие. Да нямате намерение да се изправите на жалкото си корабче срещу цялата пиратска армада?

— Гоподин Уейн! — оскърбено възкликна Мета. — От жалката ви избичка и най-крупният кораб ще ви се стори нищожен. Възможностите на моя транспортен кораб са сравними с тези на боен кръстосвач от среден мащаб.

— Работата, разбира се, не е в това — намеси се Язон, бързайки да прекрати разгарящия се спор.

— Извинете, госпожо, не бях прав — произнесе неочаквано Уейн. — Сега е ваш ред, Язон.

— Ще бъда кратък, господин Уейн. В открита схватка, в честен космически бой, ние веднъж сме се сблъскали с тая смела команда, макар и тогава тя да имаше малко по-различен вид. И тогава, забележете, победи ръководеният от нас флот. Хенри Морган представляваше всичко на всичко само един от главатарите на тази слабоорганизирана звездна шайка. Тогава той успя да се измъкне. Днес обаче аз нямам намерение да воювам толкова праволинейно с него. Има много и различни начини да преодолееш един враг. Някои от тях са познати и на вас, нали, господин Уейн? Лично аз, като професионален играч, не съм свикнал да разкривам собствените си трикове. Така че сега на нас двамата ни се налага да се споразумеем само в един общ аспект. Методиката на изпълнението си остава грижа на двама ни с Мета.

Уейн беше наклонил глава и ги слушаше вече без да крие любопитството си.

— Защо ли почвам да вярвам в успеха ви, Язон динАлт — произнесе замислено той.

— Е, най-последно! Между другото, много от тези, които вярваха, не свършиха по най-добрия начин.

— Надявам се, Язон, че тия реплики не ги отправяте като заплаха към мен — произнесе Уейн с утвърдителна интонация. — Все пак съм длъжен да ви кажа, че самоувереността ви не познава граници. Без всякакво съмнение, това е добре за играча, но в боя може да ви изиграе лоша шега. Така че гледайте да не се издъните преждевременно и ме изслушайте. Полицията практически призна поражението си в случая с Морган. Те са отлични момчета, но мога да работят само на планетата. Касилийската полиция наистина не е оборудвана и с елементарна космическа техника. А кой друг е в състояние да ни помогне? Бойният флот на „Лигата на световите“?... Това са наистина могъщи, но прекалено крупни и неповратливи формации. Остава само Специалния корпус... Между другото, известно ли ви е какво представлява Специалният корпус?

— Представете си, да — отвърна небрежно Язон. — Познати са ми имената Инскип, Колби, Ривърд Бронс, дори на последния бях лично представен.

Твърдението му за познанството с Бронс представляваше леко преувеличение, но нали Бервик наистина веднъж му бе предлагал да го запознае със заместник-началника на Корпуса.

— Чудесно — кимна Уейн. — Значи така. Ударният отряд на Корпуса в същия ден изгуби следата на Морган поради една много проста причина. Пиратите демонстрираха на целия свят чисто техническото си превъзходство. Техните кораби и радары са по-добри от тези на Корпуса. Разбирате ли?

— Но мозъците им, взети всички заедно, са по-дребни от моя.

— Браво, Язон! — изсмя се Уейн. — Още една такава фраза и честна дума, ще ви кажа къде да търсите Морган.

Язон дори и не успя да отговори. „И този тип ме обвинява в самоувереност! Нима всичко това е било блъф?“ помисли той.

Вместо него отговори Мета.

— А вие имате ли достатъчно основания да предполагате, че...

— Не продължавайте — прекъсна я Уейн. — Аз действително знам къде се намира Морган в момента. Макар че... все пак трябва да правите разлика между откриване и залавяне. Двете нямат нищо общо. Но за да не ви се стори изявлението ми голословно, ще се опитам да ви разясня как е ситуацията на планетата ни. Имаме си министър-председател със свой кабинет, има парламент, съществуват също така съд, преса, специални служби. Реалната власт обаче е в ръцете на хората с пари, повярвайте ми. А тези хора — това всъщност съм аз. Аз контролирам всички финансови потоци на Касилия, подчертавам: всичките. Затова и останалите граждани от редовия журналист до премиера, от тайния агент до председателя на парламента работят само за мен. И последно. Корабът на Морган отлетя от моята планета с парите ми на борда си. В такъв случай как да не знам накъде се е отправил? Надявам се, няма да настоявате да ви разкрия секрета си. Нека си ги имам няколко и аз.

— Нямам претенции към секретите ви — отбеляза Язон. — На мен и така ми е ясна цялата картина. Има само един неизяснен момент: къде се намира той в момента?

— Ще ви кажа — обеща Уейн. — Само ми отговорете, моля ви, на още един въпрос. Последният, но може би най-важният за мен. За какво ви е на вас Морган? Та нали съществуват далеч по-надеждни и дори и още по-интересни начини за печелене на пари?

— Разбира се, че не го правя заради парите — съгласи се Язон. — Но Морган разруши казиното „Касилия“. Това място ми е скъпо. Като памет за тогавашния ми триумф. И не само. Имам и много други спомени, свързани с него... Но вие няма да го разберете. Видяхте ли в какво са превърнали портрета ми? Този пират ми нанесе лично оскърбление. В това е цялата работа. Устройва ли ви обяснението ми? — запита го почти агресивно Язон.

— Устройва ме — отвърна след няколко секунди размисъл Уейн.

— Е, какво ще кажете сега за процента ми? — поинтересува се Язон.

— Знаете ли — усмихна се Уейн, — преди пет години, когато Касилия още фактически беше в ръцете на бандитите и в икономиката царуваха законите на междуклановите разборки, спасяването на откънати пари срещу половината сума беше прието за правило. Съгласен съм на петдесет процента.

Язон мълчаливо и с достойнство кимна.

Уейн натисна някакъв бутон върху големия пулт в средата на бюрото си — очевидно включи системата за информационна защита — и с едва доловим шепот потайно прошепна:

— Хенри Морган сега се намира на Дархан, в град Бурунghi, хотел „Лулу“... хей, къде хукнахте? — извика той подир гостите си, когато те, като истински прагматици и професионалисти, се сбогуваха с очи, обърнаха се и тръгнаха към вратата. — Не бързайте така. И не си мислете да летите на собствения си кораб. Пристигането му на Дархан няма да остане незабелязано, можете да ми повярвате. Единствената възможност да не изплашите Морган е да потеглите към Дархан с обикновен пътнически рейс. Сега ще ви повикам автомобил, който ще ви откара директно до трапа на отлитащия само след половин час звездолет „Гордостта на Дархан“.

— Онзи същият? — простена Язон.

— Същият — потвърди Уейн.

— О, тъмни Космосе! Няма ли край тия съвпадения!

— Няма, всичко е нагласено — измърмори Мета, когато вече крачеха по коридорите през отварящите се пред тях тежки автоматични врати в компанията на служителя от охраната. — Защо се съгласи на условията му? Нима мислиш, че иска да ни помогне?

— Разбира се, че не — усмихна се Язон. — Тоя тип хора помага само на себе си. По всяка вероятност обаче той ни даде добър съвет. Нали на този етап общите ни цели ни наистина съвпадат. Главното обаче, което трябва да разбереш, е: тук, на Касилия, ние сме в пълната му власт. Само да беше щракнал с пръсти и „Темучин“ просто нямаше да го допуснат на орбита. Така че единственият начин да се измъкнем оттук и да летим по-нататък е да играем по правилата му.

Язон едва в този момент забеляза пистолета в ръката ѝ. Интересно, откога? Добре че поне не го беше извадила в кабинета.

— Прибери го — посъветва я той. — Тук поне няма в кого, а няма защо да стреляш.

— Няма да го прибера — сопна му се тя. — Хващат ме нервите когато се налага да играем по чужди правила. Дай ми поне за минутка да дойда на себе си.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Докараха ги до междупланетния кораб точно минута преди старта и ги пуснаха в салона по специалния трап, спестявайки им паспортната проверка. Язон не придаде на факта особено значение, но когато им показаха местата в салона първа класа, удобните, меки, очевидно, най-добрите места на кораба, снабдени с толкова много технически приспособления, че едва ли за трите часа полет щеше да успее да севъзползва от всички бутони и лостове, Язон застана нащрек. Всяко от устройствата можеше да изпълнява и ролята на микрофон, камера, или нещо още по-лошо, да представлява някакво облъчващо устройство. Затова, още щом стартовите претоварвания приключиха и симпатичната тъмнокожа стюардеса инструктира пътниците за правилата на безопасното поведение, разрешавайки им вече да стават, Язон се изправи и веднага прошепна на Мета:

— Не искаш ли да се поразходиш до палубата с обзорния екран?

Нямаше нужда от повторна покана. Мета кимна с разбиране и измисли една неутрална фраза, предназначена за всички евентуални подслушващи в момента:

— Отдавна не съм летяла на пътнически кораби! Не е ли забавно, Язон?

— Разбира се, скъпа, и аз съм отвикнал от такива полети.

При обзорния екран се задържаха само за минута, колкото да се убедят, че никой не ги следи. После се върнаха в салона, но вече не в първия, а в този на опашката, който беше за пушачи. Там имаше много свободни места, а на заетите седяха лица с много съмнителен външен вид. Съдейки по миризмите, тук пушеха не само обикновен тютюн. Язон и Мета си избраха реда с най-раздраните кресла, разбито осветление, изкъртени климатични инсталации, откраднати електробръсначки, запалки и всякакви други липсващи битови уреди. От дясната им страна се намираха трима цепнатооки жълтолики граждани, напомнящи на Язон конниците от племето на Темучин не само с етническите си черти, но и с любопитните си дрехи, съшити от парчета кожи, тихичко опъваха наргиле. Вече бяха отплавали някъде,

оставяйки бренните си тела на мръсните седалки. От лявата им страна седеше един много черен младеж, по-черен дори и от стюардесата, с доста условно облекло, на когото правеше компания млада дама със същия антрацитен тен, още по-разголена и от компаньона си; двамата много увлечено се натискаха и облизваха. Те пък още по-малко напомняха на тайни ченгета. А да предположи, че заради Язон и Мета са монтирали подслушвателна и наблюдателна апаратура във всяко кресло на борда на „Дарханска гордост“, беше повече от смешно.

Язон запали цигара колкото заради играта (макар че елементът удоволствие също присъстваше) и се обърна към Мета.

— Хайде обсъдим какво ще правим. Май до този момент не съм споделял с теб, че възнамерявам да се запозная с Морган по-отблизо, дори да го предразположа към себе си, да го опозная отблизо, и после вече да го натикам в капана. Мислех и върху едни, да кажем, по-силови варианти, но вече след разговора с Уейн разбрах, че можем да действваме само с хитрост. Двамата с теб трябва да се внедрим в бандата му. Така се е наричало това откак свят светува. И ако Морган повярва в искреността на нашите намерения, победата ще е наша.

— Не се съмнявам в актьорските ти способности — отвърна тя, — но според мен, всичко ще зависи от това, знае ли той откъде сме и какво представлява планетата Пир.

— Права си, всеки, който познава пирянците лично, ще е наясно, че те никога не могат да станат разбойници и грабители. Но... Тук, на Касилия, народът е удивително сив, като според мен дори и господин Уейн никога не е чувал за Света на смъртта, а пиратите, които знаят само да грабят наред, едва ли ще блестят с по-обширна ерудиция. Освен ако някога някои легенди за планетата Пир не са стигали до ушите им. Например, твърде е възможно да са дочули с чия помощ адмирал Джукич е разбил Звездната им орда близо до Земята. Но легендите с това са и известни, че почти цялата достоверна информация е изкривена до неузнаваемост, така че едва ли могат да представляват заплаха за операцията ни.

— Е, да се надяваме, че си прав — кимна Мета. — Тук обаче нещи ми се струва задушно. Честно да ти кажа, с удоволствие бих се върнала в удобното си кресло.

— Не възразявам. Вече изложих най-важното. Не забравяй за ролята ни, тъй като сме бандити, имаме си неприятности с властите, и

затова искаме да се съберем с Морган, защото той е сила. Не го забравяй и успехът няма да ни изневери.

Лицето на Мета изведнъж стана отвлечено. Тя се замисли за нещо свое.

— Язон, спомням си за какво исках да те питам още по пътя до Касилия. Само ми отговори честно: защо въобще летяхме дотук? Специалната версия, предназначена за Роджър Уейн, мен не ме устройва.

Язон запали втора цигара и дълго мълча.

— Ако трябва да съм честен, и на мен самия не ми е съвсем ясно — произнесе накрая той. — Интуицията и по-рано ми подсказваше, че решението на загадката на Пир трябва да се търси някъде много далеч, възможно, дори и в друга Вселена. Но сега... Разбираш ли, сега страшно ми се иска отново да открия звездолета „Овен“ и родителите си. Твърде малко успях да разбера за тях и себе си.

— Ето! — възкликна Мета. — Ти се опитваш да заблудиш сам себе си. Накрая си призна.

— Но, мила... кой друг, ако не родителите ми, ще ни помогне да се доберем до Солвиц, а той на свой ред знае много за тайните на Пир. Убеден съм, че знае...

— Стоп — прекъсна го Мета. — Аз например изобщо не съм уверена в това, което казваш. Виж обаче главното — какво става. Отначало ти скачаш слепешката в движение в кораба на някакъв умопобъркан, и аз по едното чудо успявам да се измъкна полумъртъв от заспалата планета Апсала. После, без да сме решили проблемите си, се втурваме да усвояваме планетата Щастие. После, след като побеждаваме Звездната Орда и получаваме в ръцете си линкора „Арго“, се опомняме и се връщаме в родния си свят. Сега отново, без да сме разрешили нищо докрай, пак се хвърляме на кънда в дивия, за да се сражавме с астероида от отвъдното на Солвиц. Решението на зловещите ни тайни по някакъв чудесен начин се оказва именно там. Сякаш почти сме се докопали за опашката късмета си. Тук обаче и става ясно, че добитите от Солвиц знания всъщност ги няма. Кристалите съхраняват информацията, но не успяваме да я разчетем извън пределите на библиотеката на Солвиц. Трябва отново да построим същия такъв изкуствен астероид или отново да открием онзи същия, дето се измъкна в чуждата Вселена. Обаче вместо да се

захванем точно с това, ние изведнъж отново хукваме заради теб в центъра на Галактиката да търсим загадъчния Златен Виторог. С огромни трудности се добираме до него и абсолютно лекомислено оставяме да ни се изплъзне. И когато накрая Арчи е на косъм да реши проблема с Пир по най-обикновения начин, сиреч по чисто научен път, изведнъж, ни в клин ни в ръкав, в живота ни нахлува Хенри Морган. И с неговата помощ, както сега става ясно, ти се каниш да откриеш родителите си и Златния Виторог, тоест звездолета „Овен“. Правилно ли съм схванала?

Мета направи пауза, но много кратка; явно изобщо не чакаше отговор от Язон.

— Е, а когато изгубим Морган, ще почнем да го търсим с помощта пък на някой друг космически дрипав скитник или безумен учен, а за Света на смъртта ще забравим завинаги. Само ще възприемем като правило понякога да повтаряме като заклинание, че всичките ни странни подвизи се извършват в името на една единствена цел: спасението на планетата Пир от враждебните на човека твари. Ето така.

Язон я слушаше без да вярва на ушите си. Пирянциите и в частност любимата му изобщо не си падаха по многословието. Обитателите на Света на смъртта никога не умееха да произнасят такива тиради, но сега Мета не можеше да спре. Изглежда обидата, недоволството, раздразнението се бяха трупали в душата ѝ прекалено дълго, и сега всичко това се изля върху Язон като бурен емоционален поток.

Той беше като зашеметен и дълго време остана онемял.

— Е, кажи, не съм ли права? — агресивно го притискаше Мета.

— Не си права — уверено и спокойно ѝ отвърна Язон.

Пистолетът мигновено се озова в ръката ѝ, и веднага по същия начин се прибра в кобура ѝ. Язон се усмихна: пирянка, която толкова бързо умееше да надвива емоциите си — това беше много трогателно.

— Не си права, скъпа. Никога не съм забравял главната ни цел. Просто натурата ми е такава — на играч. Разбираш ли? А в играта са възможни и извисявания и падения, успехи и грешки, паузи и стремителни нападения. Всичко това съм го преживявал, и то неведнъж, никога, запомни го добре, НИКОГА не съм претърпявал крупни загуби. Защото аз не съм обикновен играч — аз съм уникален

играч. И тайната на уникалността ми до този момент не е известна дори и на мен. Може би, по някакъв странен начин, да е свързана с тайната на планетата Пир. Може би. Ето защо днес летим от Касилия до Дархан. Но много скоро ще се върнем в Света на смъртта, обезателно ще се върнем. А дотогава... нека все пак се върнем в удобните си кресла. Ще си поръчаме нещо за пиене, и може би ще успеем да дремнем преди кацането. Имам предчувствие, че на тая планета няма никак да ни е леко.

Двойката от лявата им страна неуморно продължаваше с любовните си забавления. А тройката отдясно бе навлязла в такъв дълбок транс, че човек трудно можеше да си представи как ще успеят да напуснат кораба след приземяването на Дархан.

На митницата възникнаха неочаквани трудности. В паспорта и на двамата се мъдреше голям малинов орел — гербът на Касилия. Този щемпел служеше като изходяща виза за туристите, преминаващи през паспортната проверка. Строгийт и мрачен граничар (или митничар?) с лице с цвета на междузвездно пространство им заяви, позовавайки се на официалния циркуляр, че стъпването на планетата Дархан с касилийска туристическа виза или с такава по покана е категорично забранено. Той бе застанал точно под големия плакат с откровено издевателски за тяхната ситуация надпис: „Ахлан ва сахлан Дархан!“, дублиран точно отдолу на интерланг „Добре дошли на Горещата планета!“. Въпреки всички традиции бяха превели дори и името на планетата. Тази глупост страшно нервираше Язон. Представителят на властта говореше много зле на общогалактическото наречие, но същността на думите му се схващаше лесно.

Отношенията между двете съседни планети никога не са се отличавали с особена топлота и дружелюбие, в историята бяха останали шест или седем войни дархано-касилийски войни и примерно още толкова договори за ненападение. Но до върховете на идиотизма двете планети стигат, както се вижда, едва в последно време. През онази година, когато Кърк изпращаше през Дархан огромен транспортен кораб с оръжие, закупено на Касилия с парите, спечелени в казиното, нямаше никакви проблеми с визите.

Тогава защо bankerът не ги беше предупредил за новите правила? Защо? Може би беше известил някого от официалните лица, с които например поддържа контакт по финансовите канали, и

възникналото в момента недоразумение щеше да се разреши от само себе си?

Язон едва не произнесе на глас името на Роджър Уейн, по чийто съвет те бяха пристигнали на Дархан, но навреме съобрази, че човек с такъв политически авторитет на Касилия едва ли се ползва такъв на втората планета. Налагаше се да съчиняват нова легенда в движение.

Туристите-любители на безразборните разходки по всякакви планети тук явно не ги долюбваха особено, и Язон поверително събщи на неумолимия страж на дарханските граници, че изпълнява специална мисия на Специалния корпус. Названието на тази организация, произнесено за всеки случай на четири езика, не впечатли особено граничаря, точно както и фамилията на господин Бронс. Язон реши да не споменава Инскип, защото не се познаваше лично с него. Името пък на Бервик беше най-добре да запази само за себе си. Нямаше никакъв смисъл да намесва и него. Цялата работа се бе оказала съвсем друга.

Язон мина на есперанто, който представителят на дарханската власт владееше значително по-добре, отколкото интерланг, тъй че последната произнесена от чернокожият инат фраза трудно можеше да бъде изтълкувана по някакъв друг начин.

— В нашата служба, камарадо динАлт, не е прието да се вярва на думите. Документите, ако обичате.

Ето кога Язон изпита съжаление, че не се бе съгласил на предложението на Бервик да работи в структурите на Специалния корпус. Трябваше да влезе в щата на службата. С манкирането на задълженията си все някак си щеше да се научи как да се справя, затова пък винаги щеше да има съответния документ в джоба си. Той направо беше забравил, че във Вселената все още има такива бюрократични режими и дебелоглави чиновници.

Мета пък абсолютно игнорираше ставащото, само дясната ѝ длан вече стискаше пистолета, добре че още не го беше навряла в лицето на граничаря. Реакцията на последния обаче беше повече от рязка.

— Камарадо — продължи Язон, — жена ми е малко изнервена, не ѝ обръщайте внимание, тя няма да стреля. Просто светът, от който идваме, това не е Касилия, а съвсем друг свят, който се отличава с повишена агресивност и опасности. Разбирате ли, камарадо? А на нашата планета нещата са много сериозни. И аз много ви моля да

подходите с разбиране, за да можем и ние да отвърнем със същото. Разберете ме правилно, камарадо!

Камарадото обаче вече бе престанал да разбира каквото и да е. Молбата на Язон той явно бе изтълкувал по своему, защото изведнъж стана червен като рак и закрепця не със своя глас:

— Аз съм муфатиш! Това гордо звание се получава у нас само по заслуги! Ние, муфатишите, се славим по цялата Галактика със своята пунктуалност, строгост и неподкупност! Как смееете да разговаряте по този начин с мен?

Направи секунда пауза, овладя се и продължи вече почти спокойно:

— Вашето поведение изобщо не ми харесва. Всичките ви обяснения са крайно неубедителни; агент на Специалния корпус без специални документи! Това е нечувано! И между другото, в паспортите ви не е отбелязано, че сте мъж и жена. Май само лъжете. Всичко казано от вас до този момент е само лъжа. Ще бъда принуден да ви изпратя на персонален оглед на вещите, дрехите и телата ви.

След като произнесе словото си, гордият от себе си муфатиш натисна клавиша за извикване на подкрепления, и само след секунди до него вече бяха застанали двама въоръжени до зъби полицаи.

Те размениха бързо няколко думи на местното наречие, което Язон за съжаление не владееше при всичките си изумителни лингвистични способности. Някога беше научил няколко дархански думи на кРъст, но това беше много отдавна, а местният език се отличаваше силно от всички широко разпространени наречия в Галактиката. Така че от потока не само трудно разбираеми, но и невъзпроизводими фрази, той успя да разчлени две често повтаряни думи: „афш“, което означаваше багаж (Язон не беше много сигурен дали се бе досетил за смисъла или думата бе изплувала в паметта му), и „мухарриб“ — това беше прозвището, с което се обръщаха към него с явното желание да го оскърбят. Обаче ситуацията се развиваше по такъв начин, че не благоприятстваше практическите занятия по дархански език.

Язон изведнъж си представи, как тази доблестна компания започва да обискира Мета, и потрепера. Отначалото сметката им ще се открие с три трупа, а после... Очевидно, после и самите те щяха да стана трупове. Едва ли Мета дори при всичките си изключителни

възможности щеше да успее да избие до крак целия състав на дарханската полиция.

— Камарадо, послушайте — започна деликатно Язон, радвайки се на факта, че Мета не разбира и бъкел от есперанто. — Уверявам ви, няма никакъв смисъл да правите обиск, тоест персонален такъв. Освен това жена ми, с която все още сме само сгодени, но не сме венчани официално, не понася фамилиарно отношение и всякакви такива насилствени действия. Имайте предвид, че тя е спортист и голям специалист по стрелба, а в последно време не е добре с нервите.

— Съчувствам ви, камарадо — откликна чернокожият муфатиш, усетил превъзходството си, който заговори вече едва ли не приветливо. — Съчувствам ви, но законът си е закон. И ако вие нещо не сте разбрали правилно, бързам да ви обясня, че дамата ви ще бъде обискирана от жени.

Той натисна още един клавиш и се появиха две миловидни момичета с деликатни черти и кожа с цвят на графитна смазка.

— Моля ви да ме последвате в камерата за обиск — обяви граничарят и така гадно се ухили, че на Язон за миг му проблесна: Мета ще я обискират, разбира се, тези черни момичета, но интересния процес ще бъде наблюдаван не само от похотливия граничар, но и от още цяла орда негови приятелчета. Очевидно в камерите за персонален обиск имаше монтирани камери, затова и всички така се радваха, предвкушвайки насладата! Е, момчета, съжалявам, но няма да ви стане играта.

Преди много години Язон беше прекарал известно време на Дархан. Беше изкарал една приятна почивка на крайбрежието на топлото море след изнурителните натоварвания край игралните маси на планетата Мехаут. Дархан от край време беше много специално място във Вселената. Тук, в държавата на религиозните фанатици, свято се спазваха заветите на някой си древен пророк, беше забранено почти всичко: наркотиците, алкохола, тютюна, проституцията, хазартните игри, хомосексуализмът, уличните шествия, разговорът на глас на древни езици, силната музика, превишаваща петдесет децибела, плюенето и секненето на публични места, ходенето на ръце (последният пункт се струваше особено смешен на Язон до онзи момент, в който той не научи, че към ходенето на ръце се причисляват всяко докосване на почвата с предните крайности.) Накратко, изтървеш

ли нещо на пода или на земята — забрави го. Не бива в никакъв случай да се докосва земята с ръце. Всичко, което е паднало на земята, след залез слънце се прибира от представителите на низшите касти. А хората с благороден произход не смеят да докосват земята или пода дори и само с пръстите. Местните закони наказваха строго всяко нарушение. Всеки можеше да бъде изправен пред съда, без значение на пол, възраст, и гражданство. Имаше случаи, когато представители на много богати планети биваха принудени да прекарат месеци зад решетките на ужасните дархански затвори, докато на междуправителствено ниво се пазаряха за размера на залога за освобождаване. Сумите всеки път бяха астрономически.

Да, планетата Дархан беше прекрасно място за отдих на високонравствени хора, укрепващи здравето си, и не считащи скуката за най-голямото зло във Вселената. Любителите на истинските развлечения, в целия спектър — от позволеното до непозволеното — летяха на съседната Касилия. Касилийските морета и реки по половин година се покриваха с лед, лятото там по правило беше студено, затова пък в планините, под покривите на разкошните солариуми, ресторанти, зимни градини, казина, публични домове и дансинги, кипеше здраво. Някой на времето се бе пошегувал, че на Касилия било разрешено всичко, дори и това, което е забранено, а на Дархан е забранено всичко, дори и онова, което е разрешено.

По този начин коренните жители на Дархан още от детство оставаха лишени от по-голямата част от житейските наслади. Тези морални уроди с израстването си се превръщаха в тайни наркомани, потенциални убийци и сексуални манияци, жадуващи всякакви забранени удоволствия с истеричността на освидетелствани идиоти. Язон си спомняше как около големия международен плаж в Дурбаид седяха дарханци, закътани в традиционните, предписани от религията сини балтони, и с часове наблюдаваха със силните си бинокли как се къпеха чуждопланетните жени в тесни бикини-прашки. Законът забраняваше на дарханците, както на мъжете, така и на жените, да разголват тялото си на публично място, а до международните плажове не им се разрешаваше да се приближават на по-малко от петстотин метра. Язон и съчувстваше на тези странни хора, и им се присмиваше. Сега обаче не му беше до смях. Тези уроди се канеха всеки момент да оскърбят Мета, а Мета умееше да се защитава. Пък на практика кой би

могъл да я оскърби? За какво въобще се притеснява!? Та това беше повече от смешно. Нали всеки средностатистически полицай ще започне с разоръжаването ѝ. А обезоръжаването на един пириянец е процес, който когато и да го започнеш, ще си свършил още преди това. Въобще, скучен процес.

Да, значи неслучайно нещо му бе подсказвало по време на полета, че на тази сурова планета конфликтът с властите ще е неизбежен. В плановите му обаче не влизаха престрелки още на космодрума. Той с трескаво отчаяние търсеше изход от възникналата ситуация.

Както винаги, помощта се появи съвсем неочаквано. Един много мургав, но по-скоро от космическия загар, отколкото по природа, мъж изникна до тях с ослепителната си усмивка от бисерни зъби. Беше облечен в елегантен светъл костюм, чиито белоснежни лацкани подчертаваха благородната красота на златистошоколадената кожа и синкаво-черните му коси.

— Другари, моля за извинение, това са наши приятели, приятели на планетата ни — започна той с леко запъване на есперанто.

Работата очевидно не беше в произнасяните думи, а в статуса на появилия се мъж. Той махна с ръка; на опъката страна на китката му блесна ярка значка; Язон не успя да прочете надписа, но всички дарханци скочиха като един, и малко остана да изтракат усърдно с токове. Язон проумя, че опасността беше отминала, шумно въздъхна, и като притвори за миг очи, се обърна на интерланг към непознатия:

— Дойдохте тъкмо навреме. Много ви благодаря.

— О, аз съм щастлив да ви приветствам на нашата планета — откликна мъжът, превключвайки с радост на интерланг. — Казвам се капитан Кортес. Следвайте ме, моля.

Мета отмести погледа си от ваксаджийско-черното лице на суровия граничар върху бисерно-шоколадовата усмивка на Кортес, и очите ѝ недвусмислено излъчиха „От трън, та на глог.“ Движението обаче обещавахе да е по-интересно от престоя на космодрума; и двамата бяха солидарни в това си мнение.

Пътят към изхода на улицата минаваше кой знае защо през един безконечен коридор без врати, сякаш отново бяха налезли в телескопичния трап. Дали този загадъчен Кортес не ги водеше във вътрешността на в някой друг звездолет, вместо да ги покани

гостоприемния град Бурун-гхи? И двамата обаче бяха запомнили правилно посоката, а сега без съмнение крачеха точно в противоположната страна на площадката за кацане. Никой не ги накара да се събличат, нито да се разоръжават, нито даже поиска ръчния им багаж, и лека-полека се завърза миролюбив разговор. Кортес уверено вървеше отпред, като не само че не ги конвоираше, но дори и не се оглеждаше назад.

— Ще ме извинявате, но мога ли да разбера каква организация представлявате? — въпросът беше, разбира се, зададен от Язон.

Мета само стрелкаше с очи обкръжаващата ги среда и постоянно следеше дали някой няма да ги изненада отзад. Коридорът обаче си оставаше безлюден.

— Бих искал да ме считате като представител на Дархан изобщо, макар че аз съм капитан от морския флот, и съсобственик на най-крупната на планетата туристическа компания. Ще се радваме да ви покажем всичките си забележителности, ще ви предложим да прекарате времето си на златните пясъци на най-добрите плажове в Галактиката, да вземете участие във вълнуващ лов на гигантския пустинен снехобирдън или на океанския моржоопашат, а ако желаете, можете да извършите поклонение в древните светини на Дархан заедно с истински вярващите дарханци, а също на вашите услуги ще бъдат разкошните апартаменти в най-добрите хотели на Бурунг-хи, Дурбаид и Джугисхина.

Кортес сипеше сияйни перспективи с равния си мазен глас, също като някой автоматичен секретар в солидна фирма, и Язон проумя, че тая хитра лисица само протака и печели време.

Следователно се налагаше по най-бързия начин да секне механическият заучен словесен поток.

— Простете, а може ли да си поръчаме апартамент в хотел Лулу?

Гърбът на Кортес сякаш се изпъна при това име, но беше възможно Язон да се е заблудил; някои хора имат навика да се сепват при неочаквани въпроси.

— Разбира се, че може — радушно отвърна представителят на туристическата компания и по съвместителство морски капитан. — Само че това не е най-добрият хотел в града.

— Но аз вече веднъж съм отседнал там — излъга Язон. — Искам да си припомня доброто старо време. А желанието на клиента е

заповед. Не е ли така, господин Кортес?

— Но разбира се, господин динАлт! — възкликна Кортес с преувеличен ентузиазъм без да се обръща.

Налагаше се да му зададе още някакъв въпрос, който да го принуди да го погледне в очите. Какъв беше този идиотски маниер да разговаря със събеседника си обърнат с гръб към него?

— Господин капитан, как узнахте за пристигането ни?

Кортес беше готов за този въпрос и излъга без дори да се замисли.

— При нас биват изпращани списъците на всички пътници, регистрирани в космодрума на Касилия за поредния рейс на „Дарханска гордост“. Нима бихме могли да пропуснем такава знаменитост като вас?

„Лошо работите, момчета — помисли Язон. — Покрай банката ни следяха, а на космодрума ни изтърваха, защото иначе щяхте да знаете, че не сме минавали регистрацията. Груба грешка, момчета.“

Крайно време беше да предприеме нещо. В дъното на коридора вече се виждаше изхода: бягаха слънчеви зайчета, зеленина, автомобилен паркинг. Там щяха да ги чакат многобройните колеги на Кортес. Дори и Язон нямаше никакво желание да се озове в лапите на тази „туристическа компания“. Мета отдавна беше готова за решителни действия, всъщност едва ли имаше момент, в който да я сварят неподготвена. Само да й даде сигнал.

Подобен сигнал, разбира се, не се подава на езика, на който общуваш с врага; най-добре да го направиш на език, който той със сигурност не владее. Макар че кой можеше да е сигурен откъде е този „морски“, а всъщност междузвезден капитан, и колко наречия владее? Имаше един много добър начин да го разбере: като изтърси фраза на родния език на „капитана“. Стига само да знаеше кой е родният му език!

„Давай, Язон, съобразявай бързо!“ — пришпорваше той себе си. Времето забърза със страшно темпо и Язон с усилие на волята разтегляше всяка секунда, опитвайки се да предугади колкото е възможно повече ходове напред. Този прием със „забавяне“ на времето понякога го използваше, когато играеше на карти, рулетка или зарове, и също не беше в състояние да обясни природата му. Втората

екстраординарна способност на Язон си оставаше същата загадка и за самия него, както и старата позната, прословута телекинеза.

Капитанът отпред отчетливо забави крачка, в ушите им зашумя, в коридора сякаш леко притъмня, а Мета бавно-бавно вдигаше ръка с пистолета. Язон, без да проговори дори и дума, а само с очи, леко разклати глава наляво-надясно, давайки ѝ с това да разбере, че всякаква стрелба в момента е изключена. С мъчително напрежение избираше езика, на който да произнесе главната си фраза. Фамилията Кортес му беше позната с нещо от историята на старата Земя, изплува дори и малкото му име — Ернандо Кортес, Испания. Той владееше много слабо испански, знаеше само отделни фрази, но затова пък на родствения му италиански говореше почти свободно и дори беше обучил и Мета, ако не да говори, то колкото да поддържа някакъв елементарен контакт на него. Ето, това беше! Еврика!

— Този тип постоянно ни работи — произнесе Язон на италиански, като изговаряше отчетливо всяка дума. — Не е ли време да му бием шута? Ето, в ляво се показва проход.

От лявата им страна наистина се бе открил страничен коридор, първият през целия им път, и в края му, буквално само на трийсетина метра, зад стъклените врата блестеше огледалната повърхност на едно неголямо, оградено с каменна ограда езеро, виждаше се сребярият каросерия на някакъв автомобил, и една фигура на полицаи в бежова униформа до самия изход.

Мускулите на Кортес под леката памучна тъкан на сакото видимо се напрегнаха. Дали бе заподозрял намеренията им? Впрочем, когато зад гърба ти изведнъж превключат на непознат език, има от какво да се стегнеш. И въпреки всичко Кортес не се обърна. Изумителни нерви!

— Ами... ако... той... разбира... какво... искаме... да си... кажем? — старателно, макар и не винаги точно припомнайки си думите, запита Мета.

Язон я разбра и ѝ отговори с усмивка, като съвсем неочаквано, но тъкмо навреме, в паметта му изплува една единствена испанска дума:

— Че какво ли може да разбере тоя марикон^[1]!

Кортес мигновено се извъртя към тях. Очите му пламтяха от бяс. Ръката му мигновено се плъзна в пазвата, а устата му се отвори в ням крясък. Никой обаче и не разбра какво се канеше да извърши.

Изпълнявайки буквално заповедта на Язон „да не стреля в помещенията на космодрума“, Мета нанесе на нещастния туристически агент мълниеносен удар с лявата ръка, а за по-сигурно добави и един вече по-лек удар с дръжката на пистолета по темето на Кортес. Ударът беше наистина лек, дори небрежно нанесен. Неписаният кодекс на честта забранява да се убиват онези, които не възнамеряват да ти отнемат живота. А пирянците се славиха не само с решителността и липсата на жалост, но и с честта си.

На полицая на изхода, който беше напълно невинен, само му отнеха за всеки случай пистолета и го бутнаха във водата; налагаше се да го изкарат от строя за известно време, още повече че наоколо гъмжеше от мераклии да размахват крайници и пистолети. Само след миг ги обгърна жестока жегга. „Нима това е яростта вътре в нас?“ — удиви се Язон. — „Или е някакво защитно лъчение?“ Нямаше време обаче за никакви главоблъсканици. Мургавите юнаци в бели костюми напиреха от всички страни, и се налагаше да се върти като пумпал. Схватката се оказа малко необичайна — явно не възнамеряваха да ги убиват, но дори и нямаха намерение да ги осакатяват, а само да ги заловят, завържат, отвлекат... Само че не бяха попаднали на подходящата плячка.

„Изумително бездарна работа! — продължаваше да си блъска главата Язон, без да разбира кого критикува. — Кой им е давал инструкции за обектите за залавяне? Та те дори да пуснат и цял взвод срещу двама ни с Мета, без специални технически приспособления могат само да си мечтаят да ни заловят.“

Двамата също нямаха намерение да лишават противниците си от живот. Язон все гледеше да ги бие в болевите точки, а Мета, усещайки явното си превъзходство над съперниците си както в скорост, така и в сила, прибъгваше основно към любимия си похват: трошенето на противниковите крайници, при това не само горните, но и долните, с такава лекота, с която домакините трошат макароните, които не се побират в тенджерата. В този случай беше просто неприлично да прибъгва до пистолета.

В един момент жеггата се усили още повече. Боят течеше все така леко, а с дишането имаше проблеми и трудно се съобразяваше. Къде въобще бяха попаднали? Трябваше да си пробиват път към града или към гората, или където и да е другаде. Кое беше по-близо? Да не беше

вътрешният двор на космодрума? Нечия частна собственост? Покрайнините на града? Прекалено много зеленина ги обграждаше, същински джунгли, макар и разсечени на две от правата като стрела и блестяща пътна магистрала. Но с какво да се движат по нея? Е, в техния случай нямаха кой знае какъв избор. Единственият видим автомобил стоеше до самия вход на площадката на паркинга. Онзи същият, който се виждаше още от коридора. И зад волана му седеше същото конте издокарано в неизбежния бял костюм. Навярно очакваше да му доведат „почетните дархански гости“ овързани като коледни пуйки, за да ги закара натъпкани в багажника направо на господаря си. А въпросното конте явно гореше от желание да си получи полагаемата порция.

Шофьорът се измъкна от автомобила и рязко се изправи.

Охо! Та той държеше нещо подобно на пушка, дълъг тежък пистолет с не съвсем привична конструкция. Дали не беше плазмен? Или все пак нервнопаралитичен? Или обикновен газоструен с някакъв приспивателен газ? Но те не бяха подготвени дори и за последния вариант, нямаха желание да си правят излишни експерименти. Така че, момчето, ще ни извиниш, но нямаме време да се церемоним с теб.

В този момент Мета все още беше заета с двамата последни герои, изскочили от храстите със свръхздрави и почти невидима мрежа в ръце. Момчетата обаче си падаха малко леворъки, защото се оплетоха в собствената си мрежа. Мета тъкмо завързваше последните възли, когато онзи нахалник изскочи от колата с единствената мисъл да ги гърми. Язон реагира първи и с точен изстрел изби пушката от ръката на нападателя. Доста голяма част от ръката придружи пушката при полета ѝ; няма какво да се сърдиш, братле, който свари, той ще натовари.

При звука на изстрела Мета реагира мигновено и съвсем интелигентно не засипа с куршуми нещастника, а просто скочи като тигрица и изблъска шофьора далеч от автомобила. Язон вече се бе плъзнал зад волана. За разлика от невестата му, надземният транспорт не представляваше проблем за него. Пирянката всеки път сядаше зад волана с ясна мисъл да излита, и не само дърпаше волана към себе си, но и гледаше да пробие пода на автомобила с педала още на първа скорост.

А тук, на планетите от типа на Касилия и Дархан, машините бяха именно такъв тип: със сцепление ???, със скоростна кутия, с три педала, които трябваше само да се натискат с вещица, а не да се забиват в пода едновременно и трите. Допотопният електромобил се управляваше лесно, но за съжаление, както много скоро разбра Язон, беше мърво привързан към пътя, която представляваше един гигантски електрод. Благодарение на магнитната си възглавница и вакуумната система на сцепление на колелата с пътното покритие, автомобилът развиваше една наистина безумна скорост за сухопътен транспорт: на правите участъци достигаше до не по-малко от хиляда и петстотин километра в час. После обаче от двете страни на пътя почнаха да се мяркат промишлени, после жилищни, и накрая деловите квартали на града, запрелитаха знаци, предупреждаващи за понижаване на скоростта, и в тази ситуация измъкването от преследване вече минаваше в друга категория. Електромобилът се вмъкна в един доста гъст поток автомобили. Лавирайки отчаяно между редовете, Язон бързо съобрази, че ги преследват най-малко две машини. На магистралата не се виждаха, възможно беше да не бяха минали оттам. Пък и какъв ли проблем им представляваше да предадат информацията в града и там вече да включат и местните си хора в преследването?

Кои обаче бяха тези хора? Интересен въпрос. Увлечен от управлението на електромобила, красивите гледки зад стъклото и обсъждането с Мета на подробностите от блестящо проведения ръкопашен бой, той даже и не бе помислил, че е време да решат и този проблем.

— Как предполагаш, кой ли се крие зад опита да ни заловят? — запита той Мета заради самото любопитство отначало.

— Ами някакви бандити — отвърна тя несигурно. После се засмя, проумявайки нелепостта на предположението си, и добави, озарена на мига: — Или агенти на Роджър Уейн.

— Защо? — Язон остана изумен.

— Не знам — отговори тя. — Не ми хареса и това е.

Това беше желязна женска логика.

— За агенти на Уейн разполагат с твърде мощна мрежа на вражеската планета. А за бандити прекалено нагло се държат, и то под носа на полицията. Размахват разни служебни значки. Възможно е, разбира се, нещата да се променили коренно през последните години,

но по-рано Дархан не се славеше с мафия и корупция, както например Касилия. Точно обратното, тук бяха едни от най-ниските показатели на нивото на престъпност в цялата обитаема Вселена. Мисля си така: или това са гастролъори от съвсем друг, далечен свят, които са сварили неподготвени местните власти, или това е самата власт. Разбираш ли, във всяка държава, преживяваща постиндустриалния етап, — извини ме за гръмките думи, но тук имаме точно такава икономика и политика — съществуват, като минимум, две полиции: обикновена и специална, тайна. Първата се опита да ни задържи на космодрума, а втората, като далеч по-могъща, ни избави от първата, но в служба на някакви свои тъмни цели. Ние пък нямаме намерение да служим на ничии интереси. О, тъмни Космосе! Как да се отгървем от опашката си, когато всички транспортни потоци се движат само по електромагистралите?

Обръчът около тях неумолимо се свиваше. А машините на преследвачите им изобщо не бяха полицейски, във всеки случай не бяха в съответните служебни цветове. Язон свърна в самия център, където вече доста отеснялата улица се разклоняваше на пешеходни пресечки. Внезапно от една такава пресечка изскочи крупен полицейски джип със зелена мигаща сфера на покрива и противно виеща сирена. Явно до този момент Язон бе успял да наруши кажи-речи всички правила на пътното движение. Ставаше все по-весело!

Язон ловко се изтръгна от полицейския автомобил, който се движеше с хелиодвигател или ядрен реактор (защото полицията едва ли щеше да изпадне в зависимост от пътното електропроводящо покритие) и препусна направо по разделителната ивица към най-близкия кръстопът, където някакъв тромав строителен агрегат бърваше прах и черен дим без да става ясно дали ремонтираше пътя или издигаше някакъв монументален паметник. Движението в този участък, макар и организирано като кръгово, силно се забавяше. Потен, с лъщяща физиономия като току-що измит патладжан, регулировчик в белоснежен шлем и кремава риза отчаяно размахваше ръце, но изглежда никой вече не изпълняваше указанията му. Ето, всеки миг пътят щеше да се задръсти. И Язон реши да подпомогне този процес. Той натисна рязко и преднамерено неграмотно спирачката, направи завой, заставайки почти напречно на движението и халосвайки няколко машини, които на свой ред се врязаха в още десетина. Никой от водачите и пътниците не пострада, но писъците,

крясъците и адското стържене буквално пръскаха тъпанчетата. В желанието си да направи коктейла още по-богат, Язон изскочи от електромобила и хвърли в тълпата две миниатюрни димни шашки, след което двамата с Мета се добраха в центъра на кръстовището, сновейки се между карусериите на машините, а някъде даже и скачаха по покривите им.

А там неуморно се трудеше тежкият оранжев робот, изорал големия кръг с цветя, целият облян в ручей машинно масло, подобно на изпотен миньор в забоя. Някакъв вече възрастен и едър работник, лика-прилика с робота, се измъкна изпод мощния му корпус; по всяка вероятност беше поставен да следи отблизо вече разкапващата се древна техника. Той изгледа с празен поглед Язон, наблюдавайки хаоса на кръстовището, когато изведнъж закрещя със съвсем неочакван за меланхоличното си туловище глас:

— Кхата-а-р!

По-късно Язон научи, че думата означаваше „Пази се! Внимавай!“, но в този момент беше достатъчен и неясния му вопъл, който прозвуча като аварийна сирена.

Строителната площадка беше, разбира се, оградена, и Язон се огледа докато прехвърляше ниската временна ограда. И то точно навреме. От другата страна на замрелия поток електромобили, изскочили от дима, стояха двама мъже, целейки се в тях с пистолетите, като ги държаха съвсем професионално. Язон се хвърли по очи, изблъсквайки едновременно с това напред Мета. Дватама рухнаха в прашната трева и след миг куршумите изсвириха над главите им, рекоширайки отчетливо в металния корпус на робота. Охо! Или преследвачите им бяха други, или предишните бяха получили нови заповеди. Или просто бяха окончателно изгубили разсъдък. Така или иначе, времето на шегите беше свършило.

Язон хвърли зад себе си една заслепяваща граната и още три димни шашки, след което двамата резко скочиха и като се промушиха през лениво движещите се крайници на робота, се озоваха от другата страна на кръстовището, където потокът електромобили, макар и все още бавно, но въпреки това уверено, пълзеше отдясно наляво. Дватама спряха първото им изпречило се такси и не след дълго вече бяха далеч от злополучния площад.

Таксиметровият шофьор се оказа меланхолик. Дори не ги и запита за посоката. Всъщност въпросът му щеше да е напълно излишен, защото за момента движението беше възможно само в една посока, а по външния вид на клиентите му и най-големият идиот щеше да заключи, че за тях сега най-важното нещо беше непрекъснатото движение. А за посоката на движение щяха да решат по-късно, когато успееха да си поемат дъх, да изтупат дрехите си от праха, изброят синините и ожулванията и най-накрая изтриеха с кърпичките си потните и мръсни лица.

Едва сега Язон съобрази, защо на улицата царуваше такава жега. В космодрума и във всички електромобили климатичните инсталации работеха безспир, а самият местен климат не предразполагаше към спринтове, престрелки и сбивания.

— Кажете, любезни господине — обърна се той към таксиметровия шофьор, — каква е днес температурата на слънце?

— Днес е прохладно — осведоми ги той без следа от усмивка, — четиридесет и три градуса. Вчера по това време беше четиридесет и девет.

— По Целзий ли? — реши за всеки случай да уточни Язон.

— По какъв целзий? — не разбра въпроса му шофьорът.

— По името на учения, който е измислил как да се измерва температурата.

— Ама че учен се е извъдил! Та и на моржоопашатите е ясно, че температурата трябва да се измерва. Вие по-добре ми кажете, къде трябва да стигнете.

— В хотел ... — започна Мета, но спря, явно забравила простото буквено съчетание „Лулу“, или усъмнила се в правилността на решението си.

Язон продължи вместо нея.

— Какъв хотел те е патил! В това време животът е само на плажа. Давайте, любезни господине, на плажа.

— Моля, както желаете — меланхолично провлече шофьорът. — Само че виждате ли какво става в града? Докато минем центъра, и слънцето отдавна ще е залязло. Но щом желаете, мадам...

— А ние си падаме по къпането на залез — изрече невъзмутимо Мета.

— Аааа — проточи шофьорът. — И да хващате тен на залез. Разбирам, мадам.

По-натъгък пътуваха в мълчание. Водачът не се вълнуваше от взривовите на площада, повече за нищо не разпитваше пътниците си, но с всяка измината минута настроението му се влошаваше подозрително. А когато преодоляха всички задръствания, оживени улици и навлязоха в района на сравнително спокойните квартали, по всяка вероятност в близост до морето, Язон почнаха да го терзаят мрачни подозрения. При предишното си посещение на Дархан той бе почивал в Дурбаид и затова изобщо не познаваше Бурунг-хи. Това не всяваше оптимизъм. Впрочем, шофьорът едва ли беше в стовор с онези белодрешковци, но като едното нищо можеше да се окаже дребен мошеник-изнудвач. Като такъв опасност нямаше да представлява, но ако ги откараше в квартала си... О, далечни звезди! След всичко случило се през последните няколко часа дори и Мета бе позагубила от вечното си войнствено настроение.

— Спрете тук, моля — изрече Язон преди електромобилът да напусне старите квартали на града, където лесно можеха да се стопят в тесните улички сред търговските сергии, безбройните бръснарници, закусвални и авторемонтни работилници.

— Но до морето има още много път, господине — счете за свой дълг да ги предупреди шофьорът.

— А ние размислихме, господине — отново се намеси Мета, сякаш напомняйки му, че жените по рождение имат право на капризи.

Шофьорът вяло се усмихна, взе парите и потегли.

На улицата царуваше не жегга — на улицата царуваше безумна жегга. Също като в машинното отделение на допотопен маждупланетен кораб, в който е протекъл ядреният реактор. Разнасяше се мирис на горещ асфалт, печено месо, евтин одеколон и още (много силно) на някакви подправки. От високата кула на най-близкият храм се носеше надалеч монотонният мрачен глас на местния свещенослужител. Тук го наричаха с някаква хитра местна дума, нещо от рода на муфатиш или мухариб, която Язон не можеше да си спомни.

Не се чувстваше никак уютно. Преди всичко поради факта, че нямаше никаква представа къде да ходи и какво да прави. С него такава ситуация се случваше изключително рядко, но на Мета ѝ беше достатъчен само един поглед към любимия, изпълнен с плаха надежда,

за да ѝ стане всичко ясно. Веднага го дръпна за ръкава настрани от края на улицата, за да не правят впечатление на хора, чакащи ново такси. Тръгнаха наслуки между две къщи, за да изпитат истинско потресение при вида на изникналата в прохода само на три метра пред тях висока фигура на мургав брюнет в белоснежен костюм, същата шапка и ръка в пазвата. Без да се сговарят, без дори и да се спогледат, двамата се втурнаха през улицата и после хукнаха в различни посоки.

[1] Марикон — (исп.) педераст. Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Язон се огледа и забеляза, че мъжът в бяло не им обърна абсолютно никакво внимание и влезе в най-близкия магазин. Ха сега де. Такъв внезапен преход на качеството на проследяване беше съвсем неочакван. Впрочем други сътрудници на вражеската служба наблизко не се забелязваха. Нямаше време обаче да се предават на каквито и да било размишления и удивления на тая тема: та нали Мета, без да се оглежда и без да понижава темпото, се бе отдалечила значително по улицата. Без да съзнава какво става, Язон се втурна подире ѝ. Бягането подир пирянка е дело изобщо неблагодарно, още повече в непознат град. Той страшно се боеше да не я изтърве от погледа си, но кой знае защо още повече се страхуваше да я извика. Струваше му се, че да произнася името ѝ на глас на това място, което можеше да гъмжи от тайни агенти на дарханските специални служби, беше немислимо и убийствено.

И той затича, блъскайки се в сергиите на търговците с играчки и плодове, връхлитайки застаналите разсеяно по ъглите на къщите леки като изсушени от слънцето старци и жени в полумаски, закриващи долните части на лицата им, също както у хирурзите, закачайки се за стълбовете с осветителните тела, за да не изгуби равновесие при резките завой, подхлъзвайки се в лепкавите локвиу, разритвайки празните кашони, нахвърляни покрай задните врати на магазините, и разгонвайки странните, много странни почти голокожи местни котки с дълги крака. Непрекъснато повтаряше една от немногото му познати дархански думи:

— Мут асиф! Мут асиф! (Прощавайте! Прощавайте!)

Слънцето вече се бе скрило за хоризонта и мракът стремително нахлуваше в града. Фенерите икономично светеха с половин натоварване, а тук-там започналите да крещят ярки реклами не осветяваха пътя му, а само го заслепяваха, като увеличаваха риска съвсем да изгуби единствения ориентир — ярко-синята, а сега, във вечерните лъчи на гаснещото небе изглеждащата виолетова стройна фигура на Мета в лек десантен комбинезон.

Тук междувпрочем се носеха какви ли не дрехи, така че външният им вид едва можеше да удиви някого. Комбинезоните им изобщо не привличаха ничие внимание, както не обръщаха внимание и расата и вечерните рокли, на ватените халати и ефирни туники, на грубите брезентови комбинезони и на ярките военни мундири. Впрочем, болшинството граждани носеше все пак дълги, светли свободни и най-често бели дрехи, които покриваха практически цялото тяло. А многочислените туристи изпъкваха сред тълпата с потниците и шортите си. Това беше пределно допустимата степен на разголване на улицата. Каквато и жегата да върхлетеше града, разсъбличането до плувки и бикини се разрешаваше само на плажа.

В този момент пред него се откри и самият плаж.

Тясната и криволичеща уличка изведнъж рязко се спусна надолу, и пред него, между града и небето, блесна светлата ивица на морето. Сега вече Язон беше уверен, че непременно ще настигне Мета, и затова не ускори крачка, а точно обратното, забави темпото, с едничката мисъл да си поеме дъх. Температурата в близост до водата сякаш бе спаднала, а и вече мракът гъстееше; зноят си отиваше със слънцето.

Покрай тротоарите и на двете страни на улицата се точеха глухи високи огради, бели и чисти, сякаш изрязани от захар, а вратите на тези огромни резиденции очевидно извеждаха на морето или на магистралата, защото редките плътно прилепнали и все така бели вратички по оградите почти не се забелязваха от улицата. Общо взето, Мета повече нямаше къде да се крие. А и от какво да се крие? Това беше някаква налудничава история.

Мета седеше на пясъка, до ивицата на самия прибой, обхванала коленете си с ръце, и безучастно гледеше зеленикавите зайчета, бягащи по тъмносинята вода. До нея на пясъка се търкаляше приотворената ѝ чанта, а до нея — мобилният ѝ телефон. Очевидно, канеше се да го търси в ефира. Това беше много трогателно, разбира се, но защо не го направеше с пси-предавателя? Радиосигналите се засичаха далеч по-лесно, а тук сигурно прослушваха целия ефир да ги засекаат.

— Мета, какво става? — запита я той, като я приближи.

Тя дори и не се обърна при гласа му.

— Нищо. Просто ми омръзна всичко. Уморих се, разбираш ли.

— Не разбирам. Та ти си пирянка.

— Да, пирянка съм. Но освен това съм и жена, а вие, мъжете, не никога не искате да го разберете! Никой не иска да го разбере! Жените понякога изпадат в истерия, особено когато продължително време ги заставят да правят нещо, което не желаят. Ти ми забрани да стрелям на тази планета. Подчиних се. Поне не ми забранявай да избягам.

— От кого? — Язон беше като зашеметен от думите ѝ.

— От самата себе си — избухна Мета.

И в този момент Язон видя от кого. Със страничното си зрение той продължаваше по навик да следи тесния проход между оградите, извеждащ на плажа, където междувременно се бе появил високият млад брюнет с мургаво лице и в белоснежен костюм. Разбира се, тук всички бяха смугли, с изключение само на току-що пристигналите чуждопланетници, черните коси също забележимо преобладаваха, а чертите на лицата в полумрака беше невъзможно да се разпознаят. И все пак великият играч динАлт още от ранно детство беше отвикнал да вярва в случайните съвпадения, и поради тази причина пистолетът сам скочи в ръката му. Но появилият се на плажа непознат едва ли можеше да види това от мястото, на което се намираше. Язон само прошепна, без да да извърта глава:

— Внимание! Опасност!

Тя се обърна лениво, кимна някак си разсеяно, и отново се загледа към морето.

Това вече беше повод за сериозно безпокойство. Язон извади аптекката и я притисна към вътрешната страна на китката на Мета без изпуска от погледа белия костюм. Нима бяха успели да ѝ въздействат по някакъв начин? Кой? И кога бяха успели да го направят?

— Язон, защо? — запита вяло Мета.

— Не се чувстваш добре — отвърна решително той.

— Така ли мислиш? — Тя сякаш разговаряше насън. — А според мен всичко е нормално. Тук много ми харесва... Виж, аптекката не може да постави диагнозата и изобщо няма намерение да ми бие каквото и да било.

— Тогама съм ти направил принудителна инжекция с общ стимулатор.

— Не съм сигурна, че си струваше — произнесе равномерно Мета.

— Струваше си — изрече Язон, но вече не беше в състояние да направи каквото и да е, защото непознатият в този момент се приближи прекалено близо, на не повече от десет метра. Долавяше се дори и шуртенето на пясъка под краката му: в този морето беше съвсем тихо. И Язон реши да премълчи. Следеше целият напрегнат движенията на непознатия.

А той равнодушно и спокойно, без дори да се оглежда, се съблече по гащета, и без да бърза закрачи към водата. Язон си помисли, че само още миг и ще изгуби разсъдъка си. Абсурдът на ситуацията достигна върха си.

Непознатият нагази във водата, легна и заплува, като разсичаше с широк размах ленивите вълни, и скоро почти се сля със сумрачното море. Язон се надигна като се озърташе внимателно и с три скока преодоля разстоянието до дрехите на любителя на нощното къпане; трийсет секунди му бяха достатъчни да направи пълен обиск. Нямаше нищо интересно: запалка, кутия цигари с лепенка на фирмата „Стело“, която владееше мрежа от денонощни магазини в хиляди междузвездни космодруми, гребенче, портмоне издуто от сгънати на две галактически кредитни банкноти и местна дарханска валута. Нямаше никакво оръжие, освен ако, разбира се, не приемеше случайния нощен плувец за суперагент, чиито небрежно захвърлени на брега дрехи не гъмжаха от микробомби и всякаква подобна микротехника.

— Е, как е? Обезоръжи ли го? — заинтересува се Мета когато Язон се върна при нея.

Язон премълча, а Мета изведнъж изригна в истеричен смях и се успокои едва след инжекцията.

Внезапно целият бряг се озари от мекото сияние на кръгри разноцветни фенерчета, образуващи сложна мрежа на фона на нощното небе. Конзолите, на които се крепеше цялото това съоръжение, практически бяха невидими, което придаваше допълнителна ефектност на украшението. Недалеч върху близък хълм замига реклама на заведение. Чуха се гласове, в разредения сумрак плъзнаха пъстри фигури. Оказа се, че в този час плажът съвсем не беше безлюден. Точно обратното, сега започваше бурният нощен живот.

Нали все пак бяха пристигнали на курорт. Не като онези на Касилия, съвсем различен, но разкошен, знаменит и отлично

организиран. Хората идваха тук на почивка. Любителят на нощното къпане явно беше от тях.

Единствено Язон и Мета бяха долетели на планетата, за да изгубят разсъдъка си.

А може би и нищо не се беше случило? Може би всичко им се беше присънило: и безумното преследване, стрелбата по живи мишени?

Брюнетът изплува, доволен, усмихнат; отърси се като куче от водата, изгледа двамата като стари познати и им съобщи:

— Водата е чудесна. Защо не се изкъпете?

Нямаше дори и далечна прилика с Кортес. Обикновен мирен гражданин, инженер или банков чиновник.

— А ние си падаме по среднощното къпане. Тогава водата е по-хладна — неочаквано му отговори Мета.

— Е, това е въпрос на гледна точка — философски отбеляза брюнетът. — Понякога след полунощ водата се затопля.

Той вече бе приключил с изтриването си и почва да се облича. В този момент Язон се намеси в разговора, който вече бе успял да се пребори почти напълно с гнетящото го чувство за пълния абсурд на ставащото около тях.

— Сакото ви или целия костюм, откъде... — интересува се той, с огромни усилия изтръгвайки се от сграбчилите го вълни на абсурда.

— Тук го купих — охотно отвърна мъжът. — Най-последна мода. Половината град ходи с такива дрехи, в симсъл на пристигащите туристи.

По-нататък Язон вече бе изключил от съзнанието събеседника си. Нещо му прещрака в главата. Никога до този момент не се беше излагал така пред себе си. Никаква униформа служителите от тайните служби не беше това! Къде въобще специалните служби имат униформа? Те просто се бяха маскирали с най-разпространените и популярни дрехи в града. Съвсем логичен ход! И как беше възможно да не го проумее?

— Хайде да се къпем — обърна се той към Мета. — Давай.

— А тук разрешават ли къпането след залез слънце? — неочаквано запита Мета, като се обърна не толкова към Язон, колкото към непознатия, току-що излязъл от водата, мъж.

Въпросът ѝ беше съвсем естествен и туристът, който вече се бе накарал да си тръгва, любезно им обясни:

— Тук конкретно — може. Вие само не се събличайте съвсем голи и не падайте с ръце на пясъка, дори и при пълен мрак. Понякога тук се навъртат патрули с фенери. Аз самият съм бил свидетел.

— Благодаря ви — каза Язон.

Той се чувстваше абсолютно разбит. Сега беше точно моментът, в който да си поеме дъх, да се поотърси, да поплува в морето, да си прочисти напълно мозъка! Поне за десет минути. А след това хубавичко да хапнат някъде и да се наспят. Впрочем... стоп! В близко време спане не се предвиждаше никакво. Нищо, след като Солвиц ги бе превърнал в безсмъртни, в случай на необходимост можеха да не спят по шест-осем денонощия подред.

А водата наистина беше много приятна, някъде около двайсет и пет — двайсет и шест градуса, прохладна в сравнение с въздуха, но не чак такава, че да замръзнат. И с голяма концентрация на соли — човек можеше да лежи почти неподвижно във водата без потъне.

Изкъпаха се на смени. Вече ставаше ясно, че на курортната територия не се крадеше, не беше прието. Но това важеше за другите. А в техния случай двамата имаха специални отношения с този свят, и щеше да е повече от глупаво да се окажат почти голи без пари и технически приспособления на почти непозната и общо взето враждебна планета.

След това дойде редът на вълчия апетит, надминат единствено от жаждата.

На входа на заведението местен въгленочерен човек търгуваше със сокове. Соковете тук се продаваха не в кутии, както по цялата Галактика, а изцеждаха пресни плодове право пред погледа на клиента. Това беше здравословно и дори романтично, само дето сред изобилието от плодове не можеха да зърнат дори и дори и прилика с познатите им сортове и видове. Имаше някакви яркосини мъхести гевречета, и зеленикави корени с безформени преплетени кълба, и кехлибарени гроздове, плътно облепили счупените клонки, и продълговати, полупрозрачни сарделки с розовотелесен цвят, и подобни на гигантски малини отровнапурпурни пирамидки, и някакви ивичести топчици, подобни на миниатюрни дини. Най-накрая двамата почти едновременно съзряха познатите златисто-рижави цитруси, и

разбира се, си поръчаха именно портокалов сок. Оказа се, че е доста далеч от портокала, дори и цветът му беше зеленикав, но най-важното, вкусът му не ги разочарова.

— Алфо шукран — благодари Язон на местното наречие, с което особено трогна търговеца, и получи пълното ресто в цяла шепа дархански монети. На другите, които плащаха в кредити, хитрият търговец все гледаше да закръгли цената в своя полза.

Заведението изглеждаше съвсем непретенциозна закувалня, а апетитът им се беше отворил, още повече, че цените на Дархан радваха с умереността си. И те се отправиха в открития наблизко ресторант. Беше малко необичайно да поглъщат морските деликатеси, салати и обилни порции печено без алкохол в това уютно помещение с традиционно приглушена светлина. В менюто нямаше дори и намек за наличие на бира. Какво да се прави, затова пък всичко останало беше чудесно. Закоравелите пушачи ходеха да пушат скришом в тоалетната, но Язон не падна толкова ниско. Реши да потърпи до хотела.

Хаосът от мисли и чувства полека улягаше, разбраха колко е часът (беше минала полунощ), уточниха къде се намират (западните покрайнини на града, в самото начало на плажния сектор) и накрая си изясниха как да се доберат до хотел „Лулу“. Не беше много близо, но с такси щеше да отнеме не повече от час. Нямаше за къде да бързат.

А и не им се искаше, кой знае защо. Не беше ли странно? Да се откъснеш от родната си планета, да забравиш всичко, дори да не си вземеш за из път толкова необходими вещи, за да успееш, да догониш, да не изтървеш. А сега — хайде да се търкаляме на плажа, да се къпем в морето, и да си убиваме времето в уютен ресторант, смучейки лениво през сламката коктейли от тропически плодове с лед? Но тук това беше единственият начин за прекарване на времето. Язон вече го бе проумял. А ако започнеш да се щураш насам-натам, да нервничиш, да си блъскаш главата с глупости, беше най-сигурният начин да стопиш лагерите. При жените се изразяваше с пристъпи на истерия, а мъжете изпадаха в апатия. Просто климатът беше такъв. И в крайна сметка губиш повече, отколкото си икономисал.

Да кажат, че вечеряха без да бързат, беше все едно да кажат нищо: те закусваха, обядваха и вечеряха без пауза, като наваксваха всички планирани вечери, пропуснати заради суматохата на Касилия, през време на пътуването, когато съвсем бяха загубили апетит (при

Язон например космическите полети винаги убиваха апетита му). И не на последно място, и двамата бяха загубили порядъчно количество калории при схватките и бягството, въпреки жестоката жега.

Но ето че сега дори и най-пухкавите пирожки и най-изисканите плодови сокове с минерална вода и лед не искаха да влизат в стомасите им: нямаше повече свободно място. А нощта беше още в разгара си. Язон изведнъж проумя, че подсъзнателно чака утрото. Така трябваше, макар да не знаеше точно за какво. А той беше привикнал да се доверява на интуицията си. Мета пък още повече му се доверяваше за всичко. По същество, ролята ѝ в тази експедиция беше на негов телохранил. Младата невеста дори престана да се опитва да проумее мъдрите планове на жениха си. Нека просто това си бъде тяхно сватбено пътешествие. Сватбено пътешествие преди сватбата?? Голяма работа. При тях всичко беше различно, не като у обикновените хора.

До разсъмването според местните жители оставаше час и половина, и трябваше просто да убият с нещо времето. И Язон си зададе логичния въпрос: а с какво си запълваха нощите на тази планета, когато не спят?

С новопристигащите всичко беше ясно. Те се пръсват по почивните станции и хотели, и там, зад заключените врати на луксозните апартаменти и стаи, където аскетичните закони на Дархан нямат достъп, се отдаваха на всички мислими и немислими греховни радости, които можеха да дойдат на човешкия ум през дългите хилядолетия на историята си. А какво правеха местните? Оказа се, че те продължават да се тъпчат (забрани в количествено отношение нямаше), да се къпят в морето (с дрехите), да играят спортни (не хазартни!) игри и интелектуални (не хазартни!) игри — наистина, чудесно занимание нощем! И най-накрая, ходят в храма. Последното беше най-екзотично. Струваше си да се погледа.

Но тъкмо това не им позволиха да направят.

Черен човек в бели дрехи на входа на много красива църква със стръмни сводове и тънки кули обясни на Язон и Мета, че те са неправилни.

— Какво означава това „неправилни“? — възмути се Язон. — В какъв смисъл? (Мета вече бе престанала да се възмущава от каквото и да било.)

— Вие не вярвате в Единния Бог — поясни човекът.

— Не само, че не вярваме — съгласи се Язон, — но дори и не можем да си го представим как изглежда. Затова и искахме да влезем да погледаме.

— Това, което говорите в момента, е богохулство. Единният Бог никак не изглежда — търпеливо продължаваше да обяснява черният човек. — И тези, които не вярват, не могат да видят нищо нито вътре, нито извън храма. Ето защо ние, служителите на храма, не пускаме в светилището неправилни.

— Е, добре — смири се Язон, — а тези вашите, правилните, какво правят там? Поне ни разкажете, щом не можем да влезем.

— Вярващите — поправи го служителят на храма. — Вярващите идват в храма, за да станат едно цяло с Бога. Те просто седят в специална поза и разговарят с Него, но не глас.

— Цялата нощ? — възкликна Язон.

— Кой колкото може. Някои — само няколко минути, други — цяла нощ, трети — и денем и нощем. А има и такива, които общуват с Него няколко дни подред.

— Това предизвиква уважение — изрече почти сериозно Язон.

Служителят кимна, но не счете за необходимо да коментира думите на чужденеца.

Мета гледаше потока енорияши с изражение, смесица от недоумение и отвращение. Явно не я свърташе и секунда на това място.

— Всички са като луди! — възкликна дълго сдържалата се пирянка, докато пистолетът трескаво прескачаше от дланта в кобура ѝ и обратно.

Вече се бяха отдалечили доста; осветеният в нощта храма, наподобяващ междупланетен кръстосвач, извършил меко опашно кацане, окончателно потъна зад високите разклонени корони на дърветата от неизвестен вид. За по-просто Мета и Язон наричаха между себе си цялата тази дебелоствола растителност палми, макар и, разбира се, да нямаше нищо общо с палмите. Все пак не бяха долетели на планетата да изучават ботаниката ѝ.

— Аз и самият бих стигнал до този извод, ако не бяха изумителните успехи на Дархан — каза Язон. — Просто не ми го побира главата, как можеш да изповядваш такава задрямала религия и едновременно с това да покоряваш такива върхове на съвременната

технология, да търгуваш с цялата Вселена, да имаш могъщ флот, да претендираш за ролята на едва ли не втората финансова столица на Европа! Знаеш ли колко междузвездни банки са разположени в Дурбаид, Бурунг-хи и Джугисхин? Повече, отколкото на Касилия, Клаинда и Лусуозо, взети заедно.

— Значи, Галактиката окончателно е превъртяла — резюмира Мета.

— Това вече е по-близо до Истината — усмихна се Язон.

— Да отидем да се изкъпем още веднъж — предложи Мета, която си оставаше все същата, неспособна да философства едно по-продължително време.

— Да ходим тогава.

И те посрещнаха изгрева над водата. В този предутринен час хора на брега почти не се виждаха. Пясъкът беше ярко-розов, морето — нежно-синьо, а над вълните много ниско прелитаха едри лимоненожълти птици, и жалко пищяха със зинали виолетови човки, сякаш в знак на солидарно неодобрение с развоя на събитията в Галактиката.

Двамата обсъдиха шансовете си докато крачеха към пътя. Трябваше да признаят, че шансовете им бяха направо нищожни. Да се сблизат с пиратите, или по-точно, да им се предадат, като заобиколят преследвачите си, беше повече от проблематично. Безполезно беше и да се опитват да се свържат директно със самия Хенри Морган. Да разпитват открито за него в хотела? Щяха да ги пипнат за врата още преди да са си отворили устата. Имаха само един изход: да се настанят в хотел „Лулу“ под чужди имена и да почнат спешно, но подмолно частно разследване. Провървеше ли им, щяха да открият Морган преди специалните служби открият самите тях. Не им ли провървеше... какво пък, всеки конфликт, дори и най-тежкия, рано или късно си има край. Леталният изход по презумпция беше изключен, а с всичко останало щяха да се справят, в края на краищата не бяха деца. Щяха да извикат подкрепления от Пир, щяха да включат в играта и Бервик, а после... после щяха да предприемат и втория си опит. Ако Язон беше разбрал правилно сър Роджър Уейн, хитрият banker и по-нататък щеше да знае точното местонахождение на Морган. В крайна сметка не можеха да претърпят поражение, просто рискуваха само да изгубят време. Впрочем, що се касаеше до Мета, вариантът с втория опит

определено не беше много вероятен. Може би и поради тази причина, опитвайки се да ускори събитията, тя издигна парадоксалната си хипотеза:

— Ами ако Кортес е самият Морган? И цялата му банда, от която бягаме, са тъкмо тези, които всъщност търсим?

Идеята беше достатъчно налудничава, за да не повярва в нея. Приемайки обаче подобно предположение за истина, трябваше веднага да тръгнат през целия град с плакат „Запознайте се динАлт“ и да се настанят в „Лулу“ в оръжението на цяла тълпа репортери и полицаи. Язон претегли всички „за“ и „против“, усмихна се замечтано и произнесе:

— Не. Въпреки всичко ще си направим бал с маски.

Около осем часа сутринта местно време в хотел „Лулу“ влезе един много черен човек в много бял костюм, с блестящо миталическо куфарче: неизменният атрибут на всеки бизнесмен на Горещата Планета, в съпровод на една истински вярваща в Единния Бог дарханска жена с напълно закрито за околните лице. Дори и фигурата беше скрита напълно зад широките и свободни гънки на синята ѝ тога (а как иначе да се нарече този получаршаф-полуплащ?)

Просторното фойе на хотела блестеше, благоухаеше, преливаше в нежни краски, унасяше с тихата си музика и успокояваше с буйната зеленина на свежите си листа. Ако се доверяха на Кортес и приемеха, че това не е най-добрият хотел в града, то дори и виделият какво ли не Язон не можеше да си представи какво ли пък тогава ще представлява наистина най-добрият.

— О, какво говорите, какво говорите! Нима бих пестил пари? Един от най-богатите рудодобивници от южното полукълбо има достатъчно пари, за да отседне в който си хотел иска, но аз съм готов да се нанеса във вашия! Нима хотелът ви е не най-добрият в Галактиката?

Язон отвори уста да прознесе на гласа отрепетираната вече тирада, но се оказа, че няма нужда. Пистолетите се оказаха далеч по-необходими.

Още не бяха се доближили до кабината на портиера, когато изпод блестящата столешница като мълниености змии изскочиха автоматични белецници и се захлопнаха върху едната китка на Язон и върху двете на Мета; самият портиер се хвърли на пода. Не, това не

беше полицията. Тя отначало се легитимира, а като реакция на грубата сила отговаря с още по-груба сила.

Язон мигновено започна да стреля, дори без да се цели особено внимателно. Обезоръжи втурналия се срещу него човек и се опита да го вземе като заложник, като го обхвана за шията със свободната си ръка. Опитът се оказа абсолютно безсмислен, защото животът на заловения от него бандит (агент? Шпионин? Пират?) не представляваше никаква ценност тук. Далеч повече ги интересуваше Мета, която само за миг се изтръгна от стойката с белезниците и откри ураганен огън по всички подвижни и неподвижни цели.

Общо взето, вече след секунда, когато всички „случайни посетители“ и „служители на хотела“ залегнаха като професионални бойци на космическата гвардия, финият аромат на цветя и подправки рязко беше сменен от задушаващата воня на вмирисана риба. Язон се опита да диша с носа през предвидливо поставените по-рано филтри, но практически проумя още на мига, че нямаше смисъл: бяха им пуснали така наречения „китов газ“, който блокираше порите на всякакви филтри. Въпросната гадост я приготвяха на базата на чудовищната по свойствата си черна амбра на гигантския делфилот — ендемикът на океаните на Грублиани. Язон познаваше добре и делфилота и отровната му гадост.

„Ех, трябваше да се предадем, трябваше да действаме съгласно смешния, но добрия стар план, който произтичаше от необакваното предположение на Мета! А сега главите ни ще се пръскат от болка!“

Това беше последната му мисъл преди да потъне в мрака.

ГЛАВА ШЕСТА

— Пуши ли ви се? — интересува се сякаш отдалеч нечий вежлив глас.

Язон отвори очи и видя наклонения над себе си атлетически сложен човек със силен тен и тънък спортен потник. Прорязаното му от бръчки лице не беше старо; от двете му страни се спускаха дълги къдриви светлоруси коси, прихванати на челото с метален обръч. Правият благороден нос беше в идеална хармония с тънките бледи устни, а погледът на стоманеносивите му очи беше непроницаем.

— Пуши ли ви се? — повтори въпроса си красавецът-атлет.

— Като начало бих искал да кой ми предлага да пуша — отвърна Язон с достойнство.

После раздвижи изтръпналите си пръсти и разбра, че лежи прикован към някаква маса с прости ремъци, но много здраво. Главата му вече почти не шумеше, но в устата му цареше противна сухост. В такава ситуация цигарата едва беше най-належащата му нужда. Да не говорим, че пушенето със завързани за маса ръце едва ли спада към удоволствията.

— Кой сте вие? — продължи настойчиво да пита Язон.

— Законен въпрос — оцени великодушно мускулестият блондин. — Аз ще се представя, разбира се, но отначало ще ви освободя ръцете и шията. Обещайте ми, че няма да хулиганствате.

— Обещавам — каза Язон, без да навлиза в изясняването на подробности от какво хулиганство точно се страхуваха тук.

Сега освен светещия таван той видя и останалото. Нямахше кой зна какво да се гледа, междувпрочем: гладки стени, пълно отсъствие на врати и прозорци, две кресла и между тях болнична носилка на колелца, към която са го държали завързан със здрави еластични ремъци. Тялото на Язон оставаше приковано към носилката малко под кРеста и в глезените. Сега вече сигурно щеше да може да се освободи. Но защо? Странната стая без всякакви видими признаци на вход и изход някак си не предразполагаше към опити за бягство. Освен това физическите данни на непознатия мъж предизвикваха уважение, а в

джобовете на кожените му шорти можеше да се събере и пистолет, и какво ли още не, докато джобовете на Язон бяха абсолютно празни. Той не почна да се рови из тях, а просто се досети: джобовете му нямаха нищо общо с предишните. Вместо предишните му дрехи бяха го облекли в бял костюм по последния вик на модата, а старите му вещи ги бяха конфискували до една, дори и бельото.

— Кадвам се Хенри Морган.

— Е, най-последно! — изтръгна се от Язон. — Ако знаете само откога ви търся!

— Търсили сте мен? — Удивлението на Морган беше съвсем истинско. — Напротив, аз ви търся, и от от години?

— И от колко например? — заинтересува се Язон, като добави, без да чака отговор: — Какво ще кажете, ако в чест на това трогателно съвпадение ме развържете напълно? И тогава вече ще мога да си запаля и цигара. И няма дори и да ми хрумне за хулигански изпълнения.

Морган изгледа Язон почти с възхищение и веднага започна да разхлабва ремъците. Или изведнъж се бе проникнал с енобиковено доверие към него, или беше отрепетиран спектакъл. Така или иначе Язон реши да повтори въпроса си:

— И откога точно ме търсите?

— Още от онзи ден, когато хората ви, които ръководеха земния фронт, разбиха на пух и прах Звездната Орда на подстъпите към най-древната планета. Тогава направих някои справки за вас. Знам, че кариерата си на Велик играч се приключили с блестящия удар в казиното „Касилия“, а за по-нататък... Впрочем за „по-нататък“ ще ми разкажете вие самият. — Морган сякаш изведнъж се опомни (и наистина, кой кого беше взел в плен?) — Какво ще кажете за една пура?

— Бих предпочел цигарите си, които сте ми отнели — нагло изтърси Язон.

— Два на нула във ваша полза — усмихна се Морган и извади пачка „Антарес“ от левия си джоб.

— Два на един — реагира с усмивка Язон, сразен от такава предвидливост.

Това бяха любимите му на този исторически отрязък от времето цигари. Язон често се отказваше от тютюна, а когато отново посягаше

към него, всеки път предпочиташе нов сорт.

Той с надежда стисна в ръката си малката пластмасова кутия, но трябваше да се прости с надеждата си да открие скрития мегду двойните стени микропредавател: кутията не беше неговата, а нова, още неотваряна.

Мортан разбра причината за краткото му суетене, при което пръстите на Язон опипваха кутията от всички страни, вместо веднага да я отвори и запали, и откровено се ухили.

— Два на два — обяви Язон, и се прехвърли в креслото без да чака покана.

Мортан ритна освободената носилка в съвсем произволно направление, както се стори на Язон, и когато в последния миг, когато тя трябваше с трясък да се удари в стената, последната се разтвори, като я погълна и след миг отново се срасна без да оставя следа. Впечатляваща техника.

Пиратът проследи изпълнения с уважение поглед на Язон и му зададе провокационен въпрос:

— А си мислехте, че тук сме само куп глупаци?

Остана неясно какво точно имаше предвид: стената или цигарите. Всъщност какво ли значение имаше?

— Не — отговори просто Язон, почти без да си криви душата. — Никога не съм ви считал за такива. В противен случай щях ли да ви търся?

— Лъжеш — изкрещя изведнъж Мортан, минавайки на „ти“. — Ти си казал на Уейн, че всичките наши мозъци, взети заедно, са по-малки отколкото твоя един!

„Три на два в негова полза“ помисли си Язон, но премълча. Защото резултатът реално беше не „три на два“, а „трийсет и три на два“. След такъв удар в никакъв случай не биваше да се бърза с отговора, трябваше да се измъква и просто да печели време.

Но откъде можеха да са му известни такива подробности? Мета да е издала нещо? Едва ли. Да са го изтръгнали от мозъка на Язон? При едно определено ниво на техниката беше възможно. Това обаче едва ли имаше нещо общо с прословутата ментоскопия. Защото враг, който умее да ти чете мислите, едва ли е възможно да бъде надхитрен по някакъв обичае начин. Значи, ...

— Не си спомням да сме пили на брудершафт — избухна Язон, наглед дълбоко оскърблен, а всъщност просто печелеше време.

— Сега ще прием — на една дума се съгласи Морган и щракна с пръсти.

От Стената по вече познатия начин изскочи малка, много изящна масичка на колелца. На нея се намираха обемна бутилка ром, срязан кокосов орех, пълен с прозрачен сок, вазичка с лед, захарница, тънки резенчета зелен лимон и две високи чаши. Красиво.

Язон трескаво си блъскаше главата с последния развой на нещата.

„Значи какво излиза — пиратът Маргон играе в комбина с банкера Уейн? Глупости на търкалета. И последното предположение, най-правдоподобното: не само Уейн следи Морган, но и обратното. Разговорът е бил подслушан и записан: класическата шпионска схема. Интересно, кой ли все пак е по-силната страна? Впрочем, да вървят и двамата по дяволите, какво съм се загрижил толкова? Паузата и без това се проточи прекалено. Сега главното е да се опитам да използвам осведомеността на Морган за онзи разговор за нашите цели.“

Язон погълна първата порция без разремител и веднага мина в настъпление.

— А ти, Морган, винаги ли говориш истината?

Пиратът се замисли за секунда, а после гръмко се разсмя.

— Боже Господи, аз се старая никога да не я казвам!

— Ето, виждаш ли — подхвана Язон. — А аз съм играч. Хитростта е главното ми оръжие. Как бих могъл иначе да измъкна от коварния сър Роджър за местонахождението ти? Просто трябваше само да му обещаю помощ и толкова. Само така се успява. И както изглежда, така и се получи. Но в действителност това е пълно безумие — да ти отнема добитите от теб пари и да ги връщам на онзи мошеник. Ти си ги спечелил честно в бой, а той бавно, но сигурно краде собствения си народ и туристи без късмет. Нима си мислиш, че представата ми за справедливост е толкова примитивна, както прозвуча в специалното ми изложение за Уейн? Аз съм играч, Хенри, запомни го!

— Ами ако в момента Уайн слуша думите ти? — запита лукаво Морган.

— Не мога да си представя как е възможно, но дори и да слуша, ще е повече от чудесно — отвърна Язон без да се замисля, като с

удоволствие забеляза повдигнатите в изумление вежди на вретия пират. — Нима не разбираш? Та нали Уейн в този случай окончателно ще се обърка за намеренията ми? А когато съперниците ми се объркват, аз печеля.

Морган наля втората чаша и се приготви да слуша по-нататък. Събеседникът явно предизвкваше у него все по-голям интерес. Трябва да развивам успеха, отбеляза си ликуващо Язон.

— Преди доста години издрусих Касилия с три милиарда — напомни Язон. — Не бяха петнайсет, разбира се, но пак бива. По-късно се опитаха да ме убият. Няма за какво да горим от любов един към друг. Ако си правил справки за мен, значи, трябва добре да знаеш какви са отношенията ми със закона. Да, аз повече не играя в казина. За мен вече това са дребни игри. Но аз например мога да играя на война, ако залозите са достатъчно високи. Земните хора ми платиха добре, и аз заедно с приятелите ми разбихме тогава Звездната ти Орда.

— Това не е моята Орда — възрази Морган. — Просто се бях присъединил за кратко време към тях. Бях още млад и глупав, а те изобщо бяха пълни идиоти. Нападаха безразборно всички и се хвърляха срещу всяка стена, която им се изпречеше, като диви зверове. Бяха прекалено амбициозни. Бяха обречени да загубят. Да вървят по дяволите, Язон. Ти с какво се занимаваш сега?

— О, сега вече играя само на едро. Няма да ти разказвам за операциите си от последните години. Бяха прекалено мащабни. Боя се, че въображението ти не може да смели такива числа. И забележи, че само един много тесен кръг лица е посветен във факта, че именно аз съм разработил сценариите на множество широко известни събития. („Ха така, хвърляй колкото можеш повече прах в очите му, окуражаваше се Язон. Колкото може повече страшни тайни и самоувереност, преминаваща в наглост. Май се получава!“) Изкарах страшно много пари. На няколко планети притажавам реалната власт. Но вече и това ми се струва малко. Разбираш ли, Хенри? Животът изведнъж ми се стори до смърт скучен и еднообразен. Размахът ми е недостатъчен, дързостта недостига, полетът на фантазията е слаб. Затова и тръгнах да търся сериозен сериозен съобщник. И изборът падна върху теб, естествено. Съберем ли силите и на двама ни, Хенри, нищо и никой няма да може да ни се опре, и тия петнайсет жалки

милиарда ще ти се струват шепа жълти стотинки. Цяла Касилия ще стане наша! Вярваш ли ми, Хенри?

Язон очевидно беше попрехвърли мярката с последната фраза, защото Морган цинично се разсмя.

— Ох, Язон, ще ме скъсаш от смях, звездни романтико! — Той вече буквално се давеше от смях. — Аз вече от незапомнени времена не хващам вяра никому! И в нищо не вярвам! Не трябва да се вярва! Могат да вярват само абсолютните идиоти. Но! — той изведнъж стана сериозен. — Ти си ми нужен, Язон. И каквото и да се опитваш да внушиш на мен, на Роджър или на себе си пред огледалото, отсега нататък ще работиш само за нашата команда. Така стоят нещата.

— Наистина ли? — възкликна Язон с неподправена радост. — Знаех си, че ще можем да разчитаме един на друг.

— Не, Язон, още нищо не си разбрал — охлади Морган чрезмерната му радост. — Ще работиш за нас не така, както ти искаш, а както аз ти кажа. Тепърва ще го мисля как точно ще работиш, щото хич не е проста тая задача. Главорези с точни мерници и стоманени юмруци си имам предостатъчно. Да използвам и теб за такава цел ще е абсолютно нерентабилно, повече от глупаво. Ти си ми далеч поинтересен като мислителен апарат. Нали си казал истината на Уейн: всички наши мозъци накуп не могат да се сравнят с едничкия твой. Сега обаче тази глава също е наша. Да, аз не вярвам на думи. На никакви думи. И теб ще те проверим на дело. И това ще стане много скоро.

— Предлагаш да ограбим някого тук на Дархан ли? — небрежно любопитства Язон.

— Фу, и това ми било играч! — направи гримаса Морган. — Първо, вече отдавна не сме на Дархан. („Аха, интересна информация! Давай, давай, пей по-нататък!“) Второ, запомни. Ние не сме пирати, а флибустиери. Пирати — това в превод от древните езици — са най-обикновени грабители. Такива бяха и Звездната Орда — най-обикновени бандити и крадци. А флибустиери означава „свободно плаващи“. („От какъв език го преведе, душичката ми? — помисли си Язон. — Защото за такова значение на думата до този момент не бях чувал.“) И ние, флибустиерите, не се подчиняваме на никакви закони — човешки и Божии, ние не робуваме на никакви празни обещания, робска любов и жалост, ние принадлежим единствено само на себе си,

и затова целият обитаем свят скоро ще ни принадлежи... („Аха, позната песен, колко пъти сме ги слушали такива.“)

Язон се откъсна от разговора и се замисли върху лично своите проблеми. Небрежно подхвърлената дума от Морган дума „любов“ му напомни за Мета. Къде ли беше сега? На всяка цена трябва да я намери!

Само за един миг тази задача измести всичко друго от съзнанието му. И моментът за това беше съвсем подходящ: Морган допиваше третата си чаша разреден ром и подсладен лимон и настроението му се повдигаше с всяка минута.

— Къде е Мета? — рязко запита Язон, секвайки потока от цветисти слова на самовлюбения флибустиер.

Морган млъкна, сякаш го бяха халосали по главата, допи златистата течност от чашата и недоволно изръмжа:

— Какво толкова се тормозиш, авер? Всичко си е наред с Мета, добре си е тя.

— Питам, къде е? — гневно повтори въпроса си Язон.

Всички бандити от край време са уважавали силата и упоритостта, това важеше и за флибустиерите.

— Тук, недалеко. Почива си. Държа се малко невъзпитано. Наложил се да ѝ направим инжекция.

Язон скочи, а дясната му длана вече стискаше несъществуващия пистолет, но се опомни навреме и продължи вече овладяно:

— Напразно сте го направили...

— Напразно сме го направили! — произнесе подигравателно Морган. — Казах ти, че се държа невъзпитано. Тони Хауърд остана с едно око.

— Лошо — изрази съчувствието си Язон към непознатия Тони Хауърд.

— Нищо лошо няма — откликна някак странно Морган. — Две очи са си направо разкош за флибустиера. Тони сам си го изпроси. А тя можеше и направо да строши нечий врат. А това вече щеше да е лошо. — Морган изведнъж мечтателно притвори очи и поклати глава. — А въобще момичето ти е страхотно!

— Хей, мухарриб, я по-полека на завоите! — Язон реши да пусне за всеки случай едно дарханско ругателство. По-лошо нямаше да стане, а тъкмо и да разбере как се превежда. Не беше възможно този

полиглот-супербандит да не познава на елементарно ниво дарханския език, щом си имаше работа на Горещата планета. — По-полека! Чуваш ли? Тя ми е жена, все пак.

— Глупчо, нямам никакви аспирации към жена ти! — Флибустиерът дори сякаш се обиди. — Просто се бие страшно момичето ти. Струва най-малко три мои момчета, честна дума.

А след миг нещо му проблесна.

— Как ме нарече? Мухарриб?

„О, тъмни звезди! — простена без глас Язон. — Дали не прекалих? Ами ако е такава дума, заради която главата на човек хвърква по-бързо, отколкото дори при употребата на «марикон»? Ами аз тогава дори няма да разбера какво означава тя.“

— Че кой те е научил да ругаеш така? — продължи Морган. — Какво толкова не ти харесват мухаррибите? Професия като професия, с нищо не е по-лоша от другите.

— Професия? — озадачено повтори Язон.

— Ами да, мухарриб на дархански означава „контрабандист“.

Язон се усмихна на нелепата си грешка, а Морган гръмко се разсмя.

— Добре, Язон, отсега нататък вече ще те наричам Мухарриб.

— Както искаш ме наричай. Но да се върнем на главното, капитане. Заповядай да доведат жена ми тук. Искам да се убедя, че Мета е жива. И на теб ти обещавам: тук тя няма да се държи невъзпитано. Освен това на трима ни ще е по-лесно да се договорим за всичко.

— Както кажеш, Язон — миролюбиво произнесе Морган, като натисна бутона на гривната си, поднесе я към ухото си, а после към устните си и кратко пошепна нещо. — Види се, днес си късметлия. Нека бъде по твоemu. След пет минути момичето ти ще бъде тук.

Язон реши да смени темата, докато Морган, все още разхлабен от скорошния си смях, не станеше отново сериозен, и не дай си Боже, не размислеше.

— Кажи ми, Хенри, наистина ми е интересно, защо през цялото време все споменаваш Бог?

— Защото вярвам... — Той спря, очевидно спомнил неотдавнашните си думи. — Защото у нас е прието да се вярва в Бог.

— В Единния Бог, както е у дарханците? — реши да уточни Язон.

— Какво общо има това с нашата работа? — изръмжа раздражено Морган. — Остави го тоя Дархан. Там едва ли ще се върнем скоро. Проклетата планета! Нито да си пийнеш като човек, нито да се поразвлечеш с момичета. Как ми е писнало от тия брикети! Виждаш ли, купил съм си там едно парче пустиня заедно с една добивна фирма. Това носи пари, но главното е, че имам базов лагер съвсем близо до „златоносната“ Касилия, но в недостъпна за тях зона. А отношенията ми с дарханците са прекрасни. Защото те уважават богатите и силните, всички наред. — Той помълча. — Аз пък ги ненавиждам. Всичките. Знаеш ли как добиват там тежките метали?

— Знам — отвърна Язон, — открити рудници.

— Трябва да го видиш на живо! — Морган вече почваше да се самонавива. — Само издухат песъчинките, бръснат една-два пъти с метличките и готово! По-нататък вече можеш да гребеш направо с лопата урановата руда. Но те не гребат с лопати, при тях стотици работи гребат с огромни кошове, мегатонове в годината! Господи, защо си дал такова безценно съкровище на тия побъркани религиозни фанатици!? Защо?!

— Защо не им го отнемеш? — меко го подкачи Язон.

— Няма да ми повярваш, ама още са ми слабички силите — отвърна сериозно Морган. — Да, много по-лесно и просто е да щипнеш Касилия. Но аз ще се добера до тях, няма да им се размине. Само се опитай да си представиш: моята фирма, моята земя, моите работници, моите работи, а осемдесет процента трябва да давам на Дархан. Защото такъв е законът. Защото на Горещата планета, осенена от десницата на Единния Бог Гхахаб, дори и шепа пясък не може да принадлежи на „неправилните“. Така пишело в свещената им книга. И нищо не можеш да направиш. Грабят ни посред бял ден, а на нас въпреки всичко ни е изгодно да работим с тях. Засега.

— Чакай, — обърка се Язон, — как нарече този бог? Те не произнасят името му.

— Те не го произнасят, но аз си го произнасям. Гхахаб по тяхному означава „злато“. Това действително е едно от древните имена на Бога. На мен например много ми харесва. То съответства на

реалното положение на нещата. На златцето съм готов да прегъвам коляно.

— Уф! — проСтена Язон. — Сега вече нищо не разбирам. Кой си ти всъщност? „Свободно плаващ“ или обикновен дребен бизнесмен от Дархан?

— Затваряй си устата, жалък мухарриб! На Дархан работи моят управител, той дори не е флибустиер. Ние сме много, ние вървим към големите пари и голямата власт по различни начини, но аз лично — аз — съм винаги в свободно плаване. Моята свобода е най-големият ми коз...

И потокът от самовлюбеност и самовъзхваление отново рукна, което дразнеше. Впрочем, думата „мухарриб“ в целия контекст само можеше да радва. Успее ли човек да си съхрани чувството за хумор, значи все още нищо не е загубено. А и въобще Язон не преставаше да се удивлява на разностранните способности на Морган. Той очакваше да види един груб, скудоумен убиец с ниско чело, дребни очички и космати ръчища, изцапани до лактите с кръв. А пред себе си имаше едва ли не рафиниран интелектуалец, който разсъждаваше за етимологията на чуждестранните думи, за икономиката и религията.

И въпреки всичко той си оставаше убиец. В никакъв случай не биваше да го забравя.

Морган си наля още и го глътна. Язон си също си доля, но съвсем малко, колкото за солидарност, но престана да пие. Приближаваше най-отговорният момент, когато трябваше да се определят по-нататъшните им отношения.

— Аз май те питах за Бога? — подсети го Язон.

— Да — кимна Морган. — Ние вярваме в истинския Бог — Исус Христос. Така е прието при нас. Носим кръстчета на шиите. Обръщаме се с молби към Бога, и той откликва на тях. Имаме си църкви и капелани. Те кръщават децата ни, благославят браковете ни, и изпращат в последния път убитите ни събратья, ако има такава възможност. Някои на моята планета вярват в задгробния живот, на тях им е по-лесно и да живеят и да умират. Но аз не вярвам в нищо, освен само в свободата, която ми е дал Исус, и в успеха на моята свободна планета, която принадлежи само на себе си, и затова целият свят ще ѝ принадлежи.

Информацията за планетата му се оказа доста любопитна, но едва ли Морган, дори и пиян, щеше да си развърже езика за родния край повече, отколкото сметеше за нужно. Язон се отказа от повече въпроси по тази тема, и подхвана за момента друго:

— Почакай, но нали Исус е казал: „Не убивай!“. Как можеш да носиш кръст и да грабиш хората?

— Брей, Язон, колко си наивен само! Та това е спор от най-древни времена до днес. Готов съм да ти докажа правотата си, но някой друг път. Сега нещо не ми се ще. Чел съм Библията, наистина съм я чел. Но болшинството от хората ми дори и не са грамотни. Капеланите в храмовете им четат отделни, най-важните редове от Свещеното писание. И повярвай ми, Язон, в Библията можеш да намериш всичко, което ти е угодно. А и Христос много неща е наговорил, освен „Не убивай“. „Не мир, а меч ви донесох“, „Дърво, което не дава плод, се отсича“. „Нека мъртвите погребват мъртъвците си.“ — ето какво казва Спасителя. Но не това е най-главното... Най-главното — това е свободата. Само заради свободата си струва да живее човек.

Такава оригинална трактовка на християнството Язон до този момент не бе срещал, и с удоволствие би поговорил по-подробно с необикновено ерудирания пират. Но в този момент стената право пред него се разтвори и в съпровода на здрава жълтолика, със силно дръпнати очи, но удивително симпатична девойка в стаята влезе на крака, а не на носилка, Мета.

— Е, каква работа имаме тук двамата с теб, Язон? — собственически запита тя.

— Доколкото разбирам, летим.

— Къде? — запита Мета.

— На планетата... Хенри, как каза, че се казва планетата?

— Не съм казвал нищо. („Ама че животно, съвсем не си бил пиян!“) Но тя се казва Ямайка.

— Виждаш ли — каза Язон, — летим на планетата Ямайка.

— Чудесно. — Мета явно не се чувстваше пленница. — Запознай се: това е мадам Цин.

— Много ми е приятно — каза Язон. — Мухарриб динАлт.

После се изправи и като направи крачка напред, целуна церемониално ръката на момичето.

В някой от световите това беше направо задължително, не си спомняше точно къде, но обичаят му се беше понравил.

— А това — реши да продължи Язон в същия дух, — е местният капитан сър Хенри Морган, в собствената си персона.

— Много съм слушала за вас — кокетливо проточи Мета.

Всичко това беше толкова странно, толкова непривично за нея, че Язон започна да се чуди дали не спи, не беше ли му се присънило.

По примера на Язон и Морган целуна ръката на Мета, като остана страшно доволен от себе си, и веднага предложи на момичетата ром. Те не се отказаха и смело обърнаха по чаша. И точно в този момент на Язон започна да му просветва: на момичетата това също не беше първата доза алкохол за деня. А при Мета освен алкохола, продължаваше да ѝ действа и инжекцията. Весело. Но всъщност в това нямаше нищо хубаво. Дори и сред приятели не бива да се губи контрола върху себе си, още повече тук... Такова безобразие трябваше да се пресича още в корен.

— Сър Хенри, може би няма да е зле да си отдъхнем малко с жена ми? Няма да ли ни изпратите до каютата ни? — имитира покорност Язон.

Всъщност въпросът му беше повече от нахален, и той нямаше ни най-малко да се удиви, ако в отговор Морган освирепееше е и дадеше заповед отново да ги завържат към носилките, а дори и да ги боцнат с някоя конска доза приспивателно.

— Какво говориш, друже! Сега отиваме всички заедно да обядваме. Чакат ни в главната зала. Тържествен обяд с вино и прекрасни мезета. След като вече се договорихме за всичко, трябва да го полеем.

— О Боже! — извика Язон, картинно въртейки белтъци. — Само не това.

Той постепенно бе започнал да усвоява флибустиерската лексика, а за какво и кога се бяха договорили, още не бе разбрал.

Оказа се обаче, че наистина бяха успели. Морган си имаше своя особена методика. Уж бяха разговаряли само за дреболии, бяха се шегували, хилели, а в резултат вече беше ясно кой си, с кого си и защо да живее по-нататък.

ГЛАВА СЕДМА

Линейният кръстосвач с гордото име „Конкистадор“ беше наистина великолепен. Не беше по-могътен от „Арго“, но безусловно беше по-съвременен и по-сложен. За да се опитат да избягат с него, щяха да им бъдат нужни много часове, дори дни, за изучаването на всички системи за управление и защита. Този процес би могъл да се ускори чрез грамотен инструктаж от страна на някой от членовете на екипажа. Обаче да се търси предател сред флибустиерите беше крайно неблагоприятна задача. Любители на двойните игри сред тях практически не се срещаха. Ако въпреки всички се намереше някой такъв, Морган без да си блъска много главата скъсяваше височината на хитреците с една глава дължина. Всички поголовно знаеха за съществуващия порядък, а не чак дотам оригиналното желание да останат живи беше свойствено на флибустиерите точно толкова, колкото на обикновените хора. Така че в крайна сметка вражеските агенти не можеха да разчитат на презавербуване във флибустиерските редове.

Освен това, твърде проникателният Морган бе проумял още едно много важно нещо: каквито и цели да преследваше Язон, до Ямайка той обезателно щеше да долети. Дори и само заради любопитството. Не беше такъв човек, че да зареже такъв рядък шанс да се запознае с пиратската столица на Галактиката.

Слуховете за Ямайка бродеха по цялата Вселена. Болшинството считаха, че пиратското гнездо с размерите на планета представлява чиста измислица, плод на нечия болна фантазия. А в реалността на съществуването на Ямайка вярваха само хора от един много тесен кръг: бандити, мошеници, аферисти, космически скитници, последните романтици любители на самотното звездоплаване, а също така (като изключение) някои учени-психолози, мечтаещи да се доберат до единствения от рода си действащ модел на общество, състоящо се изцяло от хора, нарушаващи общоприетите закони.

Скучаещите богати безделници, които пръскаха парите си в най-хубавите ресторанти и казина на Касилия или пълноценно разпускаха

на шикарните курорти, не отстъпващи по класа на Слънчев бряг на Клианда, много обичаха да си чешат езиците за Ямайка. Какво ли само не беше чул от тях Язон на времето! Например, че това е земният рай, по разнообразието си от наслаждения не сравним с никое друго място във Вселената. Или, че това е наказание Господне за всички грешници, затова на света не можеше да има по-страшно място от Ямайка. Говореше се също така, че пиратската планета е долетяла в човешкия Космос от друго измерение, или че е построена цялата от изкуствени материали от древни учени като един вид експеримент. Бродеше дори и следната клюка: сякаш Ямайка била всъщност старата Земя, прародината на цялото човечество, наистина, силно изменила се от онези древни времена.

И как в такъв случай човек да не посети толкова удивително гъгълче, още повече когато самият стопанин те е поканил там?

Мета, като всяка нормална пирианка, не страдаше от излишно любопитство, но любимия си Язон поддържаше във всичко. Освен това, съвсем неочаквано и за самата нея, тя се вживя бързо в предложената роля, по-добре дори и от самия автор на идеята. Общо взето, нямаше нищо удивително: та нали обстановката наоколо беше почти позната. Флибустиерите подкупваха Мета с прямотата си, смелостта, силата си. Всъщност, психологически те ѝ напомняха останалите на родната ѝ планета съплеменници. Особеното, уникално чувство за опасност, сякаш им беше присъщо по рождение. А за постоянната готовност да влязат в бой дори и нямаше смисъл да се споменава.

И още нещо се бе харесало на Мета: трезвият подход към всичко и удивителната незлопамятност на флибустиерите. Въобще умението да се прощава почти винаги съпътства избухливостта. В дадения случай и това, и другото, се изразяваше в особено ярка форма. Никой не таеше никакви обиди, нито пребития още в дарханския космодрум на Кортес, нито ранените от куршумите ѝ във фойето на хотел „Лулу“, нито дори загубилия окоето си Хауърд, на когото му се бе приискало да я изнасили. Никой не таеше злопамятство към нея. Всички само се възхищаваха от красотата ѝ, силата, характера ѝ. А Мета в отговор се възхищаваше на тях. Идилията на отношенията им можеше да продължава дълго, ако не бяха някои събития, които предстоеше да се случат и се случиха с цялата си неизбежност.

Разбира се, още на следваща вечер, след като изтрезняха след колосалното пиянство, вече на трезва глава отново рискуваха с разговор с Морган. Между другото, подобни пиянски истории, както им бяха разказвали, се случвали след всяко отлитане от богоугодната въздържателска Дархан. Нагазеният от жесток махмурлук капитан на „Конкистадор“ беше необичайно неприветлив и затворен в себе си и удостои пленниците си само с две-три кратки фрази; за по-нататъшното обсъждане на практическите подробности покани старшия си помощник Франсуа д’Олоне. Старпомът се оказа малко по-разговорлив от шефа си, но поради вродената си тъпота, видна и с невъоръжено око, този втори в йерархията на кораба шеф още не можеше да реши как да се отнася към пленниците: дали както обикновено са в пълната му власт или напротив, са някакви много важни личности, и следва да се отнася с повишено внимание към тях. Източник на особено главоболие за стария пират беше присъствието на жена с правата на мъж. Представителките на нежния пол той още от младежките си години беше свикнал да счита за собственост, товар, стока, предмет за извличане на определени удоволствия. Имаше само едно единствено изключение от правилата — за бойната другарка — мадам Цин. А тук пък се пръкна отнякъде и някакво парвеню. Не стигаше, че след всички сурови изпитания и езикът не искаше да се обърне да я нарече представител на нежния пол, ами на всичкото отгоре и самият Морган им бе забранил най-категорично каквито и да било своеволия спрямо тая чуждопланетна кучка.

Д’Олоне направо поглъщаше Мета с очи и в погледа му се бяха смесили люта ненавист, зверско желание да обладава това разкошно тяло и още нещо. Нещо като завист. Да, сложна и даже неприятна инструкция беше получил този път от Морган разглезеният от власт и всепозволеност д’Олоне. И ето че сега с изключително недоволен вид бърбореше нещо неясно под носа си, пухтеше, скърцаше със зъби, преди най-после да успее да формулира правата и задълженията на новите членове на колектива.

Общо взето, всичко се оказа достатъчно просто. Язон и Мета си получиха обратно практически всичките си лични вещи, и най-вече пистолетите. Флибустиерите по-добре от всеки друг разбираха какво означава за един професионалист навика никога да не се разделя с оръжието си. А и освен това, още докато пленниците бяха се намирали

в безсъзнание, пирянската система на изскачащия от кобура пистолет беше изследвана най-подробно, и местните майстори още след три дни снабдиха цялата команда на кораба със същите устройства, като по този начин поставиха на равна нога пиратите и гостите им.

На борда на „Конкистадор“ нямаше човек, който да се бои от престрелки. Всички до един бяха хора сериозни, и случайна стрелба (дори и в пияно състояние) никога не биха допуснали. Така че въпросът с оръжието се бе решил удивително бързо и лесно. Не така се оказа обаче въпросът с техниката за комуникация.

Доверието си беше доверие, но Морган открито си призна: засега още се опасяваше от Язон. Знаеше ли човек какво може да му хрумне на този дявол! И всички без изключение апарати с далечен радиус на връзка у двамата нови членове на екипажа за всеки случай бяха конфискувани безвъзвратно. Той се досещаше, че Язон динАлт едва ли ще падне дотам, че да вика на помощ специалните бойни части на Специалния Корпус, нямаше да се унижи толкова Великият Играч. А виж, някое верно приятелче като едното нищо можеше да извика. Морган трудно можеше да си представи наличието на такива у Язон, но Мета... виж, Мета беше друга работа; жена с такива бойни качества като нея несъмнено щеше да има доста дружки, с които беше най-добре да не се сблъсква без особена нужда.

Защото дори и намерението на Язон да сътрудничи с флибустиерите да беше напълно искрено, разсъждаваше Морган, въпреки това нямаше право да разполага със средства за далечна връзка. Нямаше с кого да разговаря на хиляди парсека разстояние. Нито с кого, още по-малко за какво. Та нали самият факт на присъствието на двамата на борда на „Конкистадор“ представляваше абсолютна тайна. Да не говорим пък за местонахождението на кръстосвача. Собственият им комуникационен възел пък на кораба се охраняваше така, че не Язон и Мета, ами десет пирянци пак нямаше да успеят да го превземат.

А за връзка между двамата във вътрешността на кораба и двамата получиха джобни предаватели. И това не беше малко.

Въобщо, беше грях да се обиждат на тия толкова радушни към тях пирати. На пленниците бяха предоставени наистина царски условия: отделна каюта, голяма свобода на придвижване, възможност да се свързват помежду си по всяко време, хранеха се заедно с всички,

хранителните продукти бяха отлични, и най-накрая, правото да носят оръжие, което означаваше, че ако в някакъв момент животът им омръзнеше, винаги можеха да вземат със себе си за компания в отвъдното някой друг враг, тоест новите си приятели. Наистина щеше да е грях да се оплакват. Те не се и оплакваха, просто чакаха края на пътешествието и си блъскаха какво ли можеха да направят при такава ситуация.

Ако им бяха инсталирали подслушвателна апаратура, това можеше да бъде единствено само в каютата им. В дрехите не бяха успели да открият нищо подозрително. Любимите дрехи на флибустиерите представляваха много леки ризи от свръхтънка металопластова тъкан и груби панталони от изкуствена кожа. И едното и другото служеха като добра защита срещу твърдото излъчване и високите температури, но в никакъв случай не представляваха броня. Не само че всички видове куршуми пробиваха без проблем това контешко облекло, но дири и най-обикновените ножове. А пиратите, между другото, бяха големи поклонници на хладното оръжие: те или виртуозно мятаха къси, специално центровани кинжали, а с други, дълги и тежки като мечове, но с дъговидна форма, напомнящи по-скоро саби, по думите на очевидци можеха да за броени секунди да накълцат жив човек на кайма. Как извличаха удоволствие от такъв неопрятен начин за убиване, Язон още не можеше да го проумее, но веднага повярва: сабите тези хора използваха по прякото им предназначение, а съвсем не се явяваха чисто декоративни части от облеклото им, както бе предположила в началото Мета. И много скоро и на двамата предстоеше да се убедят в правотата на Язон.

Първият си поверителен разговор Язон и Мета проведеха в огромната сферична зала до обзорния екран, който напомняше стандартен купол на илюминатор. Разбира се, това военно чудовище изобщо не можеше да притежава пряк илюминатор. Астронавигационната се намираше в другия отсек, а информацията за околното пространство постъпваше, разбира се, само посредством микродатчици, монтирани във външната броня; както обаче им се удаде да узнаят, свирепият „Конистадор“, със щръкналите си като на таралеж бодли на стотитици дула, беше замаскиран като обикновен транспортен кораб. Съответно, той притежаваше и бутафорен обзорен купол, който за поддържане на илюзията пълна дори беше покрит с

тънък слой стъкломана. Възникналото поради тази конструктивна особеност вътрешно помещение пиратите използваха понякога за свои общи събрания; и разбира се, бяха оборудвали тази заседателна зала с голям екран, на който можеше да се подава всякаква текуща информация, а при желание просто да се любуват на картините на звездното небе, гъмжащо от потенциална плячка. Понякога за разнообразие се любуваха на пейзажите на далечни планети, които се канеха скоро да нападат.

— И какви са ни по-нататъшните планове? — запита Мета.

— Засега си остават същите. Продължаваме със същия курс. Трябва да отбележа, че първият етап мина успешно.

— Е, ако не считаме, че бяхме на косъм от смъртта.

— Мета! Не мога да те позная. Според мен, на нашата планета едва ли има човек, който на ден да не е бил поне двайсет пъти „на косъм от смъртта“. Нима още не си свикнала с тази мисъл?

— Разбира се, че съм свикнала. Но този път имаше и нещо ново, разбираш ли, аз престанах да разбирам защо си рискуваме живота.

— Не те разбирам — възкликна удивен Язон. — Обясни ми.

— Не знам дали ще мога... Разбираш ли, ти дойде на себе си едва на кораба, а аз — още в пустинята. Оказа се, че дозата ми от китов газ е била малка. Отворих очи в карусерията на пясъчния всъдеход; в онзи момент много друсаше. Явно е преодолявал върха на дюната. Пред мен се люшкаха три фигури с автомати с дулата нагоре, бяха по-черни и от небето и закриваха звездите. Лежах, вързана с обикновено въже, която по всяка вероятност можех леко да разкъсам. Но точно тогава през главата ми се стрелна мисълта, че за пръв път в живота си не искам да воювам. Престанах да разбирам защо. И когато ме пренасяха в транспортната ракета, не се престорих на заспала, за да мога после неочаквано да ги нападам. Те видяха отворените ми очи, удивено зацъкаха с език, заусмихваха се и казаха: „Ей, вижте, тя се събуди! Значи на момичето ѝ е време да му цапне по един гълток.“. Отнякъде изникна тумбеста бутилка ром и те дълго наливаха в гърлото ми парливата течност. Но по време на старта аз още не бях загубила съзнание. И абсолютно точно си спомням: стартът беше безшумен.

— Дали не са те сложили в звуконепроницаем отсек? — запита се Язон.

— Не. Абсолютно съм уверена: стартът беше безшумен. Довери се на пилотския ми опит.

— Тоест искаш да кажеш, че флибустиерите притежават гравитонни двигатели?

— Да, Язон, точно това искам да кажа. Но ние започнахме да говорим за съвсем друго нещо.

— Така е — съгласи се, — говорехме за теб.

И замълча, размишлявайки. Той още се боеше да не ги подслушват, още повече когато на кораба имаше такава съвършена техника. Той самият се стараеше да не говори нищо излишно и на Мета, и като я хвана за ръката, се опита да ѝ предаде тревогата си. От друга страна, много му се искаше да измисли някаква тема за разговори, та после при един разговор с Морган веднага да разбере дали са ги подслушвали. Ако, разбира се, Морган не се окажеше още по-хитър, отколкото го мислеха.

— Опитаха ли се да узнаят от коя планета сме? — запита Язон след кратка пауза.

— Разбира се. И аз веднага им казах истината. Аз не се страхувам... Считам, че нашата планета Щастие, каквото и да се случи с нас, ще съумее да се противопостави на целия флибустиерски флот.

„Браво, Мета! — похвали я мислено Язон. — Уж не си карала никаква школа за разузнавачи, а пък си те бива в импровизирането на легенди.“

— Защо мислиш, че на Морган въобще ще му хрумне да напада планетата ни?

— Не мисля. Просто мадам Цин ми обясни, че при някои обстоятелства флибустиерите не щадят никого. Свободата и трупането на богатство — ето двете им единствени ценности в живота. Дружбата им е относително понятие. В един момент някой може да се засегне само от една неуместна дума, казана от приятел, и да му резне главата. Или да нападне родната му планета, ако другарят му открадне момичето. Да не говорим, че тук проиграват на карти хора, кораби и цели планети.

— Но нали няма да залагаме собствената си планета? Пък и спокойно можем да се откажем да играем.

— Не можем. Отказът при покана за игра се счита за смъртно оскърбление.

Мета замислено поклати глава, виждаше, че се опитва да си спомни още нещо не по-малко интересно от разказите на Мадам Цин.

А на Язон му хрумна една всъщност много проста мисъл: животът по тукашните закони щеше да се окаже нещо далеч по-сложно, отколкото си го бяха представяли.

Той така и не успя да измисли начин да разбере дали Морган ги подслушва.

Затова на следващия ден Язон се осмели да организира една много опасна игра. След като започна разговор с Мета още в обиколния коридор, той отново я отведе до обзорния екран.

— Слушай ме много внимателно докато сме още сами — прошепна Язон. — Изясних нещичко. Комуникационният възел те действително охраняват страхотно, но пък капитанската рубка не я считат изглежда за важен обект, защото там дежурят всичко на всичко трима души. Обаче на главния пулт за управление също има резервен предавател за хиперпространствен преход. Мога да го използвам за връзка с нашата планета. За това ще ми е нужно не повече от минута. Планът ми е изключително прост. Точно в осемнадесет часа бордово време при тях протича смяна на дежурството. Зад пулта на мястото на Тони Хауърд ще застане Еди Хук, а двамата стражи на вратата ще ги сменят други двама. Тоест в този момент ще бъдат шестима, а не трима. В такъв момент никой не очаква нападение. Те се разхлабват, губят бдителност. Вече съм го наблюдавал. А какво са за нас двамата с теб шестима души в ръкопашна схватка? Най-важното е да не им позволим да открият стрелба.

— Ами ако все пак...

— Е, значи и ние ще стреляме. Не ми се иска, разбира се, но разбери, рано или късно останалите ще довтасат при вдигналия се шум. За този момент също ще бъдем готови. Залата много добре се блокира отвътре. И след като завземем управлението на кораба ще ги шантажираме.

— Ама ти сериозно ли говориш? — изплашено запита Мета.

— Абсолютно сериозно. Или искаш да останеш пленница цял живот?

Язон я държеше за ръката, като нежно стискаше китката ѝ, и едновременно натискаше с показалец средата на дланта ѝ. Това беше условен знак, който той се опита да ѝ разтълкува по пътя към залата.

„Когато те хвана така за ръката, неволно започвам да говоря не съвсем онова, което мисля...“. Една съвсем невинна фраза, толкова често произнасяна в разговорите между влюбени.

Но тя разбра. Тя всичко разбра. И произнесе със същия съскащ заговорнически шепот:

— Не, Язон, не искам да бъда пленница цял живот. Разбрах те. Значи, точно в осемнадесет нула нула часа ще се приближим към капитанската рубка от различни страни.

„Какво пък, мислеше Язон докато крачеше точно в шест без две минути по дългия проход — ако ни чака засада, аз така и направо ще им кажа: «Момчета, много ми се искаше да разбера, колко внимателно шпионирате новите си приятели.»“ Съществуваха риск, разбира се, да получи някой нож в ребрата за такава несклопосна шега, но пък имаше още по-голям риск да открие, че засада няма. Тоест най-опасно беше да не забележи засадата. А след това на някого нямаше да му издържат нервите.

При последния завой Язон беше надминат от Еди Хук, който небрежно му кимна и дори не се поинтересува какво прави този чужд човек толкова близо до пулта за управление на кораба. След това изведнъж се огладе (без дори и следа от подозрителност в гласа!) и запита:

— Капитана ли търсиш?

— Не, Хауърд — отвърна Язон.

— Сега ще излезе — любезно го извести Хук.

В противоположния край на коридора се показа Мета, зад нея двама бойци с голи саби, както е прието при застъпването на вахта. Пиратите равнодушно подминаха Мета от двете ѝ страни (не му беше моментът да се разсейват, караулната служба е сериозна работа) и се приближиха до вратите. Смяната протече бързо и организирано. От рубката излезе едноокият Хауърд, погледна ги миролюбиво и запита:

— А вие какво правите тук?

Въпросът беше по-скоро риторически, и без да дочака отговор, пиратът поиска огънче от Язон. Двамата запушиха. После окончателно успокоилият се Язон съобщи:

— Ами тъкмо се канехме да разберем кога е следващото кацане на планета.

— Смешни сте като деца! — ухили се Хауърд. — Да не си мислите, че Морган ще ви пусне да се разхождате навън?

— Че защо да не ни пусне? — направи се на глупак Язон.

— Наистина, защо? — захили се повторно Хауърд. — Хей, като деца сте наистина. Добре. Можете да зададете въпроса си на Хенри. А сега слушайте и запомняйте. Флибустиерите не живеят по план. Затова сме и свободноплаващи, за да не знаем никога кога и къде ще е следващата ни спирка.

— Ама наистина ли я карате така?! — искрено се удиви Язон.

— Кълна се в Исус Христос, роден във Витлеем, и във всички дезинтегратори на кораба ни! — възкликна Хауърд и продължи по коридора, тропайки с тежките си електромагнитни подметки.

— Е, какво ще кажеш за всичко това? — не се сдържа Мета, със самия си въпрос давайки отговор: след като можем на глас да обсъждаме резултатите, значи...

— Май са повече от равнодушни към всичките ни тайни. Морган шпионира Уейн заради огромните пари. А за нашите финанси той не знае нищичко засега и сме му нужни съмсем за друго.

— Ами ако той се окаже по-хитър отколкото изобщо сме го допускали: всичко е чул, всичко е разбрал и затова не се поддаде на провокацията? — за всеки случай запита Мета.

Язон още веднъж премисли всички варианти, и накрая произнесе:

— Едва ли. Изобщо не ми се вярва.

Така или иначе, само след два дни те вече беседваха на любимото си място до обзорния екран за възможностите за завоюване на пиратската планета Ямайка от пирянциите. Такава възможност съществуваше, разбира се, но за да направят сериозна преценка се налагаше да хвърлят по едно око на тая Ямайка отблизо. Дано станеше по-скоро! Все пак на планетата сигурно щеше да е по-интересно в сравнение със скуката на кораба!

Минаха още два дни и скуката свърши.

ГЛАВА ОСМА

Мракът на междузвездното пространство, изпъстрен с разноцветни искрици, заемаше целия огромен екран. Язон се опита да се ориентира, Мета реши да му помогне и също откри няколко познати съзвездия. Накрая двамата с голяма точност установиха координатите на кораба. Впрочем, те още на момента се усъмниха в собствените си сметки. Та нали корабът се движеше в режим на хиперпространствен преход, така че реалната картинка, ако работеше стандартната оптика, щеше да представлява само сложни шарки, на които толкова много обичаха да се любуват. А това, което се налагаше да наблюдават в момента, по всяка вероятност беше запис излъчван от компютъра. Разбира се, сменящите се един друг изгледи на звездното небе по принцип можеха да съответстват на реалния маршрут на кораба (така и се постъпваше обикновено, за да могат пилотите по-лесно да се ориентират в случай на аварийен изход в обикновеното пространство), но това беше на другите кораби и при други ситуации, а сега и тук, където явно се опитваха да скрият от тях всичко, което беше възможно...

Неочакван въпрос на Мета секна размишленията на Язон:

— Виждаш ли?

В средата на екрана, сред черната пустота, изникна слаба светеща точка.

— Да. Мислиш, че е някакъв болид ли?

— Не, това е изкуствен обект — професионално определи Мета.

— Уверена ли си? — за всеки случай запита Мета.

— Абсолютно. И се приближава към нас.

— Ами ако все пак е запис? — предположи Язон.

Мета не успя да отговори. По уредбата за вътрешно оповестяване прозвуча сигналът за екстрено събиране и веднага се разнесе гласът на самия Морган:

— Язон! Мета! Елате веднага в капитанската кабина!

Язон вече сам се досети докато бягаха по коридорите, че на екрана не бяха наблюдавали запис. Иначе защо ще ги вдигат по

тревога, но...

— Мета, почакай, как можем да виждаме насрещен кораб, щом сме в хиперпространството...

— Значи, вече сме излезли от него — отвърна Мета, без да забавя бяг, като се озърна за миг.

— Не разбирам — произнесе Язон. — Хиперпреходът — това винаги е нещо много неприятно, дори и насън го усещаш.

— Да, така е — съгласи се Мета, — но те имат някакви страховити гравитационно-магнитни компенсатори. Забравих да ти кажа, че когато стартирахме от орбита, а после прескачахме в хиперпространството, аз също нищо не усетих и още тогава се досетих, че това е една съвършена техника. Добре са се обзавели, нали? А пък на пръв поглед, прости бандитчета... Ех, да имахме ние тази техника, ама да я ползваме за мирни цели. Тоест при нас...

— Не забравяй — прекъсна я Язон, — че точно такава задача решаваме двамата с теб сега. Само не трябва да говорим за това с пълен глас когато вече сме само на две крачки от достопочтения сър Хенри.

Вратата на капитанската рубка беше широко отворена. До Морган стоеше д'Олоне, и двамата втренчено гледаха предния екран. Пробягващите под него цифри сочеха за стремително намаляващото разстояние до обекта и всички характеристики, които компютърът считаше за необходимо да извежда.

— Можете ли да определите типа на кораба от това разстояние? — запита Морган като хвърли бърз поглед на току-що влезлите.

Обади се Мета, при това веднага, без дори да се замисля:

— Това е лек боен кръстосвач, усилен с допълнителна броня за сметка на понижената бойна мощ. Такива кораби се използват при втората линия на атака в боя, но е възможно този екземпляр просто да е снет от въоръжението на някоя могъща армия с цел по-нататъшно използване за стопански цели.

— Защо мислиш така? — запита Морган, като отново ги стрелна с мигновен поглед.

— Защото централният му локатор е чисто цивилна изработка.

Мета отговаряше бързо и старателно, също като отличничка на изпит.

„Все пак още е много млада, помисли си Язон. Обича да се изтъква. И то намерила пред кого!“

— Благодаря — усмихна се Морган. — Полезна информация.

Д’Олоне се обърна към Язон.

— А вие, динАлт, какво мислите за произхода на този кораб?

— Аз не мисля, аз знам — отвърна Язон. (Позърството се оказва доста заразна болест. Но какво да прави, трябваше някак си да заслужи доверието на пиратите.) — Знаем: това е инкасаторски кораб.

Двамата флибустиери се захиха здраво, а в очите им блесна алчен огън. Слабограмотният д’Олоне за всеки случай запитва повторно:

— Транспортират налични пари, нали?

— Да — отвърна Язон, — междупланетен банков превоз.

— Интересно, какво прави в междузвездното пространство? — забеляза Мета, без да се обръща към никого в частност.

Д’Олоне още веднъж широко се ухили. Язон проследи погледа му и за пореден път разбра, че на пирата се нравят не само думите, изречени от Мета, но и самата пленница.

— Значи, това е междузвезден инкасаторски кораб — направи самостоятелен извод Д’Олоне след много сериозна мисловна дейност. — Чудесно: значи ще носи и повече пари.

— Така ли е, Язон? — запитва Морган.

— Вероятно — съгласи се Язон. — Само дето е напълно безсмислено да нападаме инкасаторите. Съгласно устава им те не встъпват в преговори с никого, а при най-слаба проява на агресия автоматически бягат в хиперпространството, откъдето чрез хиперпространствената връзка веднага викат полицията. Полицейските кораби мигновено ще ни запеленговат и ще ни прехванат. Общо взето, вместо да вземем пари, ще се наложи да влезем в бой. Толкова ли горите да се сблъскате с професионалисти и да рискувате да бъдете арестувани от властите на местната звездна система заради някакви си въшливи четири или пет милиарда? На такива бараки солидни суми не се превозват, така че е почти сигурно, че сумата е дори по-малка.

Морган мълчеше загадъчно усмихнат. Тъповатият д’Олоне се мъчеше да проумее какво ли е замислил капитанът му. Язон реши да се възползва от паузата и добави още един аргумент:

— Струва ми се, че се прибираме с нелоша плячка. Може би е по-добре да играем на сигурно?

Той специално наблегна на „ние“, подчертавайки единството на интересите. Морган обаче вече не го чуваше.

— Не — отговори уверено капитанът. — Всеки, който се спре и се задоволи с постигнатото, в крайна сметка винаги губи всичко. А флибустиерите никога не са се плашили от трудностите. Ти наистина много ни помогна, Язон. Нима сега старият Морган няма да възползва от късмета си? Казваш, че не встъпвали в преговори ли? А как ще реагира инкасаторският шеф на сигнала SOS?

Язон никога не бе работил като инкасатор и дори не можеше да си представи какво е записано в устава им по този повод, но той добре знаеше друго: професионалната солидарност на астропилотите често се вземаше връх над служебния дълг.

— Не знам — отвърна честно той.

— Е, — заключи Морган, — тъкмо случай да разберем.

Разстоянието между корабите в този момент тъкмо достигна онази дистанция, когато радиопреговорите ставаха необходими, ако всеки кораб възнамеряваше да продължава с предишния си курс, а да се удрят челно засега нямаха намерение.

Морган натисна бутона за външна тревога, тоест изпрати в пространството познатия на всички сигнал SOS. И едновременно с това оповести екипажа си за триминутна готовност за бой, във всеки един от двата варианта, тоест предложи едновременно да се подготвят и за отбрана и за нападение.

Мислите на Язон се заплетоха в неразплетимо кълбо. Той все се мъчеше да извлече главното, но все не успяваше, и просто запита Морган:

— Какво ще правиш?

— Каня се само да прибера парите — ухили се Морган, без да дава подробности. — Не се каня да убивам никого. Само парите, Язон.

Ставаше още по-неразбираемо. В този момент пристигна отговора от инкасаторския кораб:

— Съобщете ни кой е с вас. Каква помощ ви е необходима?

— В резултат на бандитско нападение и взрив отказаха маршовите ни двигатели и генератора за хиперпространствен преход — безсрамно лъжеше Морган. — Ремонтът е възможен, но всички

останали членове на екипажа са тежко ранени. Пратете на помощ поне един човек.

— Човек не можем да пратим — безцеремонно, без всякакви обяснения ги отрязаха от инкасаторския кораб. — Изпращаме транспортен робот.

— Благодаря ви — продължи съвсем наглият Морган. — Но роботът трябва да е универсален с ремонтни, медицински, навигационни и всички останали функции. Разбирате ли ме?

— Разбираме. Точно такъв робот ви изпращаме в момента.

— Чудесно — прошепна Морган. — Без универсалния си робот те не могат да продължат полета си. Прекалено скъпа играчка е. И въпреки всичко, Мисон... чуваш ли ме, Мисон?

— Да, капитане — отзова се главният флибустиерски конструктор-изобретател.

— Пригответи се за техническа атака по схемата номер двайсет и седем. Ако люкът отворят люка от нашата страна, веднага започваме операцията. Помни, принципът ни е да използваме всеки открит се шанс.

Люкът обаче се отвори от противоположната страна. Не бяха чак толкова глупави тия инкасатори. Солидарността си беше солидарност, но инструкциите си спазваха строго.

На пристигналия на борда на Конкистадор робот беше дадена възможност да докладва на господарите си за нормалното посрещане от страна на съответните автомати, а по-нататък работата пое техническият гений Мисон. Морган не счете за необходимо да запознава Язон и Мета с подробностите на операцията, но им обрисова идеята в най-общ вид: роботът прмерно за половин час ще бъде напълно препрограмиран, натъпкан с всевъзможно технологично оръжие, след което ще доложи за изпълнената работа и и ще се върне при господарите си вече в качеството на диверсант, коварен вражески агент. Разбира се, този не съвсем оригинален номер вероятно щеше да бъде разгадан от инкасаторите, но целият въпрос беше на кой етап щеше да стане това. Троянският кон на флибустиерите нямаше да чака нощта, той щеше да започне да действа мигновено, още щом се отвореше вътрешният шлюз, така че проблясъкът у инкасаторите трябваше да се случи доста преди този момент, защото дори и едносекундно закъснение ставаше фатално.

Морган така и се изрази за работа: „троянски кон“, и Язон още веднъж потрепера от ерудицията на този мерзавец. Хората от съвременността, които да помнят най-древните земни легенди, се брояха на пръсти. Дори и не всички те бяха учени или политици.

— Как точно ще действа на инкасаторския кораб препрограмираният робот? — предпазливо запита Язон.

— А това ще го видиш сам — лукаво отвърна Морган. — Искаш всичко на тепсийка ли? А сега, момчета, всички, освен Мисон и групата му, могат да запалят по цигара — съобщи той в микрофона за вътрешно оповестяване и добави тихо, вече след като изключи връзката: — А ти, Язон, вече можеш да считаш работата си за изпълнена. Двамата с Мета свършихте всичко, което се искаше от вас днес.

Язон стоеше неподвижен и трескаво мислеше дали двамата с Мета ще успеят да застрелят всички, които се втурнат в рубката, ако убиеха Морган и д'Олоне, ще успеят ли да предупредят инкасаторите за капана, а след това с тяхна помощ да разоръжат пиратите, ще успеят ли да предадат SOS на общогалактическата честота или да влязат във връзка със Специалния Корпус, преди Мисон да им отреже захранването. Едва ли, все някъде нещо нямаше да го доизкусурят, а някъде и щяха да претърпят пълен неуспех; нямаше да постигнат нищо, освен няколко безсмислени убийства, а едно нещо със сигурност нямаше да успеят: да отърват кожата, защото стотина флибустери бяха наистина страшно много. А освен това у дома и стените помагат. Главното преимущество обаче на пиратите беше непомерната жажда за кръв и удивителното умение да не щадят не само враговете, но и самите себе си.

Очевидно ходът на мислите у Мета беше почти същият, и беше стигнала до същите изводи. Само че за разлика от Язон тя се отнасяше към всичко далеч по-хладнокръвно, и сега беше по пирянски спокойна. Язон с огромно усилие изтръгна някакво подобие на усмивка върху лицето си.

— Дай ми пурата си, Хенри. Да видим дали е наистина толкова добра, колкото я изкарваш.

— Моля — протегна му я Морган.

Минутите се точеха като в кошмарен сън. Разговорите не вървяха. Пурата беше много силна и горчива. Дори и присъединилият

се към тях веселяк Хук не успя да разведри атмосферата. Само дето гадният пушек в кабината се сгъсти още повече. Мета се мусеше недоволно и размахваше с отвращение длан пред лицето си.

Накрая Мисон доложи готовност. Морган даде разрешение и роботът бавно потегли обратно към кораба си. Изображението се движеше по екрана и Язон изпитваше много странно чувство при мисълта, че този пепеляво-сив благороден корпус — едно от висшите достижения на човешкия разум, своего рода символ на дружеска взаимопомощ — само за някакви си тридесетина минути е превърнат в адска машина.

След това роботът се скри зад крупното тяло на корабинкасатор и известно време нищо не се случваше. Накрая се раздаде условният сигнал — няколко тона от бодър марш, и целият екипаж на „Конкистадор“ изрева разбиращо като един човек. Ревът много наподобяваше дружния вопъл на възторг, издаван от стадо побеснели маймуни.

— На абордаж! — изрева Морган в усилвателя на вътрешното оповестяване, заглушавайки за момент радостния вой.

Стиковането на двата кораба протече идеално, сякаш ги бяха събирали на един стапел за съвместни полети. По всяка вероятност „троянският робот“ не само че беше изключил блокиращата, отбранителната и хиперпреходната автоматика на инкасаторския кораб, но и сега управляваше всички останали в исправност системи. Шлюзовете се оказаха даже не двойни, а тройни (иначе за какво щеше да служи тройната броня?), и се отвориха леко и бързо, все едно, че бяха собствените. А пиратите нахлуха в образувания проход не като професионални диверсанти, редуващи мълниеносни удари с укривания, пробиващи си път с огън, а като тълпа млади поклонници на концерт на авангардна рок-звезда — през глава, блъскайки се един друг и надаващи ликуващи крясъци.

Командата от инкасатори през цялото това време се държеше повече от странно. Явно препрограмираният робот бе порботил не само върху техниката. Здравите и тренирани мъже, но без абсолютно никакво оръжие, се мятаха по отсеците и коридорите, ту отчаяно нахвърляйки се с каквото им попадне върху въоръжения до зъби противник, ту разсипвайки се отчаяно в опит да се скрие като правило в най-неподходящите места. И едните и другите опити завършваха по

еднакъв начин: цялата команда на кораба беше прекарана под ножа. Флибустиерите предпочитаха да не стрелят, а да секат наляво и надясно с кривите си саби. Те изпадаха в екстаз и заедно с кръвоточащата плът сечаха пластмасовите мебели, посудата, тънките преградни стени и касите на вратите, понякога остриетата попадаха на метал и тогава избликваша снопове рижи искри. Понякога сабите разсичаха електрически проводници, и тогава летяха синкави искри, а светлината често гаснеше, но много бързо отново се възстановяваше; включваше се или аварийното осветление или прожектора на записващата камера.

Язон не взе участие в щурма на инкасаторския кораб, не го бяха поканили, както и Мета. Имаше достатъчно бойци, а реакцията на новациите при гледката на клането можеше да се окаже непредсказуема. Самият Морган също не се засили да си качва адреналина заедно с д'Олоне и Хук, втурнали се строго по плана, а остана в капитанската рубка и наблюдаваше кървавата баня на големия екран. Репортажът се водеше едновременно с три камери, и Морган, също като врял и кипял режисьор превключваше трансляцията от едната на другата камера, като с ъгъла на околото следеше целия развой на три малки екранчета в ъгъла на монитора. Общо взето, целият този кървав видеомонтаж се правеше само заради двамата зрители, освен ако не се окажеше, разбира се, че се прави запис и Морган впоследствие не търгуваше с подобни развлекателни филми. Язон и за миг не би се удивил, ако и наистина се окажеше така. Хрониката на убийства на живо, още повече заснета професионално, не би оставила равнодушни милиони зрители във всяка историческа епоха в цялата обитаема Вселена. Наистина, съществуваше риск подобни репортажи да попаднат в ръцете на правоохранителните структури, проявяващи законен интерес към авторите на такива екстравагантни продукции. Изглежда обаче, Хенри Морган отдавна бе махнал с ръка на всякакви страхове и не даваше пет пари за нищо и никого, пък за Специалния корпус дори и не си струваше да се говори...

О, тъмни звезди! Какво ли царуваше в главата му в такива минути? Та нали Морган го бе излъгал по най-циничен начин, че няма намерение да убива никого. Не е ли крайно време да си разчисти сметките с него? Нима може да се преговаря с такъв човек за каквото и да било? Сякаш и моментът беше подходящ, всички бяха избягали на

чуждия кораб, само да затвори шлюзовете, да даде команда за разкачане и край: остават очи в очи с безумния Хенри. Но дали беше така? Разбира се, че не. Ето, зад отворената врата в коридора се разтъпкват сякаш преднамерено нехайно двама главорези, а и кошмарният Мисон, злият технически гений, навярно сега сържи деликатните си пръсти върху всички мислими бутони. Нищо нямаше да стане. И сега няма да стане. Спокойно, Язон.

— Хареса ли ти? — запита Морган.

Язон предпочете да премълчи, докато Мета отвърна с каменно лице:

— Нормално. Само дето е много мръсно.

— В какъв смисъл? — реши да уточни Морган.

— В прекия — каза тя.

— Аааа — проточи флибустиерът, — е, това не е толкова важно. Все едно, после всичко ще изгори. А момчетата ми са много чистоплътни: върнат ли се, първата им работа е да си вземат душа.

— И това не е лошо — проговори Мета все така безизразно.

„Браво, момичето ми! — одобри Язон наум. — Нито една излишна емоция. Нито устните треперят, нито пистолетът скача в ръката ѝ. Или това е вече онова състояние, което психолозите наричат за пределно притъпяване, та нали още малко само и аз самият ще почна да отговарям на всички въпроси с тих и безцветен глас.“

Язон реши да побърза докато още гласът му не е изневерил:

— Защо ни излъга, Хенри?

— Не защо, а поради какво — поправи го Морган. — За да се държите по-спокойно. Най-добре е да се привиква постепенно към всичко на този свят. Особено към смъртта. А на хората, които вероятно никога през живота си още не са убивали себеподобни, не е толкова лесно да свикнат с мисълта за абсолютната необходимост и целесъобразност на този процес. Или не съм прав?

Първа избухна в гръмък смях Мета. Морган не очакваше такава реакция и дори не успя да намери думи да отговори. После озадачено се обърна към Язон:

— Прости, друже, но да не я е хванала истерията?

И в този момент Язон също не се сдържа и се разсмя бурно. Двамата пирати, охраняващи вратата, влязоха любопитни да разберат

какво толкова смешно е намерила публиката в протичащото на екрана, стояха дълго вторачени в екрана, но така и нищо не разбраха.

Клането вече бе приключило напълно. Екипажът на инкасаторския кораб не се бе оказал от многобройните, пасажери по принцип не вземаха. Парите флибустиерите откриха бързо, които се оказаха изненадващо много, поне на пръв поглед. Последното зарадва всички участници, които потни, измацани в сажди и кръв плъзваха по кораба захилени щастливо, но въпреки това не се виждаше нищо, заради което човек да се превива от смях.

— Марш оттук! — изкомандва мрачно Морган и двамата стражи мигновено изчезнаха от рубката.

Язон най-сетне се успокои и произнесе:

— Ах, Хенри, Хенри! Все пак съм по-възрастен от теб. С няколко години в повече, с няколко светове и с поне стотина много сложни проблеми, които лично съм разрешил. Ако има нещо, в което да си ме изпреварил, това ще е само в труповете, които си оставил зад гърба си. Тук ще ми е много трудно да се състезавам с теб. Повярвай ми обаче: и аз съм убивал, и то немалко. Добре знам как се прави. Само че извинявай, но процесът никога не ми е доставял удоволствие. Навярно, в това е голямата разлика между нас.

— Навярно — замислено повтори Морган. — А няма ли да ни попречи този незначителен нюанс да станем приятели?

— Нима някога е ставало дума за приятелство, Хенри? Доколкото си спомням, до този момент сме обсъждали изключително само сътрудничеството между нас. И ми се струва, че толкова тънки разлики във възгледите никога не са пречели на съвместния бизнес.

— Красиви думи, динАлт!

— А аз всичко се старая да изпипвам красиво.

В отговор на тази бодлива реплика Морган само сведе поглед, признавайки поражението си в словесния дуел, а после изненадващо се обърна към Мета:

— Напълно ли споделяш мнението на мъжа си?

— Не. — Метя се препъна в тази кратка дума, но упорито повтори още веднъж: — Не. Тоест да. Не съвсем. Не мога да получавам удоволствие от безсмислени убийства. Никога не мога да го проумея каква е ползата от тях. Но умея с радост да мъстя на враговете. А не на случайно изпречили ми се хора.

— Всички хора са врагове — изръмжа Морган, но след миг сам се прекъсна: — Добре, момчета, всеки да си остане с мнението.

В този момент в капитанската рубка се втурна едноокият Хауърд с контешката си черна превръзка през лицето си. Второто му око засега беше цяло и сияйно. Хауърд беше накосъм да се пръсне от желанието да сподели нещо изключително важно, но според разбиранията му прекъсването на капитана беше повече от грях.

— Говори — заповяда му Морган.

— Два милиарда и половина, сър — прохърка Хауърд.

— Юнаци — похвали ги капитанът. — Така и предай на момчетата. Сега вече могат да къркат до посиняване. А освен парите нещо друго там нямаше ли?

— Ами, дреболии — каза Хауърд, — практически нищо. Но ние взехме всичко, което ни се стори поне малко ценно.

— Добре — похвали ги още веднъж Морган. — Кажете им тогава да взривяват неприятелския кораб. Но по-бързо. Докато все още са трезви. А то при нас може и така да излезе: ще му цапнат по едно или две и после вече вместо чуждия кораб ще превърнат в атоми нашия.

Хауърд възпитано се разсмя, докато се обръщаше да излезе, но капитанът изведнъж впери очи в екрана и даде знак на помощника си да почака. Сега, когато на главния преден екран отново чернееше същия участък от небето, в който гордо виреше нос флибустиерският кръстосвач, в самия център на черното поле замига миниатюрната точка на изкуствен обект.

— Побързайте с взрива — напомни Морган на Хауърд. — А пиянството временно се отлага. До изясняването на някои подробности.

Сърцето на Язон заби бързо. Нима дяволската техника на проклетия Мисон все пак беше дала дефект и инкасаторите бяха успели да подадат сигнал за тревога? Нима това е Специалният Корпус? Само че в такъв случай защо е само един звездолет? Някак си не беше сериозно за официално задържане.

Не минаха обаче и три минути и Мета си каза тежката дума:

— Междузвезден кораб клас МС-2, космическа яхта, високи скоростни показатели, специална мобилност в режим на хиперпреход, пълно отсъствие на въоръжения, без да се брой противометеоритното оръдие, разбира се. Предназначен максимум за десет пътника, в това

число и членовете на екипажа. Поради тази причина не представлява никакъв интерес.

Морган изразително изгледа Мета, явно искаше да изрече някоя солена реплика, но после размисли (не беше глупав мъж!) и спокойно обясни:

— Полицията понякога се маскира дори с още по-невинни корабчета. Това, първо. А второ, след като ги виждаме, значи и те ни виждат.

В този момент блясъкът от мощен взрив озари всичко наоколо, от екрана сякаш се изтръгна отлепителна мълния.

— Сбогом, инкасатори! — проникновено изрече Морган. — Не обичам да оставям следи и затова ви превърнах в ситничка звездичка на черното кадифе на Вселената.

После добави:

— Значи, пътниците на космическата яхта са видели и взрива. Сега вече няма начин да не се опознаем.

„Нима и на това не мога да попреча?“ — отчаяно се запита Язон, но с усилие прогони неуместната мисъл и дори за няколко секунди притвори очи, за да не мисли повече за тъжното.

Запознанството на Морган с пътниците на космическата яхта се състоя. Енергоблокът беше унижожен с един точен изстрел. Неголямо торпедо лесно изведе от строя всички жизнено важни системи на кораба, които безусловно не бяха предназначени за космически бой. С „абордажа“ обаче се оказа малко по-сложно. Размерите на стиковъчните възли не съвпадаха, и пиратите бяха принудени да оборудват неголяма ракета, където се натъпкаха като сардели петнайсет вече опиянени от кръвта главорези, сред които се намираще и симпатичната девойка Мадам Цин.

На малкия звездолет пътуваха всичко на всичко седем души, две възрастни жени, един сравнително млад мъж на доста преклонна възраст, съвсем младо момиче и две момчета — едното на десет години, а другото по-малко и от него. Семейството се оказа богато, със себе си носеха милион и половина кредити в налични, скъпи украшения, съвременна техника, модерни играчки... Плячката, разбира се, беше солидна за някой дребен разбойник по космическите трасета, но за линеен кръстосвач на стойност десет милиарда най-малко, и съхраняващ в сейфовете си вече над трийсет милиарда...

Язон не можеше да го побере в главата си, защо им бе притрябвало да ограбват дребната космическа яхта, случайно изпребчила се на пътя им в междузвездните простори на средната част на Галактиката. И не само ги ограбиха...

Шестима от членовете на благородното семейство в най-добрите традиции флибустиерите бяха заклани без излишни разговори със същите варварски саби, като заляха с кръвта си всичко наоколо. Патроните ли икономисваха или пестяха батериите?

— А сега вече съвсем ще озвереем — прошепна Язон на Мета, когато Морган, прекалено увлечен от събитията, се отдалечи в ъгъла на рубката, където трескаво започна да набира нещо на клавиатурата на бордовия компютър.

— Или пък точно обратното — може да се изпълним с равнодушие към всичко — философски забеляза Мета със същия тих шепот. — Като лекарите, привикнали към гледката на разпраните кореми.

Поредното клане отново го наблюдаваха на големия екран. Очевидно, пиратите не забравяха да вземат камерата със себе си дори и на най-незначителните операции. Каква беше тая патологическа пристрастеност към кръвопролитията? Пред очите им вече се сгъстяваше червена мъгла от чудовищното еднообразие на кървавите сцени. И Язон дори отначало не забеляза, че на един от екипажа флибустиерите бяха запазили живота.

Това също беше традиция. Жените до тридесет години (възрастта, разбира се, се оценяваше на око) оставяха живи. За напълно определени цели. Понякога ги веднага след използването. В други случаи ги ползваха всички подред. А се случваше, че понякога ги отвеждаха на Ямайка, и там някои съвсем благопристойни момичета ставаха пълноправни членове на пиратското общество.

Този път плячка на флибустиерите стана едно много симпатично, дори красиво момиче с рижи коси и зелени очи. Нямаше повече от шестнайсет наглед. Беше изплашена до смърт. Изящната ѝ нежносиня рокля висеше на парцали върху полудетското ѝ тяло, изпраскана цялата в кръв, а на шията ѝ кървеше дълбока драскотина.

Язон получи разрешение от Морган да посрещне завърналите се на борда пирати и още щом съзря в процепа на шлюза това нещастно създание, веднага разбра, че трябва да действа незабавно. Не, в този

момент той не би могъл да обясни кое именно му послужи като тласък за такова решение, но съмнения вече нямаше. Прекалено дълго бе гледал с очите на безучастен пророк на творещия се около него ужас. Беше настанал моментът да си каже думата и да се намеси в голямата игра.

Морган дойде до шлюза почти веднага след него и Мета. Капитанът на флибустиерите беше застанал зад гърба чу, когато Язон му просветна да премине от пасивно съзерцание към активно действие.

Д'Олоне държеше момичето за ръката; според всички пиратски закони тя беше негова законна плячка.

— Дай ми я! — заповяда Язон с гръмък глас, така че да го чуят всички.

Настъпи чудовищна тишина, в която се долавяха дори и капките пот, които се отронваха от веждите на Хауърд и капеха на пода.

— И защо да ти я давам?! — запита д'Олоне, оскърбен до дъното на душата си и готов да се бие до смърт с когото и да е.

Язон се канеше да му отговори, но за негов късмет Морган го изпревари.

— Защото новакът го е заслужил. Дай му момичето, Франсуа! Ще си намериш друга.

Д'Олоне беше съвършено зашеметен от такова отношение; той разтвори пръсти, отпускаяки ръката на момичето, като я тласна леко към Язон.

— Благодаря — каза Язон, като се полуизвъртя към Морган.

После сграбчи и метна момичето на рамото и като кимна на Мета, бързо закричи по коридора към каютата си.

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Нима не помниш какво ти казах веднъж?

— Какво именно? — разсеяно запита Язон, след като вече отпусна на леглото безчувственото момичешко тяло.

— Че няма да изтърпя никоя друга жена до теб — изрече отчетливо Мета.

— Аха, такава ли била работата — равнодушно проточи Язон. — Ами изваждай пистолета тогава и я застреляй. Довърши флибустиерската работа. Или да ти донеса сабя?

Мета само се намръщи от черния хумор. А Язон продължи вече напълно сериозно.

— Значи това дребно нещастно създание ти наричаш жена? И ме ревнуваш от нея. Истински кошмар! Не, аз разбира се съм наясно, че на някои планети момичета на нейната възраст вече се женят, а някои дори раждат деца, без изобщо да са омъжени.

Пистолетът скочи в ръката на Мета, но тя се сдържа и го прибра, без да каже нищо. Язон обаче вече не можеше да спре.

— Но аз съм се родил и отраснал в тези светове, където интимната връзка на възрастен мъж с такова момиче се нарича разтление на малолетни. Ти просто ме оскърбяваш, като ме ревнуваш от това дете! Достатъчно е, че успях да убедя Морган да ми върне всичките й вещи. Ето ги, тук са. Виждаш ли ги? На нейната възраст мисля, че е много важно да не ходи с чужди дрехи, а да си е с нейните.

Мета засрамено мълчеше. Беше много забавно да я гледа човек в този момент.

„Ето така се превъзпитават пирияците!“ — с удовлетворение помисли Язон.

А Мета вече бе взела аптечката и се запъти към леглото, където все така безучастна към всичко лежеше момичето от незнайната планетна система. Язон обаче реши да продължи с превъзпитанието.

— Ревнивка! Та това момиче може да ти е дъщеря!

Мета рязко се обърна.

— Тук вече не позна. Първият ми син, ако беше останал жив, сега щеше да е само на четиринадесет.

— Е... това девойче е точно на толкова — промърмори Язон, но вече разбра, че е прекалил.

Беше непонятно какво ще предприеме в следващата секунда: дали ще стреля или ще се разреве. Той не ѝ позволи да направи нито едното, нито другото. Силно я прегърна, притисна я към себе си и прошепна:

— Прости ми, любима.

Още по пътя към капитанската рубка, където се канеше да разговаря с Морган на четири очи да намери лекар за момичето (при такъв голям екипаж и и такава „опасна“ работа нямаше начин да нямат поне един лекар), в коридора го спря д'Олоне. Наоколо беше безлюдно, а това никак не се хареса на Язон. Предстоеше им, значи, така нареченият мъжки разговор, което в представите на безмозъчния флибустиер в най-добрия случай можеше да означава дуел с използване на еднакви оръжия, а в най-лошия — грозен ръкопашен бой, с неизбежен летален изход за единия участник. Язон изобщо не подценяваше противника си, но дори и да го надвиеше нищо хубаво не го очакваше. Иди доказвай после на Морган, че е убил старшия му помощник в честен двубой, а не при опит за бягство.

При всички положения се налагаше на всяка цена да избегне прекия сблъсък. Съществуваха различни изходи. Безразборна стрелба с цел привличане вниманието на охраната или на случайно преминаващи наблизко, позорно бягство, аварийно повикване на капитана по канала за връзка при извънредни ситуации, и накрая, призоваването на Мета на помощ, за да наруши враждебната атмосфера на чисто мъжкия разговор. Никой от тези варианти не допадаше на Язон, той трескаво напрегна мозъка си да измисли още нещо, но така и не успя да го направи. Д'Олоне започна разговора си и още с първата си фраза буквално обезкуражи Язон.

— Къде е жената ти, Язон? Не момичето, а жената ти? — запита пиратът с откровено нагъл тон.

„Да не е пиян?“ — проблесна мисъл. — „Ами да, след два грабежа не може да не се е накъркал. Сигурно вече е обърнал няколко чаши ром. Но такава доза не може да събори такъв здравеняк. Какви ги дрънка тогава?“

— Имаш предвид съпругата ми ли? — за всеки случай уточни Язон.

— Ами да. Какво значение има? Ти ме разбра какво искам да кажа.

— В каютата си е. Защо ти е?

— Води я тук — разпореди се д'Олоне.

— А сега вече изобщо не те разбирам — честно си призна Язон.

— Какво има тук: „разбирам-не разбирам“? Има такъв флибустиерски закон: след като аз съм си отстъпил жената на теб, значи и ти сега трябва да ми отстъпиш своята. Забележи, да ми я отстъпиш без бой, без лошо. Разбра ли? Значи, сега трябва да ми отстъпиш своята. Длъжен си да го направиш по закона ни. Разбра ли?

Събитията вземаха съвсем неочакван обрат. Налагаше се да обмисли новината поне за минута. Трябваше обаче да реагира веднага, без дори и секунда забавяне.

— Откъде да знам, Франсуа? — контрира той с въпрос. — И защо Морган не ме е предупредил?

— Какво общо има Морган с нашата работа? — неочаквано изпадна в гняв д'Олоне.

— Та нали Морган даде разрешението си да взема момичето.

— Морган да си гледа работата — натърти още веднъж д'Олоне.

— Има такъв закон на флибустиерите и точка.

— Не — отвърна Язон, вече преминавайки в атака. — Аз никога не съм живял по вашия закон, и нямам никакво намерение да приемам да спазвам алинеите му. Не съм давал никому никакви клетви, а за сътрудничеството съм се разбрал единствено с Морган, и затова само с него ще решавам такива важни за мен лични въпроси. Моята жена си е моя жена. Някои от вас се опитаха да си присвоят. Лявото око на Тони Хауърд ти праща много поздрав.

— Ти си нагъл, Язон. Много си нагъл. Но правиш грешка. В момента правиш най-голямата грешка в живота си. Хауърд просто се беше разгорещил, а аз ще действам съвсем съзнателно и последователно преследвам онова, което ми се полага по закона. И имай предвид: аз не съм горд. Нямам нужда от ответни нежности. Отначало ще й пусна малко газ, а после за по-сигурно, ще я халосам по главата с нещо по-тежко по главата, после ще си я закрепя в удобна поза и накрая ще й цапна два-три шамара, та да се съвземе и да живне.

Впрочем, и това не е задължително. Аз го мога и с мъртъвкини. Случвало ми се е. Докато са още топли, стават, честна дума...

— По-добре си затвори плювалника, д'Олоне — процеди през зъби Язон. — Аз все пак съм въоръжен. Ти чувал ли си някога поговорката, че честта е по-скъпа от живота?

— Чувал съм, но знам, че това са глупости, и по-добре ти си затваряй своя. Ще ти го доразкажа. Ще взема жената ти каквото и да става. Считай, че просто съм те известил. Като благороден човек. — Той се дебелашки се изсмя. — Но теб горещо те съветвам да направиш така, че всичко да свърши добре, без насилие. Дойде ли доброволно, ще бъде далеч по-приятно. За всички. Убеди я, Язон. Ще чакам сигнал от вас.

И той с достойнство се отдалечи.

Язон стисна зъби, вече по навик прогонвайки някъде дълбоко в съзнанието си поруганата си чест. Сега беше много важно този идиот да има последната дума. Нека си мисли, че вече е вкарал Мета в леглото си. Тогава великодушното отпуснатото време ще заработи в полза на Язон.

„Да застрелям врага в гърба му? — размишляваше той, облеган на стената, като изпращаше с поглед уверения и самодоволен пират. — Глупаво. Ако беше до стрелба, трябваше да му пръсна черепа още на мига. Да се посъветвам с Мета? За нищо на света! Да се скрия? Да бягам? Невъзможно. Да се пазаря? Но как?! Най-добре, разбира се, да убия д'Олоне. Но не с моите ръце. Да имитирам някакъв нещастен случай? Сега, след като битките приключиха, става страшно сложно. Ами какво ще стане, ако...“

В паметта му изведнъж изплува подслушания преди няколко дни разговор на Хауърд и Хук за това, че минимум една трета от екипажа на „Конкистадор“ се подчинява практически на д'Олоне, а капитана не бръснат и за слива и само го търпят до време. Дали в края на краищата този Франсуа не готви бунт на кораба? Хук тогава му беше възразил, че в космоса Франсуа няма да се осмели да вдигне бунт срещу капитана, и ще предпочете да се върнат у дома си, Хауърд обаче не се беше съгласил, в смисъл, че на Ямайка Морган пък изобщо няма от какво да се бои. Не че там няма опозиция на Морган, но да се опитва да организира масова касапница на планетата срещу Морган беше безнадеждна работа.

Разбира се, всичко това можеше да се окаже само чесане на езиците. Именно тук обаче се намираше единственият му реален шанс. Направо единствен. „Накъде беше тръгнал, Язон? — запита се той. — При капитан Морган? Ами отивай, както си тръгнал. Само че няма да говориш за лекаря, а за Мета и д’Олоне.“

Провървя му. Той завари Хенри в рубката, а до него беше само Хауърд. Именно Хауърд! Не беше ли това чист късмет?

— Капитане, милост! — започна Язон с доста превзета фраза, която му подхвърли внезапно развихрилото му се вдъхновение. „Милост!“ — това беше от някакъва съвсем друга опера, така говореха само на кралете. Но на Морган му допадна. Язон усещаше, че сега беше моментът да изработи стария Хенри.

И наистина, колкото повече го слушаше капитанът, толкова повече се лицето му се изопваше.

— И значи точно така се изрази: „Морган да си гледа работата“?

— Точно така каза — потвърди Язон.

— Мерзавец! — процеди Морган.

А Хауърд пророни тихо и сякаш повече на себе си:

— Точно в стила му. И красавицата Мета да завлече в кревата си, и капитанът да си гледа работата...

„Ами разбира се, Тони, ти нали извади късмета да се разделиш с окото си, а вместо Мета получи превръзка на лицето си. Сега пък на всичкото отгоре и да оставиш някой друг да се облажи с жена ми. И то д’Олоне. Давай, Тони, давай, навивай капитана!“

Капитанът обаче вече нямаше нужда от допълнителни навивки. Той озверяваше с всяка измината секунда. Явно на борда назряваше сериозен бунт, като службата за вътрешна сигурност е докладвала за нещо подобно.

— д’Олоне — изрече Морган с напълно безстрастен глас в микрофона. — Ела сега в лабораторията. Трябваш ми. Карачоли! Заеми мястото ми на вахтата, моля те. По-бързо! Хук! Вземи под контрол залата на ресторанта. Нека всички, които вече са пияни, да не влизат в другите помещения на кораба. Мисон! Дръж пръстите си върху бутоните... бъди готов за всякакви неприятности.

Той раздаваше заповедите с картечна скорост. После се обърна към Язон и Хауърд:

— Да тръгваме. Всички заедно. Искам всички да гледате.

Какво именно им предстоеше да видят, Морган не уточни, но явно си струваше да се види. Лабораторията се оказа същото онова помещение, в което бе дошъл на себе си Язон след попадането си на кораба. Само че сега там мебели нямаше, помещението беше абсолютно празно.

Още щом вратите се затвориха, Морган извади сабята си от ножницата и я протегна на Хауърд.

— Тони, я виж дали случайно не се е затъпила?

— Господи, Хенри — проговори Хауърд, докато щателно се взираше в острието с единственото си око, а след това с професионално внимание опипа острия ръб с пръст. — Нали вчера я точихме. Та ти имаш най-добрата сабя на кораба!

Морган пое обратно сабята и още не бе успял да я прибере в ножницата, когато през другата стена с решителна походка в стаята влезе д'Олоне.

Присъствието на Язон не му достави особена радост, но нали не отиваше на един от най-страшните пирати във Вселената да се паникьосва.

— Какво се е случило? — запита той с подмилкващ глас.

— Аз питам теб какво се е случило? — ласкаво измърка Морган. Д'Олоне премълча.

— Ти май претендираш за жената на нашия приятел? И дори без да се посъветваш с мен? Правилно ли съм те разбрал?

— Не съвсем, Хенри. Предявявам претенциите си върху нея по закона на флибустиерите. Нали аз му отстъпих моята.

Сега твърдението на д'Олоне звучеше не така уверено, както по-рано. А Морган направо го навря на кучето отзад.

— Няма такъв флибустиерски закон! — Морган беше на косъм да изпадне в истерия. — И ти го знаеш много добре, Франсуа! Там в затътеното ти селце Нау на планетата Лион царуват такива дивашки порядки! Там си разменяй момичетата с когото си искаш! А тук все още аз командвам! И без моята заповед нито една жена няма да легне в ничие легло! И нито един мъж не може да си пъхне в джоба дори и един кредит отгоре и няма да изпие чаша ром в повече! Безпрекословното ви подчинение е единственото, което може да ни спаси!

С всяка дума той крещеше все по-силно. После изведнъж замълча и добави тихо:

— А ти, Франсуа, така и не си разбрал тази проста истина. И още едно нещо не си взел предвид, нещастнико. Разговорът ни в момента се чува по целия кораб и никой няма да си мръдне и пръста за теб!

При тези думи д'Олоне почервения като рак, и след миг със същото темпо побледня. Това беше такава странна гледка, че Язон дори престана да гледа капитана. Той се извърна към него едва когато дочу последната, произнесена почти шепнешком фраза:

— Това е всичко, Франсуа, повече не си ми нужен.

Ръката му със сабята се издигна бързо с грацията на диригентска палка и още по-бързо се спусна, но вече тежко и с противно мокро изхрущяване. И главата на д'Олоне, надценил възможностите си, политна към стената, за да изчезне зад нея през откритата се за миг черна дупка. Но въпреки всичко зрелището беше кошмарно. Подът се обля с кръв като при клане на крава, а и видът на обезглавеното тяло, търкалящо се в локвата кръв не беше привлекателен.

— А приятелите му ... — започна Язон, но в миг си спомни, че разговорът им се предава по целия кораб, и гласът му секна.

— Чудесен въпрос! — зарадва се Морган, проумял мигновено какво има предвид Язон. — Приятелите му сега ни слушат всички. Хей, приятелите на Франсуа, нали сте и мои приятели? Нали така? Добре ли чувате капитана си? Тогава пийте за нашите успехи. Току-що убих Франсуа д'Олоне. Това се наложи, защото той оскверни закона на флибустиерите с мръсните си измишльотини. Не сте забравили, че неговият дял от плячката беше много голям, заради поста му на старши помощник. Сега всички ще получат по равно парче от нея! Ура, братя мои! Ура!

Далечният ликуващ рев на флибустиерите проби дори и звуконепроницаемите стени на лабораторията. Или просто така се бе сторило на Язон?

— С разчистването на труповете и кръвта у нас обикновено се занимават пленниците или провинилите се бойци — съобщи Морган, като изразително изгледа Язон. — Днес обаче ще дам тази работа на автоматичните чистачи.

Язон се отправи към Мета, като едва влачеше крака. Беше като изцеден лимон, сякаш току-що се бе противопоставил на цял взвод

смели бойци или беше провел дълъг, отчайващо труден телекинетичен сеанс. А какво всъщност толкова беше свършил в действителност? Нищо. Просто бе преживял поредния пристъп на страх и безнадеждност. Но нали беше приключил с победа над врага? Нали точно към това се бе стремил? Или не? С разума си — да, точно това бе жадувал. А виж със сърцето, както говореха в древността... Сърцето не приемаше случилото се. Подло беше всичко това, ниско, мръсно, ... но в какво точно се състоеше проблемът?

Изведнъж отговорът го осени. Беше повече от просто.

Язон за пръв път през живота си бе убил врага с чужди ръце.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Планетата носеше странното име Радом. Съдейки по бойкото есперанто на диспечерите на местния космодрум, тя представляваше една от добре съхранилите се отломки на древната земна империя. Тони Хауърд се бе оказал прав. Морган не само че не пусна пленниците да се поразтърчат по повърхността на новата за тях планета, но и помоли Язон да не влиза в радиоконтакт с радомците, както той наричаше местните жители, а също така да не се движи по кораба докато не получи специално разрешение, освен ако не желаше да го затворят някъде в някоя каюта или лаборатория. Язон не възразяваше. Фактът, че на двамата с Мета им бяха позволили да зърнат стартовите площадки от другата страна на бронята, беше не малка чест.

И докато тежкият пиратски кръстосвач, положен върху гигантска платформа, дърпаха с влекачи през целия космодрум в някакъв далечен ъгъл, очевидно за профилактика по план и дозареждане с гориво, Язон откри сред множеството приземили се на Радом кораби четири, дори пет такива с познати гербове — на планетите Мехаут, Клианда, Скоглио и което беше наистина удивително, Касилия. Корабът от Касилия представляваше съвсем дребна ракета, очевидно цивилна, но малко поочукана, дали от някаква престрелка или или таран, не ставаше ясно. А Мета му прошепна, че такъв тип високоскоростен летателен апарат притежава повишена мобилност при хиперпространствените преходи и най-вероятно е снабден с устройство за радиомаскировка. Но въпреки всичко това не приличаше на сериозно преследване. Виж, далеч по-вероятно да беше някаква хитра уловка на разузнавателната служба на Уейн. Много забавен трик, отвличащ вниманието от истински сериозния противник.

Морган можеше и сам да забележи ракетата, но можеше и да не успее. Нали именно част от задълженията на Язон се състояха в това, да помага на главатаря на флибустиерите да се ориентира в подобни сложни ситуации. Но... вътрешният му глас му подсказа: „Не си отваряй устата.“. И след като му се довери, вече после, когато успя да

претегли щателно всички „за“ и „против“, разбра, че е постъпил правилно. Та нали щеше да е смешно и срамно да твърди, ако Морган тръгнеше да бяга от „опашката“, а после да се окаже, че в касилийската ракета се е намирал обикновен санитарен инспектор или търговски пътник. Немалко народ на една такава планета можеше да си позволи каприза да си купи такъв скъп полушпионски кораб. И щеше да е странно (и отново срамно!), ако Морган просто изпепелеше в духа на най-добрите си традиции касилийската ракета заедно с целия ѝ екипаж без дори да си направи труда да изясни всички обстоятелства. И най-накрая, ако зад цялата работа стоеше самият Уейн, нямаше ли да е по-хитро да изчака развоя на събитията до самия му край? Тогава щеше да извлече и повече изгода.

След окончателното спиране на транспортната платформа една специална група флибустиери напусна кораба, и Морган любезно осведоми Язон за какво става дума.

— Ще контролират товаренето.

— И аз се досетих. А какво именно? Ако не е тайна, разбира се.

— Не е тайна. Акумулатори, гориво, резервни части, оръжие, боеприпаси... Стандартен комплект.

— А когато го натоварят, веднага стартираме както вие тогава от Касилия ли? — досети се Язон.

— Е, ти пък откъде заключи? — засмя се Морган. — Тук ще си плащаме редовно.

Язон много не му хвана вяра, но се въздържа да коментира.

— Мога ли да хвърля едно око на оръжието? — запита Мета, както винаги с блеснали очи дочуеше ли думата „оръжие“.

— Разбира се, че може.

Морган беше в отлично настроение. Той седеше пред компютъра и тракаше по клавишите, като от време на време хвърляше поглед върху екрана, в ъгъла на който пробягваха групи от цифри, и правеше още някакви допълнителни изчисления. Резултатите им се извеждаха на малък екран под лявата ръка на капитана, с който той сякаш криеше тези свръхсекретни данни от всички, подобно на ломък картоиграч. Язон още от по-рано беше забелязал, Морган не се доверява на компютърните разчети, и всичко, което касаше пари, задължително проверяваше повторно сам. Още малко да почне да ги смята и с молив! В Галактиката по един удивителен начин се бяха размесили високи

технологии и древни предразсъдъци, най-дълбоки знания от различни науки и диви древни религии. А висшата мъдрост и милосърдие на едни цивилизации съществуваха едновременно с тъпата и безсмислена жестокост на други. А това вече не беше смешно, а направо страшно. Най-вече затова, че един от главните представители на най-жестокото безумие сидеше в момента до Язон в капитанското кресло.

Гръмкият звук на повикване го изтръгна от философските размишления. Постът на външния щлюз искаше от началството разрешение да предаде апарата за връзка на местния бос. Морган поиска да излъчат лицето на радомеца на екрана в рубката. Той радостно се захили при вида на физиономията, явно беше стар негов познат. И веднага заповяда да го пуснат на борда на „Конкистадор“. Язон очакваше, че двамата с Мета ще ги помолят да напуснат залата, но Морган явно от някакви свои съображения беше решил да води преговорите в присъствието на гостите си.

Радомецът се казваше Гроншик. Той се оказа невисок и червендалест много набит младеж с късоподстригана коса и ситни бързи очички. Сакото заплашваше всеки момент да се пръсне по шевовите на тежкото му мускулесто тяло, а главата му сякаш излизаше направо от плещите.

— Е, момчета — започна Гроншик още от прага. — У нас всичко е наред. Заредихме ви трюма в пълен обем. Боклуци не държим, проклет да съм. Момчетата ви провериха всичко, ще донаместят, ако се налага, така че давай мангизите, и ще се разделим като братче и сестриче. Ферщеен?

Речта му беше много странна. Граматически правилни фрази на есперанто обилно биваха размесвани с жаргонни изрази от най-различни езици. За значението на някои от тях дори и Язон можеше само да се догажда, но когато разбираше със сигурност, автоматически си превеждаше на познатия му галактически жаргон на престъпния свят, който разпространен навсякъде, на същата Касилия, на Мехаут, Лусуозо, или Грублиани, общо взето на световите от средно и високо етапи на развитие.

Морган още веднъж направи сверка със списъка на екрана, после вдигна ръка и щракна с пръсти. Много си падаше по този жест! В същия миг от коридора се разнесе силен вик, електромагнитни подметки издрънчаха по пода, и накрая в рубката влетя един от най-

заслужилите флибустиери Джо Монбар, със стандартния банков чувал пари.

„Аха, ето защо си ме оставил, Хенри! — досети се Язон. — Искаш да се уверя, че флибустиерите също умеят да се разплащат честно. Хм, любопитно. Само остава да разбере за какво му е тази честност.“

Пачките с пари бяха бързо изброени. Гроншик ги опакова обратно в чувала и в знак на искрено удовлетворение от извършената изгодна сделка свали от пръста и връчи на Морган широк пръстен от зелен метал с пъстроцветен искрящ камък. Язон не беше голям специалист в ювелирното дело, но беше чувал, разбира се, за зеленото барнардско злато и вирунгейски многоцветни камъни. И дори имаше примерна представа, че цената на подобна дреболия е сравнима с цената на универсален космически кораб най-нов модел.

Този щедър подарък от страна на местния бос Гроншик можеше да се разглежда просто като отстъпка на купувача на едро, но Язон се досещаше, че в постъпката му се криеше и някакъв потаен смисъл, обещание за по-нататъшно сътрудничество ли, признание за стар дълг, или кой знае какво друго.

Докато се подготвяха за излитане, стана ясна една интересна особеност: оказа се, че са закупили толкова много гориво, че нито горивните резервоари, нито товарните отсеци на „Конкистадор“ могат да го поберат. Затова към купа покупки беше добавен най-големия танкер, който местните радомци имаха в наличност, за половин милион тона, и сега петима флибустиери съставляваха екипажа му. От другите кораби много евтино закупиха само два бивши военни леки катери миналогодишен модел. Те ставата както и за разузнаване, така и за бойна охрана.

Общо взето, целият натоварен на „Конкистадор“ арсенал, силно разнообразен според разбиранията на флибустиерите, откровено остави Мета разочарована. Тези проклети разбойници по широкия космически друм използваха потресавачи технически новости в транспорта, в бита, в защитните средства и комуникации, дори и в медицината. Но по отношение на въоръжението явно предпочитаха най-архаичните типове. И огнестрелните, и подривните, и електромагнитните, и лазерните устройства бяха някакви съвсем морално остарели, да не говорим за либимите допотопни саби.

Пиратите сякаш нарочно си създаваха трудности в бъдещия бой, за да могат после да ги преодоляват бляскаво, демонстрирайки на всички силата си, безстрашието, отчаяната си воля за победа. А кой не знае, че на война това често е много по-важно и от най-съвременното оръжие.

На връщане към стартовата площадка те отново минаха покрай същите докове, но от касилийската ракета нямаше и помен. Вместо това между два товарни кораба планетарен клас се беше напъхал одърпан туристически лайнер; с такъв тип кораби превозваха пътешественици от далечните покрайнини, които обичат да икономисват от транспорта, за да им остава повече средства за плюскане.

Морган не зададе никакви въпроси на Язон за корабите в космодрума на Радом, но затова пък у тях се завърза интересен разговор за самите радомци, който постепенно премина в кратичка лекция за историята на флибустиерското движение.

Мета веднага след старта побърза да се върне при младата пленница, която по време на търговската операция в космодрума бяха доверили на Мадам Цин. Именно Мета беше помолила да не оставят в самота, меко казано, все още неоздравялото момиче, а да оставят при нея мъжка охрана, дори и лекар, беше направо недопустимо.

Всички подчинени от капитанската рубка се разбягаха по служебни работи. И ето сега Язон и Морган бяха останали сами двамата. Домакинът запусти лула, като призна, че от пурите понякога му идва до гуша, а гостът, както обикновено, си запали дежурната цигара. На предния окран искряха белезникавите студени звезди, и Язон небрежно запита:

— Не сме ли вече в хиперпространството?

— Аха — кимна Морган.

Двамата помълчаха известно време. Флибустиерът се изтегна в креслото и почна да пуска дим на красиви равни колелца. Язон, който умееше толкова много неща в живота, така и не се бе научил на това изкуство и наблюдаваше капитана с момчешка завист.

— Е, — започна Морган, — виждаш ли? Ние не сме никакви бясни кучета, да прегризваме гърлата на всички подред. И съвсем не кълцаме със сабите всичко, което се движи, и не горим без основателна причина къщи и кораби. Ние и да търгуваме умеем, и да строим, ако се

налага, и дори земя да обработваме. Има още толкова неща за нас, които не знаеш, но ще ти станат известни с времето.

— Надявам се — изрече Язон. — А все пак защо не прибрахте цялата стока от радомците, без да заплатите нито един кредит? Само защото са по-силни от вас ли?

— Ами — отвърна Морган, който се позамисли. — Мога да надхитря когото си искам. Гроншик без всякакъв проблем можех да го завъртя на пръста си, макар и да е бос от висок ранг. Пък за разграбването на Радом все щяхме да имаме сили. Но пък с тях не бива да се постъпва така. Разбираш ли? Те са необходими хора. На радомците търговията им е в кръвта, дар от Бога. Стотици години си живеят на планетата си, много удачно разположена на кръстопътя на множество космически трасета, и търгуват ли, търгуват. С каквото имат и с каквото им падне. Радомците никога не питат откъде са ти парите. А от друга страна, те предлагат най-ниските цени в цялата Галактика. И никого не мамят нито с парите, нито с качеството на стоката. На тях им е по-изгодно да търгуват честно.

— Почакай, почакай. Ти каза, „с каквото имат и с каквото им падне“. Значи, по принцип те са способни да търгуват жива стока, наркотици, забранени оръжия, секретна информация? И така нататък, фантазията ми е бедна да изброявам всичко.

— С трупове, отделни човешки органи, кръв, зародиши на чудовища, — продължи Морган, — деца-уроди за развлечение, екзотически зверове, андроиди всякакви чешити, в това число и предназначени за всякакви извращения. А също така и с инструменти за изтезания, гравитатори без магнитна защита, от ония, които довеждат до полуда ползващите ги. Още с рецепти за унищожение на Галактиката... Впрочем, това е вече шарлатанство, от подобна стока се интересуват кукуругалници. Е, стига ли? И няма нужда от никаква фантазия. Там има още купища стока. Можеш да прочетеш ценоразписите им, файловете с тая информация са открити за свободно ползване. Радомците действително продават всичко.

— Хубави момчета — произнесе тихо Язон. — Необходими.

— Нали това ти казвам и аз. Великолепни момчета — откликна Морган, сякаш без да долови иронията.

— А самите те какво произвеждат?

— Не знам. Какво ми влиза в работата? Нали не ме питат откъде имам парите си, ние пък не ги питаме откъде имат стоката. Това е главният принцип на свободната търговия. Язон, ти направо си се побъркал! Ти какво, всеки път, когато влезеш в магазина, разказваш ли на продавача, къде си получаваш заплатата, а от него искаш ли фактурите за стоката? Ти да не си някакъв финансов инспектор?

— Тъкмо стана дума за финансовите инспектори. Радом членува ли в Лигата на световите?

— Също не ми е известно. Но мисля, че не. За какъв дявол им е да плащат данъци на някаква си Лига за поддържането на някакъв си идиотски космически флот? На тая гигантска армада, където всеки войник, да не говоря да офицерите, притежава страхотно красива униформа, затова пък даже адмиралът никога не знае в коя посока е по-добре да се полети. Ето защо те навсякъде закъсняват с миротворческите си мисии и наказателни операции. А радомците пък си имат своя, макар и неголяма, но пък за сметка на това достатъчно мобилна служба за сигурност. А освен това разполагат и с приятели.

— Красиво ги редиш, Хенри — похвали го Язон. — Но за флота на Лигата на мен и без теб всичко ми е известно. А какво ще кажеш за Специалния Корпус?

— Какво Специалния Корпус? — сепна се Морган. — Не искам и да го знам. И нищо няма да говоря.

— Защо? — удиви се Язон.

— Защото това е военна тайна — отвърна Морган със странна усмивка; така и не се разбра пошегува ли се, или просто приключи темата.

Язон предпочете да не продължава с темата.

— Добре — продължи той с разузнаването на информация, грехота беше да не се възползва от отпускането на главатаря на флибустиерите. — Радомците не закачате.приятели сте. А много още такива приятелски планети има?

— Не са много, но има. А въобще ние делим всички светове на такива, които можем да завоюваме, и такива, които можем да купим. Радом рано или късно ще купим. Те дори и няма да се обидят. И Касилия рано или късно ще глътнем. И Лусуозо няма да се отърват. А такива отдавна изкукуригали планети като Дархан, ще се наложи да

завоюваме. Засега, както виждаш, само се разгриваме, готвим се за сериозни битки, хапем по мъничко навред.

— И на това му каваш „по мъничко“? — не се сдържа Язон. — О, хайде, Хенри, няма опасност да ритнеш бакърчето от скромност. А Специалния корпус също ли ще купите или ще го завоювате?

Морган рязко го изгледа.

— Ние говорим за светове, тоест обитаеми планети, и толкова. И толкова — повтори натъртено той.

Язон и не очакваше друг отговор. Просто му се искаше да провери, не беше ли случайна фразата за военната тайна. Провери. И произнесе авторитетно, също като съдия, ръководещ заседание:

— Възражението прието.

Морган отново не почувства иронията. Той продължаваше да си говори своето, сякаш разговорът им изобщо не беше прекъсвал.

— Вече имаме ресурси да нападаме много могъщи планети, и това е важен етап в историята ни. Знаеш ли как са почнали флибустиерите?

— Не — призна си честно Язон.

— С простите дребни нападения срещу търговските кораби. Едни от нас минаха школата на грабителските войни в самата онази Звездна Орда, която в продължение на много години всяваше ужас в цялата Галактика, докато вие окончателно не я разгромихте. Други усъвършенстваха майсторството си в гангстерските групировки на различните промишлено развити светове. Трети с огън и меч правеха история на планетите, деградирани до варварско ниво. Е, а после Сус Стареца прехвърли от Тортуга на Ямайка магическия символ — аукснис жверис. И после го сложи в банката на Касилия под огромен процент. А легендарният Джон Силвър^[1] с тези пари оборудва непобедима армия, събра под нашите черни знамена и първите, и вторите, и третите.

На това място от историята Язон нямаше против да позабавят малко темпото, за да изяснят някои неясноти, но къде ти! Морган се бе унесъл като славей на разсъмване, и нямаше спиране.

— Аз не успях да заваря Силвър — разказваше той. — Воювах в армията на Дрейк. Но знам, че още Силвър бе преминал от нападения на товарни и пътнически кораби към сериозни спрания с военни кораби. А великият Франсис Дрейк^[2] ни учеше да не се боим от никого

и от нищо, да не признаваме никакви авторитети, освен флибустиерските. Учеше ни още на най-строга дисциплина и уменията да различаваме къде е необходимо да си позаваме един друг ръка, а къде е необходим здравия дух на съревнование между другари. Учеше да не жалим никого, защото жалостта разхлабва. И да не обичаме никого, защото човек може да обича само Бог, парите и властта. Всичко останало също разхлабва, особено любовта към хората. Хората въобще са недостойни за прекалено силни чувства. Те просто биват нужни и ненужни.

Беше особено забавно да се наблюдава как Морган се увлича от собствената си риторика. Той започна да вещае с такъв патос, сякаш пред него се намираше претъпкан площад, или като минимум зала, препълнена с фанатични последователи на това параноично учение. От една страна беше забавно. А от друга — между плешките на Язон пробяга неприятен студ. Прииска му се да върне разговора в нормалното му русло. Издебна още първата едва доловима пауза и се вмъкна:

— Хенри, а аз нужен човек ли съм?

— Но разбира се, че си нужен — ентусиазирано откликна Морган. Уверен съм, че и самият Дрейк би го забелязал още от пръв поглед. А за него аз бях най-добрият му ученик. Така че когато той загина, аз веднага станах първият човек и на Ямайка, и в целия флибустиерски космос.

— Разбирам — каза Язон. — Интересна история. Дори донякъде поучителна. Жаждата ви за власт, смелостта и силата ви, упоритостта, целеустремеността, уменията да се сражавате — всичко това е достойно за уважение, Хенри. Но аз въпреки всичко не мога да разбера, защо убивате тези, които са подчертано по-слаби, които не са въоръжени и изобщо беззащитни?

— Хубав въпрос! — зарадва се Морган по любимия си начин. — А защо например ти пиеш алкохол и пушиш цигари? Нали уж не е хубаво? А? Но пък колко е приятно!

— А, това ли било... — Язон дори се обърка за малко от толкова неочаквания отговор.

— Именно, именно! Разбери накрая, Велики Играчо и Велики Романтико — ето ти още едно прозвище! Престани да си затваряш очите пред една от най-елементарните истини: убийството доставя

удоволствие. Може да не е така при всички хора, но почти при всички. Така е от паметна ера, през всичките хилядолетия, във всички светове. Защо иначе се е проливала толкова много човешка кръв? Преобладаващият процент хора никога не правят нищо, което им е неприятно. И винаги са убивали с удоволствие. Разбери, Язон, убийството — това е най-висшето удоволствие. Много по-висше от пиянството, преяждането и разврата, сравнимо само с насладата, която носят властта и славата. И точно така, както на децата са недостъпни радостите на алкохолната забрава или плътската любов, така и на вас, глупавите, не ви е достъпна радостта от причиняване на болка и наслаждението от красивото убийство.

Параноята очевидно напредваше, и Язон, който се опасяваше от неадекватна реакция от своя страна, смени темата, като попита Морган дали няма да се намери нещо за пиене, тъкмо са си дошли на думата.

— Но разбира се! — откликна охотно Морган. — Чувал съм, че си падаш по уискито. Моля, и уиски ще ти намерим. Или си решил, че ей сега ще ти наляя чаша димяща кръв?

„Виж ти, проклетникът, дори и чувството си за хумор не губи — стрелна се в съзнанието на Язон. — Такива маниакални идеи в комбинация с чувство за хумор — такова нещо не се среща всеки ден!“ Това само усили тревогата му: пред него седеше не обикновен злодей, а демонично чудовище!

А уискито се оказа чудесно.

— Е, как е? Както казва нашият приятел Гроншик от Радом, боклуци не държим, така ли е? — самодоволно проговори Морган. — За твое здраве, нужни ни човече Язон.

— Благодаря ти. — Само това успя да изтръгне в отговор, защото да пие за здравето на флибустиера в този момент дори и от вежливост не му се щеше.

— Знам какво си мислиш, Язон. — Морган остави чашата върху пулта за управление и рязко се извъртя срещу събеседника си. — Ти си решил, че аз съм луд. Не само това, ами и съм събрал около себе си същите такива откачалки. И следователно, нас трябва не да ни побеждават, а да ни лекуват. Да свикате един консилиум от психиатри от цялата Галактика, а после да почнете да поливате цялата Ямайка с някакви суперсъвременни лайна, които още само помиришеш, и те превръщат от вълк в кротко агънце. Познах ли?

— Не.

— Добре де, Язон. Не е необходимо да ни лекувате. Още повече ти не си лекар, а просто играч. Благороден мошеник, който прехвърча от планетка на планетка и ощастливява една, а други прави нещастни. Ние се занимаваме примерно със същото. Само че в много по-големи мащаби и по-откровено, защото се чувстваме истински свободни. Свободни от всичките ви предразсъдъци глупави закони. Ще го разбереш, Язон. Може би, не веднага. Но ще разбереш колко е сладка свобода. Пълната свобода. Ето единственото ново нещо в това, което ти говоря. Колкото за убийствата... Идеите ми са стари колкото самата Вселена. Не претендирам за авторство. И ще ти повтора още веднъж: почти на всички хора им се нрави да убиват. Особено на силните от мира сега. Разбираш кого имам предвид. Властителите на планетите, заместниците им, върховните съдии, шефовете на многобройни междузвездни и общогалактически организации, тайни и открити — цялата тая мръсна папlach, която си е въобразила, че има правото да решава за другите.

Те също обичат да убиват. Най-много от всички на света, но — тайно. Те няма да си признаят тая страст никому, защото се срамуват от нея, и това е отвратително! А аз съм открит човек. Това, което е естествено, не е срамно. Дълбоко съм убеден в това. Не притежавам онова, което вие наричате съвест, и честно ви казвам на всички: убийството — това е радост. Убивайте, приятели мои, щом ви допада! Убивайте, докато не са убили вас. Ето, това е всичко. Усещаш ли колко е красиво и просто всичко това? Бъдещето е на страната на флибустиерите.

Страхът вече си беше отишъл. Дори нещо повече — не беше интересно. Та нали от произнесената смъртна присъда изпадаш в ужас само веднъж. А ако някой съдия-маразматик го потрети, осъдеинят може дори да се прозине. Нещо подобно стана и с Язон.

— Добре, можеш да считащ, че си ме убедил — примирително произнесе той, връщайки се към първоначалната си роля на човек без принципи, готов да работи за който и да е, стига само да плащат добре.

Не се прозина, но пък много спокойно си плисна още отлежало уиски в чашата.

— Е, така няма да стане Язон. — Морган не взе насериозно думите му. — Ще считам, че съм успял да те убедя, когато със

собствените си очи видя как със собствените си ръце съсичаш двама-трима за нищо негодни човечета.

Язон не успя да му отговори, защото вратата изведнъж се отвори сякаш от удар, и в рубката се изгърси познатият вече Джо Монбар, само че сега без чувала пари на рамо, а само със зачервената си мутра и дивия поглед на мътните си синкави очи.

— Какво се е случило? — строго запита Морган.

Монбар само хлъцна от ужас при вида на Язон.

— Той вече е тук!

— Кой? — не разбра Морган.

— Вашият любезен динАлт. А между другото, това може и да е за добро. Нека всички слушат. Така ще свършим по-бързо.

— Какво ти става, Джо? За какво говориш? Да не си пиан? — Морган не положи усилие да скрие страха си.

— Не съм пиан, сър. Трезв съм като стъкло. Да съм глътнал половин пинта ром, най-много три четвърти. Изслушайте ме сър. Сега я видях. Тя е вещица.

— Монбар — произнесе строго капитанът, — ако не излезеш сам от рубката, ще извикам момчетата, за да изхвърлят оттук.

— Почакайте, сър Хенри, почакайте! Изслушайте ме спокойно. Ще се постарая да говоря подред. Помните ли какво ни предсказваше старецът Сус?

Морган потръпна при споменаването на легендарното име, но не каза нищо.

— Разбира се, че помните — продължи Монбар. — Старецът Сус казваше, че флибустиерската ни империя ще почне да се разпада от момента, в който на планетата ни попадне чужденец от дълбините на Вселената. Чужденец, който ще говори мъдри приказки, а ще го придружава млада вещица с очи с цвета на барнардско злато. Така че ето ви го чужденецът с умните приказки — Язон динАлт. И с него — младата вещица.

— Мета? — удиви се Морган, който до този момент само слушаше внимателно.

— Не е Мета, сър, а това, прости Господи, неизвестно девойче от космическата яхта. Зърнах я преди малко в преходния сектор. Връщаха я в каютата ѝ от доктор Монтобан. И очите ѝ са зелени, също като изумруди на слънце. Страшни очи, сър. Само ме стрелна с тях и бях на

косъм да се представя на небесата. Точно ви казвам, вещица. Пък двамата заедно на кораба ни — това е нашата присъда, сър, смъртната ни присъда. Повярвайте ми, сър Хенри!

Няколко секунди в рубката царуваше гробна тишина. Само някакъв уред на командното табло тихичко тракаше.

— Глупости — отсече Морган след малко.

Монбар беше на косъм да се разреве и занарежда като жена с тъничък гласец:

— Сър, ако сега не заповядайте да убият този проклет чужденец, аз сам ще го свърша, без да излизам от рубката. В името на спасението на всички флибустиери, сър! В името на Господа нашия Исус!

И той започна да измъква сабята си от ножницата. При това напълно сериозно както се стори на Исус. Секундите се заточиха бавно. Разбира се, Язон беше наясно, че ще успее да застреля или поне да разоръжи пирата, но трябваше да прецени и последиците на такава постъпка. Не беше ли по-добре да се опита да избегне удара, да се хвърли към вратата, ето я къде е, съвсем близо, полуотворена, и да си плюе на петите? Нека да изглежда малко смешно, малко срамно, но пък после главатарят на флибустиерите ще го разбере...

Съдбата обаче в лицето на Морган се разпореди по друг начин.

— Иди се наспи, Монбар! — Резкият вик накара замаяния Джо да забави за някаква част от секундата удара си.

— Бягай, Язон! Бягай веднага! — последва почти мигновено втора команда.

Не беше необходимо да го повтаря два пъти.

С един скок Язон се озова до вратата, дръпна я към себе си и в този миг не толкова видя, колкото усети някакво движение в коридора от лявата си страна. Ето какво означаваше многогодишната пирянска школа!

Той направи лъжливо движение с лявата си ръка и в същия миг във въздуха изсвистя смъртоносната мълния на сабя, той се изви на милиметър надясно и стреля почти слепешката. Но попадна в главата. Ех, сега нямаше да разберат кой е бил този пишман убиец! Вторият куршум получи вторият, който в паниката реши да не сече със сабята, а да стреля с лявата ръка. Но за беда не беше левичар, а и освен това се забави секунда, боейки се да не засегне капитана.

И тук настъпи звездният час на Язон. Споходи такава актьорско вдъхновение, че се извърна към Морган широко захилен и запита:

— Е, как се справих?

Морган дори и не загра какво точно имаше предвид Язон, но той добави:

— Тия човечета наистина бяха негодни за нищо!

Морган вяло се усмихна.

Премиерният блясък на финалната сцена беше силно затъмнен от рухналия на колене по средата на рубката Монбар. Пияният пират бльскаше чело о пода и тихичко Стенеше.

— Това твои хора ли бяха, свиня такава? — изрева Морган.

— Да — простена с едва доловим глас Монбар и продължи интелектуалното си занятие.

Морган пристъпи по-близо, взе лявата ръка на Джо, нави му ръкава и се вгледа отблизо в сгъвката на лакътя му. После с отвращение отблъсна безволния крайник, върна се на пулта и като удари един от клавишите зарева в микрофона:

— Мисон! Ти ли си давал пак лекарство на Монбар?

— Господи, Хенри, какво ти става? — раздаде се изплашеният глас на Мисон.

— А защо е изпаднал тук при мен в истерика? Значи, доктор Монтобан има пръст!

— И докторът няма нищо общо — застъпи се Мисон за лекаря. — Нали ти сам разреши днес Джо да се покаже на светло, и той си е купил стока от радомците. Както обикновено, сър...

— Проклятие! — изръмжа Морган и изключи връзката.

После си наля пълна чаша уиски и я поднесе на изведнъж притихналия Монбар. Той вдигна блуждаещ поглед и обърна чашата. Ако обаче капитанът се бе надявал по този начин да свести Джо, беше се излъгал. Монбар мигновено рухна на пода, захърка и повече не подаде никакви признаци на живот.

— Язон — проговори Морган с глас, в който можеха да се доловят дори виновати нотки. — Можех да отрежа главата на тоя нещастен наркоман, но повярвай ми, той е отличен боец и изобщо ми е много необходим. Не му се сърди. Просто не беше на себе си. А ти си юнак! Истински юнак!

— Спокойно — откликна Язон. — Какво друго ми оставаше да направя. А за твоя психар... Аз, разбира се, с удоволствие бих му отделил главата от раменете. Но щом казваш, че е необходим... Какво да направя, Хенри? И аз съм, разбираш ли, човек с принципи.

Морган го изгледа някак странно. Може би у флибустиерите така не беше прието да се говори, но у главните престъпници на Касилия много обичаха този израз: „човек с принципи“ означаваше, че въпросната личност е от техния кръг.

— Да тръгвам тогава? — погледна го въпросително Язон. — Нали ще ги почистят и без мен? Искам да кажа автоматичните чистачи?

Морган дори и не отговори, а само кимна.

В коридора мобилният му телефон-гривна изведнъж нададе сигнала за вътрешна връзка.

— Момичето дойде на себе си! Чуваш ли ме? — радостно закрещя Мета. — Успяхме да я излекуваме. Тя проговори. Чуваш ли ме, Язон? Къде си? Веднага идвай!

— Чувам те — отвърна той с безжизнен глас. — Мога ли да ти задам един въпрос, скъпа?

— Веднага ли? Нали идваш при мен?

— Идвам — съгласи се той. — Моля те, отговори ми, искам да знам: наистина ли умееш да убиваш враговете си с удоволствие?

— Какви глупости ме питаш, и то по радиото? Какво ти става, Язон? Да не си изкукуригал?

— Почти — съгласи се той с нея, — но ще ми отговориш ли все пак?

— Разбира се, че мога. Щом така ти се иска. Да, убивам враговете си с удоволствие. Това е нормално, Язон.

— Това е нормално — повтори той като ехо. И добави: И въпреки всичко, обичам те, Мета.

Само не си спомняше дали проговори думите преди или малко след като изключи микрофона.

[1] Джон Силвър — литературен герой от „Острова на съкровищата“ на Р. Л. Стивънсън, пират. ↑

[2] Франсис Дрейк — легендарен английски пират. Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Момичето дойде напълно на себе си едва на следващия ден. А три дни след това „Конкистадор“ вече се приближаваше към орбитата на Ямайка в обкиновеното пространство. И тези три последни денонощия се оказаха учудващо трудни за Язон и Мета, макар и по някое време да бяха решили, че вече са оставили зад гърба си основните си тревоги. Обаче „Язон, победителят на всички заговорници“ беше доста съмнителна титла. Пък и авторитетът, който си бе извоювал пред Морган, не представляваше нещо постоянно. Дошлото на себе си момиче пък съвсем не можеше да мине под параграфа „Подаръци“.

Психологическият шок се бе оказал непосилен за нея. На първо време мълчеше като риба, без да реагира на никакви лекарства и процедури. Язон по едно време дори започна да съжالياва за стореното: ей така да вземе и да си обеси на врата един абсолютно безпомощен човек. Ами ако смъртният ужас бе зачеркнал всичко от паметта, чак до най-ранните детски кпомени и най-прости думи на интерланг? В такъв случай пораженията бяха необратими. А имаше и такова опасение.

За щастие обаче, в крайна сметка съвременните препарати, макар и постепенно, но все пак възстановиха мозъчната дейност на момичето. А може би това неистовото желание на двама души бе вдъхнало нови сили в нещастницата. Така или иначе, чудото стана, и сега Язон и Мета вече знаеха много. Името на рижата непозната беше Доли Сейн. След два месеца беше петнадесетият ѝ рожден ден, така че Язон на практика не беше сгрешил. Все още бодрият и здрав дядо на име Клаус Гирдас беше собственик на една от най-големите междупланетни фармацевтични фирми с център на Зунбар, а загиналите жени представляваха съпругата му, дъщеря му и по-възрастната му сестра. Едното от момчетата беше брат на Доли, а другото — братовчед. Баща ѝ Роналд Сейн не беше полетял с тях на това увлекателно пътешествие само защото на Зунбар го бяха задържали спешни дела.

И те бяха полетели цялото семейство на звездно пътешествие на собствения си комфорта кораб. Подобни самотни пътешествия от край време бяха на мода сред богатите семейства, а пътуването без придружаващи кораби и дори без лична охрана се считаше за особен шик, нещо като екзотическа романтика във века на всеобща скука и безопасност. А Зунбар се славеше в цялата Галактика като много благополучна и осигурена във всяко едно отношение планета. Само дето повече от суровият тамошен климат не радваше никого. И заможните зунбарци винаги прекарваха отпуските си в топлите светове. Този път семейство Гирдас планирало да приключи пътешествието си на Клианда или на Таормин. Те дори не били си избрали къде точно да полетят, така че никой не знаел нито къде да ги чака, нито пък, понятно, къде да ги търси. А на родната Зунбар татенцето едва ли щеше да почне да се безпокои преди да изтече времето на пътешествието. Не пращали съобщения? — Ами значи много добре си прекарват времето, щом не им остава и минутка свободна да драснат два реда. Роналд Сейн щеше да усети, че нещо не е наред едва след месец. Той работеше в процъфтяващата фирма на дядо Клаус, тоест своя тъст. И излизаше, че на практика работохолизмът го бе спасил от сигурна смърт, като по този начин дори бе станал фактически наследник на всичките милиарди на Гирдас. Само дето бе останал без семейство.

Всичко това им бе разказано от осиротялата Доли, която се надяваше да чуе в отговор поне нещичко за перспективите си за броени минути научи далеч повече, отколкото би й се искало, преживя на практика втори шок. Поради душевната си простота тя дори и не си беше представяла, че се грижат за здравето й на борда на кораба същите онези убийци, заклали майка й, братята й, леля й Даяна и любимия дядо. Разбира се, Язон и Мета не можеха дълго да скриват от момичето истинското си положение на пиратския кораб. На задаваните директно момичешки въпроси им се налагаше да отговарят почти честно; те само се мъчеха да я въвеждат в нещата постепенно, за да не допуснат едва дошлата на себе си внучка (или сега вече дъщеря?) на милиардер отново да заболее тежко или да не направи глупости поради присъщия на възрастта й максимализъм.

Разбира се, Доли най-много на света мечтаеше да се върне на Зунбар при баща си. А пътят към изпълнението на мечтата й

минаваше, разбира се, не през разстрела на Морган в собствената му кабина, съпроводен от театрално-истеричния вопъл: „Умри, мръсник!“ Да убедят младата Доли в тази очевидна истина не се оказа много просто, но Язон в крайна сметка се справи с поставената задача. Понататък ставаше още по-сложно. Налагаше се да ѝ обяснят с чия именно помощ ще почнат спасението. Набързо измислената басня за това, как на най-близката планета Язон ще замени своята част от плячката за правото да телепортира Доли на родната ѝ планета изглеждаше съвсем неправдоподобна дори на петнадесетгодишно момиче, която не си беше блъскала главата с тежки книги. Язон обаче не можеше да ѝ предложи нищо друго на този етап. Та нали до пристигането им на Ямайка собствените му планове щяха да бъдат пълна мъгла.

— Ти си замислил една изключително сложна многоходова комбинация, мислиш се за супершпионина на цялата Вселена, и възнамеряваш едва ли не с голите си ръца да победиш цяла планета... и точно в този момент вземаш под закрила някакво изпаднало момиче! — му беше изтърсила веднъж Мета с цялата си пирянска прямота и прагматичност. — Дето му викат, на гол тумбак чифте пищови.

Язон не бе успял да ѝ отговори, макар и думите ѝ да му бяха причинили болка. Да каже, че в такива случаи така трябва да постъпва всеки порядъчен човек? Пълна глупост. Да каже, че му е дожаляло за Доли? Съвсем очевидно, следователно, безсмислено. И поради това също неистина.

Та нали Мета и тя по своему жалеше момичето. През изминалите дни тя не по-малко от Язон се бе привързала към Доли и се отнасяше към нея почти като към дъщеря. Само че новият набор шансове да се измъкнат на свобода от пиратския плен ставаше пренебрежимо слаб. И това беше толкова очевидно, че имаше моменти, в които ръцете направо се отпускаха от отчаяние.

Язон се стараеше да не се съгласява с Мета и ѝ обясняваше, едновременно убеждавайки себе си, че ако не бяха проявили смелост, ако не бяха защитили пред Морган правото си на поне една благородна постъпка, то още преди пристигането на Ямайка щяха да се превърнат в завършени нищожества и хладнокръвни убийци.

— Това пък откъде дойде? — агресивно реагира Мета.

— Ами оттам, че още на следващия ден щяхме да станем свидетели на междуособно клане, в което би победил по-скоро проклетият д'Олоне. Шансът е винаги на страната на изненадата и в този случай Морган щеше да остане без глава. А след като д'Олоне заемеше мястото му, щеше веднага да посегне към теб. И тогава...

— И тогава какво? — запита предизвикателно Мета.

— Или смърт, или безчестие. А с Морган поне човек може да се договори.

— А ако при тази междуособица бяхме победили ние? — Мета както винаги в подобни ситуации направи съвсем неординарно предположение.

Язон мисли върху него точно три секунди.

— Връщам се към онова, с което започнах. В резултат на тази славна победа щяхме да се превърнем в завършени нищожества, възглавявайки останките от бандитската шайка. А въпросът с освобождението от плен би отпаднала от само себе си.

— Не е особено убедително — промърмори Мета.

Не беше за чудене, че не бе успял да убеди и себе си.

Всичко това беше, разбира се, теория, да не кажем демагогия, и опит за самоизмама.

В действителност Язон през цялото време го мъчеше загадка: какво го беше подтикнало към може би най-безумната постъпка в живота му? Стремеж да измоли прошка за греховете си пред Бог, в когото никога не бе вярвал? Желанието да се изтъкне пред любимата Мета, която по определение не можеше да оцени това? И едното, и другото бяха пълни глупости. В такъв случай, причината за всичко беше внезапно обзелото го чувство към това нещастно момиче, и тогава ревността на Мета не беше без основание? Или е обикновената пробудила се човешка съвест? Топло, топло... но не е това.

Имаше и още нещо. Проблеснало като комета по нощен небосклон и потънало обратно в глъбините на съзнанието. Странното усещане, нахлуло внезапно, когато опияненият от кръвта Франсуа д'Олоне влачеше рижото момиче на борда на ораба. В онзи момент Доли още можеше да върви сама. Тя се движеше като сомнамбул, като механическа кукла, на която всеки момент щеше да се развие докрай тласкащата я напред пружина. Но ярките изумрудени очи гледаха съвсем осъзнато Язон. Да, този момент не можеше да го забрави! В

мозъка му все едно бе лумнал пожар. Сякаш цялата му телекинетическа енергия (или както и да я наричаха), неподвластна и на самия него, изведнъж се разбушува. И той почувства с остротата, достъпна единствено на екстрасенс, че нещо го свързва с това момиче, че няма право да я изоставя. Пламъкът беше могъщ, но краткотраен. Нищо не бе успял да разбере.

Впоследствие Язон неведнъж се бе опитвал да се промъкне в съзнанието на момичето. Та нали тази тайна беше невъзможно да се види или чуе — а само да се усети с неведомото му шесто чувство. И той се опитваше, както тогава в казиното, концентрирайки се върху безчувствените кубчета на заровете. Но нищо не се получаваше. Емоциите, както обикновено, той четеше безпогрешно, но само дотам. Нещо дълбоко и много важно, спотаено в тази млада главица, оставаше недостъпно за него. Дори и когато тя проговори, когато разказа за себе си всичко, което пазеше паметта ѝ. Дори и когато двамата с Мета, доверявайки ѝ се донякъде, ѝ обясниха, че възнамеряват да работят за флибустиерите, но за собствени цели, че възнамеряват да отстояват и занапред специалния си статус и на кораба, и на планетата Ямайка, и поради тази причина никога нямаше да я изоставят.

Психологическият контакт, установил се помежду им, беше идеален, а виж, най-главният, екстрасензорният, както и преди пак не се получаваше. Язон обаче беше уверен в едно: нещо щеше да му помогне, трябваше да се случи нещо. И търпеливо чакаше този момент.

По-рано обаче настана друг момент. Както винаги изскочиха безшумно и недоловимо от хиперпространството, и започнаха спирачна маневра при леко увеличена сила на тежестта. Или бързаха да стигнат в някакъв определен момент, или просто беше някаква традиция — при прибиране да доведат до ускорение 1,5 g, за да няма излишни емоции. Както успя да забележи Язон, пиратите понасяха спокойно увеличената сила на тежестта, бяха тренирани момчета. Макар че се виждаше, че не са привикнали. Така че Язон също не се опитваше да се покаже супермен и обясни на Мета, че ще е по-добре да се покажат вяли и потиснати. На Морган не му влизаше в работата да знае, че Мета се бе родила и отраснала при двойна сила на тежестта, а и Язон бе прекарал не година и две при същите условия. Първо,

планетите от земен тип с подобна сила на тежестта не бяха чак толкова много в обитаемата Вселена, а второ, най-добре беше да си пазят козове колкото е възможно по-дълго.

И самият Язон не можеше да обясни, как се досети, че приближават Ямайка, но предположението му се оказа вярно. Това се изясни, когато Морган извика при себе си в капитанската рубка и тримата пленници.

— Следващата спирка е последна — каза той, като счете за необходимо да поясни. — Така казваха в обществения транспорт на родната ми планета Казан. Знаете ли какво е това обществен транспорт?

— Навикът ти да разговаряш преимуществено с идиоти, Хенри, прави речта ти понякога прекалено досадна с изобилието си от излишни въпроси и прекалено подробни обяснения.

Язон вече можеше да си позволи такъв тон при разговор с Морган. Морган се намръщи, но не пое ръкавицата за словесен дуел, а веднага мина на въпроса:

— В такъв случай ви моля да изслушате краткия ми инструктаж. Вие пристигате на планетата с гордото име Ямайка. Атмосферата е азотно-кислородна, силата на тежестта е 0,9 g, слънчевият спектър е стандартен. Нестандартното е другаде. Планетата живее по законите на флибустиерите, и всички жители строго ги спазват. С пълния текст на закона ви предстои да се запознаете. А сега ще ви разкажа за главното. Категорични са забранени кражбите, защото да крадеш от своите — това е смъртен грях, а на Ямайка чужди няма — всички са свои. При всички конфликтни въпроси трябва да се обръщате към СС, Службата за справедливост. Ако вие не сте успели да се сдържите и сте пречукали някого при разгорещеност, с вас ще се заеме Съдът на справедливостта. И ще изнесе решение. За нарушението на закона вас могат да ви затворят в яма или да ви лишат от главата. В никакъв случай не го забравяйте. Освен нас, на планетата живеят буканиери, виталиери и приватири, като последните почти не вземат участие в бойни действия. Всички категории население са равни пред закона. Флибустиерите, към които ще бъдете временно или условно зачислени, представляват висша категория и се ползват от някои привилегии, но само в отделни случаи. За това вие ще узнаете когато му дойде времето. И накрая, още нещо. Последното, но може би най-важното.

Придвижванията на гражданите по планетата, както на местните, така и на чуждестранните по принцип не се ограничава от никого. Но нито една жива душа няма право да напуска Ямайка без разрешението на СМ, службата по миграцията. Във вашия случай това ще означава, че не можете да го направите без моето лично разрешение.

Той помълча, очевидно опитвайки се да си спомни дали няма още нещо за казване, няколко пъти прехвърли погледа си от командния пулт върху внимателните си слушатели и обратно, след което добави, прозявайки се:

— Пък и много ми се иска да видя как така без моето разрешение ще тръгнете да отлитате в космоса.

Морган се изсмя гръмко, очевидно останал доволен от току-що изречената си фраза, обърна се към пулта и натисна бутона под екрана на гравитометра.

Гравитометърът показваше не диска на небесно тяла, както можеше да се очаква, а просто ярка точка в центъра и излизащото от нея лъчение, плавно угасващо към краищата. Не само Мета, но и Язон прекалено добре разбираха, какво означава това: това беше изображението на близките измервания на гравитационното поле, тоест корабът вече фактически висеше над повърхността на планетата. Потвърждаваше го и газоанализаторът, който показваше стремителното навлизане в разредените слоеве на атмосферата. Междувременно на всички останали екрани, включително фронталния, продължаваше да мига звездното небе, и дори електромагнитните датчици показваха абсолютно отсъствие на каквито и да били забележими изменения в околното пространство.

— Така, значи, цялата ви планета е екранирана от външния свят? — запита направо Мета.

— Имате удивителен нюх — язвително забеляза Морган. — Само че се обзалагам, че за такъв екран като този вие никога не сте и чували дори. През него не само лъчи, но и корабите не могат да преминават без мое разрешение.

И той отново гръмко се изсмя.

Мета не знаеше какво означава „обзалагам се“, дори и Язон схващаше само приблизително смисъла на тази архаична фраза.

Морган много бързо набра сложна комбинация от цифри и букви; може би беше парола, защото в следващия миг всички екрани сякаш се

взривиха в калейдоскопичен фойерверк; едновременно гръмна бодра мелодия и красив млад глас запя:

*Яма-а-а-а-йка,
Най-прекрасната планета.
Яма-а-а-а-йка,
Тук банани има цялата година.
Ямай-а-а-а-айка,
Ще ви кажа откровено,
На любимата планета
Под любимата звезда
Веселят се моите хора*

Стиховете бяха самата смърт, но пък под музикалния съпровод звучаха красиво. Във всеки случай, създаваше се празнично настроение. И в един момент на Язон му се стори, че просто отиваха на поредния курорт. Касилия, Дархан, сега пък Ямайка. Колко мило! Кой ли беше следващият пункт по плана на голямата туристическа обиколка? Аха, нищо? Как така нищо?

„Ами ето така, Язон! — сурово отвърна той сам на себе си, за да се съвземе малко. — Именно тук ти заповядват да останеш завинаги!“

— Сър Хенри — гръмко извика Язон в опита си да надвика музиката. — Тук при вас прието ли е да почерпят с нещо по този повод? Или просто нямате нищо за пиене?

— Има си хас да не е прието — отвърна Морган и зарева в микрофона: — Шампанско в рубката!

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Как могат да посрещат пиратите? Ясно как. Или като престъпници: от засада, под мушка и всички с белезници. Или като врагове: с ураганен огън и викове: „No pasaran!“ Или, в края на краищата, като герои — с цветя и оркестър. След като се прибират у дома си. Оказа се четвъртият вариант. Посрещаха ги като висши лица в държавата, но без тържества — спокойно, делнично и делово. А флибустиерите от „Конкистадор“ се и явяваха върховната власт на Ямайка.

Под яркосиньото небе, по което лениво се влачеха дребни пухкави облачета, беше топло, без да е горещо. Изглеждаше, сякаш на стартовата площадка дъха на морска сол, на екзотични цветя и плодове. Огромен надпис над сградата на терминала известяваше завръщащите се, че корабът им е хвърлил котва в космическото пристанище с помпозното название „Порт-Крал“, или по-точно, „Кралското пристанище“. Очевидно Язон се бе заразил от дарханците със страстта да превежда географските наименования.

— А столицата ви случайно не се ли нарича „Град-Крал“? — пошегува се Язон.

Шегата се оказа неудачна. Главният град се наричаше именно така: „Крал-Град“ или „Кралоград“.

Едва успяха да оценят мекия климат и да вдъхнат местните аромати, когато допуснатия до трапа скромен кортеж от седем машини силна замърси въздуха с изгорелите си газове. Колесните устройства с доста архаичен вид яха предназначени само за висшето ръководство, на останалите флибустиери се полагаше да се добират до града самостоятелно. Пленниците (или сега беше по-правилно да ги наричат „гости“?) Морган покани в своята машина, в която освен мълчаливия шофьор с грубо, насечено от белези лице, нямаше никого. Предводителят на пиратите им бе оказал висока чест.

Това особено впечатли младата Доли. Тя може би за пръв път след кошмара в космоса бе успяла да надвие чувството си на страх и сериозно бе усетила, че сега на нея гледат не само като на жертва, не

само къс апетитна плът за някакъв насилник-людоед, но и личност. Нея я уважавах! И Доли така се осмели, че се реши да зададе въпрос на самия Морган.

— Сър Хенри, а тези господа на самоходите зад прозорците нашия воатюр да не би да ни пазят от терористи?

— Какво говориш, детето ми! — усмихна се Морган. — У нас терористи няма. Това просто е традиция, да съпровождат лидера.

— Тогава защо са си облекли такива силно защитени комбинезондс?

— Също традиция — сопна се Морган, давайки да се разбере, че приключва с темата.

Доли продължи по любимия си начин да сипе в речта си всякакви странни словца, заимствани от най-различни езици. Язон поради старото си увлечение по лингвистиката я разбираше отлично, а сега ставаше ясно, че и Морган не е съвсем бос в тази област. Във всеки случай, не задаваше въпроси за какво става дума.

Хората, съпровождащи воатюра на главатаря, Язон би предпочел, разбира се, да нарича ескорт от мотоциклетисти (така поне ги наричаха на Касилия), но самоход също беше добър избор. А есперантското окончание в думата „комбинезони“ си беше чиста проба изфукване. Между другото, това не бяха никакви комбинезони, ами съвсем натурални скафандри с висша защита. И Язон силно се съмняваше, че на планетата няма терористи. „Но след като Морган така иска да бъде, няма да го настъпваме по мазола.“ — помисли Язон.

Напредваха по едно лошо, с напукано покритие шосе. В гъстата зеленина на дърветата и храсталаците от двете страни на пътя лесно можеха да се скрият от маниак-единак до цяла организирана банда, решени да елиминират главния пират. Желаетелите да заемат топличкото му местенце едва ли се брояха на само на пръстите на едната ръка. Това го бяха забелязали още на кораба, така че нямаше нужда да им хвърлят прах в очите — дори и момичето не хващаше вяра на приказките на Морган. Освен това Язон веднага забеляза, че просторният и комфортен отвътре автомобил имаше направо варварска външност: допотопен керосинов двигател, тежка броня, скоростта се постигаше само за сметка на мощността, но не и на лекотата — това бяха типичните признаци на военна техника, а не автомобил за разходки.

Доста скоро стана ясно, че на практика целият личен и обществен транспорт на Ямайка е устроен по същия начин. Едва ли и останалите жители ги заплашваха безчет опасности (макар че и тук режеха глави, и тук стреляха, а понякога хвърляха и бомби), но главното беше, че пиратите, свикнали да излизат в космоса само с бойни кораби, оставаха верни на пристрастията си и на родната си планета.

Друга странна особеност се оказа и това, че въпреки значителните размери на главния континент, въздушните средства за придвижване бяха категорически забранени от закона, и дори простите универсални ракети се използваша само от официалните организации, а и то само при изключителни случаи. За не особено популярните на Ямайка пътешествия на далечни разстояния съществуваха две монорелсови пътища на магнитно окачване, пресичащи материка в перпендикулярни направления. Нелошо беше развит и морския транспорт. Съдове от всякакъв калибър извършваха макар и редки, но редовни курсове между континента и многочислените острови, разхвърляни по цялото западно полукълбо. Източният материк в другата част на планетата представляваше огромна пустиня в центъра, обрамчена от планински масиви по протяжението на цялото крайбрежие. Върховете, издигащи се над морето на пет, седем, а някои и още повече хиляди метра, до този момент никой не беше покорил, а да се занимават с облагородяване на пустините на никого дори и не му беше минавало през ума. Общо взето, материкът на изток оставаше необитаем. Флибустиерите се интересуваха от него точно толкова, колкото и от двете ледени и снежни полярни шапки.

Всъщност, само топлият, уютен и плодороден западен континент се наричаше Ямайка. Останалата суша минаваше под условното наименование Дивия Изток. Там дори не летяха, нито плаваха.

Всички тези транспортно-географски подробности гостите на планетата узнаха непосредствено от Хенри Морган, който охотно ги развличаше през целия път, след като Язон тънко насочи разговора на новата тема, като зададе един наистина идиотски въпрос:

— Пристанището — крал, градът — крал. А ти, Хенри, и ти ли си крал тук?

— Не — отвърна Морган, — тук нямаме кралство. Аз съм само главният тук. Официална длъжност дори нямам. Нещо от рода на

началник СК — Служба по Координацията. Понякога ме величат с прозвището Навигатора. Най-общо, аз съм просто лидер, и с това е казано всичко. Всички ме познават. Дисциплината ни е много строга. Началниците на другите служби са ми подчинени. На тях пък са подчинени капитаните на кораби и командирите на звена. По-нататък — има само флибустиери. За останалите сега няма да говорим. Ето, това е. И всеки си знае мястото, всеки разбира, че не може да си прави никакви оглушки: нито към мен, нито към флибустиерския закон. Как свършва всяко неподчинение, вече видяхте. За какво ми е да съм крал? Монархизмът е пълна глупост. Как е възможно някакви недоносчета по волята на Бог да се качват на трона? Всяка държава се нуждае от истински лидер, а не от потомък на древен род, който влачи със себе си бремето на хилядолетен маразъм, условности и бюрокрация. Ние отдавна сме изхвърлили целия този баласт от кораба на съвремието. А що се касае за наименованията, пет пари не даваме за тях. Имената на градовете и всичко останало са останали от шпаньолците, ония същите, дългоносите. Те са долетели тук още по времето на Великата Експанзия и са деградирали тук до нивото на рицарски турнири, гаден самогон и бани, които се затоплят с въглища. Впрочем, някои са се оказали по-умни, като наши Ерик Кортес, втели са се в колектива ни. Шпаньолците също биват най-различни. Главното е човек да се чувства свободен. Ето, с такива истински (!) хора ние тук издигнахме културата до недостижими височини, затова и живеем богато.

На това място Морган им разказа накратко за географията и транспорта.

— Какви земи са това? — завърши той. — Само пясъци и скали!

— Не пращате ли експедиции да търсят полезни изкопаеми?

Лидерът-навигатор само разтвори ръце.

— Който иска да се вре из тия затънтеняци. Аз ще стигна по-бързо до дарханския уран, отколкото да открия каквото и да е в оная пустош. Ние сме свободно плаващи, Язон! Не си ли забравил? Защо ни е да чоплим земята?

Оказа се обаче, че на Ямайка има все пак и хора, които чоплят земята, при това не малко и по най-различни начини. Наистина, мина известно време докато Язон и Мета го научат. А в този момент дискусиата за икономиката не намери продължение, защото правителственият кортеж тъкмо навлизаше в града.

Постланите с паваж кралски улици бяха точно толкова удобни за движение на автомобили, колкото и шосето, по което бяха препускали от космодрума; друсаше изрядно. Започваха обаче да привикват.

Още на първия пост от СП — Службата по пътищата — цялата колона спря и гостите бяха помолени да се прехвърлят в подготвената от по-рано персонална машина. Морган им заповяда да си запишат за всеки случай номера на мобилния му телефон, който тук наричаха за по-кратко просто „гривна“, като, разбира се, връчи на всеки (дори и на Доли) същия такъв апарат за връзка. Тези устройства бяха далеч по-мощни от предишните предаватели, предназначени за работа на борда на кораба. Очевидно работеха в радиовълновия диапазон, а за най-голяма ефективност вместо йоносферата изглежда използваша онзи прословут екран.

„Добре, въпросът с екрана ще го изясним по-късно, сега не е подходящ моментът, реши Язон.“

След като остави гостите на грижите на водача, Морган тръгна направо към централния дворец за разрешаване на най-належащите въпроси и подготовката за речта си по телевизията. През това време на Язон и Мета предложиха да се настанят и отдъхнат в новия си дом. Брей! Значи дори не в хотел, а в специално предназначена за тях квартира. Доли, естествено, също се настани при тях. За момичето имаше специална отделна стая. Истински курорт!

Шофьорът им въпреки очакванията не остана като стража, а им демонстрира апартамента и им връчи ключовете, след което веднага изчезна. Впрочем, това не му попречи да се сбогува вежливо с тях и дори да им пожелае приятна почивка. Язон и Мета многозначително се спогледаха още щом вратата хлопна след флибустиера. Разбира се, и на двамата им беше пределно ясно, че работата съвсем не е толкова проста, че наблюдението върху тях така или иначе продължаваше. Само дето вече не ги държаха в зоологическата градина, а в резерват, като много ценни зверове, на които се полагат специални условия, максимално близки към естествения им екстериор и с цел минимални психологически травми.

Те мълчаливо се разходиха по стаите, погледаха през прозорците, пипнаха всичко с ръцете си, разгледаха внимателно обстановката. Не забелязаха нищо особено. Много зависеше от това, как ще се държат в новите условия, и първата фаза Мета реши да повери на Язон. Тази

фаза, при това не най-удачната, можеха да поверят и на Доли, но момичето, гледайки старшите си другари и помнейки от каква безнадеждна ситуация я бяха измъкнали, съобрази, че най-добре е да помълчи.

— Доли — проговори след известно време Язон, — остани малко тук, докато ние с Мета малко се поразкършим по улицата.

В очите на момичето проблесна страх. Не, не беше онзи безпаметен страх, който само допреди няколко дни не искаше да пусне от жестоките си клещи разума и паметта ѝ. Това беше само един слаб отглас на вече победения кошмар, но Язон побърза да добави:

— Няма да се бавим изобщо. Подреди си багажа, отдъхни си от пътя. Сигурен съм, че тук нищо не те заплашва. А за всеки случай, нали съм те учил да стреляш с пистолета — добави той с усмивка.

— Добре — кимна поуспокоена Доли.

И тогава Язон сне от китката си гривната, като направи знак с очи към Мета да направи същото, и двамата бързо излязоха от квартирата. На стълбите той ѝ прошепна:

— Сега бързо ще обсъдим всичко. Първи говоря аз. Възражения?

Възражения нямаше. Вече на улицата Язон много бързо излагаше мислите си.

При това не пестеше от времето за отчетливи паузи и номерация на тезите си. Той искаше Мета колкото е възможно по-добре да запомни всичко, което той се канеше да ѝ каже. Нали пирияците бяха народ, свикнал да чете не обемни философски трудове, а кратки ръководства за работа, по техника на безопасността, по оцеляване в нечовешки условия. Добрата инструкция винаги е кратка и е разделена на отделни пунктове. Макар Мета понякога и да се беше оплаквала, че не си пада много по подобни бюрократизми в разговора, сега ѝ се налагаше да общува именно по този начин.

— Първо — започна Язон, — Морган вече не гледа на нас като на врагове, а като на конкуренти. Той счита, че след като ни остави да се оправяме сами, ние ще измислим нови начини за печелене на пари. Трето. Ако ние не му докажем, че сме нужни и занапред, той може да отлети и да ни изостави тук, или просто да ни убие. Четвърто. Уверен съм, че е напълно реално да се измъкнем оттук самостоятелно, трябва да си поблъскаме и над това. Но най-интересно ще е да отлетим заедно с командата на Морган и да го завлечем в капана някъде в космоса.

Пето, и навярно, най-главното. Необходимо е да се разбере как стоят нещата с междузвездната връзка. Защото без помощта на другарите ни по-скоро ще загубим. И накрая, шесто. Засега възнамерявам да се заловя с изучаването и после с унищожаването на системата, заложената в основата на този свят. Нали помниш как постъпих с Темучин на Щастие.

— Помня — каза Мета. — Но Морган не е Темучин. В този случай ти нямаш предимството в познанието на историята на старата Земя и Галактиката. И според мен на него това му е пределно добре известно. Пък и каква система виждаш тук? Плюснат, пиянстват и грабят, това е всичко. Нищо няма да стане от цялата работа, Язон.

И тя го произнесе по такъв решителен начин, че в първия момент Язон изпадна в безнадеждно състояние. Интуицията на Мета често се оказваше по-далновидна от неговата. После обаче злината взе връх: „Как така у мен няма да се получи нищо, у Язон динАлт?! Не, самоуверена пирянко, каквото и да си мислиш, аз ще измина пътя докрай!“

— Нямаме време за спор — произнесе той на глас. — Само изслушай сега плана ми за действие. Също по пунктове, извини ме. Първо. Отиваме при Морган и точно изясняваме правата си. Второ. Узнаваме колкото може повече за Ямайка и за най-скорошните планове на флибустиерите. Трето. Намираме вътрешните врагове на Морган и влизаме в контакт с тях. Четвърто. Постепенно посвещаваме Доли във всички наши планове. Пето. Не бързаме за никъде. Времето засега работи за нас. Шесто...

Те вървяха, като произволно променяха посоката, почти наслуки, като стараеха основно да вървят по колкото може повече по-безлюдни улици, като за предпочитане беше по тези, които съдейки по рязко снижаващия се релеф, извеждаха на морския бряг. Дали ги подслушваха? Дали им бяха закачили живи опашки или специални проследяващи автомати? Доколко професионално всичко това се изпълняваше, тоест дали щяха да успеят да открият „опашката“, а след това и да се изтръгнат от опеката. А освен това направо нямаше търпение да размени с Мета първите впечатления и да изкажат пожеланията си. Дори и под тази форма, във вида на тези задъхани тези. За дълго обсъждане можеше да не им стигне времето.

Той почти позна. Когато беше сформулиран петият подред пункт от плана, а шестият беше едва обозначен, и далеч зад къщите, острите върхове на църквите и короните на дърветата проблесна ярко синевата на тясната морска ивица, някой ги извика отзад:

— Сър Язон! Мадам Мета!

Човекът беше във формата на сътрудник от СП — Службата по пътищата, непознат; потта се лееше от него на ручеи, а речта му беше накъсана от пресекливото му дишане:

— Моля ви, не вървете толкова бързо! Почакайте, моля ви, изслушайте ме!

Всичко беше изречено вежливо и културно, наложи им се да спрат.

Изпратеният подир тях служител им протегна апаратите:

— Вие да не сте ходили в квартирата ни? — с неприкрита паника в гласа запита Язон; в представите му мигом изникна ужасеното лице на Доли при вида на непознат мъж в жилището.

— Не! Как бих могъл? Донесох ви нови гривни. За всеки случай.

— Колко мило! — оцени Язон, приемайки предавателя. — Благодаря ви.

— Няма за какво, приятели — разцъфна в усмивка необичайно любезният служител по пътищата и бързо се смеси с тълпата.

Въпреки всичко те се разходиха до морето, просто за да открият най-краткия път и пътьом да се заемат с изпълнението на пункт „две“ от предложения от Язон план, тоест да пристъпят към изучаването на планетата. Говореха за всичко, обсъждаха хората, дома, времето. А при обратния път мълчаха и двамата.

„Е, сега поне със следенето и подслушването всичко е ясно, помисли Язон. Но аз нямам намерение да се примирявам с подобно положение. Още днес отивам при Морган. Налага се да проведем много сериозен разговор.“

По едно време той дори реши незабавно да потърси лидера на флибустиерите, още в присъствието на запъхтения пратеник, но размисли, а и изобщо не му се разговаряше от улицата, можеше да пропусне нещо важно, после и да си дере гърдите, нямаше да има смисъл. След като обаче се прибраха Язон веднага набра номера, който вече знаеше наизуст, макар и нито веднъж да не бе звънял по него.

— Приемната на началника на СК — веднага проговори гривната с приятен женски глас. (Много си падаха по съкратените названия на службите си. Навик от конспирациите ли, що ли?) — Навигаторът сега е зает. Какво желаете да му предам от ваше име?

„Ето каква била работата. Значи, Морган превключва номера на мобилния си телефон на секретарката си, а ние сме длъжни да се мъкнем с гривните навсякъде, дори и в тоалетните и баните. Да, братле, прекалено рано си изфантазира, че си вече компаньон и конкурент на господина, ти си най-обикновен пленник.“

— Искам да говоря с него лично. — Това беше последният отчаян опит. — Язон се обажда.

— Узнах ви, мистър динАлт — меланхолично събщи секретарката. (Интересно, по какъв начин го беше познала?) — Не желаете ли да разговаряте с някого от заместниците на Навигатора?

— Ако е възможно, бих искал да се чуя със сър Тони Хауърд — помоли Язон.

— Минутка. Ще се опитам да ви свържа с началника на СС-2.

— Не ви разбрах.

— Мистър Хауърд е ръководител на Сужбата по снабдяването, СС-2, а СС-1 е Службата за Справедливост.

— Благодаря ви за информацията.

И в този момент гривната радостно изрева с гласа на Хауърд:

— Язон, друже! Какво занимаваш шефа с глупости? Успокой се, пийни нещо, искаш ли да те заведе на едно място, дето има страхотни гаджета? Ще падне веселба!

Хауърд беше пиян, но точно на онзи етап, когато добродушието още не беше преминало в агресивност.

— Тони, никого и никога не занимавам с глупости — отвърна Язон, като пропусна репликата с гаджетата и пиенето покрай ушите си. — Наистина ми е нужен срочно Морган.

— Е, друже, извини ни, но днес няма да те приеме. Можеш да бъдеш сигурен в това. Едва утре сутринта.

Изглежда, Хауърд знаеше какво говори, и Язон реши да смени темата:

— Слушай, главни снабдителю, а мога ли да те помоля да ми отделиш една машина без шофьор? Достатъчна ли е думата ти за това?

Последната фраза я добави специално, за да погъделичка самолюбието на Хауърд.

Той пъхтя в микрофона в продължение на десетина секунди, след което отсече:

— Няма проблеми, веднага ще ти я докарат.

Автомобилът се оказа с по-скромен външен вид в сравнение с онзи, който беше управлявал Морган, и даже онзи, на който ги бяха докарали до квартирата им, но въпреки всичко вътре беше уютно, а отвън пак си имаше броня и димящ ауспух, чиста проба пиратски автомобил.

Тримата се поразходиха из града. Язон специално направи няколко кръга по едни и същи места. Ако се случеше да ги запитат, щеше да им отговори, че е тук за пръв път, и въобще кара без цел, като турист-зяпач. Така и обаче не разбраха дали имаха закачена „опашка“. Или ги следяха истински професионалисти, или просто не виждаха смисъл в това: и гривните, и самата машина можеха лесно да се запеленговат от всяка точка. Второто беше по-вероятно, едва ли Морган очакваше от Язон някакви неочаквани и необмислени постъпки, заплашващи сигурността на планетата и лично самия й стопанин.

А Кралград се оказа необичайно красив в архитектурно отношение. Външният вид на жилищните здания, магазините и величествените храмове с островърхи покриви напомняха за онези времена, когато хората не бяха виждави нищо по-сложно от тъкачния стан и грънчарското колело. Морган после им обясни, че така си е в действителност: всички домове не само в столицата, но и изобщо на Ямайка са построени от предишните им обитатели — шпаньолците, чиято цивилизация не само електричеството, но май дори и огнестрелното оръжие не бе познавала. След като бяха завоювали планетата обаче, флибустиерите бяха намерили за далеч по-разумно да приспособят съвременните комуникации към старинните яки здания, отколкото да влагат огромни средства и ресурси в строителството на съвременни небостъргачи от снъкломана и леки композити. Защо? Та нали и така си беше съвсем добре.

И наистина беше добре. Вече бяха успели да узнаят, че сипещите отвън хилядолетни Стени не пречат за обзавеждането на квартирите отвътре, които не отстъпваха по нищо на луксозните номера на

Клианда. Битовата техника съответстваше на съвременния галактически стандарт, и дори се срещаха някои авангардни постижения от рода на самоотварящите се стени, с които се бяха сблъскали за пръв път на борда на „Конкистадор“. При това, както се изясни, подобно обзавеждане на жилищата служеше като достояние на всички категории на населението, а не само на висшето, към което условно приравняваха Язон и Мета.

Накрая екскурзията по града донякъде ги пресити. Язон излезе на крайбрежната магистрала и като измина десетина километра, откри един безлюден крайбрежен къс. Паркираха автомобила на банката, захвърлиха гривните на седалките и слязоха на плажа. Времето се разваляше. Надигаше се вятър, оловносивите облаци изпъпляха над хоризонта. А над все още не съвсем разбушуваните вълни ниско прелитаха крупни черни птици с бели клюнове, необичайно закривени нагоре. Нямаше никой наблизо, нито машини, нито хора. Кой знае защо обаче желанието им да нищят тайни съвсем се изгуби. Мета и порано не се бе отличавала с разговорливост, а Язон изведнъж се усети в крайно неловко, неприсъщо за него положение. Морган го беше пуснал, без да му обясни каквото и да е, без дори да му даде някаква заповед, дори и без да го помоли за каквото и да е. Ходи, дишай чист въздух, няма къде да ми избягаш. А Хауърд още добродушно го убеждаваше да се гмурне в стихията на алкохола и разврата. Та Мета да изпадне в делириум. Явно го чакаха да почне да прави глупости.

В такъв случай обаче той нямаше да се захваща с нищо. Просто щеше да убива времето, да си блъска главата и да изчаква. А после, когато напълно приспи бдителността им, като едновременно с това си изработи и авторитет сред местното население, тогава вече ще опука Морган. В края на краищата, защо пък да не вземе в ръцете си цялата власт на Ямайка и да не направи планетата поредната колония на Пир? Глупости. Нищо няма да стане по този начин.

Размишленията му бяха прекъснати от Доли.

— Извинете, може ли поне тук да си поговорим за всичко? — запита стеснително тя.

— Да, момичето ми — произнесе тъжно Язон. — Знам какво ти се иска толкова много да запиташ. Засега обаче още не съм готов с отговора. Ние непременно ще се измъкнем оттук, но е възможно да изгубим месец време или дори цяла година. Ти трябва да привикнеш

към живота на Ямайка, да се запознаеш с някого, да си намериш някакво занимание и отново да си спомниш радостите на живота. Не бива да тъгуваш цяла година. Даже месец.

— Не бива — съгласи се Доли, — но аз бих искала да запитам, тоест да говоря за нещо съвсем друго. Ето вие сега си помислихте, че е добре да убиете Хенри Морган и да вземете властта в ръцете си, но после се отказзахте, защото идеята ви се стори нелепа. Пък аз си мисля...

— Ти можеш да четеш мисли? — прекъсна Язон, извъртайки се рязко към нея.

— Понякога — сведе скромно очи тя. — Но не при всички се получава. Веднъж обаче много здраво помогнах на такко, като прочетох мислите на един от конкурентите му. Сега искам да помогна и на вас.

— Здраво — съгласи се Язон. — И какво мислиш по отношение на Хенри Морган?

— Трябва да се убие — изрече Доли като възрастна с твърд и отсечен глас. — Но преди това ми позволете да прочета мислите му.

— Готово — кимна Язон. — Утре ще те вземем с нас. Но я ми кажи, от какво зависи способността ти към телепатия?

— Не знам — повдигна рамене тя. — Понякога сама се опитвам да разбера къде се коренят способностите ми. Но знаете ли, то изведнъж ме обзема, като малъ, малоре, като гадене, и аз ставам алтера, виждам с вътрешно зрение, чувам множество гласове едновременно, много е трудно да се съсредоточи човек, в такива моменти въобще ми е много тежко...

В езика на Доли се срещаша множество разнообрази романски думи, очевидно, особеност на интерланга на Зунбар. Много от тях се разбираха лесно, без превод, но когато момичето беше неспокойно, непознатите думи в речта ѝ рязко се увеличаваха, и тя се опитваше сама да подбира общодостъпния еквивалент.

Изведнъж очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— Разбирате ли, аз само знам, че когато се случи това... след това, когато ме... — Тя изхлипа, но се овладя. — Разбирате ли, стурва ми се, че почнах още по-добре да чета пенсамиентос... тоест, мислите...

— Това е добре — каза Язон. — Аз пък веднага почувствах, че ти не си обикновено момиче. И този наркоман Монбар не случайно те нарече вещица. Мета, ти чуваш ли за какво говорим?

Мета вървеше на две крачки пред тях и кой знае защо, не се оглеждаше, а морето шумеше все по-силно.

— Чувам — отвърна тя.

Тя се спря, извърна се и се загледа продължително в очите на Язон.

— Четете си мислите на когото си искате. Въртете си зарчетата по масата. А когато дойде времето да се убива, повикайте ме. Става ли?

— Добре, защо трябва да говориш така? — разтвори в примирителен жест ръце той.

„Нима все пак ме ревнува?“ — пробяга през главата му.

А Мета изведнъж изпъна дясната си ръка и с три точни изстрела уби наведнъж три черни птици над морето. Останалите с удивителна за габаритите им пъргавина се пръснаха над морето в различни посоки, огласяйки простора с противните си дрезгави крясъци.

— Защо убивате птици, Мета? — обидено запита Доли.

— Не защо, а за какво. Ако в най-близките дни не се заемем с нещо належащо, ще изстребя всички животинки на тая проклета планета.

— Мета, не е необходимо — помоли я Язон.

В този момент отново ги повикаха. От шосето към брега бързаше поредният сътрудник на СП, строен, стегнат, в красива ярка униформа.

— Забранено е да се стреля в тези животни! — закрещя той още в движение.

Мета равнодушно се обърна.

— А в това животно може ли? — запита тя, насочвайки дулото в гърдите на сътрудника.

Развиването на чувството за хумор очевидно не бе влизал в програмата за подготовка на местните блюстителите на реда по пътищата.

— „Убийството на сътрудник на СП при изпълнение на служебните му задължения се наказва съгласно пункт двадесет и шести от закона на флибустиерите...“

— Спокойно, момко — секна го Язон. — Тя просто се шегува. По-добре кажи, Морган ли те изпрати?

— Да, разбира се. Моли ва да си сложите гривните и повече никъде да не ги снемате.

— И ти ли донесе три нови?

— Не, това са старите ви. Оставили сте ги в машината.

— Благодаря ви, сержант — каза Язон.

— Старши сержант — поправи го сътрудникът.

А Мета не се сдържа и стреля още веднъж, този път вече не по птиците. Нито по човека, разбира се.

Тя пръсна едно дребно и пъргаво членестоного, което ситнеше по пясъка, с формата на дистанционно управление на многофункционален робот.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

На сутринта още след като се събуди, Язон веднага набра Морган и го залови точно на работното му място, като хвана бика за рогата.

— Хенри, обясни ми как да те открием. Тръгваме веднага.

— Първо, не веднага, а най-рано след два часа — срязва го безцеремонно Морган. — А второ, кои сте тези вие?

— Хенри, ти не си добре! Как ще оставим момичето за повече от час само?

— Ами не я оставяйте. Мета ще остане при нея, а ти ще дойдеш при мен.

Тонът на Навигатора не търпеше възражения и споровете бяха безсмислени. Язон обаче реши все пак да си тракне зъбите:

— Хенри, нали още на кораба ти обяснявах колко е важно да разговоряме всички заедно.

— На кораба си беше на кораба. А сега ще си говорим на четири очи. Тъкмо ще ти разкажа и къде е мястото на жените в нашия свят. Чакам те след два часа. Скеретарката ще ти обясни пътя.

— Такива работи — извести ги Язон докато сядаха да закусват. — Ще ходя сам при него. А вие тук не скучайте без мен.

Закуската между другото беше великолепна. Продуктите, изпълнили хладилника в квартирата им до пърсване, бяха великолепни.

След като сдъвка първия сандвич, Язон взе една салфетка и написа на нея: „Четенето на мисли засега се отлага.“ Мета взе писалката му и му отговори по същия начин: „Тогавя давай направо да трепем тоя гад.“ Дойде редът и на Доли, я добави под думите на Мета: „Поддържам и одобрявам.“

„Добре, чувството й за хумор се е върнало!“ отбеляза си той на ум.

След закуската запуши и като смачка изписаната салфетка, я запали в пепелника. И тримата се ухилиха съзаклятнически. Настроението беше отлично.

През нощта се бе развихрила буря, а сега слънцето отново грееше, дъхаше на свежест и разцъфтели дървета, чиито клони

любопитно надзъртаха в отворените прозорци.

— И така, Язон, виждам, че си изпълнен с въпроси. И все пак моля те първо да ме изслушаш, колкото и да ти се струвам многословен в този момент.

Морган крачеше из огромния си кабинет в северното крило на кралския дворец и димеше с лулата си.

— Твоята Мета е невероятна жена. Нека работи с нас, нека воюва — мир да има само. От момичето — нали Доли се казваше? — също може да излезе човек, стига само да се възпитава правилно. За Бога, не ти забранявам да го правиш. Сега обаче ще говорим за работа. А за работата говорят само мъже. Така е при нас. Ти сигурно вече си разбрал, че флибустиерският закон ни забранява да се женим. На Ямайка има много жени без собственици. Ние можем да прекараме с коя да е от тях нощ, седмица, година, ако щем, но не трябва да им ставаме повелители. А ако някой флибустиер реши да свърже живота си с една-единствена дружка, той вече престава да бъде флибустиер. Няма да го накажат за това, той просто вече ще се нарича буканиер, виталиер, или дори приватир, ако изведнъж му скимне да оре земя и да гледа добитък. Но дори и виталиерите и буканиерите, отивайки в космоса, оставят жените си тук. На корабите няма място за жени.

— Ами Мадам Цин? — не се сдържа Язон.

— Мадам Цин представлява уникално изключение. Но тя не е просто жена, — той се запъна, — дори не е съвсем жена. Тя не се интересува от мъжете в обикновения смисъл. Тя получава удовлетворение когато ги измъчва и убива.

— В какъв смисъл изпитва удовлетворение? — реши за всеки случай да уточни Язон.

— Във всеки смисъл — зачеркна Морган съмненията му. — Но тя е изумителен боец и ние винаги я вземаме със себе си. Само не й позволяваме да ръководи. Нямаат жените работа на кърмилото, Язон, просто нямаат! Това е абсолютната истина. Дано ме чува Бог в тази минута. Това е. Сега вече можеш да задаваш въпросите си.

— Въпрос първи — обяви Язон. — Какво планираш да правиш по-нататък?

— Нищо особено. Ще си отдъхнем малко и после с нови сили — отново в бой! Дейвис вече разработи интересен маршрут. Карачоли

предложи насрещен вариант — една заможничка и със свалени гащички планетка. На първо време само мислим и обсъждаме.

— Чудесно — похвали го Язон. — Но ти май не ме разбра. Аз те питах какво мислиш да правим двамата заедно.

— Отлично те разбрах, приятелю. Но ти нали не искаш да обираме заедно търговските кораби и да громим мрадшите ни братя на недоразвитите планети? Скучно ти е. Правилно ли излагам нещата? Така, тогава измисли сам с какво да се захванеш. Иначе защо ми беше да те мъкна чак дотук. Ти и на Дархан можеше да си правиш крайбрежни разходки.

— Значи така поставяш въпроса?

— Само така. И съвсем не е необходимо да си трошим краката от бързане, друже мой. Аз ще отлетя за плячка, пак ще се върна, а ти тук през това време ще размишляваш. Добрата идея иска много блъскане.

— Съгласен съм. Само че за да се обмисли една хубава идея, са нужни също така и хубави условия.

— Какво имаш предвид? — сепна се Морган.

— Какво се правиш, че не разбираш? Аз не съм ти главорез, аз съм творческа личност, и не съм в състояние да работя когато непрекъснато дишат във врата ми и подслушват всяка моя дума чрез тия скапани гривни.

— Е, Язон... — Морган дори сякаш се отпусна. — Няма смисъл да се стягаш от такива подробности. Следенето — това всъщност е охрана, прави се за собствената ти безопасност. Колкото до подслушването, сам разбираш, че ние много високо ценим всяка твоя дума, дори направо треперим. Ами ако изведнъж изръсиш нещо гениално, пък то после вземе, че ти излети от главата. Тогава обаче идваме ние и ето, всяка дума твоя е записана за поколенията!

Язон се усмихна почтително, в смисъл, добре, тарикатче такова, няма да се заяждам с теб, няма смисъл. По-добре веднага да ти предявя ултиматума.

— Добре, нека бъде така — започна той, — но ако тази трогателна грижа за мен не бъде отменена още днес, аз ще бъда в състояние да служа на планетата ти само като обикновен боец, Флибустиер, разбираш, не мога да стана: женен съм. Значи съм обикновен виталиер, или как беше там... буканиер?

— Почакай, почакай — спря го Морган. — Ти със жена си в църква венчавал ли си се?

— Не, защо?

— Е, тогава можеш да считаш, че не си женен.

— Прощавай, Хенри, дали съм женен или не, няма никакво значение: Мета ще бъде само моя, пък и на мен момичетата ви нещо не ми се нравят, така че...

— Бе нищо такова не искам да кажа, чудак такъв! Давайте, ще се венчате в наша църква.

— Много интересно предложение! — възкликна Язон. — Ще го обмисля. Ти обаче не ми отговори, Хенри.

— А аз просто печеля време — простодушно обясни Морган. — Макар че всъщност какво има тук да се мисли. Разбира се, принуден съм да приема условията ти. Нали имам страшна нужда от нови идеи.

— Добре — обобщи Язон. — На мен пък в такъв случай са ми нужни стари идеи. Разбираш ли, налага се да науча за вас ако не всичко, то почти всичко. Не претендирам да се запознавам със секретните ви лостове за управление. Само че ми е необходимо да знам в подробности как сте стигнали до този хал. И то доста по-подробно в сравнение с разказа ти. Трябва да познавам с абсолютна точност техническите, икономическите, военните ви възможности. Иначе като едното нищо ще ви сервирам супергениални проекти, или казано на прост език, ще изобретявам отново велосипеда.

— Какъв велосипед? — не разбра Морган. „Аха, пипнах те най-после, че не знаеш нещо!“

— Това е двуколесно транспортно средство без двигател, задвижва се с крака. Измислен е много отдавна, и би било върхът на глупостта да се изобретява повторно. Просто трябва да се знае, че има такова изобретение.

— Аааа — проточи дълбокомислено Морган.

— Накратко, нужен ми е достъп до архивите ви — заяви Язон.

— Какви архиви могат да имат бандитите? — усмихна се тъжно Морган. — Та ние изтриваме от паметта на корабните компютри дори и маршрутите на последните ни полети. Никога не записваме истинските имена на тези, които се вливат в редиците на колектива ни и стават флибустиери. Флибустиерите носят старинни ритуални прякори, които по преданията произхождат още от Старата Земя.

— Стоп! — изрече решително Язон. — Кой ви дава тия прякори? Не са ли капеланите?

— Разбира се, че са капеланите, те ги изравят от старинните книги.

— Такаааа! Значи, ако съм те разбрал правилно, капеланите — това са обикновени бивши пирати, прехвърлили се на по-спокойни местенца.

— Да — съгласи се Морган. — По правило, буканиерите, които са престанали да воюват поради инвалидни рани или други подобни проблеми.

— Ногава откъде имат тия старинни книги? Не вярнам да сте ги грабили при звездните си походи.

Язон се увлече, той започна истински разпит, като го водеше с истинско вдъхновение.

— Защо ни е да ги грабим? — Морган дори сякаш се обиди. — В предишните времена на Ямайка е имало много старинни книги, но тук ги четеше само един човек. А после вече те станаха задължителни във всички църкви.

— Как се казваше този човек?

— Старецът Сус.

Морган изтърси това необикновено кратко име и в същия миг притисна с длан устните си, сякаш искаше да каже: „Дъртият му глупак, как можах да се изтърва така!“

Не беше възможно да се изтърве. Беше прекалено хитър, за да го направи. Нещо съвсем друго се криеше зад странния му жест.

— Такааааа — още веднъж проточи Язон, потривайки доволно ръце, — ето сега вече ще ми помогнеш да си върша работата, Хенри. Значи в такъв случай целият архив ти е в главата. Веднъж вече дочухме нещичко за Стареца Сус. Нещо много важно бил домъкнал от Тортуга на Ямайка, после пък го заложил в банка, и тогава сте заживели като бели хора. Правилно ли съм запомнил? Да не би да става въпрос за старинните книги?

— Не, това беше аукснис жверис.

— И какво представлява тоя жверис?

— Язон, не е на добре да се разделят тези думи. Не е на добро... — проговори Морган с много сериозен и дори зловещ вид.

— Извини ме — даде заден ход Язон. — Повтарям въпроса си: какво представлява това „аукснис жверис“?

— Не знам — честно си призна Морган, тоест тонът му беше пределно искрен. — Никой не знае какво представлява. Това е тайнство.

— Пълна мътилка! — възкликна Язон. — Как може да залагаш тайнство в банка да ти носи лихвени проценти?

— Много е просто. За такива като Уейн няма нищо свято.

— А за вас има ли? — удиви се още повече Язон.

— Разбира се, че има — сгуши се Морган.

Такъв Язон още не го беше виждал. Нима бе успял най-сетне да открие слабото място на този безстрашен и безмилостен водач на флибустиерите? Такаааа, значи трябва да продължава да бие в болезнената точка.

— Отговори ми: Старецът Сус знаеше ли какво е това „аукснис жверис“?

— Има си хас да не знае!

— А кога е умрял?

— Някой да е казал, че е умрял? — Морган изплашено се вторачи в Язон.

— Ами не — обърка се Язон, — нали ти самият казваш: преди време, стареца. И аз реших, че са минали много години оттогава...

— Е, Язон, Старецът Сус ще ни надживее всички.

— Разбирам. Тогава къде е проблемът? — зарадва се Язон. — Аз трябва да се срещна с него. На коя планета се намира в момента?

— На нашата, на Ямайка — отвърна Морган с безцветен глас.

— Я стига бе! Ами тогава покани го в двореца!

— Да го поканя — тук?

Лицето на пирата изразяваше някаква странна смесица между обърканост и неподправена детска безпомощност.

— Но нали ти си най-главният на Ямайка? — сурово запита Язон.

Това последното не трябваше да го казва, но Язон вече бе набрал скорост. Така му се искаше да досмачка Морган, така му се искаше...

Главатарят на флибустиерите болезнено се сгърчи. А след миг лицето му се вкамени, а очите заблестяха под гъстите космати вежди като студена безмилостна стомана.

— Не ми казвай какво да правя, дин Алт. Аз сам решавам какво да правя. Сам. Разбираш ли? Щом искаш да се видиш със Стария Сус — добре. Но това ще стане тогава, когато аз го реша. А засега работи. Без тази информация. И без това имаш достатъчно материал за размишления. Припомни си мащабните афери, припомни си съвместния ни полет. Пробвай да си поблъскаш мозъка и над двете. Ще се получи интересен резултат. Всички технически данни, освен свръхсекретните, ще ти изпратя по специален пратеник. Разучавай ги през свободното си време. Разхождай се по Кралград. Отскачай и до други градове. Не се бой да разговаряш с други хора. Венчай се с Мета в храма. Не се шегувам, това също има познавателна ценност. Виждаш ли колко много работа те чака. А щом успееш да измислиш нещо наистина интересно, звънни, ела, ще ми погостуваш.

Аудиенцията явно приближаваше края си. Язон се надигна, готов да си вземе довиждане, но Морган го спря със жест:

— Дай ми ако обичаш галактическия си паспорт. Ще ти удара специален печат, който ти дава правото да се движиш по цялата планета. Само на космодрума не ходи, за Бога. Там никакъв печат няма да ти свърши работа. Направо ще ти бият шута. Обещавам ти. Е, как е, договорихме ли се? А паспорта на Мета можеш да донесеш по всяко време. Секретарката ще му удари печата. На момичето паспорт не е нужен, тя е с вас. Ето, това е всичко. Успехи ти желая, приятелю мой.

Тонът на разговора в края се бе изменила прекалено рязко, но Язон все пак рискува с още един опит да провокира флибустиера на откровеност.

— Хенри, а откъде все пак се е взел този дяволски екран около Ямайка, през който нищо не може да премине? Това също е много важно за мен — изрече той вече почти притворил вратата след себе си.

Морган се надигна от стола, приближи се плътно до Язон, дори го прегърна през раменете и поверително му каза:

— Разбирам те. Дори много добре те разбирам, колко е важно това за теб. Но то е не по-малко важно не само за теб. Това е, виждаш ли, стратегическата ми тайна. А ти ми обеща да не ровиш за секретните лостове на управлението ми.

— Разбрано — отсеке Язон и шеговито тракта токове, както това правеха сътрудниците на СП и СС-1, приветствайки старшите по звание, след което с достоинствоз затвори вратата след себе си.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

За десетте дни, прекарани на планетата, тримата чуждопланетници узнаха много, макар и да не може да се каже, че общото впечатление се бе променило особено. Просто постепенно изплаваха весели и забавни подробности.

Като например, че на планетата все пак имаше хора, които чоплят земята, въпреки хвалбите на свободноплаващия Морган.

С особена жар се занимаваха с това виталиерите, които се оказаха не само бандити и нападатели второ качество (според привилегиите), но освен това и професионални иманяри. Семействата им пазеха и предаваха от поколение на поколение старинни шпаньолски тайни за укрити на Ямайка богатства. Ровеха земята вече двеста години. Явно, шпаньолците са били големи любители на заравянето на пари и скъпоценности в земята. Завладяването на планетата им е продължавало не една и не две години. Много от тях тях бягат в планините, търсят спасение в горите или на островите, като се надяват да се върнат по родните си места, и закопавали богатствата си. Голяма част от тях били в монети.

Сечали ги на старата Ямайка без да се скъпят, защото златото тук се добивало в изключително богати находища. Не само злато, но и самородно сребро. Когато Язон чу за пръв разказа за самородното сребро, той веднага се усъмни: такова нещо няма, още повече, че среброто, кой знае защо, го ценели по-високо и от златото. Един по-грамотен абориген успя да им обясни какъв точно метал са добивали задрямалите шпаньолци на Ямайка. Това наистина си го биваше: да сечеш монети с еквивалент една десета от стойността на един реал с портрета на крал Педро Гомес Петнадесети от химически чист иридий! А всеки специалист по космoeлектроника знае, че за навигационните уреди няма по-добър катод от иридиевия с окисно-итриево покритие! Общо взето, веднага щом на Ямайка се спуснал първият след епохата на Регреса междузвезден кораб и шпаньолците предложили да плащат за оръжието със злато и сребро, веднага станали ясно истинските цени. Законите на пазара взели връх над

примитивната хитрост на гастролиращите търговци: за един златен реал давали осем кредита, а за един сребърен дециреал — цели две хиляди. Впоследствие златото поевтиняло още повече.

Е, а в периода по завладяването на планетата от флибустиерите шпаньолците вече добре знаели, какво трябва да скътват най-добре. Ето защо през първите сто години иманярите откривали основно злато и скъпоценни камъни, и едва днешното поколение виталиери се добрало най-сетне до истинските залежи от иридиеви монети.

Не толкова интересно се оказа запознанството с приватиерите; те чоплеха земята по най-допотопен начин, тоест носеха на гърба си целия аграрен сектор. Разбира се, с пиратските маниери беше възможно да се доставя цялата храна на населението посредством заграбени консерви. Но управляващите на Ямайка все пак проявяваха здрав смисъл да не погубват някога разораните от шпаньолците земи, а да въздигнат върху тях свои собствени ферми. Никой нямаше да спори, че прясното мляко, месо, хляб, зеленчуци, яйца не можеха да се заменят в никакъв случай с хранителни доставки, пътували цяла седмица в трюмовете на звездолета, дори и тези консерви да бяха опаковани и съхранени по последната дума на галактическата техника.

Общо взето, селското стопанство процъфтяваше, още повече че и самият климат спомагаше за това. Храната беше дори в излишък, но за износ дори и не се сецяха да помислят, а по принцип на тази планета много не си падаха по планирането. Съществуващата Служба по Планирането (СП) се занимаваше само с точното календарно разписание на бойните полети. Така че излишъците от плодове, месо, брашно или кафе просто ги захвърляха в морето или ги горяха, за да не увеличават броя на и без това многобройните сметища.

Фермерите, разбира се, не бяха флибустиери. Само някои от представителите на висшата категория понякога от скука, заради разнообразието или почивката, превключваха на аграрно-животновъдни занимания, но дори и тогава любимите им занимания бяха плодобра или клането на животни. А по-тежката и скучна работа я изпълняваха професионални селяни, които на планетата носеха прозвището приватири. Това бяха хора, крайно скучни при общуване, но удивително добродушни още на пръв поглед, а може би просто бяха безразлични към всичко. Селското съсловие на Ямайка не беше потомствено. То се сформираше от излезлите на заслужена пенсия

бойци и пленници, доброволно приели флибустиерския закон. През последните години се забелязваше тенденция към снижаване броя на фермерите, и Морган беше принуден да направи поправка към закона, съгласно който децата на приватирите временно се лишаваша от правото да стават буканиери, виталиери, още повече — флибустиери. Какво означаваше думата „временно“, никой не разясняваше като хората, и на младите приватирите им оставаше единствено да си мечтаят за космоса.

Колко беше близко това на Язон, израснал на нещатния Поргорсторсаанд с нейната много по-закостеняла система на деление на касти.

А цялото население на планетата не надхвърляше и два милиона души. Затова собствена промишленост явно тук не им беше нужна. Заграбените вещи, доставяни едва ли не ежедневно с леки катери, канонерки и огромни рейдери, стигаше за всички. Разпределението на материалните блага протичаше в строго съответствие с наличните плащания, като един местен златен реал вървеше наравно с галактическите банкноти и коефициентът на обмяна — два кредита за един реал — продължавал да е постоянен цяло столетие. Доходите на всички категории от населението бяха достатъчно високи за придобиването на всякаква битова техника, всякакво лично оръжие, всякакви дрехи, и играчки за деца, които които надхвърляха всичко, на което беше способно човешкото въображение.

На Ямайка съществуваше и някакво подобие на производство само под формата на занаятчийство от феодалната епоха на развитие. Най-характерната специалност на местните майстори беше професията на ремонтника. Е, разбира се и ямайските шлосери бяха напреднали малко в сравнение със средновековните си колеги. В железарските лавки и ковачници, останали наследство от испанците, сега ремонтираха всичко: телевизори, видеофони, хладилници, компакт-дискони, плеърри, браслети-телефони, необичайно популярните тук кафемелачки и кафеварки, и разбира се, автомобили — тези четириколесни чудовища, работещи с лошокачествен керосин, с отвратително кормилно управление и ненадеждни спирачки.

А онова, в което наистина бяха специалисти тук, бяха играчките. Тук не само поправяха донесените от всички крайци на Вселената

играчки, но и сами ги произвеждаха, като проявяваха забавна фантазия и истинска инженерна изобретателност.

Това беше още една забавна особеност на Ямайка. Жестоките и безчовечни в безпредела на космоса пирати с неизразим и удивителен трепет се отнасяха към подрастващото поколение. Те глезираха децата си и ги лелеяха, като им разрешаваха почти всичко. В разумни граници, разбира се: алкохол, наркотици, порнозрелища — с последното до шестнадесетгодишна възраст беше особено строго. А що се касаеше за останалото, най-разпространена беше поговорката: „нека си прави каквото иска, само да не плаче детето.“ И още тук обичаха да повтарят, цитирайки някакъв датчанин, живял преди много векове: „Децата трябва да се глежат, само тогава от тях ще излязат истински разбойници.“

Няколко дни Язон дори обмисля един вариант на въздействие върху политиката и икономиката на планетата непосредствено чрез децата, след като тук им придаваха толкова голямо значение. В крайна сметка обаче нищо не се получи. Пиратите, разбира се, нямаха особена прилика с останалите хора в Галактиката. Децата им обаче, колкото и да изглеждаше странно, на практика не се различаваха особено от обикновените си събратя.

Във всеки случай, страховитите деца на Пир, способни да се защитават самостоятелно на шестгодишна възраст, на осем — вече обучаващите по-малките си братчета и сестричета, а на двайнасет — вече готови за продължението на рода, в онези дни здравата бяха изплашили Язон. Децата на флибустиерите обаче не се отличаваха с нищо.

Окончателно се убеди в това, когато Доли, вече престанала да се плаши да излиза на улицата сама, се бе запознала по време на един концерт на пазарния площад и бе довела в квартирата един свой връстник, петнадесетгодишния Робс. Той беше син на флибустиер, заминал на поредната операция без да се върне. Така му бе разказвала майка му, израснала в семейството на буканиер. Всъщност, както вече му беше станало ясно на Язон, бащата на Робс по всяка вероятност беше жив, просто у флибустиерите не беше прието да се връщат при жените и още повече да се привързват към децата.

Нравите на буканиерите бяха най-загадъчната тема за Язон. Появата на Робс не донесе особено просветление на тая тема. Самото

момче, доброжелателно към чужденците и схватливо не за годините си, просто твърде малко знаеше за историята на народа си; на тази възраст не му се полагаше да знае много. А майка му при никакви обстоятелства не би се разприказвала пред чуждопланетник. Това го разбираше и сам Язон. Той вече бе пробвал да се сближи с буканиерите. Дори и вече мъжете на преклонна възраст бяха крайно необщителни.

Робс се хареса не само на Доли. А в момчето той се влюби безпаметно и я ухажваше много красиво. Възпитан много строго, той не си позволяваше никакви волности, и помислите му бяха чисти. Не бяха минали и три дни, когато Робс тържествено им съобщи, че заради Доли той е готов на всичко.

— Готов си дори да пожертваш и живота си ли? — запита го сериозно Язон.

— Смъртта — това е нищо — отвърна още по-сериозно момчето. — Аз съм готов дори да предам и собствения си народ и лично сър Хенри Морган.

Язон си глътна езика и успя да проговори чак след няколко секунди.

— Е, братле, ти вече съвсем се раздрънка.

После се огледа подозрително и добави след още една кратка пауза:

— Впрочем, това е точно онова, от което се нуждаем.

И тримата се разсмяха гръмко и с облекчение. Разбира се, разговорът се водеше в отсъствието на Доли. А Доли междувремето чисто по женски бавно, но сигурно се влюбваше в Робс.

Към края на десетия ден Язон и Мета вече смело можеха да приемат, че заговорниците на планетата вече бяха станали четирима.

Десетият ден от пребиваването им на Ямайка беше особено забележителен.

Нали с всяко ново зрънце информация все по-ясно се оформяше главното: никой не се оплаква от живота, всички просто се кефят, плюскат, пият и се веселят, и поради това не ругаят властта и бунтове не замислят. Тоест до този момент тържествуваше гледната точка на Мета, която я бе изказала още по времето на първата им заговорническа разходка по града: невъзможно е да разрушат системата. Такова впечатление се бе създадо.

Но междувременно узнаха още нещо.

Това се случи доста далеч от столицата, в едно малко карйбрежно градче Картахена. Язон тъкмо се бе разделил с една група щастливи виталиери, на които бе оказвал помощ при изкопаването на поредната бъчонка, пълна със сребърни дециреали. А Мета се върна от планините, където в компанията на буканиерите се бе наситила, ловувайки свирепи дългороги стрелоопошати, които представляваха реална опасност не само за дребния добитък, но и за хората.

След като се срещнаха в уречения час на главния площад на градчето, край храма, Язон и Мета, без да се стоварят, се насочиха към морето; страшно им се плуваше. Доли я бяха оставили до вечерта с Робс и за нищо не се тревожеха. Денят се бе случил хубав. Морето излъчваше топъл покой, и беше повече от приятно да се излежават под лъчите на склоняващото се над западния хоризонт слънце. Тишина, благодат. Раят на флибустиерите.

Изведнъж се разнесе някакъв неясен шум. Наложиха се да се надигнат и да се огледат.

Два тъмнокожи приватира нарочно заговориха помежду си на непонятния за простите буканиери испански, или както му казваха тук, шпаньолски език. Буканиерите отвърнаха с дежурните псувни на есперанто. От дума на дума рукнаха вече псувни на всички езици, които се говореха на планетата. Участниците и от двете страни се множаха. След минута влязоха в действие юмруците. Първият разбит нос и рукналата кръв рязко промениха картината. Шест или осем души измъкнаха сабите си изпод струпаните си накуп дрехи върху пясъка. После злоещо блесна синкавата стоманана първите измъкнати пистолети, все още на предпазители, но вече размахвани с въодушевление.

Някой обаче бдеше и не пропусна да се обади в СС, Службата по Справедливостта. Не мина и минута и от крайбрежните храсти връхлетя специално обучен отряд щурмоваци, които пронизително свиреха със свирките си и стреляха във въздуха. До трупове не се стигна, но сабите вече бяха успели да се кръстосат, стоманата блестеше под слънцето и отчаяно дрънчеше, по оросения вече с кръв пясък хвърчаха искри, а жените, които в началото се бяха разпищели, се бяха скупчили в кръг, хванати за косите си и раздаващи ритници. Сбиването наистина бе на косъм да се излее в масова касапница.

Флибустиерите, които жадуваха за справедливост, бяха принудени всички да легнат по лице, като най-буйните получиха допълнително порция шутове, този път вече от блюстителите на реда. Двама имаше сериозно пострадали и ги откараха в болница, а инициаторите на сбиването, разкрити в екстрено разследване на място, натъпкаха в служебните машини.

Язон не разбра дали ги пъкнаха в ямата или им отрязаха главите още по пътя. А нищо чудно да се бяха отървали само със солидни глоби. Той така и не бе успял да се ориентира във витиеватите формулировки на местните законодатели, които тълкуваха закона на флибустиерите както им изнасяше. Каноническият текст на този шедьовър Язон добросъвестно беше преодолял от кора до кора, но за ориентирането в реалния живот законът не представляваше кой знае каква помощ. Далеч по-близо до истината беше популярната тук поговорка: „Законът е нож, към когото го насочиш, него и ще прободеш.“ Красивата червена книга със златни букви „Непреложният Закон на Флибустиерите“ (точно така — с главна буква!) Морган май му го беше връчил още след приземяването в космодрума. Язон си го пазеше добросъвестно в качеството на сувенир. Беше странно да се предполага, че разгадката на главната тайна на планетата Ямайка се крие под една разкошна книга, абсолютен юридически нонсенс.

Скандалът на плажа, преминал в сбиване, беше прояснил доста.

— Ето какво представлява благополучният ти свят! — резюмира Мета, сякаш спореща със себе си. — Според мен, различните категории местни граждани хич не се долюбват едни други. А щом има недоволни, тогава е възможно да се организира бунт. Значи, ти все пак се оказва прав?

— Разбира се — съгласи се Язон. — Само че в никакъв случай не бива да се вдига бунт. За бунт открай време се е считало онова, което в крайна сметка е било подавяно. При това жестоко. Затова ние ще направим революция. Така са го наричали по-рано. В резултат на революцията побеждават нови сили и става пълна смяна на властта.

— И къде ще поведеш ти тези нови сили когато вземеш властта? — невинно любопитства Мета.

— При дяволите в пъкъла — отвърна замислено и злобно Язон.

— Интересна идея — одобри Мета.

— Престани. Бях ли наясно как да победея Темучин когато току-що кацнахме на Щастие? Дай ми малко време.

— Стига с тоя Темучин. „Темучин“ — това е моят кораб, изоставен от нас на Касилия. А за стария тъп варварин забрави. Тук живеят по съвсем друг начин.

— Да — каза Язон. — Друг исторически период. Знам. И все пак този свят ще го взривя отвътре. Как иначе да го направя? Само не бива да прибързваме.

Оказа се обаче, че трябва да побързат.

Вече притъмняваше, когато те летяха с пределно допустимата скорост по лошо осветеното шосе, което одвен това беше и разбито до немай къде от селскостопанска техника. Вглеждайки се в светлините от двете страни на пътя, Язон се мъчеше да зърне поне някакъв щогоде подреден двор, тъй като отдавна се бяха отказали от надеждата да се доберат до някой голям град с добър хотел, а искаха да спят през нощта, а не денем. И в този момент им позвъни Морган. Извика ги даже не по мобилните им телефони, а по аварийния канал за връзка; специалният предавател беше вграден в панела за управление на воатюра. (Язон се усети, че Доли го беше заразила с изящните си френски названия си на местните брички.)

С един почти тържествен глас, с който сякаш се обръщаше към цялата планета, Морган им обясни, че близо до Картахена е започнал ни повече, ни по-малко, най-крупният за последните години бунт на приватирите. За потушаването му вече били изпратени редовни флибустиерски отряди, като дори за всеки случай били включени и космическите бойни сили.

— Разбрах, че още не сте се отдалечили достатъчно от Картахена — добави в края Морган. — Затова счетох за необходимо да ви предупредя. Може би ще пожелаете да стоите по-надалеч от опасността. Нали с вас все пак е момичето. (Ама че тарикат Морган! Как само бъзика!) И изобщо, Язон се е ангажирал с отговорна творческа работа, а творческият човек не бива да се подлага на нервни напрежения. (Е, това вече беше излишно!) Обаче, ако вие, както и преди, сте верни на себе си, и на мен!, ви препоръчвам да хвърлите отблизо едно око на това безобразие и дори да участвате във възстановяването на реда.

Трудно беше да се устои на такова предложение. Те веднага завъртяха автомобила на 180 градуса и и подкараха дори с още по-висока скорост, макар и да им се струваше, че по-бързо от това няма накъде. Дори и Доли не възразяваше. Язон вече я бе научил да стреля с пирянския пистолет. Освен това редом с нея беше Робс — как да се страхува?

Само дето не се наложи да участват почти в нищо. Специалните автомобили на флибустиерите се движеха не само по пътищата, но и през гората, бълвайки огнени струи напалм и оставяйки след себе си само горяща растителност, в която едва ли можеше нещо да е оцеляло. В населените места тежките танкове буквално изравняваха всичко със земята, а самата метежна Картагена за някакви си два-три часа се превърна димящи руини. Не се наложи да прибегват до помощта на военно-космическите сили, ако не се броеше факта, че в развоя на някои операции мощни стълбове светлина биваха насочвани от небето към земята за по-точна насочване на артилерийските и ракетните удари. Прожекторите на космическите катери свършиха работа и по време на преследването на отстъпващите към планината остатъци от разбитата бунтовническа армия.

Цялото това мащабно зрелище се получи интересно, но никой от тях, дори и Робс, не намери роля за себе си в разигралия се трагически спектакъл. Да помагат на многократно превъзхождащите сили на наказателните отреди им се струваше най-малкото странно. Да застанат на страната на приватирите — беше глупаво и безнадеждно. А и какви бяха тия приватирите? Борци за справедливост, или просто внезапно превъртели от преяждане фермери? Заговорниците все още не бяха запознати с тия подробности, а Робс поради ранната си възраст не се наемаше да обясни.

Общо взето, през цялото време го раздаваха наблюдатели, като не един или два пъти имаха възможност да се убедят в здравината на воатюра, даден им от Морган. Куршумите отскачаха от бронята като семки, а веднъж стана ясно, че предното стъкло издържа пряк удар на лек снаряд от някаква базука. Може и да беше миномет, но въпреки всичко не беше зле. Язон се вгледа и успя да забележи с какво оръжие успяват да унищожават бронираните автомобили. На сутринта, когато всичко стихна, той успя да открие сред труповете и развалините две

такива пушки с цяла кутия запасни пълнители към тях. Можеше да потрябват.

Наказателните отреди не продължиха с преследването на отстъпващите в планините бунтовнически части, макар че вече слънцето се бе показало над хоризонта. Флибустиерите имаха отлична представа за изкуството на войната и бяха наясно, че за нападащите отдолу боят в планината беше безнадеждно дело, дори и при най-съвършената техника. А да нападнат отгоре беше прекалено скъпо и никому ненужно. Така че не стана ясно, дали са получили заповед от Морган или сами са стигнали до извода, че са изпълнили дълга си, но много скоро цялата войска дружно напусна района на потушения метеж и над Картагена отново зацарува тишина.

Никой не забеляза машината на Язон, замаскирана в оврага. Благополучно се добраха до пътя и по споразумение започнаха да се изкачват в планината към оцелелите приватири. Гривните вече бяха захвърлени (загубени по време на боя), а всички устройства за връзка на командното табло бяха унищожени заедно със самото табло (в резултат на попадение на граната). За евентуалните „бръмбари“ в каросерията и тапицерията Язон предпочиташе да не мисли, и разговорите се водеха без язопов език. Робс вече беше посветен в курса на опозиционните настроения по отношение на Морган, но поради отчаяната си влюбеност в Дори едва ли беше способен на предателство.

— Значи така — започна Язон. — Ще се опитаме да изясним кой им е шефът, какви са целите им, възможностите и ще им предложим помощ.

Възражения нямаше и Язон се обърна към Робс:

— Кажете, често ли стават такива неща на планетата?

— Не знам, казват, че понякога се случвали, но за пръв път ставам свидетел на пособно нещо. Много е жестоко, все едно, че гледаш видео. — Той замлъкна, очевидно съобразил, че е изтърсил глупост.

— А по новините няма не показват нищо подобно?

— Нищо, разбира се! — удиви се Робс на наивния въпрос на чужденеца. — За това хората само си говорят. А по телевизията дрънкат само за хубави работи, колко пари били заграбени, вещи, колко били паднали цените, колко храна са изгорили, защото няма къде

повече да я складират. Това е всичко. Кой ще ти показва такива неща по телевизията!

— Ами тогава ние да им го кажем — предложи Язон.

— Първо, на телевизията няма да ни допуснат.

— Не е проблем — възрази Язон.

— Добре. Второ, ако този хорор го излъчат по цялата планета, хората просто ще изкукуригат!

— Така им се пада, нека изкукуригат!

— Не ми позволихте да додърша, сър. Те ще изкукуригат и ще се втурнат да доубият всички останали живи приватири. Така гърлата ще намалеят, храната ще се увеличи съответно, а за да не загине селското стопанство, фермерските редове ще бъдат попълнени временно с виталиери, или дори флибустиери, а след това ще довлечат някакви пленници от измиращи от глад планети. И всичко ще цъфти! Капеланите замъглят хорските мозъци с проповедите си, и всичко ще затихне до следващия взрив.

— Значи, ти не вярваш, че ситуацията на Ямайка е възможно да се промени?

— Защо да не вярвам? — Робс като че ли дори се засегна. — Снощи беше повече от жестоко. Страшно ми хареса. Пък си представям какво ли ще е, ако революцията обхване цялата планета. Хайде да го направим. А то от филмите по телевизията и видеото вече ми се повръща. Порно можем да гледаме само при батковците си, а ако възрастните ни спипат — край. Преди две години ми дръпнаха такъв здрав бой, че после две седмици не можех да си седна на задника. А освен да зяпаш видео, какво друго да правиш? Скука до смърт. Добре, че се появихте вие, та малко да живнем. Хайде да организираме революция, сър.

Язон премълча и окончателно изпадна в мрачно настроение.

В този момент навлизаха в едно село, последното, до което се бяха добрали наказателните отреди. Прииска им се да излязат от машината и огледат всичко отблизо. Флибустиерите се бяха повеселили славно на това място. Къщите бяха останали непокътнати, но вътре беше разгромено всичко, от прозорците и изкъртените от касите врати до педантично наотрошените лампи и посуда. Вещите от всички шкафове и гардероби бяха измъкнати и струпани на куп по средата на стаите. Някъде бяха заливали с керосин и после

подпалвали, но именно само „някъде“. Явно войниците в този момент вече са били порядъчно пияни и началниците са им забранили да си играят с огъня; всичко можеше да стане, като едното нищо вместо къщите можеха да подпалят себе си. Трупове в селото не можаха да видят. Затова, изглежда, и са били всички тия изблици на ярост у флибустиерските щурмоваци. Какъв позор — да не можеш да прережеш ничие гърло! Как ли са изгаряли от ярост!

Язон си представи цялата команда отрепки, как излизат от селото насядали върху танковете, потни, мръсни, уморени, и бесни.

Тук обаче стана ясно, че и отрепките от срещуположната страна по нищо не се различаваха от наказателните отреди. Прекалено любознателните чуждопланетници точно излизаха от поредната разгромена къща, почти изгубили надежда да попаднат на бивши обитатели на селото, когато от близките храсти удари автомат. Язон, който вървеше отпред, беше засипан от изкъртена мазилка; четиримата мигом се хвърлиха на земята. Робс нямаше нужда да му казват какво да прави, а Мета помогна на неопитната Доли. Отрядът нападатели се оказа доста малочислен, но за сметка на това пък удивително тъп. Крясъците „Не стреляйте, свои сме!“, опитът да вдигнат бял флаг (Язон не беше особено уверен дали тук са запознати с тази традиция) и дори демонстрацията с отчаян скок на цивилните дрехи нямаха никакъв ефект. Използването обаче на гранати с приспивателен газ и други хуманни видове оръжие, дори и на най-простия сълзотворен газ, на тази варварска планета явно не беше прието. И нищо подобно нямаха под ръка. Наложиха се да влязат в бой и да застрелят шестима много бойци, още юноши. Нямаше начин да го избегнат, бунтовниците бяха решили да ги избият. Само седмият извади късмет; успяха да го обезоръжат и пленят.

— Кой е шефът ви? — започна разпита Язон.

— Аз.

— Толкова млад, и вече началник?

— А при нас всички са млади и всички са началници.

— Няма такова нещо. Вие да не сте анархисти?

— Не знам какво е това „анархисти“. Какво искате от мен?

— Искам да поговоря с шефа ви.

— Нямам шеф. И не искам да разговарям с теб, защото ти уби другарите ми.

— А защо другарите ти искаха да убият нас?

— А ние всички искаме да избием. Всички са ни дошли до гуша.

— Хубаво обяснение. Но все пак ми кажи, кой е у вас главният и къде да го търсим.

Момъкът мрачно премълча.

— Е, тогава ще се наложи да убием и теб — заключи ласкаво Язон.

— Убивайте — равнодушно отвърна самозваният главатар.

В този момент обаче неочаквано се намеси Доли.

— Тоя само лъже. Началникът му се казва Зденек и си кюта тоя тип в една много красива двуетажна къщичка в подножието на една отвесна скала. Съвсем наблизко е, но все пак ще ми е трудничко да го открия, освен ако този герой не ни помогне.

— Вещица! — изкреця приватирът.

— Слушай, каква е тази дума? — удиви се Язон. — У вас на Ямайка наистина ли се срещат вещици?

— За Ямайка не знам, но от други планети понякога долитат — отвърна загадъчно пленникът.

Какво беше това? Чиста истина? Или опит да се хвърли прах в очите? Или тънка шега? Впрочем, това последното едва ли беше вероятно... такива тъпи момчета изобщо не притежаваха чувство за хумор, беше им абсолютно несвойствено. Доли обаче възприе последната му фраза точно в този смисъл.

— Стига приказки, нещастник! Води ни при твоя Зденек!

И момъкът с вързани ръце мълчаливо тръгна напред, като кимна с глава в знак на съгласие.

„Нима това момиче умее да подчинява на волята си другите?“ — запита се удивено Язон.

А младият Робс вече гледаше с обожание и възхищение любимата си.

Убежището на главния приватир Зденек наистина се намираше недалеч от селото. А оттам не стреляха, явно или не искаха да убиват водения като заложник техен боец, или просто хората в този щаб бяха по-умни, отколкото ги бяха мислели. Впрочем, за последното се оказа, че са грешали.

Зденек се оказа само малко по-възрастен от подчинените си, макар и в поведението му да се усещаше известна солидност. Той ги

помоли да го наричат полковник, деловито запита какви са военските звания на гостите му, после им предложи вино и спокойно изслуша всички съображения на Язон. А по-нататък започна пълна неразбория. Сякаш някой от тях говореше на езика на племето оуяи от планетата Аюза, който се състоеше само от музикални звуци, а другият използваше езика на глухонемите на базата на китайските йероглифи. Диалогът придоби следния вид:

— Какви са целите ви?

— Да убиваме виталиерите, буканиерите и флибустиерите.

— А когато ги избиеете всичките?

— Никога няма да успеем да ги изтребим. Прекалено много са.

— Тогава защо е всичко това?

— Как защо? Те трябва да се избиват.

— Но нали може да се установи власт над тях.

— На Ямайка няма и никога няма да има никаква власт.

— Ами властта на Хенри Морган?

— Хенри Морган е жалка отрепка. И него ще убием.

— Но първо трябва да се доберете до него.

— Ще се доберем.

— Ето за това искам и да си поговорим, как да се справим по-добре.

— Не е необходимо. И сами си знаем работата.

— Значи, не ви нужна помощта ни?

— Помощта ви?

Зденек се замисли продължително. После започна да разсъждава на глас, получаваше се много забавно.

— Е, ти си, разбира се, академик, ботаник с диплома. Жените ти са вещици — това е понятно. Момчето — местно, ама личи, че май не е глупаво — плямпа съвсем прилично на шпаньолски. Всичките сте все хубави хора. Не, помощ наистина не ни трябва.

— Защо? — Язон беше зашеметен от подобна логика.

— Какво значение има защо? Ако искате да убивате заедно с нас, убивайте, лошо няма. Но ние можем спокойно да минем и без вас.

— Но ние сме пак там, откъдето тръгнахме! — Язон вече кипеше от нетърпение. — Какъв е смисълът да се убива просто така?

— Как така — „какъв е смисълът“? — възмути се Зденек, оскърбен до немай къде. — Скучно е цял живот само да ровиш земята

и да гледаш свине!

Аргументът беше убийствен. И Язон накрая осъзна цялото безсмислие на по-нататъшния разговор. Той изведнъж проумя кои бяха тези бунтовници. Това бяха прости фермерски деца. Оядените синчета на оядените приватирани. Бащите им на времето бяха убивали до насита или бяха доведени като пленници от други планети. Общо взето, всички имаха богати минало, а приватирската младеж по новия закон на флибустиерите не се допускаха до космически полети. Тук трябваше да се подкрепя не приватирското въстание, а да се коригират законите, за да могат тези уроци да намерят отдушник за енергията си в междузвездните простори.

Язон мислено се плесна, възкликвайки по флибустиерски: „Господи!“

„Господи! Какви са тия мисли у теб, Язон динАлт? За интересите на тия мерзавци? За интересите на тази безумна планета? Нека се колят едни други тук, а на Галактиката са й предостатъчно и флибустиерите. Трябва да изчистим Галактиката от тази гадост. Нали за това и ти долетя тук? Не е ли така? Ами ти си на косъм и да се побъркаш!“

— Ето сега вече нищо няма да скривам от Морган — злобно проговори Язон, отваряйки шофьорската врата и сядайки на волана. — Смърт на заговорите, да живеят съвместните проекти! И ние обезателно ще измъкнем от него цялата необходима информация.

— Ще измъкнем, сър — бодро отрапортува Доли.

— Морган! — закрещя Язон, имитирайки разговор с Навигатора. — Чуваш ли ме? Току-що разговарях с главния приватир. Той е пълен идиот, честна дума! И сега още повече те уважавам, Навигаторе!

— Едва ли ще ви чуе, сър — замислено проговори Робс, докато внимателно оглеждаше автомобила отвътре.

Докато бяха гостували на Зденек, местните хулигани бяха поработили здраво над машината им. Една лампичка не беше останала на таблото, а какво да говорим за евентуалните подслушвателни устройства! Беше цяло чудо как този героичен ямайски автомобил успя изобщо да запази и отлепи от мястото си! Общо взето, след безславната експедиция в Картагена Язон промени коренно отношението си към местните воатюри. Презрението му се бе сменило

почти с възхищение. Воняха на бензин, но пък бяха направени много здраво.

И четиримата изведнъж изпитаха страшна умора и поне двайсетина километра пътуваха без никой да проговори. После Язон се извърна към Мета:

— Е, това е всичко. Революцията се отменя. Както са казвали на времето: „Правете любов, а не война.“ Да отиваме да се женим.

— Наистина? — запита Мета с известно недоверие.

— Абсолютно — произнесе колкото може по-сериозно Язон. — А после ще се напия. Поводът си сгрува, а причини — колкото щещ.

— Ами ние? — обади се Робс.

— И вие ли искате да се напиете? Няма проблеми.

— Не, ние искаме да се оженим.

— Рано ви е още — скастри ги строго Язон. — По местните закони имам предвид.

— А по нашите е точно навреме — ухили се широко Мета.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Капелана откриха в църковния двор. Навил ръкавите си на тъмнозеленото расо до лактите, той се ровичкаше в двигателя на воатюра си, като ръцете му до самите лакти бяха измазани в нещо аленочервено, напомнящо спечена кръв, дали смазка или спирачна течност, не ставаше ясно. Язон си спомни, че местните свещеници в миналото са били същите убийци, както и останалите пирати, и неволно настръхна при вида на обагрените в червено ръце.

— При мен ли идвате? — запита деловито капеланът.

— Да, падре. Бихме искали да се венчеем.

— Вашата невеста навършила ли е седемнадесет години?

— Разбира се, падре, моята невеста е тази, която е по-възрастната.

— Е, тогава проблеми няма, сине мой. Внесете петдесет реала в касата на храма и ще ви запиша за утре.

— А защо не може днес, падре? — запита Язон.

— Защото трябва да се постави обява, да дойдат хора, така е при нас от векове...

В гласа на свещеника обаче не се чувстваше непрекословна заповед и Язон се осмели да продължи с въпросите си:

— А защо не може без хора, отче?

— Защо да не може, сине мой? Вие се венчавате пред Божия лик, а аз съм негов слуга на Ямайка. За извършването на обряда са необходими само двама свидетели. Виждам, че ги водите с вас. А народът, тоест енорияшите, са просто зрители. Как ще предпочетете, сине мой? Другите обикновено молят да има повече хора.

— Мета, искаш ли да се венчееш пред много хора?

— Не — отвърна сбито тя, сдържайки се да изкаже мнението си за въпросните хора.

— Бихме предпочели да е без някакви особени церемонии, но колкото може по-скоро — обобщи Язон.

— Тогава почакайте, аз ей сега съм готов.

И той започна да бърше ръцете си с конци.

— Влезте в храма през това време.

Беше много забавно да стоят пред олтара сред трептящите пламъчета на свещите и да слушат тиха и красива органна музика. А след това се разнесе плътният и напевен глас капелана, в миг променил се до неузнаваемост.

— Венчават се раб Божий Язон и рабиня Божия Мета, в името на Господа нашего Иисуса Христа!

„Какво пък, веднъж вече бях роб. Тогава на планетата Апсала господар ми беше някакъв си Чака, бригадир на местните берачи на хрян и ловец на моржове. Сега в ролята на господар е древният Бог, Иисус Христос. Пак е красиво.“

Язон изви очи наляво и забеляза, че Мета се отнася далеч по сериозно от него към обряда. Може би защото службата се водеше на някаква странна смесица от латински и испански. Невестата не разбираше нито една дума, и за нея всичко това беше като музика. А може би, просто жените (дори пирянките) бяха по-емоционални? Тя едва ли би позволила някому да я нарича „робиня“, но самата дума звучеше много красиво на латински и напомняше техническия термин „серво“.

После, когато капеланът премина към въпросите, той вече ги задаваше на интерланг. И освен традиционните „Съгласен ли сте бъдете съпруг... Съгласна ли сте да бъдете съпруга...“ бяха зададени още и няколко предварителни, съвсем неочаквани:

— Много ли души си погубил, сине мой?

— Да, падре, много — призна си честно Язон.

— В този тържествен ден аз ти опрощавам всички грехове.

— Какво е това души? — прошепна бързо в ухото му Мета, объркана от непонятната дума.

— Има предвид хора — поясни ѝ той също с шепот.

— А ти, много ли души си погубила, дъще моя?

— Не твърде много, отче — отвърна Мета, стараейки се да съответства на момента и за пръв използва ритуалното обръщение към капелана. — Но имаше и такива случаи, не крия.

— В този тържествен ден ти опрощавам всички грехове, дъще моя.

Звучеше орган. Свещите горяха. Дъхаше на горяща смола от босвелия. Тук я запалваха в специални дребни тенджерки, окачени на

вериги. А на планетата, където бе преминало детството на Язон, също растяха такива дървета, и момчетата обичаха да хвърлят корените им в огъня заради силния ароматен дим, навяващ странно, загадъчно дразнещо и всяващо тъга в сърцето чувство.

После се отбиха в магазина, където купиха голяма бутилка тортугски ром и плоска бутилка с любимата на Язон натурална газирана вода от извора Цумба на планетата Цефея. Напълниха и една цяла кошница с плодове.

Казаха им да отидат по-късно да си получат официалния документ, в края на деня, а през това време младоженците заедно със свидетелите потеглиха направо към двореца, при Хенри Морган, без предварително да го известят. Резервните им телефони бяха останали у дома, но не им се връщаше. В края на краищата сватба ли имаха или какво? Морган беше длъжен да ги разбере. Пък и флибустиерите имаха повод за празнуване — бяха потушили поредния бунт.

Морган наистина не им се разсърди, и ги прие като близки. Още повече, че в двореца вече приключваха работния ден и превключваха на масовите тържества. А те нямаше да бъдат малки. Победата над безумците бе съвпаднала с още някакъв църковен празник, Богоявление или Благовещение, Язон все не можеше да запомни разликата. Общо взето, виното и твърдят алкохол трябваше всяка минута да потекат като пълноводна река. Ех, жалко, че се охарчиха толкова много за оня хубав ром! Но нищо. Нали е сватба... Щеше да е грях да не отпразнуват за своя сметка.

И въобще, след като Язон се бе свързал с виталиерите и бе изкопал първия си дециреал, проблеми с парите повече нямаше. А през първите дни беше много зле.

Наличните пари, които бяха взели със себе си от Пир, бяха благополучно конфискувани още в момента на нападението на Дархан, а да я връща никой не се сещаше. Заграбеното чуждо богатство по време на бой сред флибустиерите се считаше за честно заработено. Тук обаче на Ямайка не биваше да се краде от никого, защото всички бяха свои. Да се унижава и да моли Морган за пари му се струваше немислимо, още повече своя дял от пиратската плячка Язон като че ли вече беше получил под формата на плененото момиче.

И за да не се чувства зависим, той още още на втория ден се бе отправил в местното казино. Бе успял да обере двама-трима дребни

играчи, но бе усетил веднага, че си има работа с професионалисти. На Ямайка всеки втори, и дори всеки девет от десет човека си бяха чисти мошеници и щеше да е много трудно да ги лъже. Ако един мошеник усетеше, че другият е по-хитър, в ход влизаха вече други средства, тоест, да кажем, не колода карти, а сабя. Язон не искаше да довежда нещата до такъв етап, затова на следващия ден предпочете да не играе, а просто да потъргува с фокуси с карти, които знаеше безброй. Публиката в закусвалнята към игралния дом се оказа повече от запалена към подобни трикове, и Язон за една вечер заработи повече, отколкото бе предполагал, че е възможно. И въпреки всичко това беше така, между другото. Мета пък освен уроците по ръкопашен бой не успяла да измисли никакъв друг начин да изкара някой кредит. След това обаче се увлече в лова заедно с буканиерите. За кожата на редките животни също плащаха нелошо в предприятията за преработка на СС-2, тоест службата на Хауърд. И въпреки всичко само продажбата на иридий им позволяше повече да не се имат за бедняци. Този бизнес си оставаше без конкуренция.

До началото на големия празник оставаше не повече от час, но Морган охотно ги прие всичките в кабинета си. Това се казваше късмет! Почти победа. По-точно, стъпка към него.

— Включвай се, момичето ми — прошепна Язон в ухото на Доли. — Още щом заговорим за сериозни неща, ти се опитай да бръкнеш в мозъка му.

Доли само мълчаливо кимна. Беше наясно и без да ѝ обяснява.

А Морган предложи на гостите да седнат, обходи пъстроцветната компания с малко удивление и запита:

— Язон, да не си дошъл да ми разкажеш за гениалната си идея?

— Общо взето, да, сър Хенри — уклончиво отговори Язон. — Идеята още не е напълно узряла, но според мен има какво да обсъдим. Позволи ми обаче преди това да ти представя съпругата си, Мета.

— О, моите поздравления, госпожо — подскочи от креслото си Морган. — Искрено се радвам за вас. В кой храм се обвенчахте?

— В църквата Рождество Богородично, която се намира на Горделския склон. Нали там ни посъветва да си венчаем, Хенри?

— Посъветвах те просто да се венчаете — отвърна твърдо Морган, като за сетен път даваше да се разбере, че помния всяка своя дума.

„Да, безполезна работа е да се опитвам да го хлъзна, реши Язон.“

— Добре, така да е, Хенри. Ще пиеш ли за наше здраве? Дай по една чаша и почвам да говоря.

Наляха, пиха, оцениха финия букет, хапнаха плодове.

— Запознах се с главатаря на бунтовниците — съобщи Язон.

— Защо ти е? — с искрено недоумение възкликна Морган.

— Обясних ти, Хенри. Трябва да знам всичко за планетата ти, в противен случай...

— Добре. Какво представлява идеята ти?

— Почакай малко за идеята ми. Нима не ти е интересно мнението ми за Зденек и другите приватери?

— Не ми е интересно — отреза го Морган. — И Зденек изобщо не ме вълнува. Ако идеята ти е да изпратя в космоса приватерите, а на тяхно място да използвам роботи, мерси, не става. Питър Дейвис у нас се занимава с планирането, а Ричард Скот ръководи СС-1, можеш в свободното си време да си почешете езиците. А на мен лично, и следователно, на цялата планета са й нужни тези бунтове! Разбираш ли? Без тях народът ще се пропие, ще се ошкемби и изобщо ще му мине ищахът да лети където и да било.

— Ама ти какво, да не организираш лично всички тия метежи? — не повярва на ушите си Язон.

— Е, не е съвсем така... добре, давай идеята си. Предупреждавах те да не идваш без нови предложения, Язон.

— Добре, слушай. Вие трябва да добивате на другите планети, а възможно, и на корабите в междузвезното пространство, не материални ценности, а нещо друго. Това ще бъде много по-сложно, но пък за сметка на това далеч по-рентабилно. Нали във Вселената е възможно да се открие такава вещ, която след като вече я притежаваш, можеш изобщо да престанеш да мислиш за материални ценности.

— Да не става въпрос за наркотици? — запита Морган.

— Това е глупава шега, Хенри.

— Добре, добре, продължавай. Какво представлява това?

— Ще ти кажа. Но ти разбери, идеята ми още е сурова. Ще ти дам няколко примера, но тях можеш да ги считаш само като умозрително упражнение. Във Вселената има почти всичко. Ако потърсиш хубавичко, разбира се. Машина на времето. Дубликати на всякаква материя, включително жива и разумна. Средства за

подмладяване. Портативни хиперпреходници. И така нататък. Разбери, идеята ми още е много сурова, но аз искам ти също да си поблъскаш главата над нея. Нали ти беше човекът, който ме наведе на тази мисъл, Хенри. След като ме отвлече, ти за пръв път придоби нематериална ценност. И това също е твоят път. Моят ум не е единственият изтъкнат такъв в Галактиката.

Мета гледеше ужасено Язон. От нейна гледна точка той разкриваше недопустими тайни. Робс слушаше с нарастващ интерес. Сякаш всеки момент щеше да възкликне: „Жестоко, все едно, че гледам видео!“ А Доли бе вперила поглед в Стената покрай Морган, и очите ѝ помътняваха с всяка измината секунда, сякаш стремително изпадеше в опиянение или заспиваше. С една дума, нещата потръгваха.

— Не си пилееш времето на планетата — изрече одобрително Морган. — Ще си поблъскам главата над идеите ти.

— Благодаря ти, Хенри. Само че разбери, сега вече ми е от изключително значение да знам какви точно нематериални ценности владееш. По-точно, онова, което владее Старецът Сус. Какво е това аукснис жверис, по дяволите!

— Днес не мога да ти помогна — проговори Морган със странен задгробен глас и замълча продължително.

Язон се спогледа с Доли, но тя и без него вече бе разбрала, че настъпва кулминационният момент. Очите ѝ от прозрачноизумрудени се превърнаха буквално в малахитови, дори се появиха някакви тъмни петна на роговицата. Нима Морган не забелязваше тези странности?

Морган изглежда обаче вече не забелязваше каквото и да било. Той сякаш бе изпаднал в дълбок транс. Мълчанието натежаваше все повече. И тогава в един момент главатарят на флибустиерите изведнъж произнесе с отчетлив и бодър, но съвършено не свой глас:

— Язон, поговори за това с капелана си. На Ямайка съществува традиция женихът и невестата да разполагат с правото да зададат няколко много откровени въпроса на своя капелан. И той е длъжен да им отговори честно. Поговори с него. Капеланите, също както и всички буканиери, знае за Стареца Сус. А сега... На масата!

В огромната празнично украсена зала всичко се бе смесило. Чаши, подноси, двещи, мъже, жени, блюда, бутилки, пияни, трезви, господари, слуги, виталиери, флибустиери, сребро, злато... Очите се

замрежваха... Да се изгуби човек сред тази обстановка беше повече от лесно. Но да намериш нужния ти в момента човек... Точно за това си и мечтаеше Язон, но отначало (след като се бе убедил, че Морган се е отдалечил достатъчно) прошепна:

— Доли, Доли, какво стана? Казвай по-бързо!

— Мислите му се четат много трудно. Страшно трудно — някак много като възрастен човек му отговори момичето с изтерзан глас. — Някой ги блокира.

— А може би той самият го прави? — предположи Язон.

— Не знам. Повече ми прилича на вмешателство отвън.

— Това е много важна информация! И въпреки това, Доли, той знае ли къде се намира Старецът Сус, и кой е той? Знае ли той какво е това аукснис жверис?

— Да — отвърна Доли почти уверено. — Но той наистина не може да ни го каже. Просто не може. Много е трудно да се четат мислите му, тежки са, хлъзгави, свършено чужди нему, тоест, не са негови собствени мисли.

— Извини ме миличко, не знаех, че ще ти е толкова трудно.

— Няма значение, работата ни е такава — отговори тя съвсем като възрастен.

— И последно... — Язон я погледна с виновати очи. — Какъв беше тоя странен съвет?

— Не той ви даде съвета. Това го направи някой друг вътре в него, и затова ми се струва, че съветът е добър. Морган сега не си спомня какво именно е казал. Но след някое време ще си спомни... Така че побързайте, сър...

Не беше необходимо да произнася последните думи.

— Доли, който и да те попита къде съм, даже и Мета, казвай им, че съм някъде наблизко. Разбра ли?

Момичето кимна и се втурна в тълпата веселящи се граждани на Ямайка, търсейки с очи Робс. А той вече бързаше насреща ѝ.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Капеланът на храма Рождество Богородично, който се намираше на Горделския склон, крайчеше покрай олтара и поставяше свещи. Когато Язон пристъпеи под свода на централния неф и крачките му шумно се отразиха и най-далечните ъгълчета на помещението, свещеникът се огледа без да бърза и каза:

— Малко сте подранили, сине мой, аз още не съм дооформил документа, а имам правото да го попълвам само в присъствието на държавен служител. Впрочем, всеки момент чакам пратеника на сър Хенри Морган, той просто ще постави големия гербов печат и ще завери регистрацията на брака ви.

— Много ми е приятно отче, но аз съм дошъл не само за брачното ни свидетелство... О — прекъсна той сам себе си, като видя бланката и неволно я взе в ръката си. — Какъв е този странен материал?

— Официалните църковни документи традиционно се пишат върху пергамент, изготвен от свинска кожа.

— Свинска? — не скри недоверието си Язон. — И толкова тънка. Дали не е човешка, отче?

— Не, сине мой. На човешка кожа и с човешка кръв се пишат само клетвите на флибустиерите при встъпване във „височайшето им общество“.

Последните две думи бяха произнесени с явно пренебрежение, така че Язон разбра, че е крайно време да зададе главните въпроси.

— Отче, дошъл съм да ви питам за някои важни неща.

— Пита, сине мой, днес имаш право на това.

— Вие нали сте буканиер, отче? Кои са тези буканиери? Защо не говорят за себе си?

— Да поседнем, сине мой, и аз ще ти разкажа.

Те седнаха и капеланът изведнъж му предложи да запалят, преминавайки на ти:

— Искаш ли цигара?

— Та това не е ли богомерзко занятие?

Тази толкова елементарна истина за правилата в християнската църква беше известна дори и на безбожника Язон.

— Престани, на тази планета отдавна са се разбъркали всички представи за богомерзки занятия.

И капеланът извади изпод зеленото си расо пачка цигари. Нима бяха „Антарес“? Наистина бяха „Антарес“. Случайно съвпадение? Или започваше някаква дяволщина?

Запушиха. Свещеникът и енориашът, седнали в храма на първия ред, пред централното разпятие и олтара.

— И така слушай — започна капеланът. — Буканиерите са предвестници на флибустиерите. Нашите предци са най-древните пирати по тези краища на Вселената. Ние сме били много диво племе на планетата Тортуга. Всичко, което ти разказвам сега, се е случило дълго преди да се родя, но при буканиерите е прието да говорим „вие“, за каквото и поколение да става дума. И така, ние сме били диви в смисъл на битова култура. Живеели сме в горите, плътно покриващи планетата, хранели сме се с ягоди, плодове и животни, които сме ловували. Местата, където сме разфасовали телата на убитите животни, киснали и сушили кожата, рязали и шлифовали броните на дивите зверове, още от древни времена са се наричали у нас букани, отгук и родовото ни име. А на Тортуга се въдели абсолютно уникални — бързоногите питахи. Това тайнствено животно ни позволявало да не губим паметта си. Специалната — родовата памет.

Наистина, за хилядите години откъснатост от останалите цивилизации спомените ни са станали много избирателни. Ние не сме успели да съхраним в главите си почти никакви сведения за техниката, но затова пък отлично сме възпроизвеждали старите земни езици, подробно сме преразказвали древната история, декламирали сме наизуст свещените книги на различни религии. Научили сме се да правим от кожата на питахите тънки листове, подобно на хартия, а от корите на дърветата гри — плътни обложки. Страниците на книгите си сме слепвали по краищата със смолата на храста тюн, и сме писали с птичи пера, пълнейки ги с тъмен сок от дърветата жу. През вековете сме съставили огромна библиотека, възраждайки културата на старата Земя. А сами сме продължавали да преживяваме чрез лова, бране на плодове и корени и риболов.

И ето че веднъж на Тортуга долетели хора с огромни кораби. Ние сме поискали да им покажем книгите си, да се сдружим, да си сътрудничим, искали сме да видим и други светове в замяна на знанията ни, срещу ползването на природните ни богатства. Но хората, които наричали себе си качъри, нямали дори и намерение да говорят с нас. Те веднага почнали да стрелят питахите от многостволните си оръжия и да товарят телата им на корабите си. След това идвали още няколко пъти и в крайна сметка избили всички питахи, до една. Впрочем, не, последния кораб натъпкали с живи зверове, това го почним точно.

Ето така се получило, че нямали сме какво да ядем. Полудели сме от глад. И когато новите кораби се спуснали върху планетата, ние толкова сме се осмелили, че сме решили да нападнем един от тях. Най-незащитения. Ние жестоко сме ги избили, всички, оказали се във вътрешността на кораба. Но тези качъри не са били ловци, по-скоро изследователи, те дори не умеели да стрелят като хората. А екипажите на другите кораби, които наблюдавали сцената, дори не се опитали да отвоюват завладения от нас трофей. Вмъкнали се в летящите си съдове и в ужас напуснали Тортега. Завинаги.

А ние сме се заклели да намерим всички качъри и да им отмъстим истински. Ние тогава сме считали за качъри всички хора, които идвали при нас от небето. И тогава сами сме се устремили нагоре. Ние сме се научили да управляваме кораба, нали не напразно толкова много векове от поколение в поколения са се предавали уменията да се чете и много знания от древните книги. Нашата доблестна команда излязла в космоса. Първият срещнат от нея космически кораб ние сме счели за кораб на качърите, превзели сме го на абордаж, и след като сме избили екипажа, сме заграбили товара. Това бил обикновен космически търговски кораб с голям запас консервирани продукти. Тази операция ни харесала, нали сме спасявали братята си от гладна смърт. Ние сме се върнали на планетата, обаче сме почувствали, че вече ни се е усладило. Немало сила във Вселаната, която да може да ни спре. Така буканиерите станали пирати.

И досега търсим качърите. Онези първите, истинските. Обаче минали прекалено много години, и никой вече не знае къде се намират те. Понякога Морган ни обещава да включи най-добрите умове на

Галактиката за решаването на този проблем... Но той все ни лъже. Пет пари не дава за нас.

— А как буканиерите са попаднали на Ямайка? — запита Язон, улавяйки малката пауза в речта на капелана. — И кой сега живее на Тортуга?

— Ще започна с втория ти въпрос. На Тортуга живеят все същите хора, както и тук: флибустиери, буканиери, виталиери, приватири. Но там сега условията за живот са отвратителни. След тоталното изтребление на питахите се нарушил екологическият баланс на планетата, реките и езерата се заблатили, горите почнали да гният, само в най-големите езера се намират шепа острови, където е възможно да се живее без човек да се плаши от кръвосмучещите насекоми. Там са и разположени космическите бази на флибустиерите и фермите на приватирите. Буканиерите продължават да преследват някого... а виталиерите... Чудя се какво могат да търсят там. Нали шпаньолци на Тортуга никога не е имало. А ние ценностите си никога не сме закопавали в земята.

Тук вече минавам към първия ти въпрос. Когато ние вече бяхме пирати, а нашият флот, съставен от завзети кораби, наброяваше повече от двайсет бойни единици, на планетата сякаш от въздуха изникна един загадъчен човек — Старецът Сус.

Язон трепна така, че капеланът го забеляза.

— Старецът Сус — повтори той. — Така се нарича този човек, макар тогава да изглеждаше съвсем млад, дори бих казал, че прилича на момиче. А ние по онова време вече бяхме станали зли като дяволи, бяхме готови да режем гърлата на всеки срещнат, и неговото също. Да го убием за всеки случай, просто така, за нищо. Но Старецът Сус изрече странни думи:

— Господа буканиери, нужни са ми книгите ви.

Откъде ли можеше да е научил за книгите ни, след като повече от двайсет години никой не се беше интересувал за тях, дори и ние.

— В тези книги е вашата сила, господа — каза той.

— Аз ще натоваря тези фолианти (древна дума, не всекиму известна, а Старецът Сус така каза) на звездолета си и ще ги пренеса на друга планета. Тя се казва Ямайка. Вие имате велико бъдеще, господа буканиери, но не тук, а там. Тази планета ще загине. Но вие ще успеете да завладеете Ямайка. Хората на нея не са ви конкуренти.

Впрочем, това е малко. За да можете наистина да станете сила в Галактиката — така каза: „в Галактиката!“ — ще са ви нужни много пари. Аз ще ви ги дам. Срещу книгите.

Ние се замислихме. Сделката ни изглеждаше изгодна.

— Ще ви кажа още нещо — добави Старецът Сус. — В крайна сметка книгите ще се върнат при вас. Съгласявайте се. Тук няма никаква измама — само ръката на съдбата.

През цялото време говореше все едни такива много странни думи.

И тогава най-трезвомислещият сред нас, който отдавна вече бе станал неофициален водач — Джон Силвър — го запитва:

— Но как можем да ти вярваме, пришелецо, когато дори не знаем откъде се взе? Звездният ни флот контролира напълно околопланетното пространство, и аз съм сигурен, че нито един кораб не е приближавал планетата през последните две години.

— Ти си прав, Джон — отвърна Старецът Сус, — той не е долитал до планетата ви, аз дойдох изпод земята. Така ще ви звучи поразбрано. Всъщност аз пътешествам мегду световите. Посредством ...

И той произнесе една дума, която днес е забрането да се произнася на глас на Ямайка, още повече в Божия храм. То звучеше толкова загадъчно, че ние кой знае защо веднага му повярвахме. А Старецът Сус през това време продължаваше:

— Звездолетът ми е укрит в скала на остром Голом сред езерото Биндо. Той е престоял там осем хиляди години. Но вие просто не сте го знаели. Аз самият, господа буканиери, съм родом от планетата Тюнис...

За планетата Тюнис Язон вече беше чувал веднъж, но в този контекст думата „Тюнис“ по един странен начин, просто по звученето, му напомни едно друго име: Юктис. Мисълта му забърза по-нататък. Арчи Стоувър му бе разказвал веднъж, че името „Юктис“ представлява един по-късен съкратен вариант на пълното название на планетата — Юоадас Нактис. Първите колонизатори на световите от Зеления клон били литовците, и на двете съседни планети те дали поетични имена, звучащи особено красиво и контрастно: Черна Нощ и Златно Утро — Юоадас Нактис и Аукснис Жверис. Аукснис, златое... Какво!? Аукснис Жверис! А жверис означава... Но разбира се! Общият

балтийско-славянски корен. „Жверис“ по литовски — това е просто звяр. Златният звяр...

Ослепителният Виторог. Окроткави. Звездолетът „Овен“.

Ето с какво е долетял на Ямайка Старецът Сус, ето какво е слагал в банката на Касилия под свръхвисока лихва.

Всичко това проблесна само за миг в главата му и се подреди като детска мозайка. Той дори престана да слуша капелана.

— Отче! Имам само още един въпрос — невъзпитано прекъсна той свещеника. — Къде се намира сега Старецът Сус?

— На остров Еспаньола. Това е на два часа път от морското пристанище Кралград, ако плуваш на крилата шхуна. Всеки матрос ще ти покаже посоката. Вярно, не всеки обаче ще се съгласи да те откара дотам.

— Все ще се разберем — изрече Язон едва ли не бегом.

— Сине мой, не си струва толкова да бързаш — извика след него капеланът. — Ела при мен. Първо, ти трябва да се върнеш тук... — Той погледна часовника си. — Да, вече след половин час свидетелството ви ще е готово. А това е важно. Второ, ако се върнеш с невестата си, аз може би ще ви разкажа още нещо. Разбра ли?

Трудно беше да не го разбере когато капеланът произнасяше думите с такова ударение. И Язон не издържа на изкушението да му зададе още един въпрос.

— Но защо се решихте да ми помагате, отче?

— А ти си будно момче, Язон. — Старият капелан се усмихна под мустак. — Ето за това се канех да ти обясня. Искаш да изпревариш събитията. Добре. Слушай. При мен идва един човек и ме предупреди за предстоящата ти поява. Не ме питай за името му. То е твърде известно на планетата, за да го произнасям на глас. Но той ми остави ето тази пачка цигари. Вземи я. Между другото, аз самият пуша много рядко. А сега върви.

По пътя към двореца Язон на два пъти едва не прегази пияни флибустиери, чиито шумни компании бяха изпълнили града. Той така бързаше, че спирачките му стържеха на всеки завой и пръскаше попътните локви по зазяпаните кучета, старици и деца.

А в двореца музиката продължаваше да свири, не секваха танците, смехът се лееше сред атмосферата на печено месо, аромати на вино и вкусна храна.

— Мета, кажи — запита я задъхано той, когато най-сетне успя да я открие сред шумящата празнуваща публика, — кажи ми, Морган не ме ли е търсил?

— Не. Пет пари не давам за Морган! Къде беше? Търсех те навсякъде! А тая кучка Доли, която говори с теб преди да изчезнеш, ми дрънка през цялото време, че си бил някъде наблизо. Вече се канех да обърна проклетия му кралски дворец с главата надолу, когато тя най-сетне ми издаде малката ви тайна. Значи, ходил си някъде на свръхсекретна мисия? И къде беше все пак, Язон?

— Ще ти разказвам във воатюра. Сега няма време.

Той вече я дърпаше през залата, покрай масите с весекващите количества вина и порядъчни купища недоядена храна, покрай танцуващите двойки и вече заформящите се тук-там пиански скандали.

— Закъде си се разбързал? — почна да се сърди Мета.

— Отиваме при Морган. Той в кабинета си ли е?

— Да, току-що го извикаха по някаква спешна работа.

— И как само успях да отгатна? — удиви се сам на себе си Язон.
— Трябва да предупредим шефа, че отиваме в църквата за свидетелството. А през това време ще духнем, но така, че нищо да не заподозре.

— Всички заедно и веднага няма да стане — коментира Мета.

— Защо пък да не може?

— Защото Робс участва в един театрален рицарски турнир, а Доли вика за него, и те за нищо на света няма да се съгласят да напуснат преди края на този потресаващ спектакъл.

— Лошо — изрече Язон.

После се замисли, представяюки си пътя от Горделския склон към морското пристанище и се смири.

— Добре, ще ги вземем на връщане. Между другото, не се чудиш на издръжливостта на нашата младеж? Вече втора нощ карат на крак, толкова напрежение е, а имат още сили да се веселят!

Мета само повдигна рамене.

— Е, Доли, май поспа в колата, а Робс... Отдавна съм забелязала, че местните пирати са много здрави и тренирани хора. А ти как караш?

— Спя на крака, ако трябва да съм честен — призна си той. — Страхувам се обаче, че още дълго няма да ни позволяват да му

дремнем дори и за час. Давай, по-бързо.

Мета нямаше и представа за какво става въпрос, но се досещаше, че не му беше времето да го обсипва с въпроси. Когато съпругът ѝ е толкова уверен и напорист, това означаваше, че има точен план за действие. Да, тя изведнъж се улови, че мисли за Язон точно като за мъж. А съгласно традициите на много планети, жените трябва да се покоряват на мъжете си. Самата непривичност на това „трябва“ носеше някаква особена прелест за Мета.

Морган си седеше в креслото зад огромната маса и разговаряше едновременно по мобилния си телефон и два масивни апарата за далечна връзка от двете си страни. Язон и Мета го наблюдаваха няколко секунди, поразявайки се на способностите на главатаря на флибустиерите, а после все пак се извиниха и съобщиха за заминаването си.

Морган нямаше възражения. Той разбираше всичко, той беше радостен, че ги вижда в този прекрасен ден, той им желаше всичко добро и... това беше всичко. Пукотът на числата, паролите, отривистите разпореждания отново продължи.

В машината Язон предаде накратко на Мета за откровенията на капелана и догадката си. Мета реагира спокойно. Нали затова беше и пириянка. Самият Язон изведнъж страшно се изнерви.

— Напразно ги оставихме там — каза той. — Не трябваше.

— Какво толкова се тормозиш? — не го разбра Мета. — Само вземаме свидетелството и веднага се връщаме.

— Те даже не са си взели мобилните телефони — не спираше Язон. — Ще ни се наложи да се качваме в двореца. А ако в храма са ни подслушвали, след по-малко от тридесет минути ще хукнат по петите ни.

— Ще се справим — заяви уверено Мета.

Храмът се показва иззад ъгъла. Сега да се връщат в двореца без да са се отбили при отца, щеше да е повече от нелепо.

И те се отбиха.

Свидетелството лежеше на амвона (или както се наричаше издигнатото място), подписано и запечатано със синия гербов печат. А капеланът лежеше редом сред огромна локва кръв, без глава. Впрочем, главата му я съзряха още в следващата секунда. Убийците я бяха

набили върху разпятието и по цялото тяло на Иисус се стичаше яркочервена още топла кръв.

„Трябва да се върнеш за свидетелството, важно е“ — му беше казал капеланът само няколко минути преди смъртта си. Кое беше толкова важно? Да дойде или да вземе свидетелството? Може би и едното и другото. Пистолетите отдавна бяха изскочили в дланите. Двамата бавно се въртяха, застанали с гръб един към друг, готови всеки миг да поразят всяка подвижна цел във всяка точка в храма. Но църквата беше безлюдна.

— Изчезваме — прошепна Язон, сграбчвайки пергаментовия документ с лявата си ръка.

И те се устремиха към изхода тичайки на зиг-заг. Около воатюра също нямаше никой. А до двореца вече ги чакаха. Три специални машини на СП, в които по-скоро седяха сътрудници от СС, им бяха преградили пътя.

— Ще си пробиваме ли път? — обърна се Язон към Мета.

— Че как иначе — отвърна тя.

— Тогава вземи ей това — и той й протегна пушката, стреляща с гранати или ракети, с които взривяваха бронираните автомобили по време на приватирския метеж, и я посъветва: Отваряй прозорчето или вратата, както ти е удобно. И аз бих пострелял с удоволствие, но трябва да управлявам.

След като взривиха един автомобил, те заобиколиха блокадата по тротоара и веднага след това разбраха, че само да напуснат автомобила си беше чисто безумие.

Оставаше единствената възможност: да се откъснат от преследвачите си и да се устремят към пристанището. А какво ставаше с Доли и Робс? Какво пък, Доли умееше да чете мисли. „Не е просто момиче, ще се отърве“ уговаряше сам себе си Язон.

Покрай главната врата, откъдето беше най-близо до празничната зала, Язон натисна спирачките, помоли Мета да поддържа огъня с максимална интензивност, съсредоточи се и с всичката сила, на която беше способен, и изпрати телепатически призив нагоре и напред: „Доли! Бягайте и се скрийте! Доли!...“ Три пъти повтори посланието си. Всеки следващ път беше все по-напрегнато, и когато почувства, че главата му вече не е неговата, тоест рискуваше да изгуби самоконтрол, той натисна педала на газта до дъно и автомобилът им се втурна по

вече добре изучените улици и пресечки, разхвърляйки кофи за отпадъци, изкъртвайки ъглите на стари, олющени домове, преминаваха през стари дървени сараи като през хартия, като понякога прегазваха нещо... или някого? Може би бяха кучета, или хора, — нямаше значение. Нима това бяха хора? Пирати, нищожества, по-злобни дори и от пирянските твари...

Разбира се, при такова препускане стрелбата през отворена врата ставаше невъзможна. Затова Мета отдавна вече беше изкъртила задното стъкло на воатюра и сега от куршумите на флибустиерите ги защитаваше единствено собственият ѝ ураганен огън с две ръце. С дясната ръка стреляше с пирянския пистолет, а с лявата изстрелваше чудовищните бронейни гранати от флибустиерската пушка. Зарядите и на двете почти бяха привършване когато Мета установи, че повече няма в кого да стреля.

Бяха успели да се откъснат от преследвачите. А до пристанището оставаха само два квартала.

Всеки матрос от залива на Кралград знаеше какво представлява остров Еспаньола. И то прекалено добре. И никой не искаше дори и да чуе да ги закара дотам, за никакви пари. Но какви ти пари! И най-примамливите обещания не бяха в състояние да заставят нито рибарите, нито превозвачите да преодолеят вековните си страхове.

— Ккаво говорите, сър, там е страшно! Никой нормален човек няма и да помисли да стъпи там.

Язон обаче нямаше и секунда свободна да изучава буканиерския и виталиерския епос, който пазеше страховити предания за безразсъдни глави, решили се да посетят зловещия остров. Още минута и всичко щеше да е свършено. Така че тонът на разговора с четвъртия кретен претърпя коренна промяна. Наложиха се да му обяснят, че на зловещия остров той ще умре в най-добрия случай след два часа, а тук, на съвсем безобидния бряг, само след две секунди. Аргументът подейства, но зад щурвала матросчето стоеше единствено само благодарение на желязната хватка на Мета. С лявата ръка затискаше устата на нещастника, а с дясната, в която беше пистолетът, разбира се, доблестната пирянка неуморно и много нагледно демонстрираше на матроса какво ще го сполети, ако се окаже, че са попаднали на друго място, а не на острова.

С времето им провървя. То беше удивително тихо, в него даже отчетливо се отразяваха трите ямайски луни и множество звезди, ярки и пъстри.

Пристигнаха на мястото, където се бяха запътили. Над пристана дори светеше призрачна фосфоресцираща в зелено табела „Остров Еспаньола“. Но още преди носът на островърхата шхуна да се забие в мокрия пясък прозвуча сигналът за повикване.

— Аз ще разговарям — обяви Язон.

Никой не му оспори правото. Мета беше прекалено заета, тя продължаваше да контролира действията на матроса, а самият мореплавател не да говори, ами и дишаше с огромни усилия.

— Пусни го, Мета — съжали се над него Язон, — вече пристигнахме. Ако това е риболовното началство, може да им докладва обстановката и да се прибира.

— Ами ние? — удиви се Мета. — Да не плуваме обратно чак до пристанището?

— О, сигурен съм че ще има доста желаещи да ни върнат.

Язон удари клавиша на устройството за връзка и произнесе с шеговито-бодър глас:

— Доброволният помощник-капитан на крилата шхуна 06-13 слуша!

Това обаче съвсем не беше риболовното началство. По-скоро обратното. Тоест самият Хенри Морган.

— Язон динАлт! Нито крачка повече! — изрева флибустиерският главатар. — Момичето е в ръцете ми. Момчето — също. Сега при вас ще доплава наш патрулен катер, и вие и двамата се връщате в града. В противен случай този глупчо Робс моментално увисва с главата надолу, а пък любимата ти Доо-ли... Ох, Доли, Доли! Тя ще умира бавно и страшно. Тук до мен една нетърпелива компания направо ми насини хълбоците от нетърпение да се позабавлява с нея. Покойният д'Олоне не беше единственият любител на такива млади госпожици! Какво, не чух добре? Каза ли нещо, Язон? Повтори ми по-силно, че не чух.

Язон нищо не беше произнасял, той просто стоеше и чакаше... А Морган изпадаше в нирвана от монолога си.

— Знам, знам, че не ми вярваш. Мислиш, че само блъфирам, нали? Така, чуй едно гласче.

В слушалките се вряза сърцераздирателният глас на Доли.

— Язон, мили Язон, сър, не ни оставяйте, това са страшни хора... те са готови на всичко, не искам!...

— Спокойно, Доли, всичко ще е наред. Сега се връщаме. Предай апарата на Морган, моля те.

— Е, Язон?

— Какво „е“? Радвам се да те чуя, Хенри. Аз умея да губя. Или ти си мислеше, че аз съм галеник на съдбата и пълен неврастеник? Не забравяй: умея да губя. Не пипай момичето. Чакаме кораба ви. И ще ти изпълним условията. Но ако ти ни измамиш, Хенри... Ох, не ти завиждам тогава.

В отговор в слушалките се разнесе задръжният рев на флибустиерското веселие, които сериозно вярваха, че парашутът им ще се отвори.

А Мета сякаш дори и не чуваше преговорите. Матроса отдавна го беше освободила. Той седеше на пода и разтриваше шията си с две ръце... самата пириянка напрегнато се взираше в тъмнината зад борда. Нещо неясно се мерзелееше на брега.

Накрая и Язон успя да зърне слабия, едва лазличим зеленикав ореол. Той веднага се досети, кой е това, и хрипливо помоли:

— Пусни пистолета, Мета. Това е свой.

Човекът с фосфоресциращата зеленикава дреха, също толкова призрачен, колкото табелата над пристана, само преди секунда беше на петдесетина метра от кораба, и ето леко и безшумно прескача на борда на шхуната, с решителни крачки се приближава до пулта за управление и накрая хваща закрепения на стойката микрофон.

— Морган, привет! Язон динАлт е мой гост. Той дойде при мен. Така че ти, Хенри, можеш да не се безпокоиш. Катерът, който идва насам, смело връщай обратно да докара Доли и Робс на Еспаньола. Хей, Морган! Не чувам отговор. Какво, не ме ли позна?

След няколкосекундно мълчание се разнесе сподавеният, сякаш нежив глас на Морган:

— Познах те, Старец Сус.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Кърк излезе от президентския си дом, както понякога на шега наричаха зданието на Главното управление по координацията, и с два точни изстрела пръсна налитащите му шипокрили. Той успя да отбележи, че крилатите твари летяха някак си особено лениво, сякаш без охота. А освен тях, така лесно унищожени, наоколо нямаше нито едно враждебно същество, нито в синьото безоблачно небе, нито в яркозелените гъсти храсталаци, заобикалящи малката ливада. Впрочем, управлението специално го бяха разположили сред джунглите, далеч от града и пристанището.

Бручо вървеше след него.

— Можеше и да не ги гърмиш — произнесе недоволно той.

— Това пък защо? — запита намръщено Кърк.

Бручо, най-старият биолог, беше комай единственият, комуто Кърк можеше да прости толкова нетактична забележка.

— Това бяха шипокрили, отделили се от утринното ято, те не представляваха заплаха за нас. Помниш ли, Арчи вчера много грамотно ми докладва? Точно за тия птици ставаше дума. Как зависи прагът им на агресивност в третата фаза на периодическите миграции...

— Това не ме интересува, Бручо — прекъсна го Кърк. — И въобще, не ти ли се струва, че всички сякаш сме се побъркали? Язон и Мета потънаха нейде от месец. А ние вместо да ги търсим или да се заемем с някаква важна работа, се каним да ходим по научни конференции! Тфу! И всичко това само защото млад чуждопланетен сополанко ни подава фитили!

— Не си справедлив към него, Кърк — възрази му Бручо. — Той много добре ни помага. А днес съвсем не си в настроение.

— Днес! — изсумтя Кърк. — Аз вече от два месеца не съм бил дори и един час в настроение. Проклет да съм, ако почна да анализирам в какъв шипокрил да стрелям и в какъв не! Ами че аз вече съм на косъм да почна да стрелям и по дървета, ако в най-близко време не се захванем с нещо наистина важно. И то става дума за мен, Бручо!

Забележи. И си помисли, на колко сме години с теб двамата, и какво им е на младежта да седят с кръстосани ръце. Ами че те скоро тук ще разпердушният цялата планета, ако ние само седим със скръстени ръце и чакаме Язон. Толкова ли не можем да се захванем с някаква нова сериозна операция и без него?

— Може — произнесе спокойно Бручо. — Мисля си, че точно в този момент толкова любимият ти млад сополанко от Юктис ще ни подхвърли някаква идея.

Едва сега Кърк застави себе си да прибере пистолета си в кобура и да извика по радиостанцията Стан.

— Успя ли да се свържеш с Бервик?

— Да, но информация нова няма. Откакто са изгубили Язон на Дархан, нямат нищо ново.

— Чудя се, за какво му беше притрябвало да се мъкне на тоя дяволски Дархан — продължаваше да ръмжи Кърк, но вече поуспокоен. — И проклет да е тоя Специален корпус, който вече цял месец и още не може да открие човек в Галактиката. Лентяи, идиоти! Бручо, ще летим ли някъде или ще стърчим тук до края на света?

Отговори му пронизителният сигнал на линията за аварийни повиквания. За такива цели специално подбираха особено дразнещи високи звуци, способни да пробудят човек и от мъртвешки сън. Кърк мигновено натисна бутона на апарата за планетарна връзка, закачен към дрехата му.

— Какво се е случило? — изръмжа той, изпълнен от радостно предчувствие, като едва не добави на глас: „Е, най-после!“

— Случи се — отвърна Гриф, дежурният диспечер на космодрума. — На околопланетна орбита легна доста голям транспортен кораб от междузвезден клас, който не издава никакви сигнали и не отговаря на запитванията ни. Какво са разпорежданията, Кърк?

— Налага се да встъпим в пряк контакт. Аз ще се заема с това. Чакайте ме след няколко минути и подгответе добър лек кръстосвач от ранга на „Темучин“, с който отлетя Мета.

— Имаме такъв вариант — отпрапортува Гриф. — Друго?

— Само един въпрос — каза Кърк. — Този транспортен кораб може ли всъщност да се окаже боен?

— Като едното нищо — отвърна Гриф. — Камуфлажът не изисква кой знае колко ум, стига да си специалист. А сондирането с радар при такива случаи не дава резултати.

— Пригответе два кръстосвача — резюмира Кърк и като изключи връзката, бързо zakрачи към универсалната си космическа ракета, паркирана на поляната до президентската резиденция.

Транспортният кораб се оказа безлюден. Напълно безлюден. В него дори и въздухът се бе запазил едонствено в капитанската кабина, отделена от останалото корабно пространство с резервен аварийен шлюз. А през не напълно затворените външни люкове в звездолета се процеждаше леденият космически вакуум. След беглия оглед на вътрешните помещения не можаха да стигнат до единно мнение. Беше трудно да се определи не само какво се бе случило на борда, но и кога бе станало. Не можаха да открият дори и следа от традиционния бордови дневник, нито някакви записи в компютрите, нито следи от борба или разрушения — нищо, което би им помогнало да разгадаят тайната на кораба. Истински кораб-призрак. Мрачна тишина, пустота и студ. Транспортният звездолет не само че го бяха напуснали и членовете на екипажа му, но той беше изчистен и от практически всичко ценно, включително товар, гориво и дори много уреди, в частност навигационните. Той се движеше, както би се изразил някой мореплавател, според каприза на времето. Тоест летеше по инерция, под влияние на гравитационните полета на небесните тела.

Това успя да определи Лиза. Втори пилот на „Арго“, тя беше добре запозната с тежката космическа техника. И изказа най-правдоподобната хипотеза.

По всяка вероятност корабът е бил нападнат от космически разбойници, целият екипаж се е предал без бой. После престъпниците, след като прехвърлят целия товар, са се готвили да прикрият следите си, съгласно навиците им, и са нанесли по ненужната им вече купчина метал мощен удар. Най-вероятно посредством електромагнитен деструктор. Но те не са били особено грамотни и не са взели предвид, че звездолети от този ранг могат да притежават специални системи на защита. Ставаше дума за автоматична еднократна защитна система, от остарял тип. Силов поле, възникващо в отговор на удара, защитаващо корпуса от разрушение и едновременно придаващо на кораба импулс, достатъчен за измъкване от радиуса на стрелба на противника, но

който не е смъртоносен за хората на борда. Ако изобщо е имало такива в звездолета. А после вече корабът си лети и лети. Всичко това е могло да се случи и предния ден, и преди много години.

— Второто е по-вероятно — завърши разказа си Лиза. — Много е стар тоя чайник.

— Аз ще ви кажа какво не ми харесва в цялата работа, приятели — взе думата Стан. — За какво им е било да оставят в капитанската кабина въздуха? Това може само да означава, че новите стопани на кораба нещо са му направили преди да го унищожат. Може би са го програмирали по някакъв начин за някакво действие. Нали не успяхме да прочетем нищо в компютъра им.

— Искаш да кажеш, че това е бомба с часовников механизъм ли? — завърши обяснението му Тека.

— Не е изключено — кимна Стан.

Той, както и всички останали впрочем, вече държеше бдително пистолета в ръка. Макар и да разбираше, че едва ли можеше да се измисли нещо по-глупаво от стрелбата по бомба с часовников механизъм.

— Им една такава легенда — обади се и Арчи. — За летящия в пространството изоставен преди хиляди години кораб-призрак.

— Ами — решително отсече Кърк. — Язон на времето достатъчно ни проглуши ушите с легендите си. Мен сега ме интересуват само конкретни предложения.

— Моля — съгласи се с него Арчи. — Предлагам още малко да побродим из звездолета, за да разберем все пак каква е историята му и за какво е бил предназначен.

Кърк повдигна рамене.

— Щом считаш, че това е безопасно за теб, давам ти още половин час, докато „Арго“ легне на орбита, а Клиф ще подготви за бой челните оръдия. Изучавай, записвай, измервай... на Пир обаче не й нужен чужд изкуствен спътник.

Това беше и краят на дискусиата.

А след четиридесет минути, когато и двата леки кРестосвача потънаха в недрата на гигантския „Арго“, Клиф хвана любимите си лостове, гръмко произнесе обратното броене и с едно кратък натиск превърна овехтеля кораб-призрак в огнено кълбо, което се разсипа в

ситни искри и бързо угасна на черния фон, подобно на празничен салют.

— Лошо знамение — не се сдържа Арчи.

— Самата поява на кораба ли? Или това, че го унищожихме? — запита Лиза.

За разлика от останалите пирянки, тя притежаваше и известно любопитство. Нали отговорът на въпроса ѝ нямаше никакво практическо значение за тях.

— И едното и другото — отвърна Арчи. — Ако се доверим на старинната легенда.

— Слушай, чуждопланетниче, само твоите суеверия ни липсват сега! — заръмжа Кърк.

— По-добре си замълчи, само изнервяш шефа — посъветва Тека младия юктисианец.

— Нищо — отвърна Арчи, — сега пък ще го позарадвам.

И той смело се извърна към вожда на пирянците:

— Добре, Кърк, хайде да оставим настрана суеверията. Успях да открия нещо важно. Когато прелитахме над морето на току-що унищожения от вас кораб, характерът на движението му забележимо се променяше, сякаш попадеше в поле с много мощна гравитация. Управляемите апарати обикновено компенсират подобни въздействия, а тук това беше особено забележимо. За мен лично има само едно обяснение на този феномен: в нашия Епицентър са започнали някакви активни процеси. Между другото, има от какво. А следователно време ни е да се заловим с тях. Без да чакаме Язон.

— Ето това вече е добра идея! — не скри възторга си Язон.

И в този момент зави сирена. На „Арго“ още от древни времена беше предвиден много силен сигнал за аварийно повикване. Пирянците бяха съхранили тази характеристика, макар и да бяха преустроили кораба. Гласът, врязал се в кабината през високоговорителя, беше също така гръмък и звънък:

— Тук Миди! Намирам се в изследователския комплекс! Чувате ли ме? Получихме съобщение от Язон! Чувате ли ме?

— Чуваме — отвърна Кърк.

След това се обърна към Арчи:

— И ти му казваш на това лоша поличба? Давай още такива!

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Още щом зърна Стареца Сус матросът на рибарската шхуна мигновено заспа. Язон дори отначало реши, че беше умрял — от страх. След това обаче се разнесе откъм мачтата, до която се бе проснала жалката фигура на собственика на лодката, се разнесе тихо похъркване.

И двамата Язон и Мета горяха да почнат с въпросите си, но Старецът Сус сложи пръст на устните си, едва различими сред гъстите снежнобели мустаци и брада, и прошепна:

— Не говорете нищо, скъпи мои. Нека просто седнем и изпушим по цигара. А и от сън имаме нужда.

Той измъкна от гънките на дрехата си тънка, също така зелена и също така слабо фосфоресцираща, пура. Не предложи никому, а веднага задими, без да стане ясно как я бе запалил. И Язон си спомни, че и той има свои цигари. Порови в джоба си, напипа пачката и в миг проумя, че пачката не беше обикновена. Зад двойната Стена се криеше миниатюрен пси-предавател. Ето ти на! Желанието му да пуши веднага изчезна. Нима точно тази пачка му бе дал капеланът тогава в църквата, а той, идиотът, едва сега го бе забелязал? Какъв срам! Казват, че любовта превръща мъжете в глупаци. Май и сватбените церемонии имаха същия ефект.

— Ето, виждате ли, Язон, у вас и цигарите ви не са обикновени. Но вие пушете, пушете, не се притеснявайте! Там има още точно десет кутии. А в момента не е необходимо да бързате с предавателя. Батериите му са практически вечни, което впрочем ви е известно, а през защитния екран пси-лъчите преминават, уверявам ви. Така че ще успеете да се свържете с когото пожелаете.

Мета слушаше странния монолог с удивително спокойствие, и ако някакви емоции все пак се промъкнаха върху лицето ѝ, това беше традиционното ѝ недоволство от вредния навик на Язон. А той тъкмо бе решил да я зарадва.

— Сядайте, сядайте — ласкаво им предложи Старецът Сус, изхвърляйки зад борда късата тлееща угарка.

Язон направи същото, тоест захвърли във вълните все още незапалената си цигара. После се огледа в търсене на нещо удобно за сядане, не откри нищо подходящо и седна направо на палубата. Мета седна до него. Но това нямаше никакво значение. Именно в този момент стана окончателно ясно, че с времето и пространството става нещо нередно. Зеленото сияние обхвана цялата крилата шхуна, а цифрите върху часовника на Язон почнаха шеметно да се сменят, минутите хвърчаха като секунди. Съзнанието му през това време сякаш се бе раздвоило. Една част продължаваше да следи протичащото около него, а другата отдъхваше заедно с абсолютно разхлабеното тяло, облегло на купчината такелаж.

— Шест часа сън — това е необходимата норма дори и за такива, като нас — каза Старецът Сус. — А ние освен това все едно ще изчакаме да дойдат и приятелите ви. Глупаво ще бъде да тръгнем и да ги изоставим тук. Така, а сега те всяка минута ще са тук. Време е да ставаме. Виждате ли? Развиделява се.

— Колко време мина всъщност? — интересува както винаги практичната Мета.

— Не знам какво означава „всъщност“ в този контекст. Най-правилно ще бъде да се каже, че всъщност времето изобщо не съществува.

Мета се намръщи от такова многословие. И Старецът Сус, усетил неуместността на иронията си, побърза да се конкретизира:

— За мен измина само половин минута, за вас — шест часа, както вече ви обясних, а за Морган, цялата му планета, и съответно, за местното слънце, примерно двайсетина минути. Нали виждате, съмва се. — И добави с укор: — Време им е вече да идват.

А небето над хоризонта наистина започна да просветлява и пред очите им започна красиво да преминава от тъмносиньо в златисто-розово. Особено добре започна да се наблюдава когато Старецът Сус се обърна към брега и духна небрежно табелата с надписа, така, както се духат свеци.

„Позьор“, каза си Язон.

Едва ли табелата се гасеше именно по този начин, още повече, че заедно с табелата престана да свети и дрехата на местния чародей, а тайнствената поради зеленикавата си призрачност брада на Стареца Сус сега изглеждаше съвсем неестествена. Язон си спомни за Санта

Клаус с червен калпак и с огромна брада от вата, неизменен персонаж от новогодишните празници на Касилия. А Старецът Сус, сякаш прочел мислите му, се усмихна, отлепи бутафорната си брада, мустаците, после сивата перука, и накрая захвърли дори и плаща, като отдолу се оказа в изящен летен костюм.

— Маскарадът приключи — заяви той. — Между другото, Морган знае как изглеждат наистина. Младите обаче много не долюбват старците, и затова по-разумно е да се представя в такъв вид пред тях.

— Предполагате, че Хенри лично ще докара приятелите ни? — реши да запита Язон, още повече, че краят на маскарада беше вече обявен и започваше нормалното общуване.

— Най-вероятно — отвърна Стареца Сус. — Но ние с нас няма да го вземаме, разбира се.

Язон не успя да уточни къде точно да го вземат, защото в следващия момент на брега буквално се просна лека космическа канонерка, годна за атмосферни полети, едно наистина рядко зрелище за Ямайка. И защо беше нужно такова идиотско кацане? Да не би Робс да бе управлявал въздушния кораб? Ами, зад щурвала все пак беше седял Морган. Мета не се сдържа и пистолетът изскочи в ръката ѝ при вида на скачащия на пясъка вожд на флибустиерите. Само след миг от кабината изскочиха Доли и Робс и се нтурнаха към по-възрастните си другари.

— Слава на тъмните звезди! — въздъхна облекчено Мета.

— Чу ли предупреждението ми? — обърна се Язон към Доли.

Беше от голяма важност да знае отговора.

— Да — отвърна момичето, — но вече нищо не можех да направя. Тези хора умеят да вземат зложници, същински професионалисти са.

— Виновен съм пред вас — каза Язон.

— О, стига! — махна с ръка Робс, позирайки съвсем откровено.

Как им се искаше само да изглеждат възрастни!

Язон се усмихна, припомняйки си до невъзможност раноразвиващите се деца на Пир. Те никога не мечтаеха да бъдат възрастни, те просто ставаха такива. Още на шест или на осем години. Не трябваше да е така в света.

— Морган — запълни образувалата се пауза Старецът Сус, — много съм трогнат от грижата ти за децата. Този прекрасен вакуумно-въздушен лайнер, отсъствието на отвратителните ти главорези в качеството на съпровождащи, и накрая, проявената експедитивност от твоята страна, — всичко това е много мило. Принуден съм обаче да те разочаровам. Разговорът ни в твое присъствие днес е неуместан и несвоевременен. Ще ти позвъня, стига да успея, а ако не се получи, Язон после ще ти предаде всичко.

Морган гледаше на обкръжаващата го действителност в пълно недоумение.

— Разбира се, Хенри, ако искаш, изчакай ни тук, това е твое право. Но ние може доста да се забавим, и ще се чувстваш самотен. По-добре се върни в двореца.

— Нарочно ли ме унижаваш, и то точно пред Язон? — проговори Морган, с обидени устни, също като момченце.

На Язон дори се стори, че главният флибустиер бе поруменял. Или просто лъчите на изгряващото слънце бяха и без това червендалестото от безбройните пиянски орги и космически загар пиратско лице.

— Съвсем не — с достойнство отвърна Старецът Сус. — Никой не може да се унижи пред Язон. Той е безсмъртен, и Мета заедно с него.

Последва съвсем неочаквана реакция. Морган рухна на колене пред тях, направи дълбок поглед, и едва не си разби челото в каменистата почва. На Язон му стана много неприятно. Понятията за свобода, чест, съвест, въобще, за човешките ценности и светини при него и при тия кръвопийци се разминаваха безкрайно.

— Защо мълчахте толкова време! — буквално изви като вълк Морган.

Язон дори и не счете за нужно да отговаря, а Старецът Сус презрително забеляза:

— А ти питал ли си? В тъпата ти глава такива оригинални мисли малко трудничко си пробиват път, май?

Въпросът си беше риторичен, и този път Морган премълча, все още на колене.

— Добре, добре, свободен си — резюмира Старецът Сус.

Господарят на планетата, шефът на СК, най-великият пират, Навигаторът Хенри Морган стана и като пребито куче се повлече към канонерката си, за да отлети послушно само след минута към града.

— Е, сега тръгваме ли? — изрече с полувъпросителна интонация Старецът Сус.

Избор впрочем нямаха никакъв. И ситуацията започваше силно да не се харесва на Язон. Първо, почти нищо не му беше ясно. Второ, Старецът Сус, от благороден спасител, красиво озовал се на помощ в последната минута, все по-явно се превръщаше в загадъчен злодей, който си имаше собствена игра. Морган, изглежда, му беше точно толкова нужен, колкото и Язон с Мета. Та нали прословутият всемогъщ Старец дори и не се бе опитал по някакъв начин да накаже, дори да арестува коварния убиец, нарушил всички мислими закони, включително и флибустиерските, а сега публично признал поражението си... не стига, че след като бе демонстрирал неограничената си власт над Морган, той дори не го бе осъдил публично за тежките му грехове. Всичко беше на границата на абсурда и на Язон все по-малко му се вярваше, че именно тук най-накрая ще узнаят истината за Ямайка и изибцо за флибустиерите.

Денят настъпи. Остров Еспаньола изглеждаше мирно, уютно, даже красиво, само че съвършено необитаемо местенце. През нощта само им се беше сторило, че има пристан. Нямаше никакъв пристан, само най-обикновено заливче, пясъчна ивица и по-нататък — крайбрежни скали. Над всичко това висеше само някакъв надпис, проектиран във въздуха по някакъв не съвсем ясен начин. Разбира се, лазерните проектори трябва да бяха някъде наблизко, само дето ги бяха скрили много умело. Както се оказа обаче, не съвсем оригинално.

Те се изкачиха по една тясна пътека, приближиха една отвесна скала, и... Всичко беше като в детска приказка. Дори някак си пошло. Нима не можеше да измислят нещо по-оригинално, по-завързано, след като разполагатха с такива възможности?

Огромните каменни плочи се разтвориха, образувайки проход в гигантската пещера. Вътрешното пространство на мрачното помещение беше осветен по такъв начин, сякаш единственият източник на оптически лъчи беше златният звездолет застанал в центъра на пещерат, като паметник на самия себе си. Язон вече беше достатъчно започнат с междузвездните кораби от този клас, за да е

наясно, че покритието на корпусите им в нормално състояние не излъчва нищо, а точно обратното: поглъща и отразява. А и естественото положение на звездолета „Виторог“, или „Окроткави“, беше не така, а хоризонтално, ако трябваше да го използват по предназначение, разбира се.

Общо взето, бяха попаднали не на стартова площадка, а в още един храм, където слабообразовани хора се кланяха на поредния „жверис“, а Старецът Сус беше не пилот на звездолета, а просто свещенослужител, в интелектуално отношение не съвсем надминаващ паството си. Само дето двете половини не искаха да се слепват: един не дотам интелигентен капелан, пълен невежа в устройството на междузвезданата техника, и в същото време — безсмъртен, представител на друга раса. Това, че Сус беше безсмъртен, не предизвикваше никакви съмнения.

Язон се усети, че след като окончателно бе загубил всякакво уважение към бившия митичен персонаж, за първи път се обърна към него само като „Сус“ и реши вежливо да го попита:

— Кажете, нали можем да ви наричаме просто „Сус“?

— Както искате. Виждам, че не сте вчерашни. Пиратите, например, на които им се е случвало да попадат тук, веднага падаха на колене пред светинята.

— Ние обаче не сме пирати — отвърна невъзмутимо Язон. — А и това не е светиня. Това е обикновен, тоест не съвсем обикновен, разбира се, но все пак междузвезден кораб. Точно на такъв между другото, пък и се продължават да летят родителите ми. Знаеш ли имената им, Сус?

Сус леко наклони глава и някак странно изгледа Язон. Той явно нямаше намерение да отговаря на никакви въпроси. Засега поне.

— Ето какво, друже мой — проговори най-сетне той. — Разговорът ни може да се получи дълъг, а времето ни е ограничено. Затова нека отнабало да ти разкажа всичко необходимо, а после, ако успея, ще ти отговоря на въпросите.

Язон нямаше възражения. Та нали той самият в този момент много трудно си представяше кое трябваше да счита за главно, а кое — второстепенно. Мета още повече нямаше претенции за званието „най-добър аналитик“.

— Преди много хиляди години, — започна Старецът Сус, — боговете ми довериха тази светиня и ми заповядаха да се грижа за нея.

— Боговете? — не се сдържа Язон.

Много му се искаше да уточни за кого все пак става въпрос.

— Помолих те да не ме прекъсваш. Да, боговете! Ще ги наречем така за по-кратко. Бих могъл да използвам и думата „безсмъртни“, но това не отговаря на нещата. Аз самият съм безсмъртен, вие — също. А те бяха богове. Минаваха години, векове се изнизваха, аз пазех светинята, защото знаех, че ще настане ден и час, когато ще потрябва. Моят аукснис жверис и аз пътешествахме по разни планети, не през космоса, а чрез метода на мигновеното преместване. През рванавра. Като правило, аукснис жверис ми даваше сигнал кога да стартираме, аз влизах вътре, а след като излезех навън, се оказвах далеч-далеч от мястото, където бях само преди минути.

Язон му доскуча. Разказваха му за хиперпреходите, както на ученик на урок по физика. Ами, на учениците разказват по далеч по-интересен и занимателен начин. И по-добре. А тук това най-много напомня на четенето на канонически текстове на дошлите в храма. По-добре да беше обяснил откъде се вземат рванаврите. Ама май и това не знае, съвсем невеж е, горкият.

— Много пъти се случваше, че губех представа за преместванията, за планетите, забравих, как се наричаше родният ми свят, загубих представа за целта на живота. Но помних, че аукснис жверис е светиня. Ходех сред различни народи и проповядвах вяра в светинята. И тогава за пръв път ме нарекоха Стареца. По-късно съчетанието на думите Старецат Сус сякаш стана неразделно собствено име. На всички езици, които владеех. И ето, че веднъж си спомних от коя планета съм. В паметта ми проблесна като искрица името ѝ — Тюнис. Това вече беше много. Беше знак. И аз реших, че трябва да си спомня всичко. Но как? Вътре в аукснис жверис се намираше един компютър, и аз се опитах да намеря там всичката нужна информация, да разбера кой съм аз и защо живея. Очевидно обаче боговете ме бяха наказали за нещо — всички тези сведения бяха надеждно блокирани.

И тогава аз реших, че ще ги надхитря. Успях да открия някакво мъгляво указание за една древна тайна: освен компютрите, съществуват още и книги. На всички планети, където ми стъпеше

кракът, аз вече търсех древни фолианти. И веднъж щастието ми се усмихна.

Планетата се казваше Тортуга. Там живееха едни много зли хора, на които огромните им знания не им помагаша да стават по-добри. Може би, тогава за пръв път разбрах, че знанията нямат нищо общо с доброто и злото. Искан да ги избавя от злото, но боговете подсказаха, че отначало трябва да избавя тези хора от книгите. И аз им предложих да разменим стотина тома от колекцията им срещу много голяма сума пари. Защото аз вече знаех, откъде да взема тези пари.

В книгите прочетох, че моята светиня в действителност представлява уникален междузвезден кораб, който струва огромни пари. Но за да мога да получа тези пари, на мен ми се предлагаше да си продам душата на дявола. Дълго си блъсках главата над смисъла на тази фраза и накрая разбрах, че в моя случай това означаваше да си доверя светинята на най-страшния човек, когото някога съм познавал, на злия гений инженер Мисон.

„Най-после някаква ценна информация, помисли Язон. Колко дълго и мудро си разказва историята тоя млад старец! И ще ми разказва, че времето му, виждате ли, било ограничено!“

— ... той единствен беше способен да управлява златния звездолет. А тогава Пиер Мисон живееше на Ямайка. Обитателите на Тортуга, които наричаха себе си буканиери, натовариха кораба ми с книги. И аз в уречения час (разбира се, никой не го видя) се вмъкнах вътре и веднага напуснах планетата, както винаги, чрез рванавра. А на Ямайка поставих Мисон на лостовете за управление и той почти веднага вдигна светинята във въздуха и я изведе в космоса. Много скоро вече бяхме далеч-далеч, на богомерзката планета Касилия. Заложих аукснис жверис в банката. Дори и не можете да си представите какви пари ми срещу него един Роджър Уейн.

— Дори много добре си представям — позволи си да се вмъкне в монолога Язон. — От порядъка на стотици милиарди кредити.

Сус почтително замълча няколко секунди.

— Прав си, Язон. Но аз тогава се заклех, че ще изкупя златния звездолет, каквото и да ми струва това. И го изкупих, когато Ямайка забогатя достатъчно от дръзките набези и победоносни войни.

— От убийствата на деца — добави Язон, — от грабежите на беззащитни търговски и туристически кораби, от завоюването на

слаборазвити планети, с бластери срещу лъкове и стрели... И такива „подвизи“ ти наричаш дръзки победи?! — избухна Язон.

— Всичко това са само думи — отвърна невъзмутимо Сус. — Главното е резултатът. А пред мен стоеше задачата да събера на едно място колкото е възможно повече зло. И Ямайка се превърна в център на вселенското зло, който притегляше и притегляше към себе си цялата мръсотия, подлост и ненавист. Само погледни: всички най-жестоки и безпринципни хора са се събрали именно тук. Трябваше да се съберат.

— Изящно допълнение — оцени Язон. — А защо изобщо е необходимо да се събира всичкото зло на едно място?

Този сякаш невинен, във всеки случай много естествен въпрос принуди Стареца Сус дълбоко да се замисли. Върху лицето му даже се появи някакво подобие на обърканост.

— Не знам — изрече накрая той и като че ли беше искрен.

Какво пък, мисълта да се събере всичкото зло на едно място Язон вече бе чувал. Като че ли някой не много отдавна я беше формулира под формата на теория за интелектуалната асенизация. Още в дълбока древност е имало майстори, които са предлагали да съберат всички злодеи като урожай от нивите и да се унищожат с един замах. И тогава всички останали хора — добрите — ще си заживеят като в приказките! Очевидно се е предполагало, че на най-добрите заради добрината им ще се даде почетното право да изтребят злодеите.

О, тъмни звезди, нима и този пиратски пророк вещае от чуждо име?

— Каж ми, Сус, да не възнамеряваш да изпратиш Ямайка в някоя друга Вселена и там да я замразиш под непроницаем слой лед? — подмилкващо се интересува Язон, пределно опростявайки задачата на събеседника си. — Отговори ми: да или не?

Объркането в погледа на Стареца Сус се смени със страх. Беше обаче малко рано да се радва, че е хванал крадеца за ръката и е разкрил самоличността му. Язон си наложи спокойствие, не започна да произнася напразно зловещото име: Теодор Солвиц. Нека той най-добре сам да си каже, а то човек не може да е сигурен как ще завърши всичко. Сус обаче упорито пазеше мълчание.

И Язон рязко смени тона, в духа на най-добрите си традиции.

— Извини ме. Може би малко рано започнах да задавам въпросите си?

— Раничко — съгласи се Сус. — Аз още не съм съобщил главното. Скоро ще се отвори рванаврът, и аз ще си отида. Аукснис жверис обаче ще остане. Така е угодно на боговете. А аз ще си отида и никога повече няма да се върна. Боговете предават Ямайка в ръцете ти, Язон.

— На мен? — искрено се изуми Язон. — А за какъв дявол ми е?

— Нали ти казах — рано е да се задават въпроси. Изслушай ме до края. Боговете са предначертали: следващият пазител на светинята ще бъде един безсмъртен, който няма да пристигне по съвсем доброволен начин на флибустиерската планета заедно с една млада зеленоока вещица. Ето, това е всичко.

— Искаш да кажеш, че боговете ти наистина са умели да предсказват бъдещето ли?

— Не говори с такава ирония за боговете, Язон. Боговете са умели, умеят и ще бъдат способни на всичко.

— Глупости — рязко резюмира Язон. — Никой никога няма да е способен на всичко. А откъде ти можеш да знаеш всичко това, може би аз самият да съм Бог?

Сус помрачня.

— Не е моя работа да съдя за това. Аз съм само упълномощен да ти предам, че след заминаването ми ти ще станеш на планета Стареца Сус. Тоест те всички ще те считат за Стареца Сус. А за боговете ние сме само дежурни на смяна в този свят.

Последната фраза прозвуча много двусмислено. Язон реши да не я коментира, а вместо това само изрече неясния дори на него израз:

— Много приятно. Цял живот съм мечтал да бъда Стареца Сус.

После добави:

— Сега вече мога ли да задавам въпроси?

— Сега вече можеш.

— Кой са тези качърите?

— Не знам. Във Вселената е пълно с войнствени раси. Конкретно качърите не блестят с нищо оригинално.

— Може и да си прав. А кой е изградил този екран около Ямайка? И кога е станало това? Или и това не е интересно?

— Не, защо. Този екран е могъл да го създаде само един човек — Мисон. Още преди отлитането на Касилия. А го управлява самолично Морган. Куфарчето с управлението отдавна се намира у него.

— А Старецът Сус по правило няма достъп до него, така ли?

— Ти не разбираш! Аз имах и имам достъп до всичко, но никога не съм управлявал тази планета. Мнението ми го изслушват, а и няма как да не се вслушват в него. Но ако аз започна активно да се намесвам в политиката, в завоевателските полети на флибустиерите, във войните, не би стигнала никаква магия, за да оцелея. Флибустиерите са тъпи и жестоки.

— Дори и Морган? Тъп? Несправедлив си към него.

— Морган е изключение. Той удивително умен. Затова и аз се опитвах да му въздействам по друг начин. У нас възникна ментален контакт. Опитвах се да контролирам този човек, и понякога се получаваше много добре. Когато на планетата се появихте и вие, менталният ни контакт с Морган стана особено интензивен, дори и имаше и моменти, когато с него ставахме едно цяло. Това ми и позволи да ви спася.

— А капеланът?

— Спасението на капелана не влизаше в плановете ми.

— Ти разсъждаваш като андроид, като компютър! — избухна Язон. — Ти поне разбираш ли, какво е това любов? Способен ли си на някаква безумна постъпка?

— Какви странни въпроси ми задаваш, Язон. Свикнал съм винаги да разсъждавам и да постъпвам само по така, както са предначертали боговете.

— Достатъчно, Старец Сус, омръзна ми вече. Още повече, че и ти не си никакъв Старец Сус, аз съм Старецът Сус! — кресна Язон, усещайки така добре познатия му прилив на телепатическо вдъхновение.

И в този момент в Стената на пещерата се откри рванаврът.

— О, мрак пространствен! Нима аз самият мога сега вече да отварям и хипертунели?! — възкликна на глас Язон.

Сус нищо не отговори. Той само успя да прекрачи и потъна в черната бездна и миг след това прозорецът в хиперпространството се затвори. В огромната полуосветена пещера настъпи тишина.

— Можем ли да отлетим някъде с това нещо? — заинтересува се Робс, нарушавайки неуютната тишина.

— Мисля, че не — прецени Язон. — Нужно ни е и куфарчето на Морган.

— И нещо от багажа на Мисон — добави Мета. — Нещо ми е останало в главата от времето, когато изучавахме хитроумното устройство на това древно златно корито. В нея е предвидено кръстосано управление чрез пароли на всички системи.

— Тогава според мен това е капан — тихо произнесе Робс. — Вратите са затворени.

— А според мен не е капан — убедено възрази Доли. — Ако искате вярвайте, ако искате — недейте, но аз успях да прочета някои от мислите на този умопобъркан.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Разбира се, поредният звездолет „Овен“, попаднал се на пътя на Язон, отново се бе оказал в неизправно състояние. Съхранената обаче в него енергия беше достатъчна, за да отвори тежките врати на пещерата. Все пак това не беше просто паметник на древна епоха. Устройства за връзка в звездолета също се намериха. При това най-различни. Нищо не струваше с тяхна помощ да се настройат ако искат на специалната вълна на Службата за Справедливост, или на личния канал на Морган, та дори и на секретния канал на Специалния Корпус. Да не говорим за това, че вече имаха в ръцете си и изправен хипер-предавател, който им позволяваше да влязат в контакт с Пир.

Изкушението беше огромно, но дори и Мета се замисли над това, дали си струва. Още повече и в новото им положение. А Язон след минутно размишление резюмира:

— Не бива да влизаме сега във връзка с Кърк или Рес. И работата не е в това, че е опасно да се използва звездолетът. За връзка с Пир щеше да е достатъчен и някакъв дребен пси-предавател. За съжаление обаче, аз дори не знам, кой ми го е подхвърлил... Ето къде е капанът! Те сигурно са си мислели, че аз веднага ще се опитам да вляза във връзка. Те имат превъзходно устроено подслушване в целия електромагнитен и пси-спектър. Не, не бива да влизаме във връзка — повтори той. — И родната си планета ще разкрием, и себе си ще погубим. Глупаво ще е, особено когато вече сме само на една крачка от победата.

— Какво означава „почти“? — удиви се Робс. — Нима сега вие не сте по-главен и от Морган?

Язон се усмихна на наивния и трогателен въпрос.

— А ето сега ще позвъним на стария Хенри и ще разберем.

„По дяволите всички тия специални апарати“ — реши Язон. — „Ще минем с обикновените ръчни мобилни телефони. Знае ли го човек къде е сега?“

Морган обаче се оказа в кабинета си, а гривната си както обикновено, бе оставил на секретарката си.

— Морган? Дайте ми Морган! Бързо! Това е Язон динАлт!

— Привет, Старецо Сус.

— Язон съм.

— Нали това и аз казвам: привет, Старецо Сус, — упорито повтори Хенри с все същия безцветен глас.

И Язон разбра: Морган се боеше, че сега Язон ще завладее подсъзнанието му, както някога беше правил предния Сус, и тогава — край на пиратската му власт. Но Язон не умееше да подчинява чуждата воля на своята и мислено да диктува условията си, а дори и да го можеше, просто не си представяше откъде да го захване.

— Морган, чуваш ли ме? — започна той сурово и мрачно. — Аз не съм такъв, какъвто беше предишният Старец Сус. Аз съм съвсем друг. Нямам намерение да ти бъркам из мозъка, ако ми обещаеш да работиш честно. Та нали ние отдавна се договорихме за съвместни проекти. Нужна ми е главата ти, а не само планетата ти, корабите ти в комплект с главорезите ти. Разбра ли ме, Морган? Така че обещавай ми, че няма да ме предадеш, иначе...

— Обещавам — изръмжа Морган, без да му даде дори да се изговори, той дори и не искаше да чуе какво ще стане в противен случай. — Каж ми, Язон, ясен ли ти е вече планът ни за съвместния ни проект?

— Има си хас! Сега знам всичко до последната подробност. Само да се върна и ще си поговорим. Да, има още нещо. Предай на всички: не искам да нося чуждо име. Нека Стареът Сус си остане Старецът Сус.

— Добре. Връщай се час по-скоро. Чакам те! — Морган действително гореше от нетърпение, но явно се канеше да приключва с разговора.

Възникна странна неловка пауза.

— Ти наистина ли мислиш, — проговори накрая Язон, — че ние можем да се доберем до града на това, което се намира тук пред мен в пещерата?

— А няма не може?

Изглежда, Морган наистина не разбираше. Забавно.

— Не, скъпи, с това ще се заемем по-късно. А сега ни изпрати нещо летящо.

— Не може ли плаващо? — свито помоли Морган. — Народът на Кралград ще разбере по-добре, ако ти пристигнеш по вода.

— Добре, убеди ме. Ще се полюеем още веднъж по вълните.

Люшкането по вълните този път наистина се оказа приятно. Времето беше отлично, крилатата шхуна много удобна, несъмнено собственост на първия Навигатор. Язон отново изпита онова усещане, че е на почивка, и се запътил на поредната увеселителна разходка по морето.

— Мета, виж колко странно се получава! — реши да сподели той впечатленията си. — По-рано във всички светове обирах всички луфтове, така да се каже. Какво ли само не ни сервираше съдбата: студ, глад, страхотни рани — всеки път съм бил на косъм от смъртта. А сега — направо истински чудеса, летя си от планета на планета, и нито дори една драскотина! Странно!

— Не предизвиквай Бог, както казват тук на Ямайка — отвърна Мета. — Наистина, Язон, не го предизвиквай, че знае ли човек какво може да стане.

И то наистина стана.

Народът на Кралград ги посрещна като царе: с цветя, с музика, с всички полагащи се при такъв случай угощения, със стрелба във въздуха с куршуми, фойерверки и тапи от шампанско в паузите.

Намери се обаче един представител на народа, който бе решил да ги посрещне по друг начин. Никой дори и не бе предполагал, че е възможно такова нещо, и дори вездесъщите сътрудници на СС-1 бяха малко разсеяни при изпълнението на служебните си задължения.

От пристанището през целия град ги караха в открит автомобил. И тъкмо пред самите врати, когато пред тях се показаха облечените в суперофициални тоалети главни флибустиери, началници на служби, висшият елит, най-богатите хора на Ямайка с щастливия и ухилен до уши Хенри Морган в самия център на композицията, ето тогава се и раздаде един специален изстрел. Насочен. Към Язон.

Монбар успя да стреля три пъти.

Първият куршум попадна в гърдите на Язон, и след като излезе успешно откъм гърба, се заби в седалката между Робс и Доли. Втората беше предназначен за Доли, но улучи пак Язон, защото той вече бе успял да реагира и прикри с тялото си момичето, без загуби много от равновесието си и дори успя да изпрати пистолета в ръката си и да

стреля в отговор при падането си. Вторият куршум (общо взето, също с точно попадение) остана в тялото му, като едва не закачи сърцето. А третият куршум на Монбар се превърна в свабтарски, защото за разлика от Язон, Мета не пропусна целта и миниатюрният реактивен снаряд се вряза право в околото на пирата.

В същия миг най-острата сабя на Ямайка — знаменитата сабя на Хенри Морган — извистя над раменете на Монбар и пробитата от куршума на Мета глава на пирата се търкулна по каменните плочи на площада.

Жестът беше, разбира се, повече от изящен и красив съгласно флибустиерските закони на естетиката, но съвършено излишен. Забитият в черепа реактивен куршум беше стопроцентова гаранция за смърт. Хенри Морган обаче или имаше доверие единствено само на себе си или пък за него беше от особена важност да убие Монбар точно в този момент.

Защо на кораба не беше толкова бърз? И дори се извини: Монбар, виждате ли, е много необходим човек. Какви тайни би могъл да знае безумният и порочен във всички отношения Монбар? Какво ли се е канил да разкрие на събратята си пирати? Ами ако се окажеше, че точно той е бил човекът, откраднал от Морган и предал чрез капелана на Язон пси-предавателя?

Тези въпроси обаче Язон си ги задаваше вече на много по-късен етап. В този момент съзнанието му го напусна, слънчевият ден и ярките краски на празника потънаха в черна мъгла, а бурната празнична музика и кръсъците на тълпата потъна в безмълвието.

Пирянциите никога не се разделяха с униварсалните си аптечки. Пък и разбира се, живите тъкани у безсмъртните се справяха далеч по-ефективно с травмите за разлика от тези на обикновените хора. Не на последно място трябваше да се отчете и фактът, че на Ямайка клиниките за оказване на спешна помощ бяха на съвсем съвременен ниво. След едно денонощие Язон дойде на себе си. След още две вече можеше да разговаря нормално, а след още две го прехвърлиха в квартирата.

Мета почти не се отделяше от съпруга си, без да се доверява на когото и да било, нито на лекари, нито на сестри, да не говорим за флибустиерите, които се тълпяха да навестят простреляния си пророк. Всички бяха станали свидетели на раните на този човек, и сега вече

нямаше нито един от тях, който да се съмнява в безсмъртието на Язон. Категорично престанаха да го наричат Стареца Сус. Той стана просто Великия Язон. Фрибустиери и буканиери, виталиери и приватири бяха готови да вървят подир него дори и в самия пъкъл, и само чакаха с нетърпение заповедта.

— Никой повече няма да стреля в мен — опитваше се да убеди Мета той. — Пусни ги тия идиоти. Нека паднат в краката на божеството си.

— Гледай си работата! — гневеше се тя. — Никого няма да пусна при теб.

Едва на третия ден тя направи изключение за Хенри Морган.

Разговорът се получи от особена важност и за двамата.

— Имам още известни проблеми когато разговарям — извини се Язон. — Затова ще съм кратък. Искам да разбереш главното. Аукснис жверис — това е абсолютно непобедимият звездолет клас „Овен“, кораб на боговете. Но за да го приведем в пълна готовност, трябва и още нещо: куфарчето ти. С процесора за управление на екрана.

— Знам — отвърна Морган. — Мисон е летял на този кораб на боговете.

— И какво? — запита невинно Язон. — Защо не го използвате за война?

— Да воюваме на кораба на боговете? — Морган сякаш една сега схвана за какво става дума. — Но той не винаги изпълнява заповедите...

— Именно — потвърди Язон. — А да летим посредством аукснис жверис от планета на планета, това е все едно, да копаем картофи с тежък боен танк. Слушай, Хенри, сега ще ти кажа най-главното. За пълноценното управление на звездолета от клас „Овен“ е нужна още една подробност. Знам планетата, на която можем да я открием. Там обаче никой няма да ти я продаде. За нищо на света. Налага се да се извоюва. Заедно с цялата планета. Готов ли си, Морган? Няма да е никак лесно. Там живеят може би най-добрите бойци в цялата Галактика.

— Готов съм, Язон.

— Добре, радвам се да го чуя. За днес това е всичко.

— Защо стреля Монбар в мен? — запита внезапно той.

— Нима не е ясно? — глухо изломоти Морган. — Беше се побъркал окончателно. Наркотици, какво друго. Мислеше, че така ще спаси планетата ни от магьосника и вещицата.

Морган се опита да изхили, но не се получи много весело, още повече, че точно в този момент Язон се закашля — пробитият бял дроб още не беше заздравял до край. И може би затова никой не чу сподавения вик на Доли.

Тя с усилие се сдържа да не даде воля на чувствата си. Сред болничните стени момичето не рискува да сподели каквото и да било и едва на другия ден Язон разбра, какво именно бе успяла да прочете в мислите на флибустиера. Имаше от какво да ахне човек.

Самият Хенри Морган бе подтикнал Джо Монбар да стреля по Язон. Но дори и Язон с труд повярва в истинската причина: не за да се избави от пришелеца и младата пленница, а за да провери дали наистина е безсмъртен. Ето какво представляваше флибустиерската логика.

Доли дори си спомни още нещо:

— Знаете ли, когато още на старата Земя четох, че по подобен начин са проверявали жените дали не са вещици. Хвърляли ги във водата и ако потънела, значи не била вещица, можело да я погребат с почести, а ако не потъне, значи е вещица, и тогава вече я изгаряли на кладата.

— Хуманен обичай — оцени Язон и добави след малко: — Доли, а ти наистина считаш себе си за вещица?

— Не знам, възможно е — сериозно отговори момичето. — Очите ми нали виждате какви са? Блестящозеленикави, също като у котките...

— Стига сте дрънкали глупости! — избухна изведнъж Мета. — Язон, нима ти дори и сега след всичко станало, възнамеряваш да летиш заедно с Морган?

— Мета, мила! Разбира се. Сега още повече. А ти какво предлагаш?

— Да извикаме тук Кърк, на „Арго“, с цялата команда и да превърнем тая проклетата пиранска планета в малко слънце.

— И това е всичко? — запита Язон.

— Всичко! — отвърна разгорещено тя.

— Прекалено много против — започна спокойно разсъжденията си Язон, като нарочно разлагаше всичко с желязна логика, за да ядоса още повече любимата си. — Първо, ще е много жалко. Тук не е толкова зле. Второ, просто е скучно. Приключения, разбираш ли, ти се приискали. Трето, това е безопасно. Кораби от класата на „Арго“ нямат, но десет от ранга на „Конкистадор“ вече представляват много сериозна сила. А ако към тях добавят и малко тромавия, но пък изключително мощен „Алигатор“, аз тук се запозна задочно с него...

Доли седеше в ъгъла на креслото и бързо-бързо записваше нещо. „Да не конспектира речта ми?“ — проблесна нелепа мисъл в главата на Язон.

— По-кратко — не се стърпя накрая Мета.

— По-накратко, потегляме с Морган на боен поход. Ще полетим с цялата им огромна ескадра. Иначе няма да успеем да се сдобием с главния детайл за кораба на боговете... Надявам се, разбираш към коя планета ще държим курс?

— Да — каза Мета. — Ти си направо луд!

Пистолетът вече беше в ръката и дулото му сочеше в гърдите на Язон. Сякаш само за един миг всичките им години съвместен живот бяха забравени и пред гордата дъщеря на Света на смъртта отново стоеше само жалкият, но все така самоуверен и нагъл чуждопланетник.

— Нима ти и всичките ти събрата ще се откажете да воювате с врага?

Язон отдавна бе разбрал кои аргументи винаги са неотразими при споровете с пирянциите. Не сбърка и този път.

— Разбира се, готови сме да воюваме. — Ръката ѝ с пистолета бавно се отпусна. — Нали ти казах: пристигаме и ги разгромяваме.

— Не — каза Язон, — на наша територия ще имаме повече шансове за победа. Врагът е прекалено силен, не бива да рискуваме. А на родната си планета пирянциите не могат да загубят. Още повече, че Морган ще го дезориентираме с търсенето на толкова нужната му вещ.

— Дълго време ще се лута в търсене на толкова необходимата му играчка! — изхили се Мета, окончателно успокоена.

— Доста дълго — съгласи се Язон. — Което скрито надеждно, то се и охранява добре. Например, можем да използваме „огнедишащия дракон“. Помниш ли тази славна играчка от планетата Егриси?

— Помня. А после?

— Още не съм го измислил.

— Виждаш ли — укори го Мета.

— Но това е единственият правилен път. А да ги избиваме тук всички собственооръчно... прекалено голяма чест ще им окажем!

— Да! — Тя сякаш се пробуди от сън. — Но как ще предупредим нашите?

— Това вече е друг и много важен въпрос — съгласи се Язон. — Тъкмо си блъсках главата над него.

— Аз също! — намеси се неочаквано в разговора им ликуващата Доли. — Имате телепатограма от Пир!

— Какво?! — не разбра Язон. — Теле-пато-грама? Какво означава това?

— Ето, записала съм: „Съобщението е прието. Ситуацията в общи черти е ясна. Чакаме конкретни пожелания от Язон. Кърк.“

— Шегуваш ли се, или какво? Какво съобщение?

Доли дори се обиди.

— Е, нали неслучайно в училище всички ми викат „Вещицата“. Аз и по-рано си падах много да намеря някъде в космоса силен телепат и да си поговорим от сърце. Имам няколко такива познати момичета и дори две момчета. Едно от момичетата се казваше Миди. Оказва се, че сега живее на Пир при вас. Ето че и пообщувахме. Разказах на приятелите ви най-важното. За планетата, за Морган, въобще, за работите ни...

— Почакай, почакай, а тия твои телепатеми, те не се ли засичат от пси-детекторите?

— Какво говорите! — удиви се Доли. — Никой и с нищо не може да ги засече. Хиляди пъти съм го проверявала. Ние дори още не сме се научили да се подслушваме като хората.

Язон се хвана за главата и закри из стаята. Припомни си как веднъж бе влязъл в кратък, но много важен телепатически контакт с младата Миди, която тогава беше още млада царска дъщеря, на планетата Егриси. Да, още тогава тя бе демонстрирала явни способности. Но кой би могъл да предположи, че ще са от такъв мащаб? Просто невероятно! Събитията за пореден път бяха взели остър завой във времето и пространството! Не беше лесно човек да вникне във всичко това, но беше несъмнен фактът, че пред днешния ден успехът отново им се бе усмихнал.

— Мета — изрече вдъхновено Язон. — Виждаш ли! А ти се плашеше! Всичко ще е наред. И по този повод се полага...

— Рано ти е още — срязва го безцеремонно Мета и добави: — А пък за цигара дори и не си помисляй!

— Тогава поне малко сок ми налей — смирено я пооли Язон. — Само недей ми налива от тая местна екзотика, а обикновен яболков сок, ако може. Нека да прием за успеха ни!

Мета отиде за сок, а през отворения прозорец изведнъж се втурна порив на вятъра, помете от масата тънкото листче с телехатограмата и го завъртя из стаята, сякаш то наистина беше старинно писмо, извървяло милиони парсеци от далечната им родна планета.

КНИГА ВТОРА
АДЪТ НА ФЛИБУСТИЕРИТЕ

ГЛАВА ПЪРВА

Жълтеникавобял, също като човешки череп, безок и с отвратителен блясък, дузиноногът с неочаквана пъргавина се изкатери по фалшборда и като се закачи с дългото си пипало, облепено навсякъде със смукала, увисна на перилата. Арчи за всеки случай го бодна с електроразрядното копие, но упоритата морска твар, макар и сгърчила от токовия удар, падна не във водата, а на палубата. Наложиха се със същото копие да го избутат в отвора на щормовия портик.

Кърк наблюдаваше целия процес, като държеше дузинонога под прицел и беше ясно, че с последни усилия се сдържа да не стреля в него.

— Ето, виждаш ли, Кърк, за това ти и говорех — колкото сме поблизо до Епицентъра, в толкова по-гъсти потоци се днийат тия молюски.

— И не са агресивни?

— Засега не. Този се изкачи на борда по-скоро от любопитство.

— Аха, любопитствал е колко ли кръв съдържат телата ни — мрачно се пошугева Кърк.

— Е, ако му бяхме позволили, щеше да ни засмуче — съгласи се Арчи, — но самият не беше агресивен.

— Големи теоретици сте — измърмори Кърк. — Колко остана до Епицентъра?

— Не повече от пет километра — отвърна Арчи.

Времето беше превъзходно. На небето нямаше и следа от облаче, морето беше тихо, сякаш нямаше нищо общо с такава огромна шир, а си беше някакво скромно езерце. Слънцето припичаше. Всичко обаче можеше да се промени за миг — кой не познаваше коварния пирянски климат! До този момент обаче метеорологичните условия бяха благоприятни и не им се искаше да изтърват удобния момент.

След неотдавнашното изменение на релефа във връзка с последното крупно земетресение епицентърът на телепатическата активност на пирянските организми, наричан за по-кратко Епицентър с главна буква, отново се бе оказал почти на сушата: само на

двадесетина километра от най-близкия крупен остров. А и океанското дъно тук се бе издигнало до такава степен, че един трениран човек можеше да се добере до него без акваланг. За това не ставаше дума, разбира се. Само един луд би се осмелил да се гмурне в пирянския океан без брониран скафандър с висша защита, още повече на такова място.

Районът беше удивителен! Епицентърът, много отдавна открит от Язон с помощта на самоделен, набързо конструиран тогава телепатически пеленгатор, нито веднъж не бе променял географските си координати, каквито и катаклизми да бяха сполитали региона. Нито дори и за секунда не бе мърдал, сякаш бе прикован (макар това да бе невъзможно) към уникалното течено ядро на планетата Пир или към някаква магическа точка на синхронна орбита в космоса. А оттогава много неща бяха се случили. Първи беше ядреният взрив, задействан по заповед на Кърк в морските дълбини, погребал загадъчната пещера заедно с целия остров. По-късно се бяха случили няколко по-слаби земетресения, предизвикани от вулканичните изригвания на съседните острови или под водата. И накрая, бе избухнало последното, най-крупно според спомените на болшинството пирянци, земетресение, предизвикало цунами и унищожило неотдавна построеното предимно за научни цели морско пристанище. Главният изследователски кораб „Вонг“ с безценно оборудване на борда в този момент за щастие бе лежал на дрейф достатъчно далече от брега и бе оцелял.

Сега се отдалечаваха от него на бързоходен плоскодънен катер Кърк и Арчи. Такъв крупен морски съд не можеше да се приближи до Епицентъра — скалистите придънни скали и кораловите рифове сега бяха като сигурни стражи на това пагубно място. Кърк искаше лично да се запознае с резултатите от последните разчети на младия учен. А и не беше лошо вождът на Света на смъртта да надзърне още веднъж в зловещите глъбини. Много неща можеха да се видят в такава прозрачна и тиха вода, като едновременно с това се заредеше с нова порция ненавист. А то в последно време животът нещо съвсем беше заспал. Не беше това на добро, ох, не беше на добро! Нима това е сериозно занятие за истинските пирянци: пострелят от време на време около космодрума, или пък да поразчистят подземния транспортен тунел, където през шлюзите и вентилационните шахти периодично се промъква всякаква шаваща гмеж, или пък отскочат до джунглите за

някой нов образец зверове. Несериозна работа. Учените заплашваха да станат болшинство на планетата. А там, където бойците ставаха малцинство, победата никога не стъпваше.

Така си говореше сам ветеранът на пирянските баталии Кърк докато се приближаваха към Епицентъра, който си беше все така загадъчен и недостъпен.

Не можаха обаче да видян нищо. Дори и не им се удаде да се приближат достатъчно. Даже и Арчи, който авторитетно бе разсъждавал за плътността на потоците главноноги, се оказа пеподготвен за случилото се.

Та нали само допреди секунди се бяха носили по тихите сини води, в които от време на време се мяркаха противните бели твари с по дванадесет пипала, и изведнъж... Катерът само за миг се оказа като сред вряща супа, ако не и каша, от тези твари.

— Пълен назад! — заповяда си сам Арчи, без да чака заповедите на Кърк, хвърли се върху лостовете и направи рязък завой.

Тъкмо навреме. Кърк едва ли беше способен да издаде каквато и да било команда. Седовласият гигант в кратките мигове между залповете можеше най-много да даде команда: „Огън!“. Той стреляше по облепилите корпуса на кораба твари от два пистолета едновременно. Молюските се пръскаха на десетки парчета и падаха обратно в морето, но нови и нови потоци бели твари шляпаха с отвратителен звук от перилата върху палубата.

— Стреляй с електроизлъчвателите! — молеше го Арчи, който вече се бе включил в сражението. — Ще потопиш катера, Кърк!

Плазмените пистолети не само изпичаха недобитите гадини, но и почти напълно рушаха фалшборда на катера на участъците, където се водеше особено интензивен огън. Всичко вече димеше и пращеше, изглеждаше, сякаш самата палуба бе погълната от езиците на пожара и катастрофата е неизбежна. Накрая Арчи обаче беше принуден да признае правотата на Кърк — ако не беше безмилостната стрелба на Кърк нямаше да се спасят от чудовищата и да се добеат до чисти води. Дузиноногите се бяха отказали да преследват обгорелия и опушен, целия в пробоини, катер, едва на десетина километра от Епицентъра.

— Ето — така резюмира щастливият Кърк, докато изтриваше потта от челото си и присякайки върху пожарния саднък. — Пък ти с

твоята наука все ми бърбориш, не трябвало да се воюва, та не трябвало.

— Нищо такова не говорим — обидено му възрази Арчи. — Просто трябва не само да се воюва, но и да се мисли с главата. Тогава всичко се получава както трябва.

— Ето — недоволно изръмжа Кърк, — до този момент Язон ни пълнеше главата с глупости, че трябва да живеем в мир и дружба с всички шипокрили, сега и ти... Слушай — възкликна той изведнъж, — какво мислиш за вчерашното съобщение, прието по телепатическата връзка?

— Мисля, че е нанълно сериозно. Узнахме много важна информация за Язон и Мета, за флибустиерите, за безумната им Ямайка, за самия Морган. Най-важното е, че вече няма и съмнение, че Язон и Мета ще се върнат. И че по принцип можем дори и ние да полетим при тях.

— Ами ако предположим, че всичко това е нечия мистификация? — предположи Кърк. — Та нали досега никой не е използвал такава връзка. Колкото планети съм посетил през целия си живот, не съм попадал на такова нещо.

— Има много неща на света, Хорацио, които дори и мъдреците ни не са сънували — замислено проговори Арчи.

— Това какво, да не са стихове? — почти изплашено запита Кърк.

Наверно, пирянцинът беше изплашен най-много от това, че в паметта му бе изплувала думата „стихове“.

— Аха — кимна Арчи. — Това е Шекспир. В училището на Юктис го учим.

— Ето, виждаш ли, много е глупаво да се мисли, че нещо не съществува само защото не си се сблъсквал с подобно нещо.

Пистолетът на Кърк вече гледаше право в гърдите на Арчи. Имаше си хас — да наричаш глупак първия човек на планетата.

— Извинявай. Все не мога да свикна, че за вас всяка критическа забележка е вече проява на агресия. Искях просто да кажа, че ето например Миди още от детските си години използва такава връзка. Само че аналогични абонати като нея във Вселената са много малко, ето че и никой не знае почти нищо за телепатическата далечна връзка.

— Почакай, почакай — възкликна Кърк, — а защо по-рано е криела способностите си?

— А защо ти продължаваш да криеш, че си безсмъртен? — отвърна с въпрос на въпроса Арчи.

Пистолетът отново се озова в дланта на Кърк, но това беше по-скоро от неочакваност, и той бързо прибра обратно в кобура любимата си блестяща играчка.

— Миди да не четете мисли? — досети се Кърк.

— Без проблеми — каза Арчи и притвори очи, подлагайки с наслаждение лицето си под слънцето, сякаш се печеше на плажа. Както на всички хора от планетата му, кожата на Арчи беше много светла, почти бяла, и лекарите не позволяваха на юктисианците да се излагат продължително време на слънце.

— А дали твоята Миди ще успее да надзърне в нечий мозък, като ни помогне да победим Пир? Да кажем, да промете какво се върти из мозъците на дузиноногите?

— Боя се, че у тези молюски терминът „мисли“ много не подхожда, но по принцип това е идея. Кърк, ти си страхотен! Как не ми хрумна досега!

— Виждаш ли — злорадо каза Кърк. — А ти стихове ще ми четеш! И си ми бил учен.

На хоризонта вече се показва големият изследователски кораб „Вонг“. Двата съда бързо се сближаваха, и от високата палуба весело им махаха с фуражки. Не беше минало напразно плаването, имаше какво да разкажат.

Кърк внезапно се сети, че от доста време се канеше да го попита за едно нещо.

— Арчи, а твоята фамилия — Стоувър, — има ли нещо общо с планетата на Стоувър? Спомням си, Язон как ни пълнеше ушите с басни за тамошните напълно безобидни мимикриращи паяци. Заплашваше да ги завъди на Пир под вида на учебно пособие с възпитателна цел: свиквайте, момчета, не всичко, което изглежда страшно на пръв поглед, наистина е опасно за здравето.

— Чувал съм и за такива паяци, Кърк. А изобщо, ако семейната ни легенда отговаря на историческата истина, планетата наистина са нарекли на дядо ми Ник Стоувър, който я открил. Но аз самият никога не съм бил там. Не ми се е налагало. А сега, казват, от любимото място

на ловците от цялата Галактика по инициатива на еколозите са я превърнали в огромен музей-резерват. Там обитават почти половин милион видове животни — повече, отколкото където и да било другаде.

— А при нас колко са? — запита Кърк.

— А това до този момент никой не е успял да определи. Нали знаеш, мутациите следват една след друга. Но мисля, че все пак са по-малко...

Котерът вече беше толкова близо до кораба, че не стана ясно защо извикаха Кърк по канала за аварийно извикване.

— Да не се е случило нещо?

— Да — отвърна Стан. — Новата позната на Язон, младата Доли Сейн, отново е влязла във връзка с нашата Миди. След половин час примерно тя ще се постарее да направи така, че да се свържем директно с Язон динАлт.

— Не разбирам — каза Кърк.

— Аз също не разбирам — съгласи се Стан. — Но Язон помоли да присъстваш лично при разговора.

— Е, какви са проблемите? — осведоми се Кърк, качвайки се на борда на кораба, като се обърна лично към Стан.

— Проблемите са такива, че трябва спешно да отлитаем в града, тук ще смущенията са много силни.

— Да летим — съгласи се Кърк. — И без това достатъчно поплавах днес.

Стан огледа опушените му ръце и изведнъж възкликна:

— Ха! Виж, едно пипало е залепнало да ръката ти.

— Каква гадост! — изръмжа Кърк и понечи да откъсне уютно залепналия къс пипало.

— Не трябва — посъветва го Арчи. — Нека с него се заеме Тека. И по-добре още докато сме на път. Хич не ми допадат мъртви пипала, дето така здраво са се прилепили към човешката кожа. Тоест, доколкото разбирам, то не е съвсем мъртво. А това вече представлява интерес и за самия Бручо.

— Добре, отлитаем — махна с ръка Кърк, като добави: Ама пари тая гадост! Как не съм го усетил по-рано?

— Разговорът беше интересен — усмихна се Арчи Стоувър.

ГЛАВА ВТОРА

Миди лежеше полупритворила очи в специално донесеното за нея кресло. Подобна конструкция, или така нареченото биокресло, препоръчваха при адаптационния период на тежко ранените, които се нуждаеха от абсолютен покой и удобство. Примерно същото, от което имаше нужда в момента и Миди, за да постигне максимална концентрация на вниманието на ефективното използване на цялата ѝ телепатична енергия. Стан се въртеше около пси-проектора, като магьосничеше с верниерите на регулаторите за най-точната настройка на биополето на Миди. Никак не му се искаше да направи грешка. Защото две момичета в два противоположни краища на Галактиката бяха замислили един много смел и поради това особено сложен експеримент. Надявайки се на достатъчно развитите телехатически способности на Язон, те бяха решили да рискуват, транслирайки на Пир непосредствените му мисли, като едната изпълняваше ролята на усилвател-предавател, а другата — на усилвател-приемник. В крайна сметка всичко се получи, макар и не съвсем така, както го бяха замислили.

Отначало по привичния начин настроиха стабилна връзка. Миди си го представяше като възникване в пространството на идеално прав с блестящи гладки стени тунел, като го наричаше телекоридор. След това Доли помоли Язон просто да говори „пред нея като пред микрофон“, или по-точно, като пред камера, защото зрителният контакт — очи в очи — се оказа повече от необходим. И момичето необичайно леко започна да предава на умопомрачителните разстояния не мислите на Язон, дори не и звуци и думи, а цялата възприемана от нея говореща картина. Точно така, както до този момент бе предавала собствените си мисли. Приемащата сигнала Миди дооформяше вече леко размитата от светлинните години образ на Язон с помощта на личните си спомени. И накрая, когато Стан с помощта на пси-детектора извеждаше на един голям екран отчетливото и подвижно изображение на Язон, нито гласът му, нито лицето му претърпяха никакви забележими изкривявания.

Какво да се говори, всички събрали се пирянци бяха радостни да видят отново здрав и читав първия в историята си чуждопланетник, когото те в крайна сметка се бяха научили да имат за свой. И разбира се, никой не се и съмняваше, че всеки момент Язон ще ги удиви с нещо ново. Иначе просто нямаше смисъл да се организира целия този сложен, уникален, и възможно, небезопасен за здравето на момичетата експеримент. Обитателите на Света на смъртта бяха готови и за най-парадоксалните новости. Още повече, че те вече знаеха много за Ямайка и Хенри Морган от предишния сеанс на връзка. И въпреки всичко докладът на Язон надхвърли всички очаквания.

А това беше именно доклад, ило по-точно, теледоклад, тъй като нямаше никаква възможност да прекъсват и задават въпроси. Единственото, което беше достъпно на всеки от присъстващите, беше да измъкне пистолета и да превърне на молекули пси-проектора, а с него и Миди. И разбира се, в хода на дългия монолог на Язон, пистолетите на пиряните непрекъснато изскачаха от кобурите в дланите и обратно, но за щастие до стрелба не се стигна.

Накрая Миди, след като проумя принципа на трансляцията, изобретен от по-младата ѝ колежка, даде възможност на Кърк да отговори. Тя само не взе предвид, че на другия край на телекоридора хората стоят на чист въздух, някъде в някаква гора, и у тях няма никакви уреди. Така че отговорът на Кърк озвучаваше самата Доли. А и изобщо всичко беше на предела на възможностите. Спешно се наложи да прекратят връзката: Миди загуби съзнание. Не стига това, че се бе раздала напълно по време на междузвездния разговор, но и за капак необичайно емоционалният фон на залата бе започнал да оказва въздействие върху не съвсем защитения ѝ мозък. Пиряните бушуваха като разоран мравуняк, и в хаоса на всевъзможни чувства бодрите възклицания бяха съвсем инцидентни. Болшинството присъстващи излъчваха крайно безпокойство и дори страх, традиционни по пирянски преминаващ в ярост и злоба.

Миди бързо я отведоха в болницата под персоналните грижи на Тека и Бручо. Не на шега разтревожилият се Арчи също се втуна натам. Общо взето, на най-уравновесените и разсъдливи хора се наложи временно да напуснат залата, и обсъждането на ситуацията започна с крясъци. Имаше какво да си покрещят в този ден обитателите на Света на смъртта един на друг. Та нали Язон (не някой

друг!) им беше предложил (на пирянциите!) не уникален научен експеримент, дори и не пътешествие в ада: а буквално следното: да започнат нова крупномащабна война с пирянските твари!

— Приятели, много се радвам, че сега нямате възможност да ме прекъсвате — започна Язон, лъчезарно усмихнат. — Аз прекарах в път и на чужди планети вече почти два месеца — едно немалко време. Много мислих за проблемите ни, а на такова разстояние мисълта за дома е особено приятна и ясна. Всичко, което ще ви кажа сега, това не е току-що родила се, дори и свръхгениална, но недоизкусурена идея. Това е мое щателно претеглено решение. Аз насочвам към Пир ескадра космически флибустиери, най-злобните, най-отчаяните, най-безжалостните и най-умелите бойци на междוזвездните галактически простори.

Той направи кратка пауза и продължи.

— Те искат да завоюват нашата планета, защото я считат за една от най-богатите. Те ще търсят на нея залежи от метални руди в планините и скрити съкровища в джунглите, навсякъде ще търсят образци от редки животни. А главното е, че те ще почнат да си пробиват път към Епицентъра, който управлява тези животни. Защото там, в Епицентъра, мечтаят те да намерят липсващия им таинствен детайл от звездолета „Овен“. Аз бях този, който ги насочи към планетата Пир. А планетата Пир е тъкмо място за търсене. И само едно нещо — до известно време — те няма да търсят: хората. Те дори и не очакват да ви видят. Освен всичко друго, аз обясних на флибустиерите, че пирянциите са най-хитрата раса във Вселената, и затова винаги са се считали за непобедими. Обясних им, че вие умеете да воювате, но влизате в бой само след като загинат всичките ви дресирани да нападат враговете ви свирепи животни. И само Епицентърът е единственото място, което ще защитавате особено силно. За това също съм предупредил враговете ни. Флибустиерите ще почнат да воюват с шипокрилите и рогоносите, шилометите и меднозъбите каймани, с подивелите доримии и безоките дузиноноги. И тогава вече ще видим кой кого!

Както и да завърши тази история, мнозинството пирати ще сложи кости на Пир. Заедно с тях и немалко пирянски твари. Да, ние знаем колко бързо се плодят, така че ще наблюдаваме процеса отстрани. Ние имаме шанс да проумеем главната причина за непобедимостта на

Света на смъртта. А може би (знае ли човек) — флибустерите са уникален народ, техниката им е доста по-напреднала от нашата, може би все пак ще успеят да очистят Пир от всички враждебно на човека. А ние тогава вече ще измислим как да очистим пък планетата от тях. По-скоро сигурно ще сключим договор, защото нали им обещах онази прословута част от звездолета, магическия ключ към всемогъществото. А планетата, ако сме честни, даром не им е нужна, те си имат вече една, дори няколко. И въобще натурата им е на звездни номади.

Дотук беше лириката. Преминавам към практическите препоръки, защото се боя, че Доли ще се изтощи и няма да може повече да препредава в ефира думите ми. И така, препоръките ми са следните. Първо, намерете, изкрънкайте от Бервик, купете, без да се пазарите, аз после ще ви възстановя всички загуби, достатъчно мощен генератор на екраниращо поле. Градът Отворен и космодрумът Велф не трябва да се пеленговат отникъде. Второ. Бързо изградете някакво подобие на космодрум от другата страна на планетата, сред дивите джунгли. Там ще приемаме гостите. Трето. Малките деца, болните, тежкоранените, престарелите, евакуирайте на планетата Щастие. Знае ли човек как могат да се обърнат нещата. Четвърто. „Арго“ и всички останали бойни кораби да бъдат приведени в пълна бойна готовност и да бъдат вдигнати на орбита. Пето. Нека най-добрите „Говорители“ отретепират показателен номер — насъскване на местната фауна на пришълци. Този спектакъл трябва да се проведе с широк размах и с блясък. На хората подгответе надеждни пътища за отстъпление в случай, че пиратите веднага открият ураганен огън. Шесто. За охрана на Епицентъра използвайте най-доброто автоматично оръжие. Там хора не трябва да има, а виж, роботът-страж, който на Егриси наричат огнедишащ дракон, ще свърши отлична работа. Спомням си, че го подарих на Миди, но при такъв случай тя ще прежали с готовност любимата си играчка. Седмо. Или кое беше по ред? Май че няма повече.

Язон помълча замислен.

— Останалото ще решаваме в движение. Имаме още три седмици. Ще се опитам да удължа още малко срока, но може и да не се получи. Възражения не се приемат. Не мога вече да дам обратен ход на делото. Мога само да се опитам да проточа нещата. И още. Ще се опитам да стигна до вас преди флибустиерите, за да ви разкажа вече на

живо всичко. Но това няма да бъде лесно и никак безопасно. Така че чакайте, приятели, и бъдете готови.

После той се обърна лично към вожда на пирянциите и свой стар приятел:

— Кърк, надявам се, че в момента ме слушаш. Извини ме, ако можеш, стари приятелю. Прости ми, че взех решение, токова важно за съдбата на Пир, без да се посъветвам с теб. Работата е там, че да мен отдавна тази планета е и моя. А освен това Мета също не беше против.

Язон изведнъж някак объркано замълча, обърна се очевидно към Мета, и в този момент изображението пропадна.

Кърк имаше съвсем малко време, за да се приготви за отговор, мислите му бяха в пълен хаос, и седовласият исполин, изправен в цял ръст пред ширококоразтворените очи на едва дишащата Миди, така и не разбра, дали успя да почне с най-важното.

— Язон, боя се, че пирянциите няма да могат да водят войната с чужди ръце. Ние просто няма да сме в състояние да гледаме спокойно на цялата история и най-вероятно ще почнем война на два фронта. Ето, от това ме е страх.

Кърк не успя да каже и дума повече, защото в този момент Миди изгуби съзнание.

— Смърт на Язон! — закрепцю Клиф, взривявайки тягостната тишина, надвиснала в залата.

Така започна дискусиата.

Храбрият космически артилерист съвсем наскоро бе навършил двайсет години, в условията на Пир възраст съвсем не младежка, и беше крайно време да се научи как да се държи. Клиф обаче изобщо нямаше намерение да сдържа емоциите си.

— Смърт на Язон! Той предаде планетата ни! Аз бях съвсем млад тогава и от мен нищо не зависеше, когато този вредител за пръв път се появи сред нас. Но аз помня как покойният Скоп искаше да го убие в решаващия момент, и ако не беше Мета...

— Замълчи! — ревна Гриф с още по-голяма ярост от неговата. — Ти просто използваш отсъствието на Мета. Тя не би те оставила да говориш така!

Гриф беше още по-млад, но именно нему се бе случило да бъде първият наставник на Язон на Пир, а после заедно с бившия си ученик и Мета той бе преминал през месомелачката на войната на планетата

Щастие. Нищо не сближава хората повече от съвместните сражения, и младият Гриф сега беше пълен с решимост да защити другарите си срещу нападките.

— Замълчете и двамата! — изрева Кърк. — По-старшите още не са изказали мнението си. Откога на Пир взеха да не съблюдават субординацията и воинската дисциплина? Ако Язон е виновен за нещо, то само в това, че ни даде възможност да се отпуснем. А ние с нищо не сме заслужили тази почивка. Не забравяйте, младежи, че веднъж вече оставихме планетата си в ръцете на врага и се смирихме с това. И ако не беше Язон, днес нямаше да ни има...

Кърк спря да си поеме дъх, и Рес използва момента, за да се вмъкне в този спор с правото на човек, чийто глас тежеше не по-малко от този на Кърк.

— Не си съвсем прав, Кърк. Язон с неговата глава и с парите му, разбира се, ни помогна отново да построим града, пристанището, да възстановим шахтите. Но само горските пирянци, моите събратя, истинските обитатели на Света на смъртта, никога не са напускали своя свят. И може би само поради това в крайна сметка всички сме се върнали тук. Нас, родените и израснали в джунглите, винаги ни е стопляла и продължава да ни стопля простата мисъл, която ние след нашите бащи, деди и прадеди доказваме на целия останал свят вече повече от триста години: „На Пир е възможно да се живее!“ А след като може, значи е нужно. Нашата планета е не само ужасна — тя е и прекрасна. Тя заслужава да се сражаваме за нея, и разбира се, не така, както по-рано сте го правили вие. А по-скоро по начина, който предлага днес Язон.

Идеята му съдържа голяма мъдрост. Да сблъскаме двете най-смъртоносни сили в Галактиката. Чисто математически подход: минус по минус дава плюс. Само си представете! Дории не трябва да си го представяте: всичко гениално е просто! И честна дума, ако преди много години ние бяхме притежавали такива технически възможности, аз лично бих насочил към Пир отчаяните конници на Темучин.

— Не споделям възторга ви, старейшина Рес — неочаквано се надигна от стола си Стан. — И дори ви се удивлявам. Възниква неволния въпрос: за какво ни е нас, корчевщиките, тази война?

При думата „корчевщители“ почти всички присъстващи се намръщиха и дори по залата премина вълна от възмущение. Стан обаче

невъзмутимо продължаваше:

— Да, аз ви оскърбих, но не считам себе си за виновен. Защото сега вие разсъждавате не като граждани на Пир, а като забравил се корчевщик. Нека гражданите отново да повоюват, след като са такива глупаци, нека да изпукат още веднъж заедно с прилетелите флибустиери, а ние ще се поизлежаваме в джунглите и накрая ще си заживеем като хората. Нима не е така?

— Как не те е срам, Стан?! — закрещя сега вече Накса, който също не бе успял да се съдържи. — Кой ви измъкваше полуживи изпод руините на стария ви град? Кой ви помагаше да се борите с новите зловещи мутанти? Нима пак ще почнем да се делим на „ние“ и „вие“? Нима ти не мислиш, че пирянциите вече няколко години се занимават с решението на едни и същи задачи?

— Всичко е така, Накса — не отстъпваше обаче Стан. — Започне ли война обаче, решението на общите проблеми ще бъде дотук. Не знам за какъв дявол ви е да мъкнете цяла армада озверели кретени от другия край на Галактиката! Ако ние просто искаме да се заемем с тоталното унищожение на цялата местна биосфера, какво по-просто от това? Та нали вече имаме достатъчно пари, за да закупим цяла армия непобедими роботи-убийци. Възможно е дори да сведем до минимум вредните замърсявания и успешно да преработваме останките на зверовете. За какво ни е да се залавяме пак с тях?

— Нищо не си разбрал, Стан — опита се отново да обясни Рък. Язон предлага да насочим срещу пирянската природа не толкова техниката на флибустиерите, колкото несравнимата им с нищо ненавист.

— А нима им беше малко нашата ненавист за да се плодят още повече, да заякват все повече и повече, да се усъвършенстват и с още по-голяма стръв да ръфат всичко живо? Нима това не ви го доказва още тогава тъй милият ви Язон? Ненавистта поражда само ненавист — напълно трезво заключи Стан.

— Тогава нещата стояха така — философски проговори Рес.

— А днес нямаме избор — заключи вместо него Накса.

— Имаме избор, какви ги дрънкаш! — не се съгласи Кърк.

— И какъв е той? — полюбопитства Рес, очевидно готов да опровергае всеки аргумент.

— Просто да не се подчиним и точка! — Разгневеният не на шега Стан се вмъкна с репликата си, без да дочака отговора на Кърк.

Кърк обаче не се обиди, дори му кимна, в смисъл, давай, доизкажи се.

— Просто да не се подчиним. Това е вече много. Да не разиграваме никакви спектакли. А да ги посрещнем още в космоса и там да влезем в бой.

— Да влезеш в бой там, където обезателно ще го загубиш — тихо коментира Рес.

— Какво!? — скочи Стан, инстинктивно размахвайки пистолета.

— Нищо. — Рес вече също го държеше на прицела си и беше абсолютно спокоен. — Я ми кажи, ти лично колко сражения си провел в космоса?

На този пряк въпрос Стан предпочете да не отговаря, а то и нямаше какво да каже, но тъй като не желаше да се предава, той продължи с разбора на вариантите.

— Можем да сключим съюз с другите планети, народите на които са по-опитни в галактическите битки.

— Ахаааа — проточи Рес, — да извикаме космическия флот на Лигата на световите, да включим също така и агентурата и щурвовите отряди на Специалния корпус, общо взето, да почнем Петата — или коя беше по ред, Шестата? — галактическа война. Вместо да си решаваме проблемите. Много е красиво, Стан.

Стан накрая си затвори устата. В настъпилата пауза се вряза резкият глас на непоколебимия Клиф:

— А аз считам, че трябва да подготвяме „Арго“ и веднага да летим на Ямайка! Смърт на флибустиерите!

Този път поне лозунгът беше малко по-приемлив, но предложението му пак не се отличаваше с разум и не подлежеше на обсъждане. Настъпи дълбока тишина, в която се откри гласът на Рес:

— Кърк, братко, и ти ли считаш, че не трябва да се подчиняваме на Язон?

— Нищо не считам, старче — отвърна раздразнено Кърк. — Просто не умея да се подчинявам, и всички вие прекрасно го знаете. Но и заповеди днес от мен не чакайте! Арчи! — извика изведнъж той.

Арчи стоеше на прага на вратата, може би повече от минута.

— Как е Миди? — запита го Кърк.

— Всичко е нормално — успокои събралите се юктисианецът. — Обичайната преумора. Тека уверява, че по-нататък тя ще е способна да издържа и по-продължителни сеанси на връзка. А и освен това... Впрочем, сега не му е времето. Явно съм прекъснал някого с появата си.

— Съвсем не — каза Кърк, — сега тъкмо е моментът, в който искаме да чуем мнението ти за плановете на Язон. Даже е добре, че не си чул общата ни дискусия.

— Наистина е добре — съгласи се Арчи. — То и няма какво да се дискутира. Трябва да се хващаме за работа. Нима не разбирате? Ами то за такъв грандиозен екологически, биотехнологически, социологически и дявол знае още какъв експеримент науката по-рано не можеше и да си мечтае дори, а ние ще станем свидетели!

— Всеки с дертовете си — сопна се Стан.

Кърк добави в стила му:

— И насън дори не ми минавало през ум, че цял живот ще се боря, за да мога на стари години да послужи за опитно зайче!

— Но защо зайче, Кърк? — засмя се Арчи, опитвайки се да сведе всичко до шега. — Обекти на науката са всички видове организми, включително и комарите, шипокрилите, гигантските гущери... И дори едно такова необикновено животно като човека. И обърнете внимание, господа, науката се захваща с изучаването им извън всякаква зависимост от желанието на обекта.

— Демагог — каза Кърк и излезе, потискайки с огромно усилие желанието да строши вратата.

Заповедта за поетапното осъществяване на „Инициативата на Язон“ беше подписана от Кърк едва на следващия ден, вече привечер, когато той седеше на масата си и гледаше през прозореца обагрения от залязващото слънце в кърваво-червено океан, а ситните трептящи отблясъци от жълторозовите облачета му изглеждаха като отвратителни хищни молюски.

И ръката още го наболяваше след операцията. Защото заради проклетото пипало се бе наложило да изрежат цял мускулен фрагмент.

ГЛАВА ТРЕТА

Язон крачеше по просторния кабинет на Морган в кралския дворец и пункт след пункт повтаряше на главатаря на флибустиерите всичко, което те нямаха право да забравят, отправяйки се в толкова отговорна експедиция. Морган си записваше като прилежен ученик, за да доведе на следващата сутрин информацията до всичките си подчинени.

Язон, който още от младежките си години бе привикнал към бохемския живот, изпитваше максимален прилив на интелектуален подем нощно време, затова двамата сега съставяха окончателния план на полета под тайнствения покров на нощта, подобно на заговорници. Изпълнителите през това време си отспиваха пред последния, най-труден ден за подготовка. Ето кога ще се натърчиш като куче. После вече ракетите можеха да се отпуснат. Това беше известно на всеки космически десантник, на всеки боец от регулярния флот и най-вече на всеки пилот.

В първите дни след старта никой никого не напада, дори и при междупланетните войни. Членовете на командата се напасват един към друг, проверяват се всички корабни системи, извършват се разузнавателни мероприятия, рекогносцировка, радиозасичания — всичко друго, само не и бой. А пък при междузвездните войни — още повече. Там преди да се разгърнат в боен ред, трябва първо да долетиш. Понякога дори и най-простият и скучен полет в обикновеното пространство или в режим на хиперпреход продължава по няколко седмици.

Въпросът за това, в какъв режим да полетят към планетата Пир, се обсъждаше отделно. Морган гореше от нетърпение, разбира се. Беше готов да се озове на възделената планета още на другия ден, което принципно беше невъзможно. А от друга страна, искаше да си остави правото два или три пъти да изскочи от хиперпространството покрай някой не особено беден свят, за да се позабавлява с тамошния околпланетен транспорт. Не ставаше дума да нападнат самите планети — не беше необходимо да пръскат ресурси. Щеше да е несправедливо

обаче да лишат флибустиерската команда от обичайните им дребни радости.

Язон, естествено, вътрешно се противеше на всички видове разбойничество. Повдигаше му се от спомените за гнусните нападения срещу напълно невинни хора, и юмруците му бясно се свиваха до болка. Не искаше да подлага повече на опасност живота дори и на един човек. От друга страна, не беше особено разумно да форсира Морган. В търсенето на абстрактното добро (а как още да се нарече стремежа да спаси всички беззащитни в Галактиката то всички мерзавци?) той пропускаше реалния шанс да даде на любимия си Пир повече време за подготовка.

Общо взето, мъчителни съмнения измъчваха едновременно и двете договарящи се страни. В крайна сметка беше решено да не решават нищо: да полетят, а пък после ще видят. А изводи ще си правят според обстоятелствата.

Степента на доверие на Морган към Язон сега изглеждаше безгранична. И все пак беше малко страшно да злоупотребява с доверието му. Да, Морган знаеше с абсолютна сигурност, че Язон нито веднъж не се беше възползвал от системите за далечна връзка за преговори с Касилия, Щастие, други планети или с когото и да било друго в космоса. Това беше от особена важност. Но даваше ли му това право да започва своя игра, когато най-после напуснат Ямайка? Не знаеше отговора на този въпрос. Разбира се, той щеше да почне подривното си дело, нали всъщност беше го почнал... Но щеше ли да е достатъчно гордото название „Великият Язон“, дошъл на смяна на Стареца Сус, за да го изчисти от всякакви подозрения за двойна игра?

„Не, реши Язон, докато не стартираме в космоса, докато не оставим зад гърба си злодейския непроницаем екран, докато Морган не загуби над нас тази абсолютна власт, която дават родните стени според поговорката, тоест двумилионното пиратско съобщество, дотогава ще се въздържам да задавам дори и излишни въпроси. Всичко става... А виж, веднъж да стъпим в космоса, да поемем с пълни гърди стерилния въздух на корабните климатични инсталации, тогава и ще решим какво да правим и с какво да започнем. Още малко и ще наберем силичка да започнем играта.“

Общо взето, и този въпрос не получи решение.

Затова пък планът на военните действия беше съставен достатъчно подробно. С конкретните задачи за всеки кораб, с доокомплектоването на всички бойни единици със специални оръжия, с надземни, надводни, подводни и летящи по въздуха машини, със специални роботи, огнеметачи, бомби с приспиващо действие. В тази си част списъкът беше особено дълъг. Отделно се обсъждаше проблемът със специалните защитни костюми, необходими на личния състав в условията на крайно агресивна околна среда. Флибустиерите щяха да имат проблеми след като бяха привикнали да размахват сабите облечени в тънки ризи.

Във връзка с пирянското двойно „g“ Морган беше изправен пред трудна задача. Язон препоръчваше в продължение на целия път да усилват постепенно силата на тежестта и в края на маршрута да я увеличат до трикратната на земната, а още по-добре до четирикратна. Тогава действията им на пирянска земя щяха да им се сторят като приказка и те щяха наистина да са готови за боевете при нечовешките условия на тази страшна планета.

Специално за Морган Язон нарисова по памет картата на Пир под формата на две полукълба и нанесе върху нея основните области, обитавани от всякакви чудовища, управлявани от хитрите аборигени. Дори изобрази, макар и без особен художнически талант, но с прилежност, основните видове най-опасни животни.

Накратко, подготовката на пиратската армия вървеше с пълен ход. А за място, където се крие главната цел на завоевателния им поход, Язон им посочи, разбира се, Епицентъра, охраняван с особена стръв от хитрите и зловни пирянци.

Дори и Мета не можа да не оцени този негов жесток ход. Изобщо Язон се стараяше да не я взема със себе си, когато провеждаше подобен инструктаж. Първо, изобщо не му се искаше случайно да се издаде, че тъкмо жена му е един от тези пирянци, и второ, оставаше риска, че любимата му няма да се съдържи и ще си покаже истинското лице. С ума си Мета разбираше, че по друг начин не беше възможно, тъй като съвместният проект с пиратите беше набрал ход, но сърцето не е подвластно на забрани. Така се получи, че и суровата пирянка, и емоционалната жена, съвместно съществуващи и като правило винаги в борба една с друга, в дадения случай проявяваха рядко единоподушие и не одобряваха тази предателска позиция спрямо родната им планета.

Моментът на старта неумолимо приближаваше. С нетърпение чакаше този час и Доли. Нали най-после щеше да се изтръгне от плена, щеше вече да бъде на свобода. Макар и да не ставаше ясно кога точно, защото флибустиерският „Конкистадор“ още не бе поел курс към родната ѝ Зунбар, но Доли искрено вярваше, че след като не я бяха изоставили на Ямайка, значи връщането ѝ на родната планета беше само въпрос на подробност. Във всеки случай, така ѝ го беше обяснил Язон, в един от редките му мигове на добро настроение.

И той наистина размишляваше усилно по въпроса. Защо да мъкне на далечната и враждебна Пир младата зеленоока вещица? Пълна глупост! Ако успееше да убеди Морган в тази простичка мисъл... ето ти и чудесен повод за връзка с външния свят. „Добре, добре, — убеждаваше сам себе си Язон, — само не се горещи. Всичко ще си мине по реда, (веднъж само да излетим...)“

И младият Робс очакваше деня на отлитането с не по-малко нетърпение и трепет. Влюбеното момче не се съмняваше и за минута, че ще последва любимата си до всяко кътче на Галактиката, каквото и да му струва това. На въпроса на Язон как се процедира в такъв случай Морган му обясни, че при подобни случаи в закона на флибустиерите има предвидено нещичко. И докато той четеше съответния параграф, Язон за пореден път не преставаше да се умилява на витиеватия слог на местните юристи.

„... Ако до момента на полагагането на клетвата, а именно до навършването на шестнадесетгодишна възраст, пълноправният гражданин (А няма и непълноправни деца? Нали за тях става дума!) пожелае (В каква форма?) по една или друга уважителна причина (Това пък какво е? Кой определя степента на неуважителност?) да напусне Ямайка, той има право да го стори, стига само родителите му или наставниците му не изразят несъгласие.“ (Направо да се сбъркаш!)

Наставници младият буканиер нямаше, а родителите, естествено, не възразяваха. Бащата се считаше за загинал, а майка му не даваше пет пари. И наистина беше така. Нали децата на тази планета бяха обект на абстрактна любов, като домашни животни, като някакъв особен вид същества, а конкретно към своите чада, още повече израснали, се отнасяха изключително равнодушно. Впрочем, Язон силно се съмняваше, че Хенри Морган би позволил на което и да е ямайско момче хей така, да се откаже от бъдещето си на флибустиер на

основата само на някакъв забравен от всички и доста непонятен параграф от Закона. Разбира се, при Робс случаят беше специален, осенен от пожеланията на Великия Язон.

По такъв начин, правата на момчето бяха уточнени, а окончателно съдбата му предстоеше да се решава вече на кораба.

И така, всички чакаха старта. Дори и аукснис жверис, който, след като го натовариха в трюбма на „Конкистадор“, издаде странна музикална фраза, също като жив. Язон примерно се досещаше какво може да означава това: беше сработила автоматиката, сигнализираща за възникването на мощно магнитно поле и дебел слой броня около дребния кораб. Впрочем, беше твърде възможно това да означава нещо съвсем друго, нали тогава при натоварването на „Овен“ във вътрешността на „Арго“ не се бе чула никаква музика.

Пиратите, станали свидетели на странното явление, бяха обзети от мистичен ужас и загубиха за дълго дар слово. Дори и самият Морган реагира някак си странно. Той целият се напрегна, сгърчи се сякаш от болка, а след като изслуша обясненията на Язон, недоверчиво запита:

— Сигнализация, казваш? Ами ако това е сигнал, че боговете не одобряват полета ни?

— Съзemi се, Хенри! — засрами го Язон. — Какви богове? Няма друг Бог, освен Исус. Нима не са те учили на това още от детските ти години?

— Така е — съгласи се Морган. — Но на мен нещо не ми се нрави този пеещ звездолет. Може би трябва да полетим без него?

— Това е смешно и глупаво — възрази Язон. — Защо ни е тогава въобще да летим? Да намерим третата част, а през това време да изгубим първата? Ако го оставим тук, никой няма да може да се грижи за него, а и по пътя може да свърши работа. Повярвай ми, един златен звездолет е изключително полезна вещ. Ти си голям специалист по техниката, Хенри! Ще се справиш и със златен звездолет! А може би, искаш да изоставим тук и процесора? За да може някой идиот да открие Ямайка пред цялата Галактика?

— Не, брател, процесора винаги държа при себе си — каза вече почти успокоилият се Морган. — Добре, считай, че си ме убедил.

След това беше стартът. И всичко мина абсолютно нормално. Дори някак си делово. Корабите се издигаха над планетата и потъваха

в мрака на космоса, един след друг, в строг ред. Сякаш никой не се канеше да убива никого, и просто осем хиляди и петстотин човека се бяха събрали хей така, решени да потеглят в търсене на екзотична тайна. Красиво!

А Язон изведнъж изпита някаква особена тъга при раздялата си с Ямайка. И си обеща непременно да се върне. Въобще така се получаваше при всяка планета. Днешната тъга обаче беше особено силна. Което беше разбираемо: с годините човек става все по-сантиментален.

В паметта му изведнъж изплува първата книга, по която се бе учил на азбука на Поргорсторсаанд. Колко увлекателно беше тогава! А след това още по-увлекателни се бяха оказали новите книги, които той се бе захванал да събира по всякакви начини. И ето че веднъж му бе провървяло — след като се бе представил за военен, фермерският син Язон се бе озовал в дома на благожелателен аристократ, който бе събрал особено голяма според разбиранията на планетата, библиотека. Хиляди томове украсяваха високите стелажи в старинния кабинет.

— И всички сте ги чели? — възкликна изумено младият книголюб.

— Почти всички — отвърна честно аристократът, — но аз съм чел и много други съчинения, които не държа у себе си.

— Страхотно! — изрази още веднъж възхищението си Язон. — А аз мечтая да прочета всички книги на света.

— Млади момко — тъжно се усмихна аристократът. — За целия си живот човек може да прочете десет, най-много петнадесет такива колекции. Това е максимумът.

— А колко са книгите на света? — запита Язон.

— Толкова, колкото звездите на небето, колкото са дърветата в гората, колкото са капките в океана — беше отговорът.

След това за известно време Язон бе загубил дори желанието за четене.

Същото нещо беше и с планетите.

Обитаемата част на Вселената включваше в себе си повече от тридесет хиляди светове, подобни на земята. Язон дори беше пресметнал, че до този момент бе успял да посети по-малко от триста. И го налегна мъчителна тъга. Никога нямаше да успее да стъпи на всички планети в Галактиката! А така му се искаше! Да, сега вече го

бяха направили безсмъртен, но ако човек се замисли както следва, това изобщо не променяше нещата. Простата аритметика сочеше, че за пълното околосгалактическо пътешествие ще му се наложи да проживее още сто пъти по толкова, колкото беше преживял до този момент. Първо, това можеше да се окаже ужасно скучно и уморително занятие, а второ, след пет хиляди години човечеството щеше да се разсели на милиони нови планети, и очевидно, на други звездни острови. Безкрайна гонитба. Като онзи древен парадокс за Ахил и костенурката. По чисто математическа причина.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

През първия ден на полета Морган го повика за разговор не в капитанската кабина, а в лабораторията, където беше тихо и никой нямаше да им пречи.

— Е, разказвай — започна той с абсолютно неочакван въпрос. — Защо планетата ти носи такова име?

— Да започнем с това, че тя не е моята планета — не се остави да го изненадат Язон. — Нали вече ти разказвах, че съм се родил на Йолк, и освен това...

— А освен това Пир е бил цар на Епир — още по-неочаквано му съобщи Морган, прекъсвайки го. — Той е воювал на страната на град Тарент. С римляните, ако не ми изневерява паметта. И отначало ги е победил при Хераклея през 280 година преди Рождество Христово, а след това, година по-късно, е постигнал още една победа — вече при Аускулум. И ето там гръцкият цар практически е загубил цялата си армия. Подобен род победи оттогава са почнали да наричат пирови. Добре ли е това?

Флибустиерът се беше престарал с този дълъг цитат от учебника. Язон се усмихна, схващайки веднага какво му е на ума на Морган, и отговори без да се замисля, чувствайки превъзходството си:

— Хенри, няма от какво да се боиш! Ти си забравил една важна подробност. Царят на толкова милото ти Епирско царство е загинал едва шест години след въпросната победа. Значи, и на теб ти остава най-малко още толкова живот, любителю на мистични съвпадения. А колкото за армията ти... Нима животът на отделните хора някога е значел нещо за теб?

— Охо! Браво, Язон! — Морган изръкопляска. — Това беше достоен отговор. Значи и ти познаваш тази древна легенда.

Той сякаш не чу последния въпрос и Язон реши да не продължава темата.

— Има си хас! — изрече той. — Древността е едно от увлеченията ми. И пировата победа това съвсем не е легенда, а

исторически факт. А ти, хващам се на бас, току-що си измъкнал тази информация от някоя портативна библиотека от типа „Марк“?

— „Марк-9-03“ — уточни Морган. — Тази система е посъвършена.

— А за сегашното положение на планетата Пир няма ли нещо? — запита небрежно Язон, замирайки от ужас.

Ами ако Морган просто си играеше с него като котка с мишка? Та нали ако някой доброжелателен кретен от Лигата на световите без разрешението на Кърк бе въвел в базата данни на библиотеката за общо ползване пълния пакет информация за Света на смъртта, целият замисъл на Язон отиваше на кино. Но какво ти замисъла! Нямахше да мине и половин час и двамата с Мета, а възможно и Доли с Робс просто щяха да ги накълцат на кайма, без изобщо да се съобразяват с някакви си заети на Стареца Сус и всички останали предназначения на неведомите богове, владеещи тайната на звездолета „Овен“.

— Представи си, нито думичка — каза Морган. — Вече съм се сбълсвал с подобен номер: за някои от добре познатите ми планети официалните служби или не знаят нищо, или просто не искат да го съобщават. Причините могат да бъдат различни...

Смъртоносното острие, надвиснало над врата на Язон, спря, послушно на твърдата ръка на стопанина си, като беше захвърлено решително в ъгъла. Язон мислено си отдъхна и се отърси. Нищо обаче не се отрази на външния му вид.

— Аз също съм се ровил за тия сведения на времето — каза той. — А намерих само древната поучителна история за гръцкия цар, загубил армията си.

— И кога е било това? — заинтересува се Морган. — Как въобще се озова за пръв път на Пир?

И този въпрос не успя да го свари неподготвен. Той си имаше отдавна подготвена убедителна легенда, която впрочем не беше далеч от истината. Как се спасявал от стопаните на подерното игрално заведение, да допуснем, казиното „Мъглявината“ на планетата Мехаут, как успял да скочи в първата озовала се на пътя му ракета в космодрума, а тя взела, че се оказала суперкръсточвач на прословутите пирянци. „Тайният стопаджия“ го открили вече на планетата, а тъй като обратен рейс нямало планиран скоро, наложило му се един месец да поскита по джунглите на зверочовешката цивилизация. Наистина,

две седмици той ги пролежал заради двойната сила на тежестта, но затова пък в продължение на втората половина от месеца успял да се запознае с много интересни неща. По-късно информацията за особената роля на Пир във Вселената и за съхраняваната там величайша ценност била потвърдена от няколко мъдреци от световите в ядрото на Галактиката. Ето така било станало.

В последната част от разказа си Язон не наблегна много на подробностите, давайки да се разбере, че именно тук се криеше главната му тайна. Разкажеш ли всичко на такъв като Морган и само след секунда ще бъдеш изритан на пътя, като изскискан лимон. А флибустиерът никога не беше правил тайна от отношението си към хората: едни са нужни, а други — не. Крайният цинизъм беше едва ли не основната черта на характера му.

Само че понякога дремеците суеверни страхове се оказваха по-силни. На това и разчиташе Язон, избирайки точния момент.

Морган го слушаше внимателно, хвърляше му хитри погледи и явно преценяваше за себе си какъв е процентът истина в това вдъхновено съчинение. Но в крайна сметка кой знае защо го обзе благо настроение. Поръча по чаша отличен одемирски портвайн, който веднага пристигна през Стената на количка, и докато отпиваше от тъмнорозовата ароматна напитка, почна да разказва за младежките си години на планетата Казан. Общо взето, получи се много задушевна беседа и Язон рискува накрая да го подкачи за една от деликатните теми:

— Хенри, я ми кажи какъв е маршрутът на полета ни. Аз все пак не съм последният човек на кораба, мисля, че имам право да знам.

— Имаш право ли? — замислено повтори въпроса му Морган. — Разбира се, че имаш право, скъпи мой Мухарриб. Вдругиден за пръв път ще излезем от хиперпространството, близо до планетната система Гама на Бронтозавър.

Морган назоваваше звездите съгласно варварската класификация на космическите бродяги от последните векове. Но Язон разбра за какво светило става дума. В продължение на бурния си живот той бе успял да се запознае с най-различните системи на наименования на небесните тела, съзвездия, купове и мъглявини. Фундаменталните звездни каталози, съставяни още на Старата Земя, бяха порядъчно потънали в забравата от съвременните звездоплаватели, и дори щатните

звездобройци от Научния център на Лигата на световите така и не успяха да изработят единен подход към астрометрията и астронимиката.

Общо взето, Язон веднага си спомни, че именно около тази звезда се върти някаква земеподобна планета, пета поред, а по име — Зунбар, и сърцето му заби тревожно. Но той не почна да разпитва, в очакване да чуе от Морган още обяснения.

— Хубаво местенце — съобщи му Хенри след малка пауза. — Наличието на пет обитаеми планети около едно светило е много рядък случай, като добавим и още четиринадесет не толкова отдалечени. По тия краища винаги ще намерим какво да пъхнем в трюмовете. Уранодобивници от Циклоп, финансисти от Гартацена, отчаяни ловци на зверове, летящи отвсякъде на Одемира, богати безделници от Зунбар... — Морган нарочно направи пауза. — Не е имало случай някой интересен кораб да не ни се случи на пътя.

Язон не искаше да проявява ерудицията си преди нужния момент, но след като вече бе чул името, нямаше смисъл повече да го изчаква.

— Дори и аз си спомням един такъв случай — проговори многозначително Язон. — Наистина славно местенце. А ти не се ли боиш да изплашиш късмета си, като се връщаш толкова скоро там? Нали това е все едно да играеш на рулетка, като и вторият път залагаш на същото число, което се е паднало при предишното залагане?

— Не, Язон, аз не се боя да изплаша късмета си. Не ми е за пръв път и съм дошъл до извода, че наглостта е която превзема градовете. Има една такава древна поговорка.

Язон не успя да му обясни, че в древността поговорката бе звучала малко по-различно, тъй като Морган неочаквано добави:

— Но ти имаше намерение да ме питаш за нещо съвсем друго. Теб най-много те вълнува дали ще пусна момичето да се върне у дома си. Нали така?

Язон кимна.

— На този въпрос още нямам отговор. Трябва да се посъветвам с някои хора.

— На кораба или по радиото? — реши да уточни Язон, решил да се възползва от откровенията, в които бе изпаднал Морган.

— Нито едното, нито другото. Трябва да се срещна лично с един човек на Одемира. Не е необходимо да знаеш името му, но ще отидем да разговаряме заедно. Непременно.

Тази информация беше повече от странна, но Морган спря дотук. Язон обаче и така се досети, че не заради поредното разбойничество се канеха да излизат от хиперпространството, а тъкмо заради тази среща.

— Ддобре, поговорихме си — заключи Морган. — Време е да преминем към физическите упражнения. Сега ще обявя по интеркома и ще помоля Мисон да даде направо 2,5 g. Как мислиш, ще сдадат ли момчетата ми в продължение на денонощието?

— Не знам, Хенри, но ти по принцип не си прав — забеляза Язон. — За да влезем наистина във форма, не трябва да разделяме, както казваш ти, физическите упражнения и всички останали дела. Ето, например ние с теб трябваше да разговаряме и да прием портвайн при повишена сила на тежестта.

— Спаси ме от такива упражнения още първия ден, брател. Нека командата да се труди на нивата, а аз сега ще си полегна в креслото срещу претоварвания и ще ги пратя всички на майната си. Нали ти ми разказа, че две седмици си ги пролежал на Пир?

— Така си беше — съгласи се Язон и изхитрува: — Аз и сега не понасям добре претоварванията. Ония тренировки си бяха за онова време.

— Тогава ти желая спокойна нощ, Мухарриб. — С този ласкав прякор Морган по правило подчертаваше доброжелателното си отношение към Язон. — Но двете и половина g все пак ще пусна.

И той натисна един бутон върху вградения в креслото пулт, след което разтвори вратите на лабораторията, предлагайки на почетния гостенин да се прибира по-бързичко в каютата докато все още е в състояние да ходи на два крака.

ГЛАВА ПЕТА

Планетата Одемира официално се намираше под протектората на Зунбар, но фактически дори си нямаше правителство, градове и промишленост, ако не се брояха веригата от дребни винарни. Одемира се славеше с виното си, особено с портвайна, хересите, мускатото и брендито. А въобще зунбарци я използваха предимно като огромен национален парк, където си отдъхваха любителите на горски разходки, риболов всякакви такива занимания, и накрая, главния одемирски деликатес — невероятна вкусната оранжева плесен от гладките стволове на тихолистите. Тук в течение на цялата година беше разрешен ловът на плодящите се с небивала скорост зверчета с ценна кожа с името бубузанти, чиито кожи се ценяха извънредно високо по цялата Галактика. Износът на живи бубузанти от Одемира беше абсолютно забранено, но контрабандистите-ловци проявяваха чудеса от хитрост и ловкост. Някои от тях намираха идиоти-купувачи за живата „бързоразваляща“ се стока, а други с тъп ентузиазъм си ги отнасяха по родните планети, където се опитваха да ги развъждат. Одемирските зверчета обаче не само, че не се размножаваха, но и със завидно постоянство при никакви условия не се съгласяваха да се хранят, в резултат на което естествено, умираха. Науката до този момент не бе успяла да обясни този феномен — нито зунбарската, нито която и да било друга.

А обитателите на самата Одемира имаха съвсем слабо отношение към науката. Те обитаваха планински хижи, също като диваци, имаха съвсем стопанство. Впрочем, сеяха зърно и отглеждаха домашни животни. С най-висока култура се отличаваха местните майстори на виното, които си строяха къщите от глина. Заразлика от останалите одемирци, те не само че слушаха информационните предавания по радиото, но и обичаха да гледат видеопрограми. Съчетанието от примитивни условия на живот с големия обем външна информация беше довело до това, че на Одемира бяха извънредно популярни всевъзможни магьосници, шамани, знахари и прочие шарлатани, отдаващи се на окултни науки и претендиращи да знаят

всичко. Строго казано, всеки коренен одемирец считаше себе си за малко вълшебник. Това проличаваше особено ярко след поглъщането на халба хубаво бренди или две халби също така хубаво пиво.

От малкия космодрум, построен, разбира се, от зунбарците, те тръгнаха пеш по една горска пътечка, която се виеше сред високите стволове и гъстите храсталаци. Въздухът беше необичайно свеж, и въобще гората действаше особено успокояващо. Чуваше се шум от листата, птиче многогласие, сухи клонки пращяха под нечии тежки лапи, понякога съвсем близо се разнасяше нечие ръмжене и грухтене... Язон си представи как Мета в този момент стреля наляво и надясно. Та нали и той самият още след като се бяха отдалечили само на няколко крачки от десатнтната ракета започна съвършено машинално да размахва пистолета около себе си. Морган им обясни, че местните зверове не нападат при дневна светлина и оръжието можеше да се прибере, но въпреки това Язон по пирянски навик още няколко пъти реагира съвсем еднозначно на непознатите звуци в крайпътните храсталаци.

Морган крачеше пръв, след него вървяха Доли, после — Язон. В края на процесията по тясната пътека беше Еди Хук. Морган го беше взел със себе си за помощник, и твърде вероятно, като лична охрана. Но за какво му беше да взема и Доли с тях?

На излизане от кораба заради нея се бе стигнало до доста неприятна сцена. Отначало едва бяха успели да убедят Мета да остане на борда на ракетата, тъй като Морган, кой знае защо, беше категорично против участието ѝ в този странен полет на Одемира. Когато внезапно се изясни, че заедно с тях трябва да пътува и Доли, към предишните викове се добавиха и възмутените вопли на Робс, който не желаше да пуска никъде любимата без себе си.

В този момент Язон бе изревал:

— Тишина!

И в настъпилата тишина изрече с нарочно зловец, задгробен глас:

— Ако с мен или с Доли се случи нещо, а също така, ако в наше отсъствие посегнат на Мета или Робс, боговете ще направят така, че този кораб да се разпадне на парчета и само аукснис жверис ще ни приеме и четиримата в недата си и ще продължи пътя си по Вселената.

Това беше пълна импровизация, и при едни нормални условия би предизвикало бурен смях, като удачна или напротив, неудачна шега, но събралите се до шлюза на линейния кръстосвач „Конкистадор“ реагираха по един малко по-различен начин. Мета изтръпна, Доли захлупи лице, сякаш в очакване на удар, а всички застанали наоколо пирати, включително и Робс, в ужас се прекръстиха. И дори закоравелият циник Морган, след като направи пауза, също се прекръсти, а после тихо произнесе:

— Той е прав. Всичко ще бъде така.

След едно толкова сериозно заявление никой не можа да добави нищо повече.

Едва ли Морган наистина вярваше на подобни глупости — просто на него му беше особено необходимо да попадне на Одемира точно в такъв състав. По пътя главният флибустиер призна, че летят към негов стар познат — местен магьосник, който неведнъж му е помагал в сериозни дела. За първи път това се случило прпеди десет години, когато всемогъщият одемирец посъветвал пиратския вожд да измени маршрута и точно предсказал резултата на поредното безумно мероприятие. Трудно беше да не повярват в провидческият талант на магьосника, и Морган си бе поставил за правило да се съветва с него при всякакви нестандартни ситуации.

Той бе счел за необходимо да предупреди останалите, че при обръщението си към стареца трябва да използват „вуду“, но само това, не трябваше да използват никакви имена, името му трябваше да остане тайна. Язон веднага съобрази в какво е работата: в превод от староанглийския език „вуду“ означаваше тъкмо „шаман“, „магьосник“...

И ето че сега приближаваха към дома на великия вуду.

Магьосникът се бе оказал майстор-винар. Цялата околност на глинената му колиба беше осеяна с бъчви, а саият домакин се бе излегнал върху един диван пред видеоекрана, отпивайки нещо от дървена чаша и весело се хилеше на шегите на зунбарските актьори. Стаята беше направо просмукана от тютюн и винени изпарения. Доли дори се намръщи докато прекрачваше прага на полутъмното и задушно жилище.

На Язон му бяха достатъчни и петнайсет минути, за да разбере, че вудуто беше типичен мошеник и шарлатан. Знанията му по всички

въпроси бяха практически нулеви, а ако понякога го спохождаха небивали прозрения, то това се получаваше най-вече под въздействието на алкохола. Разказът на Морган за златния звездолет и специалната мисия на Язон не впечатлиха особено стареца. Обаче когато Язон се опита да изброи името „Овен“ на няколко езика, магьосникът неочаквано реагира особено бурно на думата „окроткави“. Морган изпадна в крайна възбуда при това проявление, а Язон много бързо изясни, че старецът не разбира никакви други думи на егрисянски, и следователно, всичките му ръкомахания и забелвания на белтъците си бяха чист спектакъл, предназначен единствено за глупаци. Ролята на такъв съвсем доброволно бе поел Морган. Цинизмът му съжителстваше по един удивителен начин с почти детска наивност: след като веднъж вудуто бе познал бъдещето, значи винаги щеше да успява! Язон все пак не изключваше вероятността че преди десет години вудуто да е бил съвсем друг човек. Сред тежката атмосфера прегоряло и умопомрачителните глупости, която той бълваше, се долавяха съвсем жалките останки от бездарно изхарчен телепатичен талант. Доли явно го бе усетила с особена острота, защото направи опит да влезе във връзка с онази част от мозъка на вудуто, която още не бе претърпяла пълна деградация. Резултатът веднага стана ясен.

— Това момиче е вещица — със съскаш шепот съобщи вудуто. — Разкарай я, Хенри. Тя не трябва да се намира на един и същи кораб със светинята на боговете.

Морган го слушаше с оптъмняващ очи.

— И на този човек не му е чист късметът — продължаваше набралият скорост вуду, прехвърляйки поглед върху Язон, допълнен от обвинителен показалец.

„Е, приятелче, ще ми развалиш работата! Хайде, стига, ти си изигра отлично ролята, сега си отдъхни.“ — каза си Язон.

Последните думи Язон се опита да ги внуши на вудуто, и изглежда, че се получи. Старецът млъкна, сякаш се бе задавил, и Язон побърза да развие успеха си:

— Няма ли с какво да разкваси гърлото си човек тук?

Оказа се, че не само имаше с какво, но и беше също така необходимо. С това официалната част на посещението завърши, а неофициалната включваше задължителния тост „за прозрелите и

зрящите в мрака“, а затова не по-малко задължителната дегустация на няколко изискани сортове ароматично бренди. Вуду умееше да го произвежда по-добре от всички на планетата, с което особено се гордееше. Самият старец, въпреки напредналите си години, взе най-голямо участие в дегустацията, а след това заспа, без дори да изпрати гостите си. Добре че преди това успя да им връчи като подарък три бъчонки с най-знаменитото си бренди. Две от тях бяха със сравнително скромнен размер — човек лесно можеше да ги носи под мишница, докато третата, която съдържаеше най-малко петнадесет литра; единствено Язон се съгласи да я мъкне до кораба. Не че беше особено тежко, просто беше страшно неудобно за носене. Както и да е, собственото имане не тежи.

Половината полет прекараха в тишина. Изпитият алкохол клонеше към сън. На пулта за управление поставиха Хук, понеже беше най-трезвият от приѣстващите. Доли, разбира се, не беше дори близнала от брендито, но не ѝ влизаше в работата да започва разговор в такава ситуация.

Морган накрая проговори:

— Е, какво мислиш да правим по-нататък?

— Това е ясно, но имам един страничен въпрос. Може ли да изпратим и Робс с Доли?

— Това не е въпрос, Язон. Можеш да изпратиш с тях ако искаш и Мета.

— Мета? — Язон се хвана като удавник за предложението му.

— Шегувам се, разбира се — веднага отговори Морган. — Просто в момента ме вълнуват съвсем други неща. Като например как да измъкнем колкото може по-голям откуп за момичето ни.

И наистина, беше ли способен един флибустиер да разсъждава по друг начин? А на Язон дори и не му беше хрумнало за този очевиден вариант. Как да му отговори? А трябваше да го стори колкото е възможно по-бързо.

— Хенри, но нали вудуто те посъветва да се избавиш от вещицата, за да не стане беда. Някак си не е хубаво в такъв случай да се опитваш и да извлечеш парична изгода...

— Паричната изгода е добра при всички случаи — твърдо произнесе Морган и Язон разбра, че по-нататъшната дискуссия на тази тема е безполезна.

А Морган вече бе на вълната на вдъхновението.

— Момиченце, я ми кажи колко милиончета е готов да отброи за теб татенцето ти? — обърна се той към Доли. — Колко струваш?

Трябваше да се отдаде заслуженото на младата зеленоока вещица, която дори не мигна при въпросите му. Двама месеца на тежки изпитания не бяха минали напразно. Тя бе израснала и се бе закалила в духовно отношение при общуването си хора, за които жестокостта беше висша проява на доблест.

— Мисля, че за това трябва да поговорим с баща ми. Мен лично ме устройва всякаква сума.

— А мен лично — не — изхили се Морган. — Тоя Роналд Сейн е богата измет. Какво ще кажеш, Язон, ако почнем да се пазарим от три милиарда, и се спазарим на един? Имай предвид, половината от печалбата е твоя.

Морган откровено се стремеше към скандал в очакване на бой, на девичи сълзи, крясъци, безумни постъпки. Защо? Язон предположи, че необходимостта да се подчинява на волята на неведоми богове или дори на собствения вътрешен глас беше крайно неприятна за флибустиера. Подчинението не спадаше към навиците на Морган. Затова и бе изпаднал в гняв, затова и се бе опитал да спечели в дребните неща, след като нямаше сили да промени главното.

Язон и Доли се сдържаха с последни сили, разменяйки телепатични импулси. Сега се чакаше достоен отговор от Язон. Трябваше не просто да спори, а да постави на място самозабравилия се пират.

— Хенри, когато искаш откуп в замяна на заложенници, не е прието да се пазариш — започна спокойно и разсъдливо той. — Това е дребнаво и глупаво. Ти имаш в ръцете си човек, чийто живот е безценен за друг човек. Затова и ти сам назоваваш цената и държиш на нея докрай. Не бива да се изпада и в друга крайност — да се искат чрезмерно високи суми. Колкото е по-неизпълнимо искането, толкова е по-голяма вероятността, че от другата страна вместо пари ще дойде някаква бомба с часовников механизъм или група невидими роботикомандоси. Препоръчвам ти да не искаш повече от половин милиард. Имай предвид, че аз се отказвам от дяла си в името на общия успех на делото.

— Е, Язон, та ти няма начин да не си се набъркал и покрай тероризма! — с уважение възкликна Морган.

— Да, Хенри, и не с такъв дребен, към който се опитваш да ме тласнеш в момента. Затова ето единственото ми условие: преговорите водя единствено аз. Надявам се, най-после си проумял, че съм и по-стар и по-опитен от теб?

Морган премълча. После се извърна към илюминатора и загледа звездите, след които вече растеше пурообразното очертание на „Контистадор“.

Първото нещо, което Язон направи след като се прибра в каютата си, беше да отвори една от бъчонките и внимателно да налее в две чаши тъмно ароматно бренди за себе и за Мета.

— Да прием, любима, за нашето момиче. Можеш да считаш, че вече е спасена. Утре сутринта ще бъдем на зунбарска орбита.

Доли стоеше до тях и удивено мигаше със зелените си очища.

— Ами татко... парите... а ако полицията?... — Тя окончателно се обърка и млъкна.

— Преговорите ще водя аз — каза Язон, полагайки ръка върху слабичкото ѝ рамо. — Какви езици владее баща ти?

— Есперанто, английски, датски — дапочна да си припомня Доли.

— А някакъв по-рядък?

— Сега, сега, само да си спомня... Ето! Полски!

— С полския не съм много на ти — въздъхна Язон.

— Тогава гръцки? — предложи Доли. — Той може мъничко и на гръцки...

— Става — усмихна се Язон, — и аз толкова, мъничко. Ще се опитаме да посъзаклятничим на гръцки. Две-три фрази, не повече. Повече дори е опасно — може да възникнат подозрения. Добре, не се безпокой Доли, всичко ще мине добре.

Преходът от Одемира до Зунбар траеше един нощен полет на средна междупланетна скорост. Можеше да стигнат и по-бързо, но Морган не бързаше. Искаше му се да се наспи преди отговорната операция. Той дори и притеглянето на кораба бе намалил от 2,5 до 1,5 g. И това също беше чудесно: към края на третия ден Доли вече едва се държеше на краката си от претоварванията, а също се налагаше да бъде във форма. Робс поради младостта си нямаше проблеми със съня,

а истинската кралица на претоварванията, Мета, както се струваше на Язон, беше способна да спи съня на младенец дори и при 20 g.

Единствено само Язон не мигна тази нощ. Той написа дълго и много подробно писмо на Роналд Сейн. Трябваше да му обясни всичко до последната подробност и да убеди преусяващия зунбарски бизнесмен в изключителната важност на молбата си. От това, доколко удачно се получише това писмо, сега зависеше прекалено много. Да, разбира се, Язон искрено се радваше, че баща и дъщеря отново ще се съберат заедно, но не това беше сега най-главното. В края на краищата момичето също можеше да лети на Пир. Кой знае, можеше и да ѝ хареса. За Робс можеше изобщо да не се притеснява, скука там той нямаше да изпита. И бащата на Зунбар щеше да преживее още един месец разделен от Доли. Шансът обаче, който сега благодарение на обстоятелствата се представяше на Язон, беше толкова примамлив, че си струваше да рискува заради него.

Той не сподели с никого за новата си идея, която му беше хрумнала по пътя за Одемира и обратно, дори и с Мета. Нека всички узнаеха за това после, когато най-ужасните вълнения останеха зад гърба им. Та нали в действителност той съвсем не беше уверен в успешния край на утрешната операция.

Да разчита на здравомислието на Сейн само защото фамилното му име именно така се превеждаше на староанглийски? Да разчита на невмешателството на полицията, чиито шефове дори и на най-цивилизованите планети често се оказваха тъпаци над тъпациите? Да разчита на последователността и логиката и поведението на Морган, който понякога ставаше абсолютно непредсказуем, бесен и кръвожаден? На нищо подобно не биваше да се разчита. А това значеше, че на всеки етап на смяна на преговорите можеше да изникне безпорядъчна стрелба. Защо Язон все пак се реши? Вероятно, интуицията му подсказваше нещо. Главното обаче в случая беше неизтребимият му хазарт на играч, който вземаше връх над всякакви скучни доводи на разума.

ГЛАВА ШЕСТА

На Зунбар отправиха Еди Хук. Той се оказа притежател на най-подходящия за тамошните власти документ за самоличност — чист, без всякакви подозрителни визи галактически паспорт, издаден съвсем неотдавна от Лигата на световите на името на Турнуд Мориго. Лазерният идентификатор на външността под прозрачната пластмаса на документа беше пренастроен за страховитата муцуна на Хук от най-добрия фалшификатор, който можеше да се намери на Радом. А там се занимаваха и с такива неща. Както вече беше известно на Язон, за радомците такава дума „забранено“ просто не съществуваше.

Еди полетя още и заради факта, че беше един от най-интелигентните флибустиери. А пред пиратския емисар стоеше не съвсем тривиална задача: да намери Роналд Сейн, да му обрисова ситуацията, да се срещне с него на четири очи, да го убеди в безсмислието на силовите варианти и да го покани на личния си транспорт да посети „Конкистадор“, за да извърши размяната по всички правила. Сложности можеха да изскочат колкото искаш, и макар че Еди имаше възможността във всеки момент да влезе във връзка с кораба, той все пак трябваше и да умее да съобразява бързо и грамотно.

Язон предлагаше да не изпращат никого на планетата, а просто да се свържат със Сейн по радиото и веднага да встъпят с него в преговори без каквито и да било предварителни заплахи и предпазни мерки. Морган отхвърли варианта му. Той съвсем резонно не искаше да повярва, че човек е способен просто от благодарност да даде половин милиард дори и за най-любимата си щерка. По негово мнение, съществуваше само един сериозен вариант — примитивният шантаж със заплахата за убийство. Какво пък, навярно, Морган имаше право.

Двамата инструктираха Хук: Хенри генерираше мисълта, а Язон изчистваше формулировките. Главното обаче оставаше едно и също: да шокират Роналд Сейн с признанието, че именно те са изклали цялото му семейство му и да държат клиента в постоянен страх за живота на единствената си останала жива дъщеря.

Еди Хук започна тъкмо с това, когато се срещна с бизнесмена на брега на пустинния залив, където от водата стърчаха странни ръждясали скелети на изоставени и потънали рибарски катери.

— Имайте предвид, Роналд, че ако сте довели някого със себе си, опитате се да ми окажете натиск или просто ме задържите и аз съответно не се върна в уреченото време на кораба си, предметът на преговорите ми с вас просто ще престане да съществува. Господарят ми е много жесток човек. Той, разбира се, има нужда от пари, но няма да изтърпи каквото и да било унижение. И още нещо си отбележете: той няма да се замисли и за секунда за живота ми. Разменният шантаж е безполезен. Общо взето, имате само една възможност да помогнете на дъщеря си: като изпълнявате безпрекословно исканията ни.

Сейн слушаше без да го прекъсва, а дори и да бе довел някого със себе си, то този някой предпочиташе да не афишира присъствието си.

— В замяна на момичето ние искаме петстотин милиона кредита. И тъй като сме наясно, че такава сума не може да се събере в налични за десетина минути, даваме ви тридесет часа. Май толкова траеше и денонощието на Зунбар. И последно: вие можете да ни предложите вместо пари ценни ликвидни книги, имаме си човек, който отбира от тия неща, а също така и всякакви други ликвидни и достатъчно компактни стоки: скъпоценни метали и камъни, силни отрови или наркотици... Вие бяхте фармацевт, нали не ме лъже паметта?

— Разбрах ви, господин Мориго — проговори Сейн с абсолютно спокойствие, сякаш провеждаше делови разговор. — Оставете ми координатите си за връзка.

— Разбира се, ще ви ги оставя, само че ще бъде много по-добре, ако вие се свържете с нас вече от космоса и с парите на борда, за да можем да се убедим, че зад гърба ви не се крие някоя друга ескадра. Умолявам ви, тръгнете сам, е, в краен случай вземете с вас и един пилот, ако положението ви не ви позволява да седате зад щурвала.

— Разбрах ви, господин Мориго — повтори още веднъж Сейн, — давайте координатите.

Този разговор на брега Язон прослуша още веднъж после вече на запис и не можа да не се възхити от хладнокръвието и житейската мъдрост на този, всъщност, не толкова възрастен човек. Впрочем,

какъв друг баща би могло да има такава забележително момиче като Доли?

А самото забележително момиче през това време страшно нервничеше. В сравнение с всички останали тя бе доловила в гласа на баща си далеч повече: и едва сдържаната ненавист, и откровеното презрение, и стаеното тържество на бъдещата победа. Тя беше уверена: той е замислил нещо още преди да се срещне с Хук, тоест веднага след позвъняването на този негодник, който го бе предупредил, че става дума за Доли. Баща ѝ бе измислил как да я спаси, като едновременно с това запази и парите си.

— Но това е невъзможно — горещеше се Язон, — невъзможно е да стане без да рискуваме живота си! И въобще откъде знаеш, че той е замислил нещо?

— Просто предчувствам — отвърщаше му Доли.

А на предчувствията ѝ можеше да се вярва, и това никак не се харесваше на Язон.

— Разбираш ли, трябва да го уговорим да се подчини. Иначе, дори и ако по някакъв начин се спасиш, ще загинем ние с Мета, ще пропадне целият ни проект, а никой, освен нас, няма да може да отмъсти както трябва на пиратите! За всичките ти избити близки, изобщо за всички загинали и оскърбени. Разбираш ли го?

— Разбирам — шепнеше вече Доли на ръба на плача.

— Тогава направи нещо. Телепатирай на баща ти всичко, което ти е известно за мен.

— Татко е много добър човек — каза Доли, — но за съжаление, абсолютно глух към всичките телепатични напъни. Аз дори не мога и мислите му да чета като хората. А може би това е някакъв природен закон? Децата нямат право да заповядват на родителите си, изобщо да се издигат над тях.

— О, високи небеса! Какво общо има това тук? Та нали сега друго ти е на ума. Не може да няма някой на планетата, с когото да влезеш в телепатичен контакт.

— Няма. — Тя поклати глава. — Наистина няма, уверявам те. Всичките ми приятели живеят много надалеч, нищо няма да успеят да направят.

— За тридесет часа маса неща могат да се свържат — каза Язон. — Дори да се изминат известни междузвездни разстояния.

— Боя се, че разполагаме с далеч по-малко време — проговори Доли.

— Пак ли предчувствие?

— Да — кимна момичето. — Това лошо ли е?

Виноватото изражение върху лицето ѝ беше необичайно трогателно. Какво можеше да отговори човек на такъв въпрос?

— Няма страшно, Доли, все ще измислим нещо.

А на себе си каза: „Не се разкисвай, динАлт. Не бива да се паникьосваш. Доли и без това е на ръба на истерията. Мисли, мисли, докато има време.“

Влезе Мета и им предложи да закусят нещо, а то после можеше и да не им остане време. Язон се съгласи.

— Да, ей сега...

И неочаквано измисли нов ход:

— Доли, аз, разбира се, ще се опитам да се разбера с баща ти на гръцки, че на кораба има приятел и не бива да атакува, но тази уловка може да се окаже недостатъчна. Трябва поне още една, макар и дребна, но убедителна подробност. Спомни си, моля те. Между вас двамата с баща ви навярно е имало нещо такова, за което е било възможно да се сподели само с приятели, а враговете да не могат да го изтръгнат с никакви мъчения, няма да успеят, просто няма дори да им хрумне да питат за подобно нещо. Разбираш ли за какво ти говоря?

Той самият много добре разбираше какво иска от нея, по-скоро чувстваше, какво може да представлява това. И я помоли:

— Припомни си, Доли, припомни си какво бих могъл да му кажа. Нещо много важно, което да спаси всички ни.

Доли напрегна чело в мъчителен опит да съобрази.

— Спокойно, момичето ми — успокой я Язон. — Да вървим да обядваме.

Сигналът за повикване наистина се раздаде много скоро. Предчувствието не бе подвело Доли.

— Това е само той — проговори Мета, гледайки към пропелия телефон на Язон, вътре в който като допълнение към звука пулсираше и виолетово огънче.

Морган специално му бе дал този апарат със сложна система от диференцирани сигнали. На тази вълна командата на „Конкистадор“ можеше да вика единствено Роналд Сейн.

В този момент Язон, Мета, Робс и Доли седяха в ъгъла на каютата на една койка, сякаш изпаднали в транс, и мислено се прощаваха един с друг. Защото раздялата беше неминуема каквото и да се случеше. И тази мисъл, която бе дошла и на четиримата едновременно, очевидно ги бе поразила. На никого не му се говореше.

Язон рязко се изправи и изрече сбито, също като заповед:

— Тръгваме.

— Почакайте! — спря го Доли. — Спомних си.

— Говори!

— Това беше преди четири години, татко ме заведе на пързалката на Прозрачното езеро, а той толкова рядко имаше свободно време, и денят беше прекрасен, там се пързалихме, играхме на снежни топки, той нищо не ми забраняваше, а после в бюфета ми купи сладолед с ягоди, толкова яркочервен, макар и мама никога да не ми разрешаваше да ям сладолед през зимата. Много пъти съм си спомняма този чудесен ден на ледената пързалка. Татко също не можеше да го забрави, аз тогава дори не настигах, а мама...

Сълзите напъплиха в очите ѝ и Язон я прекъсна, може би грубо, но в тази минути това беше единственият правилен вариант на поведение.

— Благодаря ти, Доли. Тръгваме. Сега е нашето излизане.

Навярно само Доли бе разбрала смисъла на последната фраза, нито Робс, още по-малко Мета имаха представа какво е това театър и как се излиза на сцената. Но това не беше важно, нали именно Доли трябваше да разбере степента на своя дял отговорност за съдбата на спасилите я приятели.

В капитанската кабина се бяха събрали Морган, Хауърд, Хук, Скот, Карачиоли и Мадам Цин. Действително голяма компания. Мисон, както винаги, се бе спотаил нейде в компютърната си зала и държеше костеливите си пръсти върху всички всевъзможни бутони и лостове, готов всяка минута по заповед на Морган и дори без заповед, а просто по подсказване на вътрешния си глас да надхитри, завладее, неутрализира или унищожи врага.

На какво все пак можеше да разчита този странен и така уверен в себе си самотен Сейн, който в момента се приближаваше към тях на лекомисленото си катерче за разходки? Всички налични локатори на борда на „Конкистадор“ ясно показваха, че на стандартните разстояния

за лазерен, плазмен и всякакъв друг удар в междупланетното пространство няма никакъв друг обект.

Проверката на връзката във всички диапазони вече беше приключила и Хауърд, който в момента се намираше на пулта, даде заповед в ефира:

— Заповядвам ви да зависнете на три километра от нас и да не извършвате никакви действия до изричната ми следваща заповед. Вие се намирате под прицела на оръдията ни. Всяко неподчинение от ваша ще бъде считано за заплаха срещу нас и ще повлече след себе си като минимум моменталното оттегляне на кораба ни и всякакъв отказ от понататъшни преговори. Как ме разбрахте? Приемам.

Съвременните комуникации отдавна вече не изискваха превключване на режимите „приемане-предаване“, но Хауърд беше един от любителите на тази древна размяна на релпикки между контактуващите страни.

— Отлично ви разбрах — отвърна Сейн. — Какво следва?

Морган кимна на Язон, в смисъл „започвай“, и последният подхвана щафетата както се бяха разбрали.

— Сейн, донесе ли парите? — извика с преднамерено груб глас Язон. Садистично-вежливите маниери на Хук го довеждаха до бяс. Един шантажист и убиец никога няма да получи уважение без значение на възпитаните му маниери.

— Да, парите са у мен.

— Как са опаковани?

— Петдесет пачки, в стохилядни банкноти.

— Сам ли си, Сейн?

— Не, имам пилот с мен, но и двамата сме без оръжие.

— Добре, Сейн, сега ще ти изпратя няколко човека с една малка ракета да им предадеш парите.

— Дъщеря ми ще бъде в малката ракета?

— Не, Сейн, в нея ще бъдат само нашите хора. И ние първо ще ти преброим парите, но тук, на кораба, а не на транспортната ракета, за да се убедим, че всичко е наред. Само така. И така, хората ни вече потеглят към теб.

— Тогава каква гаранция ще имам, че...

— Нямаш и не можеш да имаш никакви гаранции, Сейн — изрече твърдо Язон, и после добави: Впрочем... еврика! Гаранция

може да служи честната ми дума.

— Не бих заложил и една стотинка на честната ти дума! — Сейн за пръв път си изгърва нервите. — Знаеш ли ти с кого си имаш работа, нищожна отрепка?

— Знам — отвърна Язон. — Ойда ме уден ейденай.^[1]

— Какво плямпаш? — засъска до него Морган.

— Опитвам се да му отвлека вниманието с цитат от древен философ — обясни му Язон като през това време изключи външната връзка. — А ако той не знае латински, още повече ще го объркам. Това е важно. Струва ми се, че Сейн замисля нещо.

— Хитро — процеди Морган.

Сейн дълго време не се обади. После запита плахо:

— Мога ли да помисля докато летят към мен?

— Той се кани и да мисли — изсумтя Язон и добави, продължавайки да имитира отвличаща маневра. — Няма какво да мислиш. Нали панта рей. Аутос ефе.^[2]

— И това ли е на латински? — изплашено възкликна Морган.

— Не си спомням вече — направи се на глупак Язон. — Казал го е Хераклит, значи трябва да е древногръцки.

Всичко това обаче вече нямаше голямо значение, защото Сейн закрепця в отговор на съвсем прибилен новогръцки:

— Стига си ми цитирал класиците, проклет пират! Кажй нещо от себе си.

„Е, най-после загря!“ — възликува мислено Язон и бързо отговори:

— Не съм пират, а приятел. Довери ми се. Не се противи. Ще ти върнем дъщерята. А парите после ще ти ги върна аз. Аха, ухапа ли, говедо!?! — добави той последното изречение на интерланг.

— Какви са тия идиотщини? — Морган усети, че нещо не беше наред, и зарева в истерия, дори без да изключи микрофона: — Какви са тия идиотщини, питам?

— Не са съвсем идиотщини — отвърна хладнокръвно Язон, без да забрави да изключи връзката. — Сега пък Сейн се опитва да ми хвърля прах в очите. Представяш ли си, наруга ме по гръцки, мислеше си явно, че аз само се хваля със знанието на чужди езици и нищо не отбирам. Ама аз добре му го върнах! Е, ти го чу.

Морган го изследа с известно недоверие. През това време от катера отново се разнесе говор на гръцки.

— Наистина ли искаш да ми помогнеш? Тогава ми дай някакъв сигнал, за да се убедя в това.

Браво на Сейн! Той крещеше всички думи с къкреща злоба.

— Е, стига вече ругатни — обърна се Язон към Морган. — Сменям тактиката. Сега вече ще бия на жалост.

И след миг вече говореше в микрофона:

— Сейн, представи си само за минутка: Доли вече се е върнала и двамата се отправяте към зимната пързалка, на Прозрачното езеро, Доли си играе там, пързая се, а после ѝ купуваш сладолед с ягоди, макар че майка ѝ не ѝ разрешава да яде сладолед в тоя студ... нима момичето ти не струва поне някакви мръсни петстотин милиона?

— Добре, съгласен съм — изтръгна от себе си Сейн.

— Ама ти си истински артист! — възхитено възкликна Морган, като бурно се разсмя и затупа енергично Язон по гърба.

В този момент стиковането на бойната ракета с увеселителния катер напълно приключи и единият от флибустиерите рапортува:

— Чувалът с парите е у нас.

„Какъв чувал?! — като мълния се стрелна подозрението в ума му. — Ето го номерът на Сейн! И нищичко не продума, проклетникът му с проклетник, когато го питаха директно как е опаковал парите. Нима води двойна игра? Или пак ми няма доверие?“

— Ей вие, там на ракетата! — кресна Язон. — Чувалът оставете на собственика му. Вземайте само пачките. Чували тук си имаме достатъчно.

Възникна продължителна пауза. Може би просто вадеха парите от чувала, а може би в тази тишина там, на двата стиковани корабчета в момента се разиграваше някаква страшна сцена?

— Сейн — запита накрая Язон, като с усилие надви треперенето в коленете си. — Какво става?

— Нищо. Хората ви броят парите.

— Точно така! — рапортува един от бойците.

— Спокойно, момчета, чакаме ви — каза Язон.

— Хубаво! — похвали го Морган. — Какво си мислиш, че може да се крие в тоя чувал?

— Ами какво ли не. Колкото планети, толкова и номера. Знае ли човек от какво точно да се пази?

След минута вече брояха парите. Отвориха няколко произволни пачки и провериха всяка банкнота поотделно, други пачки само ги разкъсаха, а с останалата половина изобщо не се занимаваха. Беше ясно, че измама нямаше. А и по дяволите, ако се окажеше, че са били излъгани с един или два милиона по-малко. Какво представляваха десет милиона за един отчаян флибустиер? Два часа размахване на сабята. Не е ли така, братлета?

Пиратите се развеселиха здравата и направо дори забравиха и за Сейн, за Доли, за Язон. Парите бяха вече в ръцете им, това беше най-важното.

А Морган се любоваше на главорезите си, като от време на време хвърляше поглед и върху централния екран, като някак странно се усмихваше.

— Дали да не го цапардосаме сега от всички оръдия? — мърмореше той под носа си, разговаряйки само със себе си.

Чуха го ясно обаче не само Доли и Язон.

— По-добре не — продължаваше да разсъждава на глас Морган, — някак си е глупаво. Сейн е скъпа играчка. Той трябва да бъде пленен. За него вече ще се бръкнат здравата.

И той изведнъж се обърна към Язон:

— На прав път ли съм? Как мислиш?

Такъв ход свари неподготвен дори и Язон с неговата фантазия. Той така се обърка, че три пъти отвори и затвори уста преди да успее да произнесе нещо. Пистолетът на Мета реагира най-бързо, но дори и Морган вече беше привикнал към този жест. Старият флибустиер беше наясно, че тя нямаше да почне да стреля без разрешението на съпруга си.

— Ти си полудял, Хенри! — изригна най-накрая Язон. — В никакъв случай! Сейн не е толкова прост, няма начин да не се е подсигурил за такъв вариант. Ние просто няма да можем да отлетим оттук заради алчността ти. Всички ще загинем, вместо да летим на Пир, както сме се уточнили, за да придобием истинско могъщество.

Думите му обаче сякаш не можеха да пробият съзнанието на Морган. Главатарят на флибустиерите си падаше по птиците в небето, но всяко конкретно врабче в ръката явно му беше по-скъпо. Язон се

разкрещя в истерия, а всички пирати мълчаливо се бяха втренчили в него.

— Хенри, не го прави! Това е върхът на глупостта. Сейн е в ръцете ни, вярно, но той е един от най-богатите хора в планетната система. Хората му няма да ни простят! Всички ще загинем! Дай му момичето! Спомни си думите на вудуто! Всички ще загинем!

В кабината настана мъртва тишина. Язон хвърли поглед върху хората си. Пистолетът продължаваше да стърчи в ръката на Мета, но вече никой не му обръщаше внимание, а Доли се бе втренчила като хипнотизатор в Морган, дори още по-съсредоточено отколкото тогава в двореца на Ямайка, и в помътнялата изумруденост на очите ѝ проблясваха зловещи златисти искрици.

Морган изведнъж се хвана за главата и възкликна, без да се обръща конкретно към никого:

— Какво ми става? Главата така ме боли, сякаш всеки момент ще се пръсне!

— Навигаторе! — хвърли се Хук към него. — Какво ти става, Навигаторе?

— Главата ми ще се пръсне — простена още веднъж Морган.

И в този момент Язон процеди през зъби:

— Боговете те наказаха.

Морган го изгледа с подивял поглед, и като простена още веднъж как го боли главата до пръсване, увисна безчувствен в ръцете на флибустиерите.

— Какво му е, Язон? — запита в паника Хауърд, сякаш се обръщаше към лекар.

— Възможно е да се е отровил с нещо вчера на Одемира — предположи Язон. — Да не говорим за проклетите претоварвания!

И добави сякаш между другото:

— Старецът Сус предупреждаваше, че са възможни и такива случаи. Така че вземай командването в свои ръце, Хауърд. Качвайте момчетата на борда.

После взе микрофона и предаде на катера:

— Сейн, изброихме парите. Всичко е нормално, получавай си стоката със същата ракета. Само че децата ще бъдат две, не се плаши, към дъщеря ти върви и едно момче в комплект на име Робс.

— Намерихме ти и зет — подхвърли игриво Мадам Цин и с тази реплика разреди обстановката.

Пиратите са разхилиха и зашумяха.

— Водете ги в шлюза — заповяда Хауърд.

А Морган седеше в креслото и диво се озърташе с неவிждащи очи докато му прилагаха лечение с обилно прилагане на ром.

В коридора Язон успя да прошепне на Доли:

— Какво му направи?

— Нищо страшно, ще се оправи, мисля. Аз и по-рано знаех, че мога да причинявам на хората болка, но никога не се бях възползвала от това. Честна дума, Язон, никога не съм се ползвала.

— Ти си герой, момичето ми! Дано да се видим пак. Хайде, давайте!

Язон целуна Доли по челото, стисна ръката на Робс на прощаване и ги побутна към входния люк на ракетата, застанала на рампата. Пред шлюза.

Всичко свърши. Беше се разминало и без стрелба. Увеселителният катер в нормален режим се отдалечаваше извън радиуса на действие на всякакви гадни оръдия.

„Навярно Доли вече е успяла да разкаже много нещо на баща си — помисли си Язон. — Може би той вече е отворил писмото, а може би...“

И тук неочаквано резкият сигнал по персоналния канал на Сейн взриви замрялата атмосфера в кабината, където Морган постепенно идваше на себе си, Хауърд с оцелялото си око следеше показанията на уредите, а Мадам Цин тихичко разказваше на Мета каква рокля ще си купи след поредното завръщане на обратния път.

— Язон! — звънна като сребърна камбанка радостното гласче на Доли. — Чуваш ли ме?

Гласът обаче съдържаше нескрита тревога.

— Чувам те, какво има? Проблеми?

— Какви проблеми може да има вече? Просто исках още веднъж да си взема довиждане с всички. Татко също страшно иска да ви благодари.

Хауърд изгрухтя при тия думи, а кабината в същия миг се огласи от злобен рев на гръцки:

— Веднага изхвърлете всичката опаковъчна пластмаса от пачките! Имате още само три минути на разположение!

„Ама че номер! Благодаря ти, друже! Не мога така изведнъж да се хвърля към парите и да почна да късам опаковките. Направо ще ме гръмнат без дори да се замислят и за миг, а може и да ме завържат като някакъв буен луд. Трябва да обясня най-малкото на Хауърд и Хук, и то след като направя някаква пауза. Благодаря ти, скъпи Рони!“

Всички тези мисли се стрелнаха със скоростта на светлината през ума му и Язон заизригва проклетия на всички езици, които знаеше, като при това го правеше без всякакво усилие над себе си, без да влага каквото и да било актьорско майсторство. И продължи да ругае до момента, в който разклокочилият се от смях Хауърд му съобщи, че отдавна е изключил микрофона.

Е какво пък, паузата беше достатъчна. Язон се хлопна по челото и обяви:

— Братя мои, всичко ми проблесна! Той искаше да ни отрови с помощта на чувал, а когато разкрих коварната му идея, той пусна в действие и резервния си вариант — пластмасовата опаковка на пачките. Момчета, веднага късайте опаковките на пачките и изхвърляйте тази гадост в утилизатора! Направете го по най-бързия начин, или аз ще го сторя сам.

Хауърд го гледаше с обезумели очи. Хук обаче изведнъж произнесе:

— Човекът говори правилно... хайде, размърдайте си задниците! Кой не знае, че Господ пази само тия, дето сами се пазят? А ти Тома неверни — обърна се той към Хауърд — затвори едно късче образец в херметичен контейнер и го дай на Мисон за анализ.

По хронометъра на Язон оставаха осем секунди, когато и последните късове смъртоносно пластмасово фолио потънаха зад захлопналия херметичен капак на утилизатора.

Мисон, разбира се, потвърди опасенията на Язон. Под връхния бавно изпаряващ се слой на уж полиетиленовия филм се съдържаше дяволска смес от две вещества, които под въздействието на кислорода веднага встъпваха в бурна химическа реакция и обрадуваха голямо количество силно летлив и смъртоносен газ. Все пак Сейн се оказа не само талантлив бизнесмен, но и талантлив химик. Изглежда, сам си произвеждаше подобен арсенал.

А Морган на следващия ден не че се извини на Язон — толкова поведение и думи при него бяха абсолютно изключени — но явно се чувстваше виновен. И продължаваше да изглежда наплашен. Имаше си хас! За малко не бе загробил себе си и цялата команда. За пръв безмерната алчност и наглост на вожда на флибустиерите му бе изиграла лоша шега. И само вмешателството на неведомите далечни богове бе спасило всички. Такива ми ти работи.

[1] Аз знам само, че нищо не знам (гр.) — знаменитото изречение на Сократ. ↑

[2] Всичко тече. Казал го е велик човек. (гр.) ↑

ГЛАВА СЕДМА

— Как е възможно изобщо да си имаш работа с такъв човек? — в недоумение и дори възмутено възкликна Мета, когато най-сетне останаха сами.

— Аха — кимна Язон. — За такива се казва, че си държат на думата. Когато искат я дават, когато искат си я прибират обратно.

— Точно! На мен обаче не ми е смешно. Не искам повече да го гледам как върши мръсотииите си. Мисля, че днес имаме шанс да се измъкнем оттук. Или нямаме?

— Разбира се, че нямаме — отвърна спокойно Язон. — Нищо не може и не бива да се променя.

— Но аз не искам, нима не разбираш?! Не искам да се намирам на един и същи кораб с такъв човек! Той е по-лош и от дивак, и от андроид, и от слънцето. Той е просто някакво невъобразимо чудовище!

— Мета, мила — прегърна я Язон, — но нали ти си специалистът по чудовищата. Знам, че ти е в навиците да ги изтребваш. Потърпи още малко, ще стигнем до дома, и чудовищата ще се вкопчат едни в други, а ние през това време отстрани тихичко ще помагаме и на двете страни.

Мета замълча замислена. После запитва:

— А сега накъде летим?

— Ами Морган май е решил отново да откочи при радомците. Казва, че миналия път не били закупили всичко, от което се нуждаели.

— В хиперпространството ли сме вече?

— Не, но скоро ще влизаме.

Оказа се обаче, че нямаше да е много скоро. След сигнала за бойна тревога последва тежък грохот от обуца по коридори, а след това рязка промяна на силата на тежестта почти до пълна безтегловност, при това без всякакво предупреждение. Очевидно, Хауърд бе извършил някакъв немислим и свръхскоростен маньовър. Добре че подметките бяха с електромагнити, с помощта на които можеше да се върви, а не лети.

А на Хауърд и Морган действително не беше до обяснения. Сигналът в такива случаи се подаваше автоматично; а да се обяснява по интеркома — това можеше да хрумне само на пълен идиот. А и имаше ли време да се обяснява, когато целият преден екран е изпълнен с чужд кораб, изникнал от хиперпространството противно на всички писани и неписани правила?

Ако например локаторът за хиперпространствен преход е претърпял някаква авария, нормалният пилот ще се прицели в някаква точка по-далеч от всякакви планетни системи. А ако локаторът си е наред, значи... Значи, това е нападение!

Успяха да избегнат примитивния груб таран, но стрелбата все не започваше, макар и кръстосвачът да изглеждаше доста заплашителен. Едва ли можеше да разчита на победа при схватка с пиратската армада, но ако „Конкистадор“ беше сам, щеше да се пролее доста флибустиерска кръв.

— За такива номера аз изхвърлям провинилите се във вакуума без скафандър — изръмжа Морган. — Ще ги размажа на молекули, които и да са.

— Почакай, капитане — възрази Хауърд, като си оправяше очната превръзка, — ами ако взят нещо интересно?

— Е, това задължително ще проверим — съгласи се Морган. — Едното не пречи на другото.

Корабите замряха и внимателна се зауизучаваха един друг след като приключиха с наложителните маневри.

И в този момент Мета, противно на всякаква логика (нали току-що се бе клела в никакъв случай да си няма работа с Морган) неочаквано се обади:

— Това не е истински боен кораб. Всичките му оръдия са си чиста бутафория, да плаши само невежи пилоти. Не могат да стрелят по нас.

Морган дори и не запита как е разбрала. Вече беше наяясно, че Мета не говори празни приказки. И веднага даде заповед:

— На абордаж!

Но в този същия момент се отвориха шлюзовете на неизвестния кораб и цяла ято леки десатнтни ракети — Язон наброи до дванайсет такива — излетя в пространството. Наистина, никой от обитателите на

кораба не мислеше да стрелба по пиратския кораб, по-скоро обратното: всичко живо се спасяваше с бягство.

— Гръмнете поне една! — разпореди се Морган.

Скот, който в този момент управляваше артилерията, изпрати един чудовищен снаряд по една от ракетките. След яркия блясък на мястото на ракетката остана само бледо облаче дим, а останалите още повече увеличиха скоростта.

— Идиот! — изрева Морган. — Ами ако именно в нея са се намирали ценностите от кораба? Кретен! Кога ще се научиш да използваш мозъка си?

— Никога — изхили се Тони Хауърд, който макар също да не блестеше с остър ум, редом до Скот се чувстваше истински гигант на мисълта. — Според мен всичко ценно ни чака на кораба.

Обаче Мисон, който слушаше ругатните и споровете от компютърната си зала, успя да улови една от бягащите ракетки с помощта на мощен „парализиращ“ импулс. Това беше едно от най-новите и много скъпо оръжие: излъчвател, забавящ ядрените реакции. Под неговото въздействие двигателят на незащитения срещу такива въздействия кораб мигновено спираше. Космическата ракета на бегълците се превърна в леснодостъпна плячка.

Човекът обаче, който я бе управлявал, не можеше да се нарече пленник поради простата причина, че бе загинал, смачкан от чудовищното ускорение при спирането. Съдейки по облеклото, бяха попаднали на обикновено цивилно лице, а сумата, които бе открита у него — около хиляда кредита — трудно можеше да представлява нещо повече от джобни пари.

Останалото се изясни при посещението на кораба. Той наистина се оказа обикновен товарен кораб, нахлузил маскарадния костюм на военен кръстосвач, и целият му трюм отгоре додолу беше натъпкан с отлично обработени кожи на бубузанти. Да, плячката не беше лоша, и то малко преди да напуснат планетната система, плюс това завзета без всякакви загуби на личен състав и материална част. Скучно, но затова пък приятно.

Веднага стана ясно какво се бе случило. Контрабандистите, разбира се, бяха бягали като от чумави от граничния или полицейския патрул. Бяха се гмурнали в хиперпространството, и съответно изскочили където им видят очите, прикривайки следите си, а за късмет

бяха попаднали точно на когото не трябва. Не бяха имали никакво време да проучат какво представлява изпречилата се на курса им армада, но явно бяха предусетили страшната заплаха. В техния бизнес човек беше обречен без способността да предугажда мигновено какво ще последва всеки миг. И всички се бяха втурнали да си спасяват кожата накъдето им видят очите.

Решиха да не се занимават с прехвърлянето на товара от едно на друго място. Морган заповяда да не откачат кораба, а да го вземат на буксир.

— Е, сега вече няма начин как да не потеглим към Радом — каза Морган, обръщайки се към Язон. — На твоя Пир някой едва ли ще даде и стотинка за тия боклуци. А радомци за тия тъпи бубузантски кожи ще ни дадат хубаво оръжие. Още повече, че и ни са на път.

Последната фраза остана малко мътна за Язон и той реши после да пита Мета дали главатарят на флибустиерите нещо не му хвърля прах в очите.

— Слушай, защо говориш, че Радом ни била на пътя за Пир! Виж картата на Галактиката, аз специално съм обозначил маршрута ни. Виж къде е Пир, къде е Радом, и къде е Ямайка. Дори и Зунбар — това си е чист завой, макар и малък.

— Язон, ти наистина си прочел далеч повече книги от мен, — произнесе с укор Мета, — но по астронавигация в авиошколата ти на Скоглио си имал само двойки. Картата на Галактиката представлява само една примитивна проекция върху равнината на реалното разположение на звездите, но главното е там, че ние пътуваме в хиперпространството, а в него законите на обикновената геометрия са невалидни. И Морган е напълно прав. Ако летяхме от Пир към Зунбар, Радом нямаше да е най-близо, а ако летяхме от Зунбар към Пир — щеше да ни е точно по пътя. Виж, самите Зунбар и Одемира по пътя от Ямайка досега си бяха отклонение, и то какво. Просто много му се искаше да се отбие.

— Полезна информация — съгласи се Язон, — но абсолютно неразбираема. Отказвам се да уча такава математика, в която разстоянието от точка А до точка Б не е равно на разстоянието от Б до А.

— Да не мислиш, че и на мен всичко ми е ясно? — каза Мета. — Просто на времето се учех много добре. Прочетох и го запомних.

„Това е разговор на двама студенти — мярна му се в главата.“

Поради съвсем естествената асоциация той с тъга си припомни съвсем неотдавна напусналите ги млади приятели и я запитва:

— Не скучаеш ли без децата?

— Вече скучая — призна си тя.

— И аз. А знаеш ли защо? На хората на нашата възраст им се полага да живеят нормален живот, да гледат деца, да се занимават с нормална работа.

— Не съм против — каза тя, — само че преди това ще се наложи да изтребим до крак всички тия чудовища.

— Кои по-точно имаш предвид? — запитва той. — Тези или онези?

— Всички — тегли решително чертата тя.

А на Радом всичко се повтори, също като на сън, не кошмарен, а просто от онези натрапчиви сънища, които упорито отказват да си отидат. В живота така не става.

Те се движеха из огромния космодрум, покрай кейовете с приземилите се кораби, полоси за излитане, ремонтни и стартови площадки, и едва ли не на същото място пред очите им се мярна същата сива пъргава ракетка. Гербът ѝ сега беше дархански, но ракетата си беше същата. Язон беше готов да си отсече главата. Той съвсем случайно бе запомнил диагоналната дълбока драскотина на десния борд, а до нея разбития спектролитов капак на видеодатчика. И точно както тогава, на обратния им път загадъчната ракета вече я нямаше! Не, такива съвпадения просто не можеха да се получат в реалния живот. Язон сподели наблюденията си с Мета. Тя доста равнодушно повдигна рамене.

— Нали така и така си играем със смъртта. Какво да се боим от тия тайнствени непознати? Аз пък не мога да разбера, ако това са същите онези, предишните, защо не са намерили две минути да подменят строшения капак на видеодатчика.

— Сигурно не са имали време — предположи Язон. — Това не са търговци! Налага им се през цялото време да следят, а освен това на такава шпионска ракета системите им са тройно дублирани.

— Най-вероятно имаш право. Направо бях забравила каква техника може да съществува — каза Мета.

След кратко мълчание добави, изсумтявайки:

— Интересно ми е как ще почнат да ни наблюдават на Пир.

— Наистина е интересно — съгласи се Язон.

А после се случи още един забележителен епизод. Когато всички операции по покупко-продажбите бяха приключили, вече познатият на Язон радомски местен бос Гроншик отново посети капитанската кабина, побъбри малко с всички присъстващи на криминалния си жаргон, а накрая Морган изведнъж взе, че си върна подарения му при предишното им посещение на Радом разкошен пръстен.

Какво ли можеше да означава това? Някакъв ритуал? Условен знак? Или наистина бяха някакви шпионски афери? Не му се искаше да задава пряко въпроса на Морган, нямаше смисъл, щеше да го преметне с някаква тъпа лъжа. А и освен това всяко излишно любопитство предизвиква допълнителна подозрителност. Макар и Язон да бе станал приемник на Стареца Сус, нямаше смисъл да им се набива допълнително в очите. По-добре да се опита сам да се досети.

Следващият — и последен преди Пир — хиперпространствен преход щеше да отнеме съгласно разчетите четири дни. За два командата получи разрешение да не изтрезнява, а следващите два трябваше да излезе от махмурлука и да е готова за бой. Докато всички бяха още трезви, Морган обяви по интеркома:

— Братя, очаква ни битка с неизвестен и коварен враг. Проявете в нея върховна доблест, мои юначни флибустиери! Нека си кажем честно, не всички ще срещнем победата живи, но всеки трябва да се стреми към това! Защото за такава победа, която ни очаква, никой от вас дори и не е мечтал! Ние ще забогатеем страшно, момчета! Всеки от вас ще има толкова, колкото имам аз сега. Всеки от вас ще си има собствена планета и собствена армия. А аз ще владея над цели звездни купове! Вярвайте ми, момчета! А сега — наливайте вино колкото можете! Два дни имате пълен отдих.

Морган периодично провеждаше такова словесно помпене. Той и без това си падаше по такива монолози, хората му го слушаха с интерес. Беше характерно, че тези пламенни речи постигаха неизменен ефект. А новите идеи на Язон освен това съществено бяха увеличили хоризонтите на флибустиерските представи за щастливото бъдеще. Не напразно се бе старал: животът на всички бе станал по-весел.

Те стояха до големия обзорен екран, където бяха отишли специално, за да полюбуват традиционно на новия рисунък на небето

при прехода в хиперпространството.

— Хайде тия дни да оставим временно всичко настрана и да ги прекараме само двамата. Да си спомним младостта!

— А ти наистина ли считааш, че младостта ни вече си е отишла?
— някак много сериозно запита Мета.

— Не, просто се шегувам — усмихна се той. — Пиратите, естествено, се подготвят за войната, но в едно имат пълно право: преди бой винаги е добре човек да се отпусне напълно. Хайде, нека да прием, но само най-хубавото одемирско бренди и по капка. Какво има, днес нещо ми се виждаш тъжна.

— Просто до този момент никога не съм се връщала у дома на бандитски кораб, който в състава на цяла ескадра се кани да напада родната ми планета.

— Аз също — каза Язон. — Но това не означава, че трябва да престанем да се радваме на живота. Виж само каква красота е в междузвездното пространство. Тя е била такава и преди хиляди години и ще си остане такава и след милиони. Прогони всички лоши мисли от душата си, Мета!

— Ще се постарая — прошепна тя, притискайки се към гърдата на Язон, и добави още по-тихо, но вече без тъга: — Да се прибираме в каютата.

ГЛАВА ОСМА

А в орбита около Пир беше някак особено многолюдно. Не бе минал и час откакто излезли от хиперпространството в точно разчитания пункт, бяха направили само две обиколки около планетата, и изведнъж три дребни катера клас „междузвезден патрул“ се оказаха в полезрението на следящите уреди на линейния кръстосвач „Конкистадор“.

— Какви са тия, Язон? — запита свирепо Морган. — Да не би някой междувременно да е дресирал зверовете да управляват ракети?

— Оценявам хумора ти, Хенри, но това съвсем не са представители на местния флот, те, съгласно приетите правила...

— Но ти и думичка не си продумал, че нас ще ни посрещат! — Морган оставаше глух за обясненията му и гневът му клокочеше все по-заплашително. — Язон, това какво, да не е капан?

— Успокой се де. Не ме оставяш да се доизкажа...

— И няма да те оставя! — ревеше с цяло гърло Морган. — Първо ще размажа на атоми във вакуума тия корабчета, а после вече ще си поговорим както следва.

— Опазил ме Господ, Хенри! — примоли се Язон.

Мрган добре помнеше как се отнася Язон към всички богове, в това число и към флибустиерския Христос, затова това толкова емоционално споменаване на името Божие напразно, както винаги, го сепна. Бяха спечелени няколко секунди време.

Настъпи най-отговорният момент. Разбира се, Язон знаеше какви са тия катери. И ако сега не успееше да ги спаси от побеснелия флибустиерски главатар, цялата щателно обмислена операция щеше да пропадне. Следователно, бяха нужни не просто аргументи, а супераргументи, доводи с убийствена сила.

— Догаждам се що за хора са вътре в тия кораби — започна предпазливо Язон и веднага добави: — Старецът Сус ме предупреди на времето.

След като Язон бе станал наследник на полумитическия персонаж флибустиерският капитан се мяташе от едната в другата

крайност. Той ту си въобразяваше, че както и преди, пак е господар на положението, а Язон — най-обикновен пленник, ту изпадаше в отчаяние и беше готов да пълзи на колене пред безсмъртния представител на чуждата раса. Също както тогава на остров Еспаньола.

В първия момент, когато чу сакралното име, Морган го изгледа недоверчиво. В очите му се отразяваше традиционната борба: флибустиерската гордост се сражаваше с мистическия страх пред неведомите богове. И Язон проумя, че само думите сега щяха да са недостатъчни. Той засече погледа на Навигатора и без и за секунда да го изпуска, заговори тихо, бавно, подмилкващо, копирайки гласа на Стареца Сус, като при това с всички сили се опитваше да внуши на флибустиера особената значимост на всяка произнасяна дума:

— Разбираш ли, тези хора просто малко са подранили и са пристигнали преди нас. Само ми разреши, и аз ще им подам условния сигнал. Нищо няма да загубим, другите все едно не могат да разберат. Нали тази парола е измислена от боговете...

— За кого говориш, Язон? Кой са тия „те“?

О, черни небеса! Не се ли бе престарал?

На лицето на Морган се бе изписало съвсем ново изражение. Също като у малко дете, озовало се съвсем самичко посред нощ на гробище. Явно мистичният страх бе надвил в душата му всички останали чувства.

— Кой са, казваш? — повтори замислено Язон. — Ами хроникьорите ми.

Той вече набираше на клавиатурата кода за условния сигнал, разбирайки, че възражения от страна на Морган не се очакват. И си мислеше при това: „Какъв късмет, че Мета я няма до мен. Иначе този нервен разговор вече би прераснал в престрелка. Близостта на родната ѝ планета като нищо можеше да въздейства на изтощената от бездействие пирянка по един единствен начин.“

Само че в този момент Мета заедно с Мадам Цин се намираще при Мисон, който любезно ги бе поканил да се запознаят с най-новите му технически изобретения. Голямата част от тях се отнасяше към сферата на средства за нападение и не можеха да оставят Мета равнодушна. Тя вече не скирваше, че също е запозната с пирянската флора и фауна. По този повод с Язон бяха разработили отделна

легенда, и сега Мета даваше на пиратите квалифицирана консултация. Тя толкова се бе увлякла в този процес, че дори и не бе забелязала излизането на орбита около Света на смъртта.

— Хроникьори, казваш — тъпо повтори изкукалият напълно Морган.

А Язон вече влезе в радиоразговор на датски език и бързо изясни всичко необходимо. Морган имаше достатъчна представа от датски, за да разбере всяка насочена срещу него размяна на реплики, и веднага се убеди, че Язон няма никакви гнусни замисли. Многобройните непознати думи обаче раздразниха флибустиера и той накрая не издържа:

— Язон, за какво е цялата тая работа?

— Как за какво? Нищо човешко не ни е чуждо и на нас, безсмъртните. Толкова ли е непонятно? Ти нали също обичаш да записваш на дискове триумфалните си набези? Между другото, отдавна искам да те питам, какво правиш после с тях?

— Понякога нищо. Просто си ги гледам, радвам се, припомням си. Понякога ги пускам и на приятели, правим разбор на допуснатите грешки. Учим децата да следват примера на старшите. А още (казвам ти го под секрет) тези дискове с нашите сражения са много търсена стока. Радомци, например, умират да ги имат и се бъркат здравата!

— А аз веднага се досетих — призна си Язон. — Още тогава, по време на атаката срещу инкасторите. Аз самият съм тщеславен. Обичам да се попъча пред камерата. Наистина, филми със свое участие още не ми се е налагало да продавам, но... знае ли човек! Правилно ли разсъждавам?

— Това, разбира се, не е лоша идея, Язон, но въпреки всичко не разбирам: защо ти са толкова много хроникьори?

— Ти просто не мислиш на нужното ниво, Хенри. Аз и преди съм ти го казвал: нашите дела са със свършено други мащаби. Мухи не ловим. Ето и снимките ги организирам мащабно. При теб нещата стоят на любителска основа, просто съпровод на грабежите ти, нищо повече. А при мен с тая работа се занимават професионалисти. Снимат от няколко пункта едновременно: общ план, среден, едър. После — грамотен монтаж. Това ще бъде истинско кино, направено от майстори.

— И откъде са всички тия момчета? — вяло се интересува Морган.

— От най-крупните телекомпании на полярната зона на Галактиката. Уверявам те, притежават невероятна квалификация. Старецът Сус работи само с най-добрите фирми.

— И аз имам там връзки. — Морган се нацупи също като малко момче. — Защо не ме предупреди по-рано. Защо не задейства моите канали?

— Ако трябва да съм честен към теб, Хенри, защото седмицата ти се състои от седем петъка. Кой те знае как щеше да погледнеш на идеята ми. А и освен това помисли си дали е нормално: да предавам на хроникьорите си информация от Ямайка или флибустиерския кораб? Да не си мечтал да те разтръбят предварително по цялата Галактика? Старецът Сус всичко това го е направил далеч по-безукорно. След Пир вече няма кой да ни се опре, но засега...

Морган във високото капитанско кресло направо не приличаше на себе си: седеше един такъв съвсем объркан, сякаш смачкан от психологическата атака на Язон, и тогава Язон реши да насочи разговора на друга вълна.

— Виждам, че правиш облитане на планетата по стандартна спирала. Време е навярно да поискаме от Мисон рашифровката на данните от скоростното наблюдение?

— Не — отвърна Морган. — Междинната сводка вече я получих докато ти бърбеше с кинаджиите си. Нищо интересно, междувпрочем. А до окончателната разшифровка ще се наложи да поизчакаме още половин час.

— Добре — съгласи се Язон. — Но не бива да отлагаме много с кацането. Тук си имат свои начини за локация и колкото по-бързо проведем първото разузнаване с бой, толкова по-големи са шансовете ни за по-нататъшен успех. Заповядай да подготвят десантните катери. Като за начало три броя.

Морган кимна. Язон запита след кратка пауза:

— Слушай, ще пуснеш ли Мета да застане зад щурвала на водещия кораб? Тя все още не е забравила къде да се приземи. Тук, както виждаш, не гъмжи от космодруми. И едва ли радушните пирянци ще почнат да ти дават пеленг като на дългоочакван гостенин. По-скоро ще те гръмнат с някое зенитно оръдие. А моята Мета е голям майстор на измъкването от такива залпове, честна дума.

— Добре, пускам я — кимна Морган; той вече имаше вид на човек, готов да се съгласи с всяко предложение. — Ще полетим с първия катер и ти по пътя ще ми обясниш с кое първо е най-добре да започнем.

— Ще се постарая — обеща Язон.

През това време Морган вече крещеше в интеркома:

— Кацане на планетата по схема номер девет. Петнадесетминутна готовност. Обявявам състава на екипажите...

Докато обличаха костюмите със специална защита, проверяваха изправността на всички системи и окомплектованост с основните видове джобно оръжие, Мета успя да запита:

— Що за стока са тия хроникьори дето се реят по цялото небе? Да не ги е поканил Кърк? Той какво, полудял ли е?

— Не, Мета, поканил ги е Роналд Сейн. И това е малката ми изненада за всички вас.

— Значи, ти си полуделият — констатира Мета.

— Не се безпокой, всичко ще рабереш когато му дойде времето. Просто голямата ми изненада предстои.

Тя махна с ръка, загубила всякакъв интерес към странните му загадки, и вместо това се заинтересува от един практически проблем:

— Днес вече ще има ли сериозен бой?

— Мисля, че да. Ще се наложи — кимна Язон и добави кой знае защо: — За съжаление.

Мета обаче само го стрелна с поглед, без коментира думите му. И двамата вече бяха напълно екипирани.

— Катерите са подведени до шлюзовете — обяви Морган, — готовност една минута!

Кацаха на зимната страна на планетата и пресният бетон на площадката за кацане беше обилно запрашен със сняг. Около космодрума, докдето им стигаше погледът, се точеше плътна бяла равнина с черни петна от измръзнали храсти, и само от едната страна релефът забележимо се издигаше, а невисоките скали бяха гъсто обрасли с иглолистна гора. Опасносите трябваше да се очакват най-вече оттам.

Трите десатнти катера бяха заели позиция в редица с носове насочени към най-опасния участък и Морган даде предупредителен залп от едно леко оръдие по балистична траектория в гората. Взривът

отекна силно в тишината, това се усети дори и през бронята, особено след абсолютно безшумните престрелки в космоса. Но планетата не им отговори. Сградата на стартовия команден пункт изглеждаше напълно изоставена, жилищни сгради не се виждаха никъде наоколо, а зверовете сякаш бяха заспали зимен сън.

— Налага се да излизаме — резюмира Язон. — Зимно време не е така опасно, поне днес няма да се вираме за отровни растения, а заедно с тях и гнусните насекоми.

— А кой ни заплашва? — заинтересува се Хауърд.

— А това много бързо ще разберем! — бодро заяви Мета.

Узнаха го дори още по-бързо от очакванията й.

След като оставиха по двама човека на катер за огнена подкрепа в случай на непредвидени крупни неприятности, флибустиерите се построиха във верига и без да бързат потеглиха към гората, движейки дулата си навред.

Беше студено, сухо и пронизително тихо, докато изведнъж изпод снега не напълниха някакви люспести твари, наподобяващи крупни хекони с големи очища, също така бързи, и в допълнение покрити навсякъде със страховити шипове. И веднага след тях се втурна в атака втората вълна атакуващи — сред стволовете на дърветата се замъркаха мъхнати туловища, окичени с дълги конскоподобни муцуни, допълнени с войнствено щръкнали рога. А когато си отваряха хищно пастите, ставаше видно, че зъбите им нямаха нищо общо с конските, а по-скоро бяха крокодилски.

Всички откриха практически едновременно огън. На всички им беше мил животът, а и намеренията на чудовищата не предизвикваха съмнения у никого. След няколко секунди по земята се въргаляха няколко обгорели туловища, по-голямата част се гърчеха по снега, обагряйки в алено снега, но останалите продължаваха да напират, при това съвсем целенасочено и дори по военному, така да се каже. И ето в този момент видяха звероукротителите.

Четири души бавно се движеха покрай края на гората, като размахваха странно ръце, с което много напомняха на жестове на диригента по време на симфоничен оркестър. Единият от диригентите Язон позна веднага дори отдалеч. Беше Корник — „говорител“ по рождение, най-добрият ученик на Накса. Другите също не падаха по-долу и Язон искрено се възхити на отлично разиграния спектакъл.

Бяха се събрали най-талантиливите актьори, размахваха вдъхновено ръце, а режисьорът на този акт, или по-точно авторът на пиесата, Язон с пълно право можеше да счита себе си.

— Трябва да убием хората! — извика Морган. — Нали правилно съм разбрал?

— Не, изобщо не си разбрал! — изкрещя му в отговор Язон сред грохота на взривовете, несекващия трясък на автоматичното оръжие и воплите на ранените зверове. — Това е безполезно, считай, че те вече са си свършили работата.

— Какво значи това „безполезно“? — възмути се до дъното на душата си Морган. — Та това са врагове. Убийте, за да не повтарят повече този номер!

И раздиран от хрипот и кашлица, той даде команда:

— Да се вдигне линията на огъня! Цел — четиримата двуноги в края на гората!

Не всички се подчиниха на заповедта му. Ричард Скот с простотата си дори се опъна на Морган:

— Ако почнем да стреляме натам, зверовете направо ще ни изядат. Хората са далеч, а тия проклети гуцери вече са почти под краката ни.

Скот беше абсолютно прав, точно това искаше да обясни на Морган и Язон, но не успя. И когато куршумите започнаха да се впиват в дънерите на дърветата, пирянците-гоначи мигновено подириха убежище. Те поне добре знаеха къде и как да отстъпват. И все пак един от тях беше ранен. Язон го видя съвсем ясно: Корник мъкнеше някого на гърба си.

— Ура! — завика Морган, който също забеляза удачното попадение, но беше още рано да се радва.

В отговор на стрелбата по хората, а може би просто по план от небето ги атакуваха крилати хищници.

— Птиците също ли са опасни? — за всеки случай попита Морган.

— Птици! — изсумтя Мета, насочвайки дулата на пистолетите си нагоре. — Това са шипокрили.

Язон веднага прецени общата обстановка и веднага заповяда с тон, който не търпеше никакви възражения:

— Морган, отстъпваме! Бързо към корабите! Този път се оказахме лошо подготвени.

На десантните кораби вече бяха схванали какво става. И момчетата им оказаха ценна помощ, особено когато се досетиха да включат анихилиращите огнемети. Големите ята шипокрили особено красиво изгаряха сред облака напалм, който се раздул широко над полето и бавно се спускаше на снега. А тези птички, оказали се похитри, още щом се разпръсваха поединично, отново нападаха, но вече в близост до корабите биваха разкъсвани на парчета от продължителните откоси пръскащи се куршуми. Хеконите заедно със зъбатите кобили скоро просто ги отрязаха от пиратите с плътна стена горяща земя. А тези, които бяха имали късмета да се озоват откъм страната на катерите, флибустиерската пехота успя да ги изтреби по време на отстъплението.

Когато най-накрая всички успяха да се приберат вътре, всички в някакво вцепенение слушаха как оцелелите шипокрили яростно стържат илюминаторите от съкlostомана, а по дължината на целия корпус бягаха упорити хекони, безсилно забиващи иглите си във всички изпъкнали части на кораба.

След това Морган се хвърли към щурвала, рязко вдигна катера във въздуха и дълго кръжи над гората, търсейки сред останалите долу твари къде има повече събрани накуп. Те обаче се пръскаха и криеха навсякъде, където беше възможно. Известно време заливаха зимната гора от всички видове оръжия, но това беше по-скоро с цел да успокоят обтегнатите си нерви, отколкото да доунищожат неприятеля. От двуногите им врагове нямаше и следа.

Вече на обратния път към „Конкистадор“ Морган простодушно запита:

— И така ще бъде по цялата планета?

— Ще бъде още по-лошо, Хенри — утеши го Язон.

— Ама че планета — успя само да изтръгне от себе си Морган.

— Предупреждавах те за това — вдигна рамене Язон. — Може би забравих само да ти кажа второто име на планетата. Пир понякога я наричат Светът на смъртта.

— Хубаво име — откликна със същия монотонен глас Морган.

— А между другото, насочващите обикновено не се забелязват. Тези днес изглежда нарочно са се показали, сигурно са искали да

видят по-отблизо с прекалено наглите пришълци.

— Нищо — изръмжа Морган, който бавно идваше на себе си. — ще имаме случай да се запознаем по-отблизо с тях. Тепърва има да разбират с кого си имат работа. А между другото, не считам, че първото разузнаване с бой мина лошо.

— Колко са ранените общо? — интересува се Мета.

— Шестима — отвърна Морган. — но са дребни рани, с изключение само на един.

Мета я засърбя езика да му каже, че и по тази част всичко предстоеше, но като помисли, разбра, че подобна забележка ще е съвсем излишна.

ГЛАВА ДЕВЕТА

През следващите дни още няколко кавалерийски атаки срещу планетата Пир доведоха до още по-плачевни резултати: дванайсет жертви и повече от тридесет ранени, от тях девет тежко, тоест в обозримото бъдеще можеше повече да не разчитат на тях като дула. Проклетият животински свят, меко казано, не беше пострадал особено, дори може би обратно, беше укрепнал още. Общо взето, ако продължаваха в същия дух, можеше спокойно да се пресметне, че след една година щяха да са се разделили с армията си на тази не съвсем гостоприемна планета, а след това вече можеха да се върнат в горда самота с празни ръце. Морган обаче нямаше намерение да продължава в същия дух. Разбира се, отчаяните му главорези, които освен да рушат всичко по пътя си и да рѳат със зѳби жива плѳт, нищо друго по същество и не умееха. Хенри обаче знаеше и можеше много. Най-главното, знаеше как да направлява тази дива, неистова, неудържима, но подвластна нему сила.

И през първите дни, докато безжалостно губеше от живата си сила, той просто минаваше необходим етап. Изучаваше местността, съставяше си собствена карта на планетата, пресмяташе най-кратките и ефективни маршрути към възделения Епицентър.

Морган много бързо се убеди, че колкото са по-близо до омагьосаното място, толкова по-яръстна е съпротивата на зверовете, и това особено го амбицира. Още повече, че нахалният опит да мине над Епицентъра на бръснещ полет на минималната височина за скок без парашут, да огледа дъното през прозрачните вълни, и дори да се опита да се прицели в някой звяр, за малко не струва живота на самия Навигатор. По катера му беше нанесен удар от абсолютно неизвестно оръжие. Това най-много наподобяваше на внезапно изригване на неголям вулкан, притаил се под плитките води. А и ако се доверяваше на уредите, от гърлото на този вулкан се бе изтрѳгнал език истинска високотемпературна плазма.

Язон ни най-малко не се удиви на разказа му. Той обясни, че вулканическата активност на Пир е нещо съвсем обичайно. А тѳй като

местното население управляваше лесно морските твари, нищо не им струваше да прегризат с чуждите зъби тънката кора на океанското дъно и да пуснат на свобода адската енергия на местната магма. Хипотезата беше, разбира се, повече от смела, но така или иначе Морган бе разбрал, че мястото се охранява повече от здраво. Да провежда атака след масирана ракетно-бомбена подготовка едва ли имаше смисъл, та нали Епицентърът, за разлика от всичко останало на планетата, трябваше да се завоюва, да се залавя в „плен“, а не да се унищожава.

Няколкото им опита да се промъкнат по вода се оказаха още безрезултатни — в близост до Епицентъра водата вече не беше вода, а гигантски рибарски тиган с жива стока: „морски дарове“, които бяха забравили да сварят. Гладните дузиноноги, ланмари, китоакули, и каква ли не още мерзост запълваха с телата си цялата акватория, им изглеждаше, че бяха готови да прегризат със зъбите си каквото им подадеш: спектролит, метал, всичко. А за да бъде щастието пълно, в небето кръжаха ята от милите птички, наричани по народному саблеопашати дяволици, или просто саблеопашаи. Те също нямаха намерение да чакат за остатъците от храна, смело пикираха върху всяка прясна храна, която съвсем доброволна им бе дошла на крака в тази щедро посолена, но недосварена супа.

Между другото, идеята да нагрее морето в близост до Епицентъра до температурата на кипене се бе сторила не най-лошата. Щеше да се наложи да се бръкнат дълбочко в джобовете, но пък може би струваше да се пробва.

Идеята я оставиха за краен случай, а на първо време при отчаяните опити на флибустиерите да си пробият път по вода беше почнало да им се струва, сякаш пирянските зверове гълтат в движение всички видове снаряди. Взривяващите се куршуми като че ли изобщо не им въздействаха, а просто се разсипваха на десетки по-малки зверове, още по-злюбни организми. А от кумулативните гранати се издуваха до гигантски размери и се изпълваха с нови сили. Общо взето, след такива ярки и сочни зрелища (или да не бяха все пак халюцинации?) не всеки пират се решаваше да влезе отново в бой. Така се появиха и първите психически инвалиди.

Щурмовите отряди на флибустиерите атакуваха планетата в най-различни климатични пояси и географски зони, при най-разнообразни метеорологически условия, денем и нощем, със съсредоточени

високоточни удари и дълги редици жива сила и машини. Резултатите се различаваха, но в крайна сметка бяха все от губещата страна. Бойците обаче получаваха благодарности за доблестната си служба, изкарваха от складовете бъчви с вино и ром, войниците тържествено биваха поздравявани с победите, изобщо, правеше се всичко, за да се поддържа бойния дух. Да, имаше ранени, да, имаше убити, но нали бяха на война, а на войната става всичко — това беше известно и на последния флибустиер.

А освен това всеки флибустиер беше свикнал да вярва сляпо в успеха.

Малко странно изглеждаха хроникьорите, фанатиците на делото си, неизменно кръжащи над всички места на битките, разузнавателните полети и диверсионните акции. Но и с тях почваха бавно да свикват. Особено топло започнаха да се отнасят към тях след случая, когато двама оператора бяха рухнали със снимачния си катер в джунглите, поразени от неизвестно от какво. Флибустиерите им бяха оказали първа помощ на един от кръстосвачите, докато нещастните пострадали „кинаджии“ не ги бяха прибрали в лазарета си благодарните им колеги.

Морган лично ги бе изпратил и с удовлетворение се бе убедил, че нито един от тях не носеше оръжие, само камери. А изобщо след първия странен разговор с Язон самата дума „хроникьори“ предизвикваше в душата на пирата необяснимо благоговейно чувство. А и какво толкова всъщност необяснимо имаше тук? Нали хроникьорите бяха пратеници на боговете, а значи, почти богове.

През цялото това време Морган щателно обобщаваше цялата информация, която се бе удало да събере. Язон между другото му бе дал възможност да преглежда и заснетия от хроникьорите материал (а какво друго можеше да направи?). И вече приближаваше онзи час, в който главатарят на флибустиерите щеше да хвърли в бой едновременно всичките си сили.

— Веднага щом успея да оценя в пълен обем какво точно съпротивление ще ми оказват — разсъждаваше Морган, — веднага щом съпоставя до най-дребни детайли техните и своите ресурси, веднага щом пресметна всички възможни последствия, тогава и ще ударя в сто и петдесет места едновременно. Ще наречем тази операция „Големият Щурм“.

— Скучно название — подметна Язон.

Морган наклони глава настрани, и се замисли.

— Прав си. Сега ще измисля някакво по-добро. Как, казваш, наричали Пир? Светът на смъртта? Така че операцията ни ще се нарича „Смърт на света на смъртта“. Какво ще кажеш, а?

— Малко е продълговато — критически подходи Язон, — някак си не е по военному. Нека просто бъде „Смърт на света“.

— Добре, така да е — съгласи се Морган. — А сега слушай. Ще ги ударим едновременно от сто и петдесет места. И тогава номерът ще стане! Такова нападение на широк фронт няма начин да не им отвлече вниманието от главното направление. И тогава специално подготвеният отряд ще тръгне към Епицентъра. Логично, нали?

— По принцип — да. Всичко е логично. А за подробностите — дай да ги обсъдим като наближи денят.

Така и отлагаха този ден, това време „Ч“ — времето на големия щурм под страховитото название „Смърт на света“. Всички се съмняваха, всички си мислеха: ами ако нещо не сме преценили както трябва?

Язон обаче се терзаеше над съвсем други проблеми.

Всеки път, когато оставаха двамата с Мета насаме, а това в последно време се случваше далеч по-често, те обсъждаха кога и как да си отидат от Морган при своите. Да, сега вече така се изразяваха: да си отидат, а не да избягат. Та нали да го направят на родната си планета беше далеч по-лесно и просто.

Понякога по време на бойните операции те просто качваха на някакъв брониран автомобил и изчезваха в гората или отплаваха на бързоходен глисер в морето под прикритието на смела атака срещу поредното струпване на злобни мутанти. А в действителност Язон и Мета правеха точно обратното: избираха си някое по-закътанно местенце — а те най-добре знаеха как се прави това! — и там надълго и нашироко обсъждаха по-нататъшните планове, като привличаха към дискусиите Кърк, Рес, Накса или Арчи. С другарите си се свързваха само по пси-връзката, като бяха сигурни, че тези беседи Морган не беше в състояние да засече.

Някои горещи глави сред пирянците, особено младите, настояваха, разбира се, за незабавното завръщане на Язон и Мета в Отворения град. Те, естествено, нямаха нищо против, но оставаше

една малка засечка: докато се намираха във вражеския лагер, можеха горе-долу да регулират флибустиерските действия, във всеки случай да предупреждават своите за последните коварни замисли на окупаторите. А зарежеха ли Хенри Морган, изчезнеха ли от очите му — всичко в миг щеше да се измени. Да, разбира се, двамата щяха да прекратят баланса на острието на бръснача, и вече нямаше да ги заплашва внезапен провал и страшна смърт от сабите на озверелите флибустиери. Затова пък процесът щеше да бъде изоставен на самотек, и кой щеше да е наясно как щеше да завърши цялата история. Пиратите не бяха чак толкова много, но те бяха още по-зли от която и да били пирянска твар. А Морган беше не само зъл, но и изключително умен, или поне извънредно хитър.

Беше решено да продължават да действат в качеството си на шпиони докрай, тоест до началото на самите тези широкомащабни военни действия. А вече под нестихващия канонаден грохот, сред обзетите от пламъци джунгли, пръскащите се в пясък скали и кипнащото море нямаше да е трудно да се изгубят. Морган нямаше и да разбере веднага че двамата просто са си отишли, а не загинали, а когато разбереше, вече нямаше да има никакво значение. Войната щеше да премине в последния си стадий — на откритото противопоставяне на две сили: тази, която щеше да е останала от флибустиерите в този момент, и от другата страна — цялото население на Пир, разумно и неразумно. А какво ли пък щеше да се получи, ако успееш да влязат във временен съюз с животинския свят на Пир? Дори една още по-дръзка мисъл проблесна в главата му: нали именно в такава ситуация такъв временен съюз можеше да се превърне в постоянен? Нима това щеше да се окаже пътят към толкова дългоочаквания мир между бившите врагове — човека и природата на Пир?

Веднъж Мета го беше запитала:

— Слушай, видях как ме снимаха днес, и то най-вероятно в едър план. А ми се стори, че не съм излязла по най-добрия начин: забравих и да се среща, и лицето ми цялото беше изцапано, и изобщо, ако трябва да съм честна, не стрелях кой знае колко точно. Така че, ако е възможно, ти помоли хроникьорите си да изрежат този откъс от филма когато започнат да го монтират.

Язон я изгледа със странен поглед и отвърна след продължителна пауза:

— Добре. Когато действително започнат да монтират филма, аз лично ще проконтролирам тези кадри да ги няма.

— Какво искаш да кажеш, че филма изобщо няма да го правят ли? Че никому не е нужен, така ли да те разбирам? — изтълкува тя по своему объркването му.

— Ами не, нужен е, разбира се. Ние после ще си го гледаме често и ще го показваме и на децата. — Язон се справи с внезапната си нерешителност и сега вече говореше бодро и весело. — но преди всичко двамата с теб ще изгледаме всичко, което е заснето, и сами ще изберем най-добрите кадри за приятелите и потомците.

— Стига и ти, нямам време да се занимавам с всякакви глупости — каза Мета.

Разговорът секна от само себе си, а Язон след това дълго размишлява защо не бе рискува да сподели с нея истината. Може би се бе притеснил заради евентуалната ѝ реакция — все пак амазонката му току-що се бе върнала от бой, още не се бе охладила, можеше по инерция и да почне да стреля.

Той ѝ каза истината, но малко по-късно. Изведнъж бе проумял, че така не могат да продължават до безкрай. В края на краищата, каква беше тази тайна? Вярно, беше играч, вярно, имаше си и своите поличби и суеверия. Но Мета му беше най-близкият човек, не можеше да му попречи за каквото и да било, а дори напротив — можеше да му помогне. На останалите — не беше задължително. Но тя трябваше да знае цялата истина.

Разговорът им протече по следния начин.

— Слушай — каза тя, изтривайки потта от лицето си, и пак млъкна изтощено.

Тя с автоматично движение провери до каква степен е зареден пълнителят и поглади ствола на дулото, още горещо, и като че ли все още димящо след такава отчаяна стрелба. Те отблъснаха една атака на ято рогоноси, пробиха си път до бронирания автомобил, вмъкнаха се вътре и се проснаха върху спуснатите седалки, давайки си кратка, но пълноценна почивка.

— Слушай — повтори Мета, — как мислиш, кой все пак ще победи този път? Хората или Пир?

— Флибустиерите или Пир? — повтори с лека корекция въпроса й Язон, давайки й да разбере, че има разлика между двете. — Как мисля ли?

Повтори въпроса и замълча. Явно протакеше с отговора.

— Ти какво, не искаш да разговаряш с мен ли? — по детски обидено го запита Мета.

— Искам — каза той. — Даже много искам. Ти само се приготви. Сега ще ти съобщя нещо съвсем ново за теб. Вижсаш ли, на мен не ми е необходимо да мисля на тази тема, аз отдавна всичко съм обмислил, пресметнал и направил залога си, затова сега просто не бива да губя. На този двубой „Смърт на света“ съм заложил всичко: пари, репутация, благополучие, живот, навярно, и любовта ти. И съм направил еднозначно избора си: трябва да победи Пир. Разбира се, теоретически могат да победят и флибустиерите, и този вариант сме го предвидили, и никой по принцип не се бои от него. Старият Кърк ще съобрази как трябва да се държи. Но именно Кърк ще почне да съобразява, защото мен в този случай вече няма да ме има. Аз или няма да допусна победата на Морган или ще загина.

— Какви ги говориш, Язон? — Мета го гледаше в пълно недоумение. — Нищичко не разбирам!

— Сега ще разбереш.

И той тъкмо започна да й обяснява най-важното, когато разговорът им беше внезапно прекъснат от едно наистина извънредно събитие.

Настанилият се върху бронята недоубит рогонос вече минута и половина методично дълбаеше с гадния клюн триплекса. Язон отделяше на този процес не повече внимание, отколкото на монотонното тиктакане на работещ уред. Мета обаче изведнъж престана да слуша мъжа си, и цялото й внимание се превключи върху единствената твар от другата страна на дебелия стена. Само за някаква си половин секунда до победата на немислимия клюн над най-твърдия сред познатите на науката материали пирянката взе единственото правилно решение: разтвори връхния люк и след като с веерен огън отблъсна нахвърлилите се върху нея останали зверове, успя с точен изстрел да помете от бронята наглия рогонос. Триплексът обаче се оказа прекалено силно засегнат. И Язон, който не се решаваше да стреля от вътешността на бронирания автомобил, наблюдаваше като

в кошмарен сън как изведнъж три чудовищни клюна, превръщайки в ситен бял пращец считаното до този момент за непробиваемо стъкло, се подадоха във вътрешността на машината. Тогава сработи автоматичната преграда и острият ѝ като бръснач ръб преряза бойните израстъци на атакуващите животни; пробивът беше блокиран.

А Мета даде още няколко залпа, необходими за собственото си прикритие, и благополучно се плъзна обратно в машината, без да допусне никаква твар.

— Бива си ги тия роконоси! — изсумтя тя. — Озверяват не с дни, а с часове от общуването си с флибустиерите ти.

— Затова пък помисли си само с какъв интерес би изучавал Бручо тия остри крайници! — мечтателно произнесе Язон, гледайки под краката си. — Трябва да ги запазим до връщането си при нашите.

— Запази ги. — Тя нямаше възражения. — А сега давай, разказвай! Защото аз нищичко не можах да разбера.

И Язон ѝ разказа всичко.

Никакви хроникьори не бяха кръжащите денем и нощем над Пир, ами най-обикновено журналисти — репортери от Пангалактическата агенция за новини, от информационната компания „Огледало на Вселената“ и, накрая, от трансвещателната корпорация „Вечни времена“. Между тези три фирми Роналд Сейн беше поделил задълженията и съответно доходите от трансляцията в ефир на най-мащабното сражение в историята на планетата със страшното име Светът на смъртта. Ексклузивните права за заснемането на всичко протичащо върху Пир Язон бе предал в писмото си до Роналд и Доли Сейн. Беше го направил на първо място като компенсация за понесената щета (макар че едва ли можеше с пари да се върнат загубените най-близки хора — стойността на човешкия живот не се мереше в кредити). На второ място, това беше изгодна сделка: възможност да се заработи добре в обмен на важна услуга.

Освен трансляцията в общогалактически ефир, съгласно разработения от Язон план, Сейн трябваше да организира и една мащабна атракция под названието „Вселенски тотализатор“, което щеше да представлява уникално развлечение. Всички богати хора на галактиката получиха предложение да направят залозите си. Фирмата, която без колебания се бе съгласила да вземе този безумен проект под крилото си, беше небезизвестното казино Касилия. Също, разбира се,

по препоръка на Язон. Та нали той знаеше, той беше уверен, че Роджър Уейн нямаше да се откаже да финансира такава съблазнителна авантюра. Язон беше обяснил с подробности как трябва да се представя играта на „Вселенския тотализатор“. Винаги обаче съществуваше вероятността да добави и нещо от себе си. Той също беше творческа натура и умееше да схваща нещата само след секунди. На Роналд Сейн му беше достатъчен и петнадесетминутен разговор, след което великият banker и некоронован крал на планетата Касилия с ентузиазъм се бе впуснал в това ново за себе си дело.

Само на планетата Касилия се бяха намерили повече от един милион души, пожелали да заложат в тази мащабна галактическа игра. А освен това коварният Уейн пушна трансляцията от Пир само по платените канали и увлекателните кървави сражения имаха право да наблюдават само тези, които бяха направили макар и минимален залог — вноска в размер на хиляда кредита в националната банка на Касилия по специална сметка. Останалите бяха принудени да се задоволяват с радиорепортажите и съобщенията в пресата.

На другите планети обаче трансляцията от Пир я предаваха по всички канали, обилно примесвайки ги с реклама, като заработваха с това наистина фантастически суми. В тотализатора се предвиждаха десетки печеливши варианти. Предлагаше се да отгатнат колко флибустиери ще намерят смъртта си на Пир, в кой ден от началото на сраженията всичко ще свърши, колко пирянци ще загинат, кои видове животни ще се окажат най-свирепи и страшни, колко видове животни ще вземат участие в боевете, кой щеше да заслужи титлата за най-удачен боец сред флибустиерите, колко атаки срещу Епицентъра ще се наложи да се провежат, оръжието на коя планета ще бъде признато за най-добро в условията на Пир. И така нататък.

Разбира се, най-големите суми биваха залагани на главния въпрос: кой ще победи? Изборът тук не блестеше с много варианти: ези или тура, четно или нечетно, червено или черно. Оставаше само да познаят верния отговор. Имаше и шегобийци, които предвиждаха и трети вариант. Значи, ще долетят щурмовите отряди на някой общогалактически флот, ще поставят всеки на мястото му и ще въведат ред. Роджър Уейн и Роналд Сейн обаче, чиито имена така мило си римуваха, заявиха на всеослушание, че няма да допуснат дакъв развой. Съществува междузвезден закон за правото на световите на

самоопределение и за невмешателство във вътрешните дела на планетите-членове на Лигата на световите. Ръководейки се съгласно съответните документи, нито една общогалактическа организация нямаше да посмее да наруши баланса на силите на Пир и около него. Така че всичко щеше да приключи по един съвсем естествен начин.

Организаторите на грандиозното шоу-атракция отделно поясниха, че пълното унищожение на флибустиерите в резултат на стихийни бедствия (земетресения, наводнения, изригвания на вулкани, резки промени в климата) ще се смятат за победа на пирянската биосфера. Беше предвиден дори и практически невъзможния случай: внезапното превръщане на слънцето на Пир в свръхнова. Общо взето, никакви равни резултати, никакви сепаративни споразумения — само бой! До пълна и окончателна победа на една от страните.

Язон беше направил избора си и нямаше намерение да променя решението си. Той бе поставил на пирянските твари всички пари, които бе успял да събере. Печалбата при такъв залог можеше да се окаже фантастична. Трябваше само всичко да се подготви по най-щателен начин. Язон не се съмняваше в непобедимостта на пирянската природа, неслучайно бе отдал толкова години от живота на изучаването на дадения въпрос. Той вярваше, че рано или късно всички проблеми на Пир ще се решат по някакъв начин и планетата най-после ще престане да се нарича Светът на смъртта. Но изходът — райско благоденствие в резултат на поредната грозна касапница — във всеки случай не следваше да се търси във военното решение на проблема. Нали вече триста години пиряните прилагаха въпросния вариант без никакъв осезателен успех до този момент. Същото очакваше и флибустиерите. Количеството и нивото на техниката нямаха никакво значение в случая. Всяка фронтална атака срещу Пир беше по начало обречена на неуспех.

И затова главният проблем, който бе формулирал Язон пред Сейн, беше следният: общественото мнение трябваше да се обработи да очаква точно обратното. Тоест — да вярва в почти неизбежния успех на пиратите. В случая елементарното невежество на болшинството влиятелни лица в Галактиката по отношение не само историята на Пир, но дори и на съвсем неотдавнашните събития, свързани с планетата, щеше да е от полза за играта на Язон.

Какво представляваше Пир за масовото съзнание? Далечна планета-легенда с огромни залежи на метали и непоносима сила на тежестта, с абсолютно непригоден за живот климат и адски твари, лакоми за всяко същество с минимална прилика с човека. С една дума, недоразумение от вселенски мащаб, летяща фабрика на смъртта, населена със свръхвойници, където дори и децата, жените и старците с лекота сплитат във възел стоманени пръти и улучват в движение летящ комар. Ето такива легенди бродеха из Галактиката. Кой разумен човек би могъл да се отнесе сериозно към тях?

Когато човек обаче залага пари, и то много, той по правило проучва дали е попаднал в солидно казино, чиста игра ли му предлагат, въобще, с кого си има работа. Участниците в играта на „Вселенския тотализатор“ без съмнение, започнаха да правят справки за Пир и Ямайка. И ето тук влязоха в работа предварително разработените варианти на Язон и Роналд Сейн.

Срещу едни много прилични суми бързо, но качествено, се съчиняваха интервюта, дискусии на специалисти и цели лекции по интересуващите всички теми. Най-популярните канали на галактическата интервизия включваха в програмите си специални предавания, посветени на бъдещата битка на титаните. Видни учени, експерти в различни области на знанията — биолози, историци, политици, психолози, водеха безкрайна полемика около Света на смъртта и с ненатрапчива упоритост подбутваха деликатно всеки логически мислещ човек към очевидния и единствено възможен извод: победата на флибустиерите е неизбежна. При уникалната им способност да не се спират пред никакви прегради, без да ги е грижа за загубите, с безкрайната си злоба, с техническите си умения и средства и боен опит, с феноменалното им упорство — победата им ще е неизбежна.

Защото какво можеше да им противопостави Пир? Простите до абсурд закони на естествения отбор, и едно голо числено превъзходство. Склонността към бързи мутации можеше да не се брои. Нали флибустиерите се канеха да провеждат тактиката на „блицкриг“, а за броени дни нови мутации беше изключено да възникнат. Главният аргумент обаче прозвуча от лагера на психолозите. Те обясняваха нещата така: на Пир днес се сблъскват два вида доведена до абсурда ненавист: животинска и човешка. Природата на първата е

физиологична, инстинктивна, присъща на естествените потребности, които по принцип лесно се удовлетворяват и притъпяват. Човешката ненавист по определение е психогенна, продукт на висшата нервна дейност, и никой още не изучил напълно природата ѝ. И поради тази причина само човешката злоба и ярост е наистина безгранична и непредсказуема.

Малограмотният обитател си седеше пред екрана, слушаше доверчиво, сгъваше пръсти и пресмяташе възможните си печалби.

Учените умееха да убеждават красиво. Например, най-старият специалист по екология на биологически активните планети професор Дворников от планетата Лада също прибави и своя авторитет към общия хор. Ужким, преди много години той след експедицията си до Света на смъртта утвърждавал, че на пирянциите просто не им достигат собствени физически и материални възможности. А такава армада, като флибустиерския флот, разбира се, само за миг ще смачка и разнесе на пух и прах всякаква съпротива. Войната ще приключи веднъж и завинаги. Звучеше толкова просто и понятно за всеки.

Но дори когато един друг деятел на науката — биохимикът Стрин — апелира към опита от работата си на планетата Стоувър, считана за най-близък аналог на Пир, и обясняваше елементарни неща — но с най-засукани фрази, обилно гарнирани с купища непонятни псевдонаучни термини от най-различни дялове на науката, всички охотно му вярваха. Та нали Стрин доказваше точно това, за което милиони зрители знаеха и без да им го казва, но жадуваха непрекъснато да им се пълнят ушите.

Естествено, броят на залозите за всяка от страните беше известен само на собственика на казиното, самия Роджър Уейн, и още няколко души, посветени в тази свръхконфиденциална информация. Съгласно агентурните данни на Сейн обаче тези немногобройни безумци, рискували да зложат на Света на смъртта, в случай на успех, щяха да получат фантастични печалби. Към което се стремеше и Язон.

Всичко това той продължително време излага на любимата си, която дори още в мислите си не бе свикнал да нарича своя жена. Мета ту се хващаше за пистолета, ту се хвърляше да го разцелува, ту поруменяваше, ту побледняваше, но в крайна сметка, изглежда, се умори от прекаленото разнообразие от емоции и просто престана да го слуша. Обаче Язон виждаше, чувстваше с всички фибри, че Мета бе

успяла да схване и приеме страната му — иначе просто нямаше да се успокои, увлечена в мислите си, а щеше незабавно да се нахвърли върху него с искането незабавно да се откаже от чудовищната авантюра. Да, той рискуваше и с това. Мета обаче вече не беше обикновена пирианка, тя бе станала съвсем друга, и именно сега Язон се убеди какви дълбоки промени бе претърпял характера ѝ.

— Ето, това е — приключи той. — И ако всичко мине нормално, само след четири дни любимите ни чифтокопитни рептилии в компания с меднозъбите каймани ще досдъкват последния долетял тук ямайковец, да не говорим за...

— Е! — възкликна изведнъж Мета, сякаш пробудила се от дълбок сън, и с щръкнал по навик пистолет в дланта си. — Какви такива рептилии!? Какво стават тук, питам? Значи, цялата Галактика е станала свидетел на позора ми, как аз, цялата измацана и оваляна в кал, не мога да улуча някакъв си пикирац на зиг-заг саблеопашат? Значи, всичко това е вървяло директно в ефир? Какъв позор!

Потеглиха обратно, защото Морган бе излъчил сигнал за общ сбор край стартиращата канонерка. Пътуваха в тишина, и Язон, който за пореден път се опитваше да си представи, как ще се отнасят към останалите на планетата хора победилите, укрепнали, плодящи се твари. Щяха ли да бъдат способни да направят разлика между флибустиерите и пирианците? Кой знае защо му се струваше, че ще направят. Или — възможен беше също така и подобен вариант — флибустиерите все пак да обезкръвят пирианската фауна, а на местните жители само да им остане да доизтребят жалките ѝ останки. Като накрая бъде поставена, макар и скучна, но все пак приятна точка на тази история. Интересни ли бяха предположенията? Да, определено бяха интересни. Мечтите също бяха красиви. Животът обаче не пропусна да си наложи поправките. При това твърде съществени.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Тони Хауърд, който след пристигането си на орбитата на Пир възглави командата на линкора „Бригето“, и ръководеше локалните атаки в другите сектори на Света на смъртта, неочаквано се върна на флагманския кораб, тоест на „Конкистадор“. Обясти, че му било необходимо да се посъветва лично с Пиер Мисон преди поредната серия експерименти. Морган не видя нищо съмнително в това, дори напротив, зарадва се. Той вече трети ден подред не беше затварял очи и усети, че повече така няма да издържи. Замисли се кого да остави временно за заместник, а тук като по поръчка долетя най-верният му съратник. И Хенри спокойно се отпрати да спи. А Хауърд смени на щурвала в капитанската кабина дежурящия там Еди Хук, който също нямаше нищо против да положи малко морно тяло, и след като се убеди, че в близко време няма кой да ги безпокои, извика при себе си Язон, но сам, без Мета.

Светлината в кабината беше подозрително приглушена и Хауърд счете за свой дълг да обясни:

— Не се тревожи, че е толкова тъмно. Просто изключих за всеки случай половината уреди. Затова пък сега определено знам, че никой не ни подслушва и не ни записва. Ако не броим Мисон. От тоя проклетник няма отърване, той е направо магьосник с техниката! Но пък от друга страна никога няма да ме изпее на Навигатора — прекалено е хитър, за да го направи. Винаги си има своя игра.

— Странни неща говориш, Тони — произнесе удивено Язон. — Нима на нашия „Конкистадор“ зрее поредният бунт? В такъв случай да ти предам поздрави от оня свят от Франсуа д’Олоне и Джо Монбар.

— Шегите ти са неуместни, Язон. А между другото, спомняш ли си онази цигарена кутия с пси-предавателя на Ямайка, дето ти даде капелана? Можеш ли да се сетиш кой му я предаде?

— Не знам, но се досещам — с достойнство отвърна Язон.

— Виждам, че нищо не ти е ясно. На Монбар такава не му беше по силите. Той нямаше достъп до конфискуваните ви вещи. Морган не

би доверил нищо сериозно на тоя наркоман. Докато на мен ми има пълно доверие.

— Виж ти каква била работата — каза Язон.

— Да, динАлт, ти си мислеше, че те провокират, а онова беше искрен опит с подаване на ръка.

Хауърд замълча, като с привичен жест оправи черната превръзка на окото си, а после неочаквано добави:

— Хенри Морган е много силна личност. Но за съжаление, той е неврастеник, просто психопат. С него не може да се говори за сериозни неща. Ако само знаеше до каква степен ми е писнало от него! Но под знамената на оня малоумник д'Олоне щеше да е още по-идиотско. Докато под твоите знамена, Язон... Отдавна размишлявам над тази възможност.

— Виж ти каква била работата — повтори Язон с абсолютно безизразна интонация.

А какво друга да каже? Предложението на Хауърд изглеждаше наистина зашеметяващо. Да вбие клин между двамата флибустиерски водача точно преди решаващата битка — та това беше направо подарък на съдбата! Старият принцип — разделяй и владей. Ако флибустиерите освен всичко друго се вкопчат и един в друг, победата му беше в кърпа вързана. Накратко, не биваше да се отказва от такова предложение.

Обаче и да се съгласи беше повече от рисковано. Хауърд сам по себе си едва ли беше способен на многоходови операции, и ако това бяха игри на захитрелия Морган, тогава именно той щеше да се възползва от принципа „разделяй и владей“. А на Язон весело щяха да му се посмеят и в най-добрия случай щяха да го хвърлят за закуска на пирянските твари, а в най-лошия — щяха да го изритат в космоса без скафандър.

Не, Тони, такива хора като Язон динАлт са от стара коза яре и такива примитивни провокации могат само да ги разсмеят.

— Чувствам — продължи Хауърд, — че нашият приятел Хенри съвсем ще се омота с тая кампания. И когато рухне всичко, тогава вече ще дойде и нашето време с теб: духваме от тук по най-бързия начин, вземаме си най-нужните хора и най-ценното. Мисон казва, че звездолетът „Овен“ струва много скъпо, дори може би повече от цяла планета.

Язон слушаше мълчаливо и дори не кимаше, макар че Хауърд казваше самата истина, Мисон беше наясно с нещата.

— Така че, Язон, кажи ми какво е онова нещо, дето лежи там, в Епицентъра?

— Няма да ти кажа, Тони. Това си е моя лична тайна. Аз и на Морган не се доверих, и на теб няма да я разкрия. Та вие тогава просто ще ми теглите куршума. Няма да съм ви интересен повече.

— Какви ги дрънкаш, Язон! — неистово избухна Хауърд.

— Ти по-добре ми се закълни — усмихна се Язон. — Гръм да ме порази! Сто дяволи да ме разкъсат! Или как още може да се каже?

— Няма да се кълна — спокойно отвърна Хауърд, — но ще ти разкажа още нещо. Знам, че не вярваш в искреността на намеренията ми. Така, само като чу думата „искреност“ и се захили криво. Междувпрочем, изобщо нямам нито намерение да те лъжа, нито желание да те убивам. Ти си ми нужен, Язон, и сега ще се опитам да ти го докажа. Знам, че всички пирянци се крият в добре защитен и твърдо екраниран град. Знам, че да се нанасят удари по този град е още по-глупаво, отколкото да стреляме по първите видени от нас гоначи в гората. Знам, че с пирянците човек може да се справи само с хитрост. Трябва да внедрим в редовете им наш човек. Това е единственият път към победата. И накрая, знам, че пирянците търсят среща с теб, Язон. Навярно са слушали много за теб. Това е всичко. Изводите си ги прави сам.

„Брей, Хауърд! — мислеше си Язон. — Брей, че мозък! Нима е възможно толкова да съм го подценил? Да създаде агентурна мрежа, фактически отделно от Морган, да работи на вражеска планета в условията на безумна война. И при това с такъв финес! Ами ако въпреки всичко зад цялата работа стои Морган? Тогава трябва да възкликна: «Брей, Хенри!» Защото за да го измисли всичко това в подробности... Не! Просто е невъзможно! Истински идиотизъм — да ми праща Хауърд, за да ме изпрати при пирянците! За маниакално недоверчивия Морган това изобщо е немислимо! Значи, все пак Хауърд си играе собствена игра? Нима е време да се съгласявам?“

— Какво сега, дължен ли съм да ти дам отговор още на момента, Тони?

— Абе нищо не си дължен. Мисли, колкото искаш. А аз в заключение ще ти кажа само още две думи. Вчера на Пир се приземи

супербот от клас „невидим“. Другите ни кораби не са го засекли, а аз съм поставил на „Бригето“ (тъкмо наврме) съответния локатор. Общо взето, влязох в контакт с човека на борда на този кораб. Човекът също иска да се срещне с теб, Язон. Отскочил е до пиряниците просто за вид. Той иска да се срещне с теб. Тайно от Морган. Така че или отивай при пиряниците, легенда някаква ще ти измислим, или — което е много по-просто — пообщувай на първо време с този човек. Още сега, още докато Морган спи.

— Не разбрах, той какво, на борда при нас ли е? — реши да уточни Язон. — Само не си мисли, Тони, че аз вече съм се съгласил. Въпросът ми се корени в чисто човешкото любопитство.

Хауърд разбиращо се усмихна:

— Какво говориш, Язон, защо ще ми е да го пускам на кораба, ако той изобщо не иска да се вижда с Морган. Той е недалеч оттук, в пространството. Казах ти, че има супербот „невидим“. Казва се Ричард Бервик.

— Край, предавам се — каза Язон.

Трябваше да си признае, че бе очаквал такъв номер. Добре че поне Солвиц не беше решил персонално да го посети.

— Добре, Тони, дай ми координатите и позивните му... Или мислиш да ни организираш среща?

— Много е просто — каза Хауърд. — Качваш на един обикновен боен катер и излизаш в космоса. Той сам ще те намери.

— Добре. Само че аз ще летя с Мета. На два катера.

— Както искаш. — Хауърд нямаше възражения. — Три ще ти дам, стига само да кажеш. За останалото ще поговорим когато се върнеш.

Язон беше терзан от съмнения до самия старт дали изобщо ще им позволят да напуснат кораба. Ако това беше някакъв примитивен капан, всичко трябваше да свърши още до шлюза. А ако не, тогава пак имаше два варианта. Първият: там наистина го чакаше Бервик. Значи, уважаемият Гарант на стабилността ще му обясни какво става. Бервик беше такава сила, която спокойно можеше да му осигури закрила срещу флибустиерите. А пък ако там нямаше дори и следа от Бервик, тогава *Бърз е моят револвер!* и бегом на Пир. Малко преждевременно, наистина, но пък какво да направи. Сбогом, пирати! Беше ми приятно с вас, но вкъщи ми е още по-добре.

— Язон — запита го Мета, — ти изобщо разбираш ли какво става?

— Засега с големи усилия — честно си призна той.

А автентичният, добре познат глас на Бервик вече звучеше в слушалките:

— Язон, десетсекундна готовност, давам сигнал с фината настройка. Вървете строго по пеленга към стиковъчния ми модул. Как ме разбра?

— Какво дробите, Язон? — това беше първият въпрос, с който той ги посрещна когато свалиха шлемовете и захвърлиха ръкавиците, разкопчаха скафандрите и седнаха удобните меки кресла около масичката с напитки и плодове.

Корабът на Бервик беше доста скромнен по размери, но съгласно системите за външна безопасност и оборудване на вътрешните помещения отговаряше на най-последните изисквания на армейската техника. Едновременно с това и беше обзаведен не без претенции за разкош. Кают-компанията тук абсолютно имитираше обстановката на някакъв супермодерен офис на някаква промишленоразвита планета. Всичко — от изкуствената гравитация и естествените аромати до видеопрозорците и стените, облепени с тапети с изображения на цветя.

— Страхотен супербот! — прошепна Мета, не успяла да сдържи възторга си. — Ех, и ние да си имахме един такъв!

Язон обаче дори и не реагира. Той някак още от самото начало се беше наострил. А пък след първите думи на Бервик, произнесени едва ли не вместо приветствие...

— Какви ги дробите, Язон?

Неприятен беше дори не толкова самият въпрос, колкото тонът, с който беше зададен.

— В какъв смисъл? — агресивно запита в отговор Язон.

— Във всякакъв — вече малко по-спокойно, но все още раздражено, отвърна Бервик. — Отначало се хвърляте в грандиозно частно разследване, без да го съгласувате с когото и да било. А между другото, за разкриването на престъпления, още повече крупни, в Галактиката съществуват съответни служби и организации. Никога ли не сте чували за тях, Язон? Добре, да махнем с ръка на изпълненията ви на Дархан. Както и да е. В края на краищата, искали сте да откриете Морган, да спечелите някой друг кредит успоредно с това — съвсем

нормални желания. Е, намерили сте го, е, не ви е било вече до пари. Също не е за чудене. Двата с Морган сте коренно противоположни хора, понятни са ми всичките ви разногласия и съперничеството ви. Но да организирате целия този поход през цялата Галактика от Ямайка до Пир! Да сблъскате две непобедими сили! И при това да превърнете този направо страшничък спектакъл в хазартна игра за цялата обитаема Вселена! Не, за това трябва наистина невероятно фантазия! Язон, та вие сте просто като малко момче, което си играе със запалката на баща си! Вие имате ли изобщо представа какъв пожар може да пламне от игричките ви?

— Свършихте ли, Ричард Бервик?

Язон почувства, че се бе ядосал не на шега, и вече виждаше какъв тон ще му отговаря. Ами той сега направо щеше да го размаже тоя надут самодоволен пуяк! После хвърли един кратък поглед към Мета и удивен забеляза пълната ѝ безучастност. Очевидно, по пирянските понятия, Бервик не беше казал нищо оскърбително. Язон дори се обърка за момент; ами ако нямаше за какво да се гневи?

— Да, друже мой — поклати глава Бервик. — Сега чакам отговор от вас.

— Чудесно. Тогава слушайте. Аз си имам своя запалка. — Язон демонстративно извади запалката си и си запали цигара. — Баща не ми е подарявал запалка. А и той нямаше — сигурно я беше загубил на още на планетата Йолк. И самият той някъде изчезна, между другото. Всъщност, това ви е известно. Така, по повод на пожара. Аз не съм ви момченце, а най-автентичен професионален подпалвач. И изобщо не се срамувам от това. Някои неща в нашия свят трябва да се унищожават именно с метода на изгарянето. С дезинфекционна цел. За да се избегне разпространението на заразата.

По-нататък. Към официалните организации изпитвам известно уважение, но никога не съм страдал от излишно страхопочитание. Любезното ви предложение да работя в една известна структура, ако си спомняте, аз любезно отклоних и сега съм готов да повтора същите думи. Впрочем — ето и Мета е тук, няма да ми позволи да излъжа — докато бяхме на Дархан, доста пъти съжалявахме, че не притежаваме известни атрибути на официалната власт. Така че, ако това не ви затрудни, не бихме се отказали да получим като награда за работата си някакви значки, или книжки. Тези символи за принадлежност към

ужким висшите сили в Галактиката правят неизгладимо впечатление върху някои идиоти в слаборазвитите страни. А на нас ни се налага, както сочи опитът, да си имаме работа и с такава публика. Нали не съм многословен, Бервик?

Все пак искам още веднъж да подчертая, че да работя за Специалния Корпус ли беше, Гаранта на стабилността ли (или както се наричат там у вас) в пълния смисъл на думата нямам намерение. Това не е по нашата част, и никакви тържетвени клетви, подписани с кръв, от нас няма да видите. А помощ, доколкото ни позволяват силите, в разумни предели сме оказвали и ще продължаваме да оказваме.

И последно. Аз съм свободен човек, Бервик. Аз съм гражданин на Галактиката и не съм ви никакъв подчинен. Готов съм да ви изслушам, но само толкова. А решенията ще вземам сам. Днес и натакък. Което ме прави в известен смисъл братовчед на Хенри Морган.

— Точно тук се заблуждавате — никак странно му отвърна Бервик.

Остана неясно какво имаше предвид. Декларирането на собствената си свобода чрез сравнението с Морган сякаш не беше някаква новост. Или...

— Тогава изслушайте ме, свободни човеко Язон.

— Морган предпочита да ме нарича нужния човек — не се съдържа да го клъцне Язон.

— Както ви е по-приятно — не прие шегата му Бервик, — само ме изслушайте. Вие правите много сериозна грешка, захващайки се с това грандиозно сражение на Пир. Още не е късно да спрете. И аз съм готов да ви помогна в разрешаването на конфликта. Специалният Корпус ще бъде посредник във вашия случай. И мога да ви уверя: флибустиерите ще отстъпят, ще оставят на мира планетата ви. Може да струва известна сума, но нищо повече. Вие не сте бедняци, нали Язон?

— Какво? Ние?! Флибустиерите са длъжни да си платят, а не ние!! — крещеше с цяло гърло Мета, размайхвайки блестящия ствол на пистолета под самия нос на Бервик. — Язон, тоя човек нещо не е наред с главата си!

— Не знам — сериозно отвърна Язон. — Но ако ти наистина искаш да получиш отговор на на поне един въпрос, дупката в главата му няма да ни свърши работа.

— Господа — Бервик уморено въздъхна, — разбирам бойното ви настроение, дори и чувството ви за хумор, но повярвайте ми, не спрете ли, много скоро в цялата Галактика на никого няма да му е до смях.

— Какво става, нещо май не мога да вдяна? — разсърди се не на шега Язон. — Не можете ли поне веднъж да обясните нещо като хората?

— Работата е там, господа, че вие сблъсквате на едно място едновременно три слабоизучени фактора: природата на Пир, управлявана от Епицентъра, звездолета „Овен“, конструиран и изработен незнайно от кого и къде, и накрая, флибустиерите с непонятната им злоба.

— Хайде бе! — искрено се удиви Язон. — А тези уроди как са попаднали в най-новия списък с чудесата на света? Какво толкова феноменално сте намерили в тях?

— Не се правете на глупак, Язон. Историята на възникването на флибустиерите и днешният им модус вивенди на Ямайка противоречат на много закони на цивилизацията. Ние отдавна изучаваме този феномен и до този момент не сме успели да намерим убедително обяснение.

— Аха, ето каква била работата! Значи вие не сте успели, а ние сме ви кривите.

— Точно така е, Язон. Вината ви е в това, че сте захванали с нещо, което не е ваша работа.

— Там никъде не съм видял табела „Вход забранен за странични лица“. А и освен това, когато убиват невинни хора, аз като правило пет пари не давам за подобни надписи. Не можех да не се намеся, Бервик. Докато вие ги изучавате, те кълцат на кайма деца и жени. Красива тема за научна работа, братя безсмъртни мои.

— Не е необходимо да чупиш стойки, Язон. Ние се стараем да сведем жертвите до минимум и изобщо държим ситуацията под контрол.

— И как става тая работа?

— Имаме си свои хора сред флибустиерите.

— Агентура! — възкликна радостно Язон. — Само не ми казвайте, че Тони Хауърд по прякор Едноокия е ваш сътрудник?

— Не само той — спокойно отвърна Бервик. — Няма да скрия от вас, че самият Хенри Морган много отдавна сътрудничи на

Специалния Корпус.

Споделената информация дълго време не искаше да се побере в съзнанието на Язон. Когато обаче най-после успя, той веднага повярва. Та нали главатарят на флибустиерите не искаше и дума да обели за Корпуса. Такова, ами, военна тайна, бе. Ха-ха!

— Кажете ми, Бервик, а във вашия отдел падат ли си по изнасилването на малолетни момичета и кълцането на ситна кайма на старци и малки деца?

— Нищо не сте разбрали, Язон. На вас ли именно трябва да разяснявам разликата между секретен агент и щатен офицер от корпуса?

— Абсолютно нищо не е необходимо да ми обяснявате повече! — разгневи се не на шега Язон. — Оотеглям молбата си за снабвяването ни с Мета с удостоверения за принадлежност към Специалния корпус. Ние дори и формално не желаем да сме съпричастни на организация, която съдържа в редовете си хора като Хенри Морган.

— Но това е глупаво, Язон — каза Бервик. — А може би и вие като Солвиц ще духнете в друга Вселена поради дълбокото ви презрение към цялото човечество?

— Не, няма да духаме — отвърна вместо него Мета, надигайки се демонстративно от креслото. — Отказът ни от сътрудничество с вашия Корпус може и да не е особено умно от наша страна. Но според мен е по-добре човек да постъпва глупаво, отколкото подло.

— Много спорен въпрос, особено ако се погледне философски на нещата. Сега обаче не мога да не се съглася, когато разговарям с такава ослепителна дама — галантно се усмихна Бервик. — Правилно ви разбах, че си тръгвате? А защо не вкусихте нищо, нито пийнахте нещо?

— Благодарим ви най-сърдечно за грижите, но няма смисъл. Вашият агент и без това ни храни повече от добре.

— Добре, Язон. Запишете си номера на пси-предавателя ми. Няма да съм далеч от вас и всяка минута ще бъда на услугите ви. Не забравяйте какво ви казах.

— Нямаме никакво намерение да забравяме, само че ще ни извините, Бервик, защото ни чака сражение. А ако наистина сте на

нашите услуги, отговорете ми, моля ви, на още два въпроса. Хауърд наистина ли играе срещу Морган или просто беше провокация?

— Хауърд играе срещу Морган, Язон. Не го забравяйте. Но не забравяйте също така че Мисон пък играе и срещу двамата.

— Ето за тази информация искрено ви благодаря, Бервик. Много е ценна. А ето и вторият въпрос: шпионската ракета на Радом с касилийския герб и разбития видеодатчик също ли е ваша работа?

Бервик вдигна поглед върху него и веднага го отмести. Паузата се стори на Язон малко по-дълга от необходимото време на отговор, който му даде този хитър като лисица човек.

— Не, не е наша.

Язон успя да зърне отчетливо чувството на паника в очите на събеседника си. Какво конкретно обаче означаваше този страх, не успя, въпреки всичките си телепатически способности. Съществуваха като минимум два варианта: беше успял да пипне Бервик на местопрестъплението или съществувахе някаква неизвестна, и поради това плашеща, трета, по-точно, вече четвърта сила.

— Добре, както и да е — демонстрира удовлетворението си Язон. — Мисля, че отново ще се срещнем само да свършим работата. Тогава ще обсъдим кое е по-важно — вашите знания или интуицията ми. Между другото, не желаете ли да заложите във „Вселенския тотализатор“? Ще ви подшушна на ушенцето кой има по-големи шансове да спечели.

— Престанете, Язон. Не се занимавам с подобни глупости.

— Съвсем напразно, уважаеми. Между другото, аз случайно си изясних, че в древността именно по този начин са се обръщали към висшите чинове на духовенството. Вие, Бервик, случайно да не сте били епископ на времето? Правилно ли отгатнах?

Хилядолетният старец нищо не отговори и Язон се надигна.

— Да тръгваме, Мета. Не ни разбраха нещо. Всичко става, общият ни приятел може изведнъж да се пробуди по-рано от очакваното, и да почне да ни търси. А вие, Бервик, предайте, моля ви, на Инскип и Бърнс огромните ми поздрави.

С това той приключи разговора и двамата с Мета си тръгнаха.

В мрака сред звездите Язон известно време с удоволствие наблюдаваше през спектролитовия капак как Мета прави фигури от

висшия пилотаж, разреждайки по този начин насъбралото се нервно напрежение, а после я запитва, прошепвайки в шлемофона:

— Мета, чуваш ли ме? В сакфандъра се диша по-приятно, отколкото в луксозния кабинет на оня сухар, нали?

— Наистина — отвърна тя. — Но „невидимият“ му наистина е много луксозен.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Сигналът за тревога прозвуча миг след като успяха да поставят катерите на кея, да се преоблекат и отпуснати в каютата си да се правят, че никъде не са летели. Нямаха право дори и на минута покой. Сега вече втората конфиденциална среща с Хауърд нямаше да се получи. А Язон много разчиташе на този втори разговор преди военния съвет при Морган. Военният съвет вече се събираше ежедневно след приключването на ежедневните бойни действия и всяко по-голямо или малко прекъсване. И изведнъж — тревога. Нищо хубаво нямаше в нея, от каквото и да беше предизвикана.

Защото още на обратния път към флагманския кораб Язон с ужас изведнъж бе установил, че операцията „Смърт на света“ трябва да я започва още на следващия ден, иначе Бервик, след като не бе получил подкрепа, дори разбиране у тях, просто щеше да му провали всичко. Рушенето винаги е по-лесно от създанието.

Цялата операция на Язон до този момент се основаваше на невежеството на моргановите бойци и изумителната им нелюбознателност, в която между другото, много си приличаха с пирянците. Навярно отсъствието на интерес към абстрактните знания е присъщо на всички професионални военни. Само че самият Морган беше изключение от правилото. Нормален човек не можеше да си го побере в главата как беше възможно Морган да изчете толкова много книги, без това да му пречи да сече главите на нищожните хорица! Ами и Хауърд. Както се бе изяснило току-що, също своеобразен феномен. С книгите при него беше доста по-зле, разбира се, но пък мозъкът му си беше съвсем наред — щом бе успял да заблуди и самия Навигатор. И следователно, във всеки момент у този тип беше възможно да се пробуди съвсем неуместно при създалата се ситуация любопитство.

Замисълът на Язон се крепеше основно на информационното затъмнение. Та нали страстите, бушуващи около планираното на Пир сражение, бяха пределно далеч от самите флибустиери. Те и преди не се вълнуваха особено от галактическите новини. Ямайка си живееше

живота изолирана от външния свят с известния екран, а на пиратските кораби дори не бяха предвидени антени за прием на междузвездните разпръсквателни компании. И въпреки всичко за периода на дислокация в орбиталния район на Пир Язон се бе погрижил специално за тази подробност.

В цялата ескадра далечната връзка сега работеше само в една посока, уж с цел икономии и заради конспирацията. През това време всеки флибустиер от висшето ръководство, например същият Хауърд или Мисон, притежаваха възможността да включат всеки галактически канал, преодолявайки поставения от Язон информационен филтър. А това представляваше само една от многобройните опасности.

Друга се заключаваше в нездравия интерес на Морган към историята. След като бе изучил така добре настоящето, за него щеше да е съвсем естествено да се заинтересува и от миналото ѝ. А то съдържаше крайно интересна информация. Легендата на Язон щеше да рухне като пясъчен замък под този непосилен товар.

И трета опасност — Ричард Бервик в собствената си персона. Солидният представител на всички мислими и немислими междузвездни организации се бе оказал едва ли не най-добрият приятел едновременно на Морган и Хауърд. Да не забрави и Мисон. Неслучайно старият Пиер беше толкова умен и образован, дори се бе научил да управлява и звездолета „Овен“!

А сега само за момент да си представим, че Бервик разкаже на приятелчетата си всичко, което знае за Язон и пирянциите, и им даде да послушат сводката от последните новости, да кажем, на Касилия. Да, весело щеше да стане.

„Беше ли възможно да се получи такъв развой? — запита се Язон и си отговори: Разбира се, че беше възможно. Всичко може да се случи на тоя свят. Ето един пример: ни в клин, ни в ръкав — бойна тревога. Дали не е работа на мъдрия Бервик?“

Оказа се, че не беше Бервик.

Естествено, Морган беше буден още на секундата. Та кой нормален капитан (че и ненормален) нямаше да се събуди от този сигнал? А Морган не беше обикновен капитан, а освен това и флагман, Навигатор, лидер на планетата си — и още съвсем мъничко — господар на Вселената. Той вече сериозно мечтаеше за това. И тревогата никак не се хареса на бъдещия диктатор на Галактиката. По

някаква интуиция той не закрепя в микрофона, а веднага затича към рубката, да види с очите си каква е работата.

Язон продължаваше да си мечтае за възможността да размени още някоя дума с Хауърд насаме, и затова също бързаше. Но успя да се озове в капитанската кабина само три секунди преди Навигатора.

„Добре де, значи, може и така — помисли Язон“

Морган спря, местейки погледа си от Язон върху Хауърд, от Хауърд на предния екран, от екрана пак върху Язон, и чакаше обяснения без да отваря уста. Хауърд само повдигна рамене, в смисъл, и да ме питаш, какво да ти кажа, когато и аз хал хабер си нямам какво става. Язон реши да се възползва от ситуацията и да изкаже мисълта си за спешната нужда от набелязания щурм, но в този момент от дежурния постъпи първата конкретна информация за случилото се.

Докладваше Скот и първоначално Язон бе склонен да припише всичко чуто на природната му тъпост.

— Осмелявам се да доложа, сър, че ято шипокрили атакува линейния кръстосвач „Конкистадор“ — прозвуча гласът на Скот в говорителите на кабината. Ято шипокрили. На разстояние петстотин километра от повърхността на планетата. Във вакуум.

— Иди се наспи, Ричард Скот — беше първата реплика на капитана.

Скот се обиди, защото беше абсолютно трезвен.

А ятото шипокрили, абсолютно реално ято агресивни пирянски птици, се оказа заснето от шест камери на „Конкистадор“, и на записа отлично се виждаше как от пръсканите с едрокалибрени куршуми дум-дум птичи тела се разнасят във всички посоки... не, не късове плът, а стандартна протоплазма, използвана при създаването на андроици и прочие биороботи.

Какво пък, в това нямаше нищо удивително. В последно време подобни играчки бяха почнали да се пръкват ту тук, ту там на Пир. После Язон се сети и за Белите Птици на Мъстта, които отглеждаше полулудият старец Кинней от далечната планета Крейзик. Трудно беше да не си спомни — прекалено близка беше асоциацията. Те също пляскаха с криле в космоса и тракаха с клюнове.

— Знаеш ли какво представляват киборгите, Хенри?

— Знам — отвърна капитанът на флибустиерите.

— Тогава мисли, дали е на хубаво това, че се дотуткахме до появата на киборги.

— Не те разбирам какво искаш да кажеш, Язон.

И в този момент в кабината тихо влезе Мета. Тя също бе бързала насам, но пътя се бе отбила буквално за минута при Мисон. Много ѝ се искаше да се убеди, че химическият състав на вътрешното вещество в телата на киборгите е същото, както и при известните ѝ отпреди екземпляри. А такъв анализ на специалист ще му отнеме не повече от минута. Мисон прегледа спектрите на излъчване след унищожението на атакуващите обекти и потвърди предположението на Мета.

— Атакували са ни не просто животни — започна тя още от прага. — Това са шипокрили-киборги, тоест продукт на цивилизацията от доста по-различно ниво от тукашната. Така мисли Мисон — счете за необходимо да добави тя.

— Спорно мнение — възрази Язон. — Разказвали са ми, че природата на планетата Пир вече е въртяла и не такива номера. Спомняш ли си когато ти казвах, че ни очакват непредвидени трудности, Хенри?

— Но ти не ми обясни тогава за какво става дума.

— Има си хас да ти бях и обяснил! Откъде да знаех тогава? Сега обаче, когато твари от новия вид влизат в атака, точно мога да ти кажа какво трябва да предприемем по-нататък.

Това наистина беше златният шанс за Язон. Как още да убеди Морган да пренесе датата на главната битка? Опитен и дори талантлив стратег, той добре знаеше, излишната прибързаност на война може само да попречи.

Язон направи една внушителна пауза и запита:

— Каква е готовността на армията ти за операцията „Смърт на света“?

— Бях планирал още два дни за подготовка — отвърна той.

— Лошо — каза Язон. — Не разполагаме повече с това време. Изядоха го киборгите. Трябва да нападаме още утре, иначе...

Язон се поколеба, сякаш се чудеше дали да продължи.

— Виждаш ли, Хенри, не изключвам, че тоези организми, тоест устройства, ако се размножат в достатъчно количество, могат да изкарат от строя цялата ни техника. Към това е насочена и основната им енергия.

— Лошо — откликна Морган като ехо. — И аз съм уморен като пребито куче. Мисля си обаче, че ако се постареем здраво, утре можем да започнем широкомащабна операция. Не сутринта, разбира се, а привечер.

„Това е, реши Язон. Той е озверял. Сега вече път назад няма. В периода на подготовка за боя пиратите не само няма да се опитват да влизат във връзка с когото и да било, но те няма да отговарят дори и на извънредните повиквания на аварийната честота, с изключение на свръхекстремните по специалните канали. Едва ли обаче Бервик ще рискува да си пъха носа във флибустиерското командване ей така направо, без никакви предпазни мерки.“

И така, вселенският хронометър вече бе затиктакал, отброявайки не седмици и дори не дни, а часове и минути до прословутия момент „Ч“, до преломния момент в съдбата на минимум четири планети, та нали и на Касилия и на Зунбар на изхода от тази битка беше заложено страшно много. Журналистите пък, както винаги склонни към преувеличения, все си падаха по дълбокоумните разсъждения за съдбата на Галактиката. А колко далеч бяха от истината можеше да прецени единството само времето.

— Братя! — обяви Морган по вътрешната връзка, след като се бе убедил, че гласът му се транслира и на всички останали кораби от ескадрата. Верни мои момчета. Обстоятелствата се измениха. Масовият щурм, в който трябваше да се хвърлим след три дни, ще се състои утре. Ура! Вие нали не си падате много по чакането. Колкото по-скоро започнем, толкова по-бързо ще победим! Капитаните на корабите и командирите на звена да повторят утре сутринта на всеки задачата му, а главното, не забравяйте, че против нас са обикновени животни. Изтребете ги и ще получите за това огромни пари. Ако изникнат някъде и хора, унищожавайте и хората! Те са същите зверове, само дето са двуноги. Ние ще победим! И от този момент нататък обявявам абсолютно въздържание. Капитанът има право да отсече главата на всеки пиян! Успех, братя мои! И да ви помага Бог!

Морган изключи външната връзка и тихо каза на Хауърд:

— Вземи някой диск с най-подробната карта и план на бойните действия. Гледай да е последният вариант, да не ги объркаш нещо. И извикай в кают-компанията Мисон, Кортес, Карачиоли, Дейвис, Хук и

Монтобан. А ние тримата ще бъдем там след десет минути. Тръгвай, Тони.

„Ето така, разговорът ще се води не с Хъуърд, а със самия Морган. Какво пък, и това ще е интересно.“

Само дето темата на разговора се оказа съвсем неочаквана.

— Сядайте — подкани Навигатора, обръщайки се към Мета и Язон. — Трябва да поговорим. Утре всички влизаме в бой. А днес трябва наистина да знам: действително ли сте безсмъртни? Тоест в какъв смисъл сте безсмъртни?

— Искаш да кажеш до каква степен ли? — реши да уточни Язон.

— Може и така да се каже — не възрази Морган.

— Ще се наложи да те разочаровам, Хенри. Не знаем тази подробност — отвърна му почти честно Язон. — А сами да проверяваме, сам разбираш, не горим от желание.

— А онова, което стана тогава на Ямайка — несериозно ли беше?

— Животът ми е пълен с такива случаи. Даже изобилства — преувеличи леко Язон.

Но именно леко. Та нали още без прослуватата ваксина на Солвиц той все се изхитряваше да оцелява и в ледените води, и в пламъците на пожари, и при немислими претоварвания, и в течение на много дни с регулярни пребивания и с прободна рана в корема вместо храна. Тоест тази толкова силна жизненост му беше свойствена, както се казва, още от детските години.

А Язон още на времето бе прочел някаква книга за безсмъртието, без впрочем да разбере, дали това беше научен труд или мистификация. Авторът на солиден труд уверяваше, че безсмъртието бива естествено, тоест вродено, и изкуствено, тоест благопридобито (посредством мутация, имунизация или чрез въвеждането на специални ваксини). Независимо от начина на придобиването му авторът разглеждаше четири типа индивиди, притежаващи даденото биологическо свойство.

Към първия спадаха хората, които просто живееха в друг времеви мащаб. Процесът на стареене на организмите им се забавяше в продължение на стотици или хиляди години. В останалото те с нищо не се отличаваха от обикновените хора.

Вторият тип бяха хора, чиито клетки, и нервните в това число, абсолютно не бяха подвластни на процесите на стареене, тоест теоретически те бяха способни да живеят вечно. Обаче количеството опасности, обкръжаващи ги в реалния свят, се оказваха точно такива, както и за всички останали, защото простото пресмятане на вероятностите сочеше, че рано или късно смъртта ще настигне и такъв човек.

Третата категория безсмъртни изглеждаше най-логичното създаване на природата (или изобретение на учените). Искаш да живееш вечно? — тогава се защити срещу всякакви случайности. И този, третият тип, притежаваше силно повишена жизненост, тоест бърза регенерация на всякакви повреди на тъканите и абсолютен имунитет към всякакви видове болезнетворни микроорганизми. Вътре в категорията се разичаваха и подвидове — от умеещите в продължение на само няколко дни лекуват смъртоносни за обикновения човек рани до способността за секунди да си отрастват нова глава на мястото на изгубената предишна.

И накрая четвъртия тип безсмъртни авторът наричаше с малко неясния термин „богове“ и ги характеризираше с една дума само — „неубиваеми“. Тоест тези условно наричани за удобство „хора“ вече не можеха да бъдат реално убивани нито с помощта на плазма, нито при температури от порядъка на абсолютната нула, а за твърди излъчвания, химически разтворители и електромагнитни полета дори и не си струваше да си говори.

Язон изложи накратко на Морган цялата тази „безсмъртнология“, като поясни в заключение, че себе си и Мета той отнася, разбира се, към третата категория. Обаче тъй като и двамата нямат абсолютно никаква представа кога и как са станали безсмъртни, (нямаше нужда да го знае), то и Язон нямаше намерение да съди за реалните си възможности и развитието им с течение на времето. От същата книга, между другото, на Язон му беше известно, че някои „леко безсмъртни“ хора под въздействието на определени фактори постепенно се превръщаха в богове.

Морган се усмихваше; беше му ясно, че Язон хитрува. Той и самият известно време правеше същото, но сега, след като се бе натрупала достатъчно предварителна информация, се реши да задеде главния си въпрос. Разбира се, какво друго можеше да тормози

закоренелия прагматик Морган освен безсмъртието преди всичко на собствената му персона?

— Не те карам да ми разказваш всичко, Язон. Отговори ми само на един въпрос. Онова, което лежи в Епицентъра, ще ни даде ли нужната ваксина?

Той суеверно се боеше да произнесе думата „безсмъртие“ н този контекст. Язон се зарадва извънредно на въпроса и се постара да вложи максимум искреност в отговора си:

— Да, Хенри, ти ще станеш безсмъртен. До каква степен обаче, често да ти кажа, не знам. Това винаги е индивидуално.

Изящното допълнение правеше достатъчно правдоподобна наглата лъжа на Язон.

След това поговориха и за други неща, но те вече не бяха от такова значение. Нали Морган вече беше захапал кукичката заедно с последната примамка! Сега вече щеше да влезе сам в капана без никой да го принуждава.

Геният на злото в епицентъра на злото! Четката на някой велик художник тръпнеше от възможността да го претвори на платното.

А сега, след като Язон беше дал на Морган такъв щедър аванс, то преди да си тръгне той реши да рискува:

— Слушай, Хенри, откровеност за откровеност. Какъв беше тоя пръстен, който си предавате един на друг с Гроншик? Не е трудно да забележи човек, че тук се крие някакъв смисъл.

— Разбира се, Язон — усмихна се Морган. — Някога, преди много време, той ми го подари за пръв път. Аз тогава бяха беден и му отвърнах, че за мен това е прекалено голям разкош. „Вземай — каза Гроншик, — това не е обикновен подарък. Той носи късмет на човека, който го носи. Считай, че съм ти го дал под наем. Ще направиш някой по-голям удар и тогава ще ми го върнеш обратно.“ И наистина, тогава изведнъж ми излезе късметът. И така ни стана традиция: да си предаваме пръстена с вирунгейски многоцветен камък един на друг. В зависимост от това, кой има по-голяма нужда от него. А в последно време — просто при всяка среща, без дори и да се замисляме. И на двама ни вече върви постоянно.

— И това е всичко? — запита Язон с хитра усмивка, защото Морган направи пауза.

— Не, разбира се. Виждаш ли, този наивник си мисли, че скъпият пръстен си е най-обикновен символ на късмета. А аз, не веднага, разбира се, монтирах в него свръхминиатюрен подслушвателен уред, който не може да се засече от никаква апаратура, и си слушам разговорите на Гроншик. Той, разбира се, е нужен човек. Особено когато му знаеш хитрините предварително — тогава вече направо няма цена!

Морган се разсмя гръмко на собствената си шега. После добави:

— Ето сега, например, благодарение на пръстена научих, че този тип се е свързал с Роджър Уейн. И това след като сбърках цялата Касилия! Само си представи, позволил на корабите на специалните служби на Уейн да кацат на космодрума му. А нали проклетият Роджър ни следи, а на мен това отдавна ми е известно. И на Радом веднага засякох корабчето му. Те дори и не се криеха особено...

Ето така в един разговор бяха изяснени почти всички неизвестни до този момент.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Кърк свика извънредно съвещание в кабинета си. Дневният ред съдържа само един въпрос: да изпълняват ли и по-нататък указанията на Язон или накрая да вземат инициативата в ръцете си? Малко преди това разбесняло се ято рогоноси бе пробил защитния екран, поставен около космодрума, и дежурната команда от ремонтни специалисти беше принудена да приеме неравния бой с всички твари, буквално залели пробива. Преди още шестимата да успеят да се скрият зад надеждната броня на космическия кораб, който в този момент минаваше профилактика, един човек загина, а двама бяха тежко ранени. Случаят можеше да си отиде в архива като съвсем тривиален, ако не беше една малка подробност: рогоносите се бяха държали неправилно. Непредсказуемо.

Причината за нападението срещу космодрума с толкова крупни сили не можеше да обясни дори и великият Бручо. Логиката на последните събития подсказваше, че флибустиерските атаки привличаха срещу себе си всички животни, както в чисто физическия аспект на преместване, така и в аспекта на насочване на телепатическите вълни на ненавист. Тук беше регистриран чудовищен по мащаба си взрив на злобата, отместен от щурмовия отряд на флибустиерите, сякаш и те, подобно на „говорителите“ на Накса, се бяха научили да управляват пирянската биосфера.

Това не само ги караше да бъдат нащрек — те вече изпитваха страх. А какво представлява изплашеният пирянин не е необходимо да се обяснява. Това е просто пирянин изпаднал в гняв. Язон, естествено, за годините си на общуване с тях ги бе научил на много неща. И не само ги бе научил, но и в някакъв смисъл ги бе направил други хора. Главното у тях обаче бе останало без изменение: чувството на страх прерастваше винаги в ярост само за някакви си десети от секундата.

И единствено Арчи, който бе успял да съхрани относително спокойствие, се опитваше да обясни, че флибустиерите изобщо не насъскват животните срещу пиряните, че такова нещо не им е по силите, а просто това са естествени скокове на телепатическа

активност, предизвикани от стотици различни причини, съвсем лесно обясними в рамките на собствената му теория на симетричните миграции. Разбира се, никой не го и слушаше. А Кърк направо заяви, че на юктисианеца е разрешено да присъства на такова важно съвещание и в такъв критически за планетата момент само поради особеното уважение, което изпитват към него. Но мнението на чуждопланетника все едно нямаше да има никакво значение при вземането на окончателните решения.

Арчи беше готов едва ли не да се разплаче от обида и безсилие. Той се утешаваше със спомените си за разказите на Язон при първото му запознанство с пирянциите, когато упоритостта им бе достигала идиотизъм, а идиотизмът им бе вземал галактически мащаби. Арчи много се надяваше на здравия смисъл, който за последните години на Пир бе станал донякъде осезаем. А засега не му оставаше нищо друго, освен да слуша разгневените не на шега оратори. Съвещанието напредваше по коловоза си, в чийто край не се виждаше никакъв приемлив изход.

— Да се свали екранът и да посрещнем всички врагове с плътна линия на огън! — предлагаше Клиф.

— Екранът трябва да остане, — възразяваше му Стан, — а в джунглите и на крайбрежието да се възползваме от огневата мощ на корабите си. Нападението от въздуха е най-добрият вариант.

— Не те разбирам. Какво предлагате всъщност? — опитваше се да се вмъкне в разгорещената размяна на реплики Рес. — Да унищожаваме животните, действайки в съюз с флибустиерите, или да унищожаваме флибустиерите, действайки в съюз с животните?

— Всички трябва да бъдат унищожени! — горещеше се Клиф. — Всички — едновременно!

— За едновременното унищожение на всички няма да ни стигнат силите — удивително трезво за годините си се изказа младият Гриф. — Мисля, че по-разумно съвместно с флибустиерите е да доунищожаваме животните — нали това е главната ни задача. А вече когато победим, тогава и с пришълците ще се справим някак си.

— Ако не се лъжа, Язон предлагаше да сключим с тях мирен договор — напомни Рес.

— На теб ти дай само да сключваш мирни договори с когото ти падне — изсумтя Кърк. — Същият Язон на мен пък ми обясни, че няма

смисъл да се сключва какъвто и да е договор с флибустиерите. Те за пари са готови да продадат и родните си майка и планета. А подписа си ще сложат под каквото решат, стига само това да им даде възможност да си натъпчат още по-добре джоба.

— Значи, с две думи: хубави момчета — резюмира Стан. — Тогава може би е по-добре да ги елиминираме, а после вече да се захванем по новому със зверовете?

— Е, не така, момчета — неочаквано се намеси Накса, който не си падаше много по приказките, и затова винаги се вслушваха в думата му. — Нещо май се загубихте. Язон сам ви доведе тук флибустиерите в качеството им на ново оръжие, а вие предлагате да унищожаваме това оръжие. Малко тъпичко се получава. Протягат ни ръка за помощ, а ние я хапем като бесни кучета.

— Ама че помощ! — закрепця Клиф. — Да насъскаш срещу нас рогоносите!...

— Стига вече сте дъвкали оня случай с космодрума — започна да се гневи Рес. — Какво общо имат с него флибустиерите? Като че ли преди не ни се е случвало. Хайде да минем към същината.

— Именно, и аз това казвам! — подхвана радостно Стан. — Време е да преминаваме към същността. А тя в какво се корени, знаете ли? Те мечтаят да завладеят Епицентъра. Надявам се, че още не сте го забравили, нали? А дали тук някой си спомня, какво стана, когато хвърлихме бомба върху Епицентъра? Вярно, не беше вчера. Стурва ми се обаче, че тук има и по-възрастни от мен. А тогава старият град едва издържа срещу лавината от милиони твари. Цялата тая гмеж се нахвърли върху нас с утроена сила. Пак ли искате да ни се случи? Флибустиерите са упорити. Те ще се доберат до Епицентъра. Може и дори да загинат там. Всички до един. Но и на нас няма да ни се размине. Уверявам ви. И ви призовавам да прекратите авантюрата, замислена от Язон, докато не е станало късно.

— Може ли да обясня? — плахо помоли Арчи.

— Не — отрязва го Кърк.

— Но на мен поне ще ми позволиш да кажа няколко думи — намеси се отново Рес.

— Говори — изсумтя недоволно Кърк.

— Флибустиерите не се канят да унищожават Епицентъра. Нима не сте го разбрали? Те търсят там някаква тяхна светиня. Ще се опитат

да намерят общ език с Епицентъра. Това е също така интересно. Това ще ни помогне и на нас да намерим ключа към решението на проблемите на Пир.

— Но разбира се, приятели! — не се сдържа Арчи. — Именно това исках да кажа. Колко е прекрасно, че има и пирянци, които ме разбират.

Напразно се бе намесил той. Съвсем напразно. Именно думите на Арчи станаха последната капка, преляла чашата на Кърк.

— Не! — изрева той. — Чуждопланетни хора никога няма да решават вместо нас проблемите ни. Рес, аз съм готов да търпя, когато Накса опитомява люспести кучета, дорими, копитни рептилии — да върви по дяволите. Но някакви си проходящи флибустиери да водят преговори, да търсят и намират, както казваш ти, общ език с дузиноногите и ланмарите — това е вече истински кошмар. Това е надхвърля разбиранията ми! Ако те се окажат способни да се договарят с тия морски уроди, ами че те тогава ще ги насъскат срещу нас. Вие какво, братлета, наистина ли искате да се простим още веднъж с родната си планета? Предлагам ви да приключите обсъждането и да се подготвите за бой. Нали всички началници на управления присъстват в залата?

Кърк огледа залата и изведнъж зърна непознат човек с камера на рамото.

— Прощавайте, господине, а вие откъде се взехте? — свирепо запита пирянският вожд.

— Аз ли? — невъзмутимо отреагира човекът с камерата. — Аз съм представител на трансинформационната компания „Вечни времена“.

— Кой е разрешил да се снима? — изрева Кърк и с три скока прекоси залата.

— Бервик. От името на Язон. Вие самият вчера подписахте съответните документи — объркано отговори репортерът.

— Какви документи?! Какъв Бервик?! — Кърк вече нищо не искаше да разбира. — Дайте си камерата.

Той сграбчи уреда и го страши в пода.

— Няма да има никакви репортажи, и заповядвам да унищожат всичките ви записи! За какво се мислят тия журналисти и собственици

на телевизионни канали? Отде накъде считат че са в правото си да влизат в частния живот на една отделно взета планета?

— Това не беше запис, това беше трансляция в ефир — тихо прошепна момичето, оказала се редом с Кърк. — Напразно строшихте камерата, струва много пари.

Кърк рязко се извърна и момичето в последния миг успя да се изплъзне от огромния му юмрук. И то само поради застаналата наблизо пирянка, която ѝ бе помогнала от женска солидарност.

— Проклятие! — ревеше с цяло гърло Кърк. — Изведете отук всички чуждопланетници и се гответе за бой. Защо ми се струва, че преди малко издадох заповед? Защо никой не изпълнява?

Получаваше се някаква ужасна ситуация. Пирянците бяха готови да следват вожда си дори и в огъня, но много от тях, буквално всеки втори, чувстваха, че Кърк не е прав.

Сигналът за тревога се превърна в истинско спасение за всички присъстващи.

— Флибустиерите са започнали атака едновременно във всички точки — съобщи капитанът Дорф от кораба „Арго“. — Сто двадесет и шест кораба вече са се приземили на повърхността на планетата ни. Десантът още не е приключил.

— Защо? — запита зашеметеният Кърк.

— Защото така сочат приборите ми — тъпо отвърна Дорф.

— Проклятие! — повтори още веднъж Кърк, но този път вече почти шепнешком. — Защо Язон нищо не ни е съобщил? Той ми казваше, че масираната атака ще започне едва след два дни. Стан! Как да се свържа с тоя Бервик? Той се хвалеше, че може да открие Язон всеки момент. Нека да го потърси или поне да обясни какво става.

— Добре, Кърк, сега ще се заема с тоя Бервик — каза Стан. — Ти само ми отговори: трябва ли както преди да охраняваме Епицентъра с технически средства? Или можем да си приберем оттам робота-страж, който Миди нарича „огнедишация дракон“? Той може да ни притрябва на други обекти.

Кърк се замисли дълбоко. Мина цяла минута преди да проговори:

— Не знам. Наистина не знам. По-добре питай Рес. Нека той реши.

Това беше знаменателно! Дори още по-знаменателно, отколкото онази първа крачка, когато преди много години по инициатива на Язон „тенекеджиите“ и „животновъдите“ за пръв бяха успели да видят в другите отсреща хора, и Рес бе протегнал ръка на Кърк, който му бе върнал жеста.

А сега Арчи Стоувър, притискайки устата си с лявата длан, за да не изтърве още нещо, вдигна дясната си ръка с палеца нагоре — за всички, които можеха да проумеят смисъла на този тържествен и радостен жест.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Суровата, но кратка зима на северното полукълбо на Пир беше сменена от бурна пролет с шумните ѝ придошли от топенето на снеговете потоци, рядка кал по ливадите и горските просеки, със стремително извисяващите от пръстта хищни стъбла с напъпили пъпки и разпукващи се цветове, излъчващи всевъзможни отрови, с облаците пробудили се гладни насекоми. Особено се разрастваха ятата птици, които мигрираха с идването на пролетта, както и скитащите в търсене на храна най-разнообразни зверове, събиращи се в дружни агресивни глутници. В такава обстановка не беше много трудно да се проследят основните огнища на биологическа активност, но виж, да се предвидят възможните ѝ форми на проява — това беше друга работа...

Наивният Морган си мислеше, че е изучил практически всички феномени на пирянската природа. Колко жестоко се бе заблуждавал стана ясно още след първите няколко часа от началото на големия щурм, тоест операцията „Смърт на света“. Но именно вече в този момент спирането на процеса или поне забавянето му вече не беше възможно.

Дванайсет мощни кръстосвача, петдесет и девет канонерки от среден клас и седемдесет и два леки десантни бота се приземиха едновременно в сто четиридесет и три точки на планетата, които се отличаваха с особено висока концентрация ненавист на местните организми. Струва ли си да се споменава, че внезапната агресия на пиратите беше предизвикала страховита вълна ответна биологическа активност, от която в повечето случаи не спасяваха нито скафандрите с висша защита, нито поразяващия огън на плазмените оръдия, нито всевъзможните генератори на смъртоносни лъчи. А имаше и такива случаи, когато дори и бронята на космическите кораби не представляваше сигурна защита.

В биосферата на Пир се намериха животни, способни да прегризват метал и пластмаса, да разтварят всичко живо и неживо с киселинната си слюнка и свръхактивен стомашен сок, да проникват с жилещите си израстъци в микроскопични цепнатини, да се взривяват

подобно на вакуумни бомби, да облепват масово и да обездвижват не само отделни бойци, но и цели бронирани автомобили, космически ракети и танкове.

Хенри Морган, който бе останал на орбита с флагманския си кораб, следеше битката на големия обзорен полиекран, разделен в момента на шейсет и четири сектора — толкова много му се искаше да гледа навсякъде. Обаче да се раздробява изображението по-нататък на по-малки фрагменти нямаше смисъл. Ако забележеше нещо особено важно, главният флибустиер преместваше уголеменото изображение в центъра на екрана и се опитваше да вникне в развоя на нещата долу.

Понякога обаче това не беше толкова просто. Защото на много места долу се развиваха такива събития, които на нормален човек (че и дори на немного нормален) и в кошмарен сън нямаше да им се явят.

Ето пред разгърнатия във верига отряд неочаквано земята изригна и оттам, извивайки се като змия, се измъкна нещо с циклопски размери — просто приказен дракон, покрит с блестящи люспи и отвратителни дребни гърчещи се израстъци. След миг кожата на дракона от изстрелите почна да се люци, и се видя, че това беше по-скоро кора. Да, това бяха огромни дървесни корени, само че кухи отвътре. Боже! Какво ли само не гъмжеше вътре в тях! Несметни пълчища зъбати, хлъзгави, отровни твари, някакви таралежоподобни плъхогущери, ошипени отвред червеи с озъбени котешки морди...

Докато други неведоми организми бяха изгризали под земята огромна пещера, но така хитро, мръсните му гадини, че докато хората бягаха по поляната — нищо, почвата ги удържаше, а когато техниката почна да преминава, всичко рухна в миг. Освен това кухнята явно беше изпълнена с блатен газ, защото беше достатъчна само една искра от удара на метал в метал и всичко изригна. След това се взривиха и топлинните баки, а след тях и боеприпасите. Едва ли имаше останали живи в тая саша.

Ето ята шипокрили и зъбести ястреби дружно се съсредоточават във фантастичен огромен черен облак и започват да кръжат над разположението на един от отрядите. Без да нападат, просто само кръжат. Но какво е това? Скоростта им на въртене нараства все повече, а радиусът им на завой все по-малък, облакът постепенно се превръща в гигантски вибриращ стълб, в жив смерч. Могъщият поток от въздух отскубва от земята не само отделни бойци, безпорядъчно стрелящи във

всички посоки поради загуба на ориентация, но и лафетни оръдия и бронирани автомобили. Накрая енергията на смерча достига максималната си стойност и във фунията му бива засмукан дори и кръстосвач, който явно не успява да включи двигателите. Целият този ужас бавно се премества към морето, за да изсипе товара си на километри от брега над водата и острите рифове. А от бушуващите вълни изплават чудовищните хищни муцуни на морските твари, усетили дългоочакваната храна.

Ето внезапно оживели дървета започват да душат хората и да спират придвижването на техниката. Всичко трещи, скърца, стърже, пръска се: метал и дървесина, пластмаса и жилави стъбла, корави листа и човешка плът...

Ето облаци крупни насекоми с остри като бръсначи крайници, жила, челюсти и саблевидни опашки поемат върху себе си ударите от всички видове лазерно, взривяващо се, плазмено оръжие, а из-зад тази „димна завеса“ изскачат чудовищните и безпощадни, неотразими рогоноси. Не случайно ги наричаха рогатите дяволи.

Ето грамадни, страховито издути жаби поемат с гладните си пасти най-страшните, най-бързодействащи отрови — всевъзможни бойни отровни вещества. Работят като машини, като промишлени помпи — флибустиерите даже ги наричаха жабопомпи... И накрая, издути като гигантски балони, затварят паст и замират, по-точно умират, превръщайки се в истински химически бомби. Едно неумело движение в близост до такава бомба — и край, жабопомпата се пръска, а най-твърдите осколки от роговичната му кожа притежават свойството да разкъсват и най-здравите скафандри, а понякога да пробиват дори и триплексите на бойната техника.

И колкото повече следеше Морган екраните, толкова по-ясно виждаше, че тук си имат работа не просто с агресивна биосфера. Тук те се бяха сблъскали с някакъв кошмарен колективен разум. Всяка твар сама по себе си беше тъпа като мравка или търтей, но всички заедно бяха способни да творят чудеса.

Как изобщо съумяваха тия загадъчни пирянци да управляват чудовищата си? Кой ли седеше вътре в самия Епицентър? С какви ли още чудовища им предстоеше още да воюват? И какво отношение имаха те към звездолета „Овен“ и към тайната на безсмъртието?

Морган много искаше да си поговори с Язон за това и за още много други неща, но засега нямаше как. Виж, само да останеше някоя друга свободна минутка...

А сега той просто не следеше битката, той я ръководеше, даваше заповеди, поправяше грешки, напътстваше бойците си, правеше изводи. Сякаш и самият той участваше в сраженията.

Сметките наистина излязоха по принцип верни. Всички смъртоносни сили на планетата сега бяха грамотно разхвърляни на стотици различни места, много далеч от Епицентъра.

А „Конкистадор“ кръжеше над океана, като постепенно се снижаваше и методично нанасяше лъчеви удари по точките, които образуваха в крайна сметка концентрични кръгове около заветното място. Флагманският кораб вече бе навлязъл в атмосферата и сега бавно курсираше от крайбрежието към Епицентъра и обратно, като при всяко приближаване все повече се снижаваше над водата. Кораба управляваха Хауърд и Мета. Язон следеше за развоя по изображението на предния екран в капитанската кабина, където по принцип можеше да се транслират репортажи и от всички останали места. Сега обаче той следеше именно Епицентъра, като с удивление наблюдаваше картина, пълна противоположност на всичко други, които му се бе случвало да вижда до този момент. Колкото повече се доближаваха до магическата точка, толкова по-малко хищни твари се наблюдаваха в океана. Не беше ясно дали не бяха способни да усетят приближаването на врага от такава височина, или пък бяха превключили всичките си сили на боевете по периферията. В края на краищата дори и такъв уникален феномен като Светът на смъртата не беше способен да твори твари до безконечност. А дори и да беше така, то хитрият Морган беше вече близо до пировата си победа. Но той не бързаше, бавно-бавно се приближаваше към целта и изчакваше най-добрия момент, сякаш му беше предварително известно, че такъв непременно ще настъпи.

На всички шейсет и четири екрана се разгръщаха сцени, една от друга по-смъртоносни. Морган обаче нехаеше за загубите, той бе успял да преодолее първоначалната лека паника. Сега в централния уголемен сектор на екрана постоянно мигаше Епицентърът.

— Съобщете ми броя на жертвите до този момент — нареди капитанът, без да се обръща конкретно към някого.

Въпросът прозвуча директно по системата за директна връзка. Та нали на борда на флагманския кораб бяха останали не повече от четиридесет души — всички бяха свои, най-надеждните, проверени по стотици пъти и начини. За тях не можеше да има тайна информация.

— Броят на загиналите е надхвърлил хиляда души — откликна Мисон. — Точното число е невъзможно да се установи. Мени се всяка секунда. Ранените са по-малко от сто. Много е трудно да се евакуират от бойното поле. Сам разбираш, Хенри, тук цари законът на джунглата — зверовете не лекуват ранените си.

— Добре — отвърна Морган (макар че какво хубаво можеше да има в това?). — Изпрати техническо подкрепление на отряда на Мадам Цин. Те настъпват добре. Нека не спират...

След това се свърза с Ричард Скот, чиято група се придвижваше през джунглите още по-успешно. Флибустиерите от звеното му без губят скорост изгаряха всичко живо по пътя си. Скот и компанията му още от самия кораб се придвижваха в малки индивидуални или двуместни скутери на магнитни възглавници, използващи като оръжие за нападение така наречените апарати за локална аниhilация със сферично действие. Глупавите пирянски твари се събираха и се стоварваха на огромни купища върху напредващите под форма на клин невиджани машини. Животните налитаха като пеперуди върху пламъка на свещ, и мигновено се превръщаха в сива пепел и черни сажди, без да успеят да ухапят каквото и да било или да се впият. А растенията изгаряха в този адски огън още по-бързо. И което беше още по-ценно, през останената след групата на Скот разтопена стъкловидна маса не можеха да пробият нито живи корени, нито насекоми, нито най-отчаяните гризачи с киселинна слюнка.

Локалните аниhilатори бяха новото секретно оръжие на флибустиерите, което Мисон сам беше измислил, изпипал до съвършенство и пазил за краен случай, и поради това до този момент не го беше показвал никому. Язон и Мета също го видяха за пръв път и пирянката не можеше да откъсне горящите си от възторг очи от това зрелище.

— Мисон, защо по-рано не си ми казал за това оръжие? — запита го тя по интеркома.

— Нямаше заповед — откликна вяло изобретателят на оръдия на смъртта.

Морган чу разговора им и като премина шеговито на „вие“, обеща:

— Победим ли, и ще ви подаря такъв скутер, мадам. С него ще можете да изоравате всяка богата на биологически видове планета.

После се обърна към Скот:

— Дик, чуваш ли ме?

— Да, сър.

— Не е ли време да спрете и да оцените резултата, като се прикривате със защитното поле?

— Не, сър. Не съм привикнал да спирам когато атакувам.

— Забравяш, Дик, че това не са хора. Това са безмозъчни твари, които се плодят с чудовищна скорост. Ако станат още повече, просто няма да ти стигне енергията. А и аз няма да съм в състояние да те подкрепям с насочен лъч от „Конкистадор“, защото ти сега се намиращ извън зоната на пряка видимост. А и не на последно място, да не си забравил колко струва всичко това?

Скот мълчеше и Морган раздражено повтори въпроса си:

— Хей, Дик, разбра ли какво те питам?

— Честно казано, сър, не съвсем — протодушно отвърна Скот. — Не мога да спра и на никого не мога да заповядам да спре. Момчетата ми така са се увлекли, че направо умират от удоволствие. Знаеш ли, тук сме пресметнали, че трябва благополучно да се доберем до морето, и веднага щом свършат джунглите, разходът на енергия рязко ще спадне. Още малко, сър, и ще ги избием всички.

Изглежда Скот наистина си вярваше, че е по силите на един отряд да изтреби всички пирянски твари. Това беше повече от трогателно, но едновременно с това и повече от глупаво.

Морган изключи връзката и се върна към проблемите си над Епицентъра.

Неочаквано в ползрението на следящите уреди на флагманския кораб се показва неголям обект, надвиснал в удивителна близост до пресметнатата от Морган точка на Епицентъра и буквално над самата вода.

— Язон, какво е това? — разтревожено запита Морган. — Да нямам охрана? Да го събарям ли веднага?

— Опазил ни Господ, Хенри! — секна го Язон с дежурната си фраза. — Това е един от хроникьорите ми.

— И какво, значи ще се озове преди нас в Епицентъра ли? — полюбопитства уж на шега Хенри, но с осезаема обида в гласа.

— Е, не! — засмя се Язон. — Просто иска да запечата за поколенията този тържествен момент. Все се каня да ти обясня, Хенри: най-доброто, което в момента наблюдаваш, се заснима именно от моите хроникьори. Твоите любителски камери, имам предвид онези, които са вградени в бойните ти машини, никога не биха успели да запечатат такава пълна представа за битката.

— Да не искаш да кажеш, че хроникьорите ти на планетата вече не са шестима, а много повече?

— Ами разбира се, Хенри, те са почти стотина. Искат да заснемат за историята всичко, а нашата операция придоби небивал размах. Това беше и изненадата ми за теб. Нали помниш когато вчера отсъствах за малко от кораба?

Морган все още вярваше на Язон. Нямахше ли му доверие, просто нямахше да го пусне предния ден в космоса. Той отдавна го имаше за верен съюзник, който воюва съвместно с флибустиерите на взаимноизгодни условия. Именно така! Не да разсъждават за горещите си един към друг чувства — а само за изгодата. И двамата бяха на „ти“ с въпросната материя. Само че сега тази съвсем неочаквана информация изведнъж нещо не се понрави на Навигатора. Ама че изненада му сервираха! Това чрезмерно количество хроникьори му се виждаше направо кощунствено. Той, Хенри Морган, губи хиляди момчета, топи се бойният състав на най-доблестната армия в Галактиката заради великата победа и бъдещото могъщество, а тези, с извинение, герои, без да изпитват дори и капчица съчувствие към хората му, влезли в такава битка с тая чудовищна природа, слизат в пъкъла, не стрелят в никого и рискуват живота си просто заради някакви си дискове със записи. Морган направо се сгърчи при тая мисъл. Цялата битка се превръщаше в нещо безкрйно карикатурно под наглите и безочливи камери. Кредитът от доверие към пратеника на боговете се топеше като сняг под юлско слънце.

За щастие на Язон обаче Навигаторът нямахше много свободно време да разсъждава над някои странности в поведението му. Нали сега се налагаше да се спускат спешно към повърхността на океана. Докато там, над водата, продължаваше да е все така примамливо тихо.

А Язон долови настроението на Морган и злорадо си помисли: „Охо, ако само знаеше каква е работата в действителност! На теб ти става криво, че някой в бъдеще ще се любува на смъртта на флибустиерите ти, а може би дори и да се наслаждава над неуспехите им. А през това време на стотици обитаеми светове именно сега, в пряк ефир, милиарди хора следят развоя на пирянския армагедон. И не само с наслада, не само със смях, но най-главното — с тръпката на хазарта!“

Планетата Мехаут. В най-старото и знаменито казино „Мъгльвината“ човек игла да хвърлеше, нямаше къде да падне.

При това никой не играеше на карти, никой не хвърляше зарове, и дори голямото колело на рулетката стоеше в покой вече много часове. Погледите на всички бяха приковани само върху екраните. Кой истински играч би устоял на изкушението да заложи в такава суперигра? Подобни сцена като тази в момента те бяха виждали само вечер по домовете си на домашното видео, лениво ругаейки тъпоумните създатели на изтърканите сюжети, слабото техническо изпълнение на специалните ефекти, нелепо избраните места за снимки, бездарната игра на оядените актьори... Сега всичко беше наистина! Главите им го побираха с труд, но там, на далечната Пир, в същия момент, човешка кръв се лееше като река и милиони чудовищни мутанти, породени от побеснелите флора и фауна, изгаряха в пламъците.

Да, там входът за обикновени зяпачи беше забранен. Та нали дори един любител да погледа отблизо на живия кошмар рискуваше да наруши естествения ход на събитията, оказвайки се не на мястото си някъде в самия пъкъл. Журналистите бяха друга работа. Те предоставяха на всеки зрител щастливата възможност да се чувства едва ли не на бойното поле. А пък заможните граждани, уютно разположили се в креслата на казиното с цигари и чаши вино направо можеха да считат себе си за участници в сраженията. Нали там изгаряха, възраждаха се от пепелта и отново изгаряха техните пари! А за парите си, особено когато са повече, човек понякога го боли повече, отколкото за собствения си живот.

Лусуозо. Местните хорица винаги се бяха славили с кроткия си нрав и удивителна невъзмутимост. Те също бяха вложили пари в играта, те също не изключваха телевизорите си и наблюдаваха

последното полувреме на безпрецедентния мач „Ямайка-Пир“. Никакви събития обаче в чужди светове не бяха способни да откъснат аборигените от Лусуозо и гостите на разкошната планета от приятните занимания. Знаменитите центрове за подмладяване, ресторантите, баровете, шоу-клубовете, казината, плажовете, салоните за масаж, фитнес-залите, пистите за атомоциклите — всичко си работеше в предишния ритъм. Разбира се, почиващите, развличащите се, обслужващият персонал и дори полицията не забравяха от време на време да хвърлят по някой друг поглед върху екраните. Нали хората тук бяха все богати и всички бяха заложили големи пари на „Вселенския тотализатор“. Обаче самата атмосфера на планетата не способстваше за възникването на напрежение, ажиотаж и кипене на страстите. Тук без да бързат разменяха мнения за възможната гибел на цели цивилизации между две чаши бира или две топки в кегелбана. Тук пресмятаха количеството избити флибустиери докато се киснеха в прохладния басейн след фурната на сауните, и се любуваха на крупните кадри на кървави двубои, докато в същото време надаваха другото око към състезанията на хиподрума, където се състезаваха копитни зверове от различни планети.

Зунбар. На тази много делова планета не се наблюдаваше масово увлечение към „Вселенския тотализатор“. Но в един от най-високите и разкошни домове на столичния град Джунтаун, в компанията „Медикъл Трейд Билдинг“ никой не работеше през този ден. Всички, от членовете на Съвета на директорите до най-дребните чиновници и секретарки, получиха разрешение да зарежат работата си до приключването на заключителния репортаж от планетата Пир. И вече беше ясно, че работата отива към края си: силите и на двете страни бяха на привършване. Само дено не беше още ясно кой ще е отгоре...

Всички сътрудници на компанията отлично знаеха какво важно значение има тази битка за шефа им, а следователно, и за тях. В случай на победа във „Вселенския тотализатор“ общият капитал на фирмата трябваше да нарасне едва ли не с десет процента, а това носеше съществено увеличение на заплатите им, да не говорим за това, че много от тях на свой риск бяха залагали индивидуално. И разбира се, от чувството на солидарност поддържаха екстравагантното мнение на собственика на „Медикъл Трейд“ Роналд Сейн — всички бяха на страната на Света на смъртта.

Доли и Робс седяха в кабинета на баща ѝ. Тъй като показваха тъкмо триумфалното придвижване на Ричард Скот към морето, тя нервно запита:

— Татко, а ти как мислиш, наистина ли ще победят?

— Разбира се, детето ми — уверено отвърна Сейн с добра усмивка.

Но и увереността и усмивката му бяха насила. Кого искаше да заблуди? Не успя да илзъже дори и себе си. Почувствал фалша в собствения си глас, Роналд реши да улови инициативата в разговора в ръцете си.

— А на теб какво ти подсказва интуицията?

— Интуицията ми позказва, че ти самият в нищо не си уверен — отвърна печално Доли. — А за Пир... Честна дума, не знам, тате. Да четеш мисли и да виждаш в бъдещето съвсем не е едно и също. Язон звъня вчера и ме уверяваше, че всичко върви по плана. А днес общувах с Миди — тя направо е в паника. Пирянциите са я загазили страшно. Нервите им са на косъм. Всички искат да влизат в бой и като едното нищо могат да ги изтърват. И тогава целият замисъл на Язон отива на кино. Миди с последни сили ги удържа от съдбоносната крачка.

— Не разбрах — каза Сейн. — По какъв начин ги удържа?

— Ти пък татко, ами като мен и тя умее да внушава. Арчи все си мечтае да използва енергията ѝ за опитомяване на животните, както са го правили от векове на Пир „говорителите“. А нали биополето на Миди е по-мощно, отколкото на всички „говорители“ от Света на смъртта, взети заедно. И виждаш ли сега на какво ѝ се налага да прахосва таланта си?

— Такава била работата значи — само произнесе Сейн.

В този момент Робс не се удържа и възкликна:

— Не, вижте само какво става!

Групата на Скот, която успешно се бе добрала до крайбрежието, след като бе напуснала скутерите си и поставила грамотна охрана покрай разсечените на две джунгли, си бе устроила истинско празненство на брега. Пиратите тържествуваха, хвърляйки погледи върху правата и широка като блестяща зунбарска магистрала ивица на просеката, която оставаше след тях. Солидни, възрастни мъже скачаха като малки момчета, прегръщаха се един друг, търкаляха се по пясъка, къпеха се в морето направо с дрехите, в ивицата на прибой, а

единичните птици и морски животни, проявяващи неуместно любопитство, унищожаваша дори без да вдигат pistolетите, с един или два прости размаха на сабите.

И Роналд Сейн изведнъж изрече (този път мрачно, но затова с дълбоко нътрешно убеждени):

— Нищо няма да могат да направят! Дори и да избият всички зверове, пиранците веднага ще ги унищожат. Те никога няма да им го простят.

Последната мисъл беше донякъде парадоксална, но той изведнъж, подробно си представи, сякаш това вече се беше случило, как могъщите, непобедими пиранци разстрелват в упор ненавистните им бандити. Той с такава невероятно яснота си представи тази сцена, че просто се задъха от радостно предчувствие. Той жадуваше за кръвта им, мечтаеше да стане свидетел на мъките им. Да, той съзнаваше, че това не беше хубаво, че в живота изобщо не бива да има такива чувства. Но нима някой можеше да осъди човека, на когото само преди месец бяха избили цялото му семейство, а единствената му дъщеря бе оцеляла по чиста случайност?

— Язон няма да им позволи да отлетят от планетата си — добави кой зане защо Сейн.

— И аз така смятам — каза Робс.

Фактически осиновен от Сейн, той веднага бе престанал да се чувства пират. А и таткото, честно казано, заради единствената си дъщеря беше готов да приюти и крокодил до себе си. А и общо взето, Робс вече почваше да му харесва.

И в този момент, сякаш по поръчка на зунбарските зрители, картината на екрана се смени и сега можеха с удоволствие да наблюдават как последните бойци от един от най-многобройните подразделения — отрядът на Паоло Карачиоли — меланхолично биваха дояждани от мъхестите копитни рептили, които така и така не отстъпиха от позициите си сред обширните блата на юго-източния архипелаг.

Касилия. Роджър Уейн използваше за поддържането на максимално пълен контрол върху бързо променящата се ситуация един огромен полиекран, подобен на този на Морган. Като при това върху него се извеждаха не само кадри от различни региони на планетата Пир, обгърнати от пламъците на войната, но и най-важните точки на

собствената му планета. Първата държавна борса, най-крупните банки, няколко водещи завода, казиното „Касилия“, вече напълно възстановено, космодрума Диго...

Уейн само прехвърляше поглед от една картина на друга и тябваше да признае, че всъщност всичко протичащо на екрана му доставяше голяма радост. Привикнал още от най-ранна възраст да бъде уверен в себе си, той и сега не се съмняваше в окончателната си победа. Вярно, когато на десет екрана наведнъж мерзките твари вземаха връх, той леко побледняваше. Но само толкова — подобен страх гъделичкаше нервите, усещането дори беше приятно. А бледността... какво пък, побледняват само уверените в себе си хора. Неуверените се изчервяват...

„Род — обръщаше се той към себе си, — ти заложи на флибустиерите, значи флибустиерите ще спечелят. Не може да бъде другояче. Та нали на теб винаги ти е вървяло, Род. Без този късмет ти не би станал онова, което си сега. Е, а колкото повече жертви дадат пиратите, толкова по-добре. Това е повече от елементарно! Морган, след като изгуби армията си, ще престане да чупи стойки, и да заплашва всички в Галактиката, а вместо това ще допълзи на колене да проси пари за нови проекти и авантюри. А при кого ще допълзи, как мислиш, Род? Ами разбира се, че при теб, Род!“

Роджър Уейн понякога много си падаше по разговори с Роджър Уейн. Можеше мислено, а можеше и на глас. Това успокояваше и укрепваше самочувствието.

— Чънк! — извика той заместника си. — Измисли нещо за транспорта, моля те.

— За какъв транспорт, сър?

— За парите, Чънк. Цялата тая каша на Пир скоро ще приключи. И ще ни донесе големи печалби. Доста от уважаваните от мен колеги и контрагенти направиха залаганията си чрез разписки за дълг, а сега — познавам си ги аз! — по-скоро ще се разплащат с пари в брой. Така че, Чънк, трябва да преценим с какво ще прекараме цялата тая камара пари, къде ще ги складираме и как да осигурим безопасност.

— Добре, шефе, ще обмислим всичко.

— Действайте. Нямайте много време.

Как обичаше само да издава такива заповеди! С една такава аристократична небрежност и ленивост. Как само обичаше себе си и

своите неизменно успешни операции!

И само едно нещо глождеше мозъка на Уейн: присъствието на Язон динАлт на борда на флагманския кораб на ескадрата на Морган. Макар и да беше banker и фактически собственик на една от най-богатите планети, със знания и способности далеч над нивото на средностатистическото мнозинство в Галактиката, той не можеше да обясни какво именно го бе накарало да застане нащрек, но... Уейн същи беше своего рода играч и притежаваше онова особено чувство, с което се отличаваше всеки професионалист, и което му подсказваше, че Язон ще го надхитри. Кога? Как? Какво още имаше да стане? Какво можеше да направи? Не знаеше. И сега просто чакаше резултатите, докато се любуваше на мащабното смъртоубийство на Пир и се радваше на успехите и на двете страни. Да, точно така — и на двете.

Дархан. На съседната на Касилия планета, както е известно, хазартните игри бяха забранени. Но тъй като бяха адепти на Единния бог Тхахаба, правилните дарханци също следяха събитията в другия край на Галактиката. Те получаваха известията за събитията под формата на последни новини. „Това зрелище съдържа съдържа много кръв, но какво да направим, потърпете, братя, — разясняваха свещениците. — Виждате ли колко лошо живеят неправилните, гледайте и запомняйте. Това може да се гледа, дори е необходимо да се види. Въобще, братя, когато убиват неправилните, не чак толкова голям грях да се гледа, братя!“

Урановите крале пък на Дархан, разбира се, бяха изпратнили свои емисари на Касилия и под чужди фамилии заложиха големи суми във „Вселенския тотализатор“. Който имаше много пари, на него всеки бог във всички времена прощаваше нарушенията на забраните и дори неверието.

Радом. Един от най-първите граждани на планетата, авторитетът първи ранг Гроншик, също не пропусна да завърти колелото на фортуната, да изпита съдбата в голямата игра. За това, на кого трябва да заложи, той бе разбрал лично от Роджър Уейн, така че бе заложил на когото трябва. Само дете в момента, гледайки в екрана, където пълчища гладни шипокрили дохапваха едва шаващите тела на неговите приятели-пиратите, натъркаляни по залитата от кръв трева, Гроншик изпита истинска мъка. Не, не за изгубените милиони — на

първо място в мисълта му беше главатарят на флибустиерите, с когото така добре се работеше.

„Напразно се пъхна в тоя ад, брател! — мислено кореше радомчанинът Хенри Морган. — Ох, знам си аз, напразно! Дори и да не те убият, няма повече да си старият Морган, няма... Какъв доставчик само беше! Какъв купувач! Винаги на едро, само на едро. А каква подкрепа само ми оказваше! — страдаше Гроншик. — Ех, не биваше при последната ни среща да си вземам обратно символа на късмета. На теб ти беше далеч по-нужен, проклети да са тия наши традиции!“

И накрая Клианда. Там бе станал най-удивителният случай, разказът за който обиколи всички видеопрограми на Галактиката. Един таксиметров шофьор, който бе поставил видеоекран на арматурното табло, така се увлякъл в хода на пирянските сражения, че на практика забравил, че е зад волана.

— Вижте, само погледнете, госпожо! — възхитено бълвал той с гласа на бейзбол коментатор, — вижте само как са го подредили оня!

— Кого? — не разбрала пасажерката, и този въпрос се оказал съдбоносен и за двамата.

— Ами ето го, госпожо, не го ли виждате? — започнал да обяснява таксиметровият шофьор.

Но тя вече нищо не виждала освен стремително приближаващият се осветителен стълб.

— Ей! — закрепяла ужасена жената, — а вие виждате ли накъде карате?

Въпросът й бил съвсем резонен, но малко закъснял. Стълкновението било невъзможно да се избегне. Впрочем, системите за безопасност сработили идеално: пасажирската седалка за миг катапултирала, като по време на полета се превърнала в стандартната обгръщаща възглавница, и в крайна сметка дамата се отървала само с лека уплаха, дори синини не получила, докато шофьорът него ден нямал късмет. Прекършеният на две осветителен стълб се стоварил върху нуклеомобила точно по оста на седалката му. С две думи, от таксиметровия шофьор не останало много за погребване.

Това беше първата жертва на пирянското сражение, настигната от смъртта на хиляди парсеци от мястото на събитията.

Язон винаги се бе отличавал с богата фантазия, и макар все още да не знаеше кой, къде и кога ще отреагира на разигравания се на Пир армагедон, той с лекота си представяше десетки планети, на които бе стъпвал кракът му, и най-различни хора, залепени като с магнит към екраните. Представяше и си мислеше, че при цялата езуитска извратеност на съграденото от него наказание, флибустиерите си го заслужаваха. Професионалните убийци, отнемащи безжалостно чуждия живот, изстребващи с радост невинни хора, заслужаваха съдбата си никой да не изпитва жалост към тях, и професионално да се радват на смъртта им.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Съвсем наскоро Язон наистина бе напускал „Конкистадор“ с тайна цел. Разбира се, не заради общуването с „хроникьорите“. Журналистите отдавна бяха получили карт-бланш, и броят на видеооператорите и телевизионните коментатори никъде не се уточняваше в договора. Язон излетя в пространството, за да може, след като се отдалелчи от зоната на прехващане на радиовръзката, спокойно да установи връзка с Кърк.

Преди още операцията „Смърт на света“ да започне, той, естествено, бе мечтал за множество дръзки постъпки, но така и не рискува да извърши нито една стъпка, способна да предизвика подозрение. Боеше се да произнесе дори и една излишна дума. Та нали най-важното беше да не изплаши флибустиерите! А когато този процес тръгна, с всяка измината минута ставаше все по-ясно, че вече е невъзможно да бъде спряно. И такива като Ричард Скот бяха най-сигурните му съюзници, разбира се, без дори и да го подозират. А такава планета като Пир можеше да завлече в безкрайна война, като в блато, дори и хора, непристрастени към кървави побоища и жежка стрелба.

Не беше минал и половин час от началото на десанта, когато той вече бе престанал да се безпокои, че планът му може да претърпи провал, и съвсем нагло обяви на Хенри Морган, че му се налага за малко да напусне кораба поради един твърде конфиденциален сеанс на връзка. Да кажем, да си уговори среща с любовница тайно от Мета. Той беше готов да чуе от Морган суровото „Няма да стане!“. Или дори да се наложи да бяга от блестящата стомана на сабята на Морган. Дори и да го пуснат, рискуваше са открие закачена опашка подире си.

Нищо такова обаче не стана. Степента на доверие на Морган към Язон бе достигнала най-високата си точка именно в началото на щурма. Освен това той се канеше да отлети действително без Мета, а внимателният и неглупав Морган вече достатъчно добре беше проумял, какво представляват един за друг Язон и Мета. Беше ясно, че сам нямаше къде да се дене.

Общо взето, сеансът на връзка се състоя почти навреме и при идеални условия. За всеки случай при възможен провал на тази авантюра Язон бе предупредил Мета да бяга след него, още повече при обстановката на непрекъснат десант от борда на флагманския кораб на планетата на всевъзможни кораби и ракети с бойно предназначение, бягството нямаше да представлява проблем. За техен късмет обаче не се стигна до такъв етап.

А Кърк вече беше готов да избухне като атомна бомба. Язон с огромни усилия успя да му обясни защо щурмът бе започвал два дни по-рано от обявения срок и то без предупреждение. След това дълго моли коленопреклонно стария пирянски вожд да не провокира бойни действия в района на града и космодрума, а напротив, да изведе максимум на брой бойни кораби с бойци в орбита. На останалите на планетата Язон препоръчваше да се отдалечат в тихите райони на джунглите, в районите с малки фермерски селища или в подземните квартали на град Отворен. Той посъветва да махнат цялата охрана около Епицентъра и с удовлетворение узна, че вече са взели такова решение и дори са го изпълнили. И накрая, скоростният десантен бот от „Арго“ трябваше да се намира в пълна бойна готовност за екстрено кацане направо върху водата непосредствено до Епицентъра, ако възникне такава необходимост. Те дори се договориха какъв условен сигнал да даде със сигнален пистолет Язон когато счете за нужно. Работата навлизаше в много сериозен и отговорен етап и можеше да се окаже, че радиопреговорите скоро нямаше да са възможни.

Ето такъв разговор се получи с Кърк в деня на започналия армагедон, както си бе харесал да нарича сражението Язон.

А след това незабележимо се изниза денонощие и половина, и те сега наблюдаваха жестоките кланета на всички екрани, и смелата репортерска ракетка над океана, и спокойният, ненормално тих Епицентър.

Язон сам нямаше представа какво биха могли да видят там, ако наистина спуснат десант и се потопят под водата.

Преди много години пред очите му се бе мярнала под формата на инфрачервено изображение, предадено в ефира няколко секунди преди гибелта в ядрения ад, загадъчната пещера без таван и стени, където се бяха гърчили немислимо гигантски растения, не растения — животни, не животни — твари... Най-силно се бе врязала в паметта му дивата

болка, предизвикана от вълните ненавист, излъчвани от тези организми. (Устройства? Механизми? Богове? Същества от други вселени? А може би, просто ефемерни сгъстъци на нечие болезнено въображени?).

Тогава им се бе сторило, че ядреният ад бе погълнал всичко. Но Епицентърът бе останал. Имаха възможност да се убедят в това непосредствено след взрива, когато озверелите мутанти една не бяха помели града, и години след това, когато вече на трезва глава, заедно със състарения и улегнал Бручо и младият, изгарящ от желание да се втурне в бой Арчи, но бой мирен, чисто научен, бяха провели тук мащабни експерименти.

Епицентърът, потопен в океана, продължаваше да съществува и да не пуска никого при себе си. Никога. Нито веднъж.

Нима сега нещо се бе променило? Нима Морган щеше да стане първият, стъпил в пещерата? Нима жестокият и груб бандит с примитивния си подход към природата на Пир се бе оказал по-близо до истината, отколкото множеството учени, посветили толкова години от живота си на екологията на тази планета? А нали и това не беше изключено! Човек само да погледнеше екраните и неволно се замисляше. Колкото по-тъпи и зли бяха командирите на звената, толкова по-успешно продължаваха да напредват по Света на смъртта.

Ето Ричард Скот, добрал се до морето и бодро продължаващ по-нататък. И енергията му не дава дори и признак за привършване, сякаш самият той я черпи нейде изпод земята. Ето и Мадам Цин подължава да изстребва меднозъбите каймани и прочие копитни и крилати рептилии, като постепенно завладява плацдарм в делтата на най-голямата пирянска река.

Морган изпрати Хауърд да наблюдава планетата на обзорния екран в голямата зала, а самият той се върна в кабината при Язон и Мета, за да управлява лично кораба, и без да се отвлича от каквото и да било, максимално да се съсредоточи върху Епицентъра. Това вече беше сериозно. Те се бяха доближили както никога до целта, и Язон неволно си зададе въпроса дали щеше да се повтори старият сценарий или въпреки всичко им предстоеше да направят велико откритие?

Могъщият „Конкистадор“ висеше над океана, като всеки миг щеше да се потопи във водата с корема си. Корабът използваше цялата мощност на електромагнитните си генератори и беше готов всеки миг

да се стрелне в агмосферата на така наречения тих ход, тоест на гравитационна тяга. При такъв процес възникваше форсажно ускорение, а от дюзите не изригваше никакъв облак радиоактивен газ. На Язон му беше пределно ясно, че в никакъв случай не биваше да се устройва поредния ядрен взрив или дори някакво негово подобие. А на Морган обясни сполучливо, че ако продължи да взривява и изгаря всичко навред около себе си, рискуват да унищожат онова най-главно нещо, заради което бяха пролетели цялата галактика, и заради което бяха заровили толкова бойци в пръстта на тая дяволска планета. Затова и се предполагаше да атакуват възможния враг само с помощта на оръжие с локално действие. А прилагането на най-мощните лично Морган беше забранил категорично.

Две минути висяха над водата, пет, осем... какво пък, трябваше да се подготвят за излизане от кораба и потопяне в океана. Като за начало решиха да изпробват батискафа, оборудван с локални анихилатори, а по-нататък, ако и той не успее да мине между тези гъсти рифове, да слязат доброволци само в защитни скафандри. Кой щеше да се реши на такава доброволна мисия, дори и не смееха да предположат на глас. А за батискафа претендираха лично Морган, Мисон, Хауърд, и разбира се, Язон с Мета. Къде да се откажат от такова внезапно изсипало се върху главите им щастие?

Щастието обаче не се изсипа. Нещо друго заплашваше да се изсипе.

От океана изведнъж започна да се надига нещо толкова огромно, че дори и Морган, който се бе запознал бегло със структурата на морското дъно около Епицентъра, отказа да проумее къде е могло да се спотайва. Чувството на нереален кошмар заля всички, които гледаха предния екран на флагманския кораб. А журналистите, които продължаваха да излъчват картината в ефир, не бяха зарязали работата си само поради факта, както обясняваха по-късно, че вцепенението от страха им бе сковало всичките им крайници, и не им бе позволило да натиснат нито бутон, нито да настъпят педал.

Язон още в същия миг усети ужасна болка под черепа си и едва успя с огромно усилие на волята си да издигне защитен екран. Той бе очаквал нещо подобно, и преди да полетят към Епицентъра бе погълнал конска доза от ортопсироцилин — един нов психогенен препарат, който не предизвикваше толкова ужасни странични

действия, както обикновения псироцилин. Във всеки случай, нито един медик до този момент не беше наблюдавал нежелателни ефекти у никого от рискувалите да пробват този суперпрепарат, усилващ мощността на биополето.

Чудовището, издигнало се над морските дълбини, се оказа гигантски кашалот, дълъг триста метра. Уредите безстрастно свидетелстваха, че този нощен кошмар, това бълнуване на някой луд, е нещо съвсем осезаемо и реално. А бълнуването през това време действаше, подчинявайки се на собствената си логика, съвсем различна от тази, към която бяха привикнали хората.

Циклопическият кашалот бавно, сякаш преодолявайки непомерно усилие, откриваше неимоверната си паст. Разбира се, да прегризе линеен кръстосвач с дължина над километър не би успял, но въпреки всичко едва ли би се отказал да го ухапе в някоя жизнено важна част. Но и да се стреля в тая гигантска маса също не беше разумно. Знаеше ли човек какви изненади можеше да крие това туловище. Да стрелят по него с тактическо оръжие беше несериозно, дори някак си смешно. А забраната за използване на стратегически средства бе заседнал прекалено дълбоко в съзнанието на екипажа, за да могат хей така за вяколко секунди да се пренастроят. Изводът като че ли се натрапваше от само себе си: да бягат, докато не е станало късно. Но дали упрямостта им, дали гордият боен дух, или обикновеното човешко любпитство свойствено в една или друга степен на всички присъстващи, не им позволяваше да натиснат бутона „старт“. Нещо чакаха.

И накрая го дочакаха.

Кашалотът накрая разтвори достатъчно широко своята паст, и оттам ... не, само от пастта му. Ето това беше невероятно изненада! Гигантският кит се оказа не нов вид, а просто причудлив конгломерат от вече всички известни видове пирянски организми. Освен това те се оказаха извънредно много, и злобата им сякаш се бе акумулирала дълги години в тайнствените каземати на Епицентъра, за да се излее накрая върху врага. Дузиноноги, ланмари, жабоноси, гекони, агами, шипокрили, игуани, рогоноси, урченоиди, гигантски мокрици и мъхести червеи — всички тези уроди синхронно изригнаха от чреслата на кашалота навън. Хищно зейваха зъбати пасти, ръбати щипки щракаха оглушително, гърчеха се жила, хоботи, нокти, смукала...

Всичко това се тресеше, друсаше, разпълзяваше и скърцаше, стържеше, хъркаше, грухтеше... Отвратително зрелище. Кошмарни звуци. Добре че, поне миризмите не се стигаха до кабината, но можеха да си представят от какъв род са...

Тук вече се наложи да използват тактическо оръжие. Изстреблението на безбройните твари беше проведено без икономия на средства, защото цялата тая гъмжаща маса правеше опити да облепи целия корпус на кораба. Дори успяха донякъде да се залепят, но в крайна сметка победата остана на страната на „Конкистадор“.

Но... Флибустиерският флагмански кораб въпреки всичко отлетя далеч от изкушението. Прекалено голямо беше сътресението. Морган имаше нужда да си поеме дъх, а и да осмисли случилото се нямаше да е лошо. Без да говорим за това, че след смъртоносната схватка целият океан в околността се превърна в някакво подобие на повърнатата маса и само у завършен параноик би възникнало желание да се гмурне в нея. За скафандри да не говорим, никой не мислеше дори и за батискаф!

Язон повече не се оплакваше от болки в главата, само кръвта отчаяно биеше в слепоочията. А виж, Мета изведнъж се хвана за челото, а после започна яростно да масажира слепоочията си.

— Какво, и теб ли те удари? — запита Язон.

— Аха, — отвърна тя. — Дай ми някакво хапче. Какво пиеш в такива случаи?

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

— И какво беше това? — проговори Морган сякаш в пространството, когато вече се издигнаха в околопланетна орбита.

Отговори му все пак Язон, изобразявайки пълна невъзмутимост.

— Нищо особено.

— И ти ли така считаш? — бързо запитва Морган, обръщайки се към Мета.

— Не съвсем — каза тя. — Мисля, че в това туловище са събрани последните сили на аборигените.

— Виж ти! Значи, сега ще си имаме работа с хора. Е, какво пък, това опростява нещата!

— Или ги усложнява — философски забеляза Язон.

— Искаш да кажеш, че пак ще ни нападат с изригвания на псевдовулкани? Това са смехории, детска игра! — Морган видимо се развеселяваше с всяка измината секунда. — За всеки един такъв вулкан винаги ще се намери и антивулкан, особено у нашия Мисон. Между другото, с онази система вече си изяснихме как стоят нещата. Знаеш ли кой ни посрещна тук миналия път? Един страж-робот с плазмено оръдие!

Язон за пореден път с уважение отбеляза високата квалификация на Мисон.

— Виж, при постоянно мутиращите зверове не можеш да свариш да им излизаш насреща с антизверове — продължи Морган. — Така че, Язон, по-нататък все пак ще ни бъде по-лесно. Хайде да видим какво има на обзорния екран.

Морган беше в такова приповдигнато настроение, че в някакъв момент Язон действително помисли, дали наистина Светът на смъртта не е претърпял поражение. Ами ако и на останалите екрани царува пълна тишина? Или по-точно, ако са изпълнени с полуделите от радост флибустиери, издаващи диви вопли и стрелящи от всички видове оръжие във въздуха и захвърлящи шапките си...

В кабината се върна печално замисленият Хауърд, пълен антипод на чрезмерно развеселения Морган, без да каже нито дума, превключи

предния екран в режим на общ обзор.

И какво? Ами нищо. Боевете продължаваха. С най-различна степен на интензивност. Да се оцени ситуацията в подробности беше трудничко: кадрите се сменяха твърде бързо. А на пръв поглед на Язон му се стори, че и двете страни бяха изтощени до крайност.

И тук провуча сигнала за аварийно повикване. Мадам Цин.

Морган я идентифицира по цифровия код на групата и подаде команда на компютъра да даде изображение в едър план в центъра на екрана. Компютърът обаче върна някакъв непонятен отговор и капитанът изрева:

— Дайте изображение!

— Почакай, Хенри, стига си ревал! — прозвуча в кабината изпълненият с чувство на собствено достойнство глас на Мадам Цин. — Изгубихме в боевете всички камери. А вашите прехвалени хроникьори пък изгубиха нас. Няма да има никакво изображение. Скоро обаче ще се върна. Засега докладвам накратко. От четиридесет човека личен състав живи останаха само дванайсет. От тях трима са леко ранени. Десантният бот избухна. Ако Том не успее да оправи единствената ни ракета, дето ни остана, ще се наложи да изпращаш транспорт. Давам координатите.

Морган внимателно записа с любимия си архаичен начин — на хвърчащо късче хартия.

— Натъкнахме се на една група пирянци. Обикновени хора, не чудовища. Бяха четирима. Убихме ги.

Язон хвърли мигновен поглед към Мета. Ръката ѝ вече стискаше конвулсивно пистолета. А как иначе? За щастие, Морган не забеляза нищо. Не му беше до това. Язон напрегна цялата си телепатическа мощ, за да успокои любимата си. Дали успя? Не можа да разбере. Пистолетът скочи обратно в кобура, но какво ли чакаше още занапред?

— ... да беше видял само как се бият! Всеки продаде прескъпо живота си — отнесе със себе си минимум четирима от нашите, дори и момичето им...

— По дяволите момичето! Откъде са се взели? Там при вас какво, зверовете да не привършиха?

— Не, зверове има още, още притичват насам-натам. Вярно, че оредяха доста. Очевидно, онези пирянци са били гоначи.

— Нищо не разбирам! — възкликна Морган. — Вие проследихте ли откъде са дошли?

— Да, — отрапортува Мадам Цин. — Натъкнахме се на един защитен екран. Много мощен, дори и за очите е полунепроницаем. Най-вероятно зад него се крие някакво селище.

— Военна база?

— Едва ли. По-скоро там крият децата си и жените. Извини ме, Хенри. Какво казваш, Том? Ей, Хенри, Том оправи ракетата. В нея има само пет места, но ще се натъпчем. Хайде, довиждане.

— Но ти не довърши! — извика Морган.

— Довиждане!

И връзката прекъсна.

— Упорита женска! — изсумтя Морган. — Тони, иди я посрещни.

После бавно се извърна към Язон. Тежкият поглед на флибустиера не вещаеше нищо хубаво.

— Хенри — избърза Язон, изпреварвайки въпроса. — Имам нова идея.

— Не са ли малко много за един час? — мрачно запита Морган.

— Нормално, Хенри. Това си е в реда на нещата. Така и трябва да бъде. Вече излизаме на финалната права. Те вече загиват, скоро ще се поздравим с победата. Доизслушай ме. Трябва да летим към Епицентъра колкото може по-бързо. Само че не на тая грамада, а на звездолета „Овен“. И направо с него да се потапяме. Нали си спомняш, когато ти разказвах за свойствата на този уникален кораб?

Морган буквално отвори уста, и изглежда, всички мисли, които не бяха пряко свързани с вълшебния звездолет, мигом напуснаха съзнанието му, сякаш се изпариха през някакъв отвор. Сметката на Язон се оказа абсолютно вярна. Импровизацията се бе удала. На всяка цена трябваше да отвлече вниманието на Морган от пирянците. И Язон не сбърка с темата.

В този момент се установи, че ги слуша и Мисон, сгушен в любимата си дупка, която наричаше ту лаборатория, ту работилница, ту килия. Фактически това беше паралелният пункт за управление на „Конкистадор“. Изобретателят веднага се намеси в разговора.

— Момчето е право. Бих искал да поговоря с теб веднага, Хенри.

Морган тихо се изправи, без да каже и дума, и с вперен като на сомнамбул поглед в една точка, той напусна кабината.

Цели три минути — страшно дълго време! — Язон и Мета, останали сами двамата, седяха, гледаха се и мълчаха. Да говорят за онова, което ги измъчваше в момента, разбира се, не беше възможно, а да дрънкат глупости само заради конспирацията нямаха нито сили, нито желание.

След секунди в кабината връхлетя Мадам Цин, изригвайки проклетия. В окървавен комбинезон, с два пистолета в ръцете и още един на кръста, с дълбока дракотина през цялото лице, но въпреки всичко красива, стремителна, свирепа. Като дива котка.

— Къде е Морган? — Храбрата ранена флибустиерка накрая успя да скърпи някаква смислена фраза.

— При Мисон — каза Мета.

— Отивам при него. Или... не. — Тя изведнъж се олюля, но сграбчи касата на вратата и не успя да падне. — Добре, тогава при доктора първо. При Монтобан. Тръгвам.

— Да ти помогна ли? — запита Мета с леден и страшен, абсолютно чужд глас.

— Не, благодаря, ще се довлека и сама. — Мадам Цин вече се обърна. — Да! Дръж това, погледайте. Толкова успяхме да заснежем...

И тя им протегна един микродиск от някаква погубена камера и изчезна в коридора.

Явно ъ беше много лошо, защото не можеше да улавя тънките оттенъци интонация.

Язон внимателно постави диска върху масата, като бомба, и погледна Мета. Оставаше да забие това малко кръгче в дисковото устройство на бордовия компютър и тогава щяха да разберат които са загиналите от пирянците. Да го забие. Ето тази дума му дойде на ум. Да го забие като нож в сърцето. Мета мълчаливо кимна.

Язонведнага позна Клиф. Тримата други бяха съвсем деца, две момчета и едно момиче, всичките от тринайсът до шестнайсът години. Впрочем, по пирянските разбирания, това бяха почти ветерани. Мета понаваше по име цялата група, но Язон дори и не искаше да запомня имената им — главното беше, че Гриф го нямаше сред загиналите. А да нарекат тези отчаяни млади воители гоначи можеше само абсолютно неграмотната в пирянските дела Мадам Цин. Разбира се, Клиф и

другарите му никого никъде не бяха подгонвали, те просто в най-добрите традиции на Света на смъртта разстрелваха в упор всички изпречили се на пътя им хищни твари. Да, при тази ситуация отделни ята животни бяха способни да се стрелнат и в обратната посока, но въобще когато двата отряда — пирянският и флибустиерският — се бяха сблизили на изстрел разстояние, зверове между тях на практика не бяха останали. Никакви. Кръстосаният огън е страшно нещо. На горската полянка и растения почти не бяха останали.

Отначало сцената беше няма. Всяка група считаше, че е срещнала свои, и всички тихо недоумяваха. После в миг всички бяха проумели и флибустиерите веднага бяха залегнали. Пирянците не залегнаха. Това не беше в правилата им. Сила, скорост и натиск — ето ги всички местни тайни на боя.

Той можеше и трябваше да завърши с победа на пирянците. При ситуация четирима срещу тридесет победата за тях нямаше да представлява проблем, още повече на родната им планета. Но това щеше да е в ръкопашна схватка или при обикновена престрелка. А престрелката не се бе получила от обичайните.

Мадам Цин не искаше да губи дори и един човек от командата си и бе заповядала да открият огън от огнеметите. Едновременно от двата фланга. Това беше съвсем неочаквано. Пирянците, разбира се, бяха истински супермени, но залети от горящ напалм, те умираха почти така бързо, както и обикновените хора. Само Клиф бе успял да избегне участието на другарите си. Само че докато сменяше празния пълнител с нов от сумката, Мадам Цин, без да бърза, собственоръчно се бе прицелила и пръснала ръката на Клиф с пистолета. В следващата секунда същото бе споходило и другата му ръка. После бе насочила прицела си към нозете му. В такива случаи болевият шок и загубата на кръв са достатъчни, но само за обикновените хора. Пирянците са свикнали да понасят всякаква болка и дори лишени и от четирите си крайника, са способни яростно да ръфат противника си или поне да дръпнат щифта на последната граната. Клиф не бе успял да направи дори и това и затова бе умираше дълго.

А снимащият последната сцена флибустиери бе проявил очевиден талант на видеорежисьор. Той ту бе редувал кадрите с губещия кръв и замиращ пирянин с едрия план на невероятната тесноока брюнетка, която вече забелваше очи от екстаза, отмяташе

глава назад, облизваше си устните и тежко дишаше, сякаш наистина се занимаваше с любов, а не със смърт. Накрая тя застана в изнемога, рухна на земята обгърнала автомата си, изпълната в невероятна поза. В следващия момент целият екран беше закрит от черния абрис на рогат дявол, изображението загуби фокус, разлюля се и изчезна. Не ставаше ясно дали домораслият гений на батално-еротичното кино бе успял да оцелее, но камерата му със сигурност беше разбита от рогоноса.

Мета стискаше с две ръце пистолета си, с чело оросено от пот. Язон се вгледа по-внимателно и видя, че тя всъщност стиска пистолета с дясната ръка, както обикновено. Пирянците никога не държаха пистолета с две ръце докато стреляха. Ръцете им бяха достатъчно стабилни, и едната им беше достатъчна да държат оръжието, докато с другата се бранеха от отровни мухи или вражеските стрели. А с лявата си ръка Мета просто не даваше на дясната да натисне спусъка, сякаш в нея сега се бореа двама различни души, изпълнени с диаметрално противоположни чувства, желания и цели.

— Скъпа — прошепна Язон, — ние вече не сме в тази възраст, когато стрелят по видеоекраните с безумна сляпа ярост.

— Да, разбира се — отвърна тя с безцветен глас.

Язон усети, че нещо не беше наред и произнесе:

— Да тръгваме! Бързо!

Тя дори и не го запита накъде. Беше й все едно. А и Язон само още не го беше измислил, искаше просто да се махнат от кабината час по-скоро. Едва ли Морган и Мисон в момента подслушваха разговора им; в тази минута на главния стратег на операцията „Смърт на света“ едва ли му беше до тях. И въпреки всичко, трябваше ли да дърпат дявола за опашката? Съществуваше голяма опасност Мета да си изтърве нервите в присъствието на други хора. Или като минимум да изтърси нещо съвсем не на място.

Те вече вървяха по дългия проход към каютата си, когато Мета не се сдържа. По-точно, яростно изръмжа:

— Ще я убия!

— Добре — съгласи се Язон. — Само че не днес, не сега. Те обезателно трябва да се гмурнат в Епицентъра, а после вече...

Внезапно нова мисъл споходи Язон. Той се спря, мигом съобрази, че е оставил кабината празна, и извика по мобилния Хауърд:

— Тони, Язон се обажда. Заеми капитанското място, моля те, че там никой не остана. Кръстосвачът вярно че седи на едно място в автоматичен режим, но все пак...

— Тръгвам! — откликна Хауърд.

Мета изчака да приключи краткия им разговор и заяви, този път вече доста по-спокойно, но със същото убеждение.

— И въпреки всичко ще я убия.

— Казах ти вече: добре — повтори Язон. — Но сега ме изслушай внимателно, докато имаме възможност да говорим. Разбираш ли, решението да насочим в Епицентъра звездолета „Овен“ ми хрумна съвсем внезапно, и дори мога да кажа, напълно случайно. Просто исках да измисля нещо парадоксално, шокиращо. Сега обаче виждам, че това е една много неслучайна случайност. Както винаги, интуицията ми подсказа единственото правилно решение.

— И какво ще стане, когато нападнат Епицентъра с тоя златен чайник?

Най-последно! В очите на Мета проблесна пламъчето на живия интерес и още нещо, освен незабавната смърт на Мадам Цин.

— Но всяка вероятност не го знам — предпазливо започна Язон, — но имам някаква приблизителна представа. Това няма да е съвсем обикновена атака, а по-скоро разузнаване. Та нали „Овен“ не е боен кораб. Той оръдия няма даже.

— Остави оръдията, Язон, там има неща далеч по-страшни от всякакви оръдия. Когато за пръв път се запознах с тоя Ослепителен Виторог, Стан вече бе успял да проумее нещичко. И ми разказа. Оръжието може да има и съвсем нетрадиционен вид, а Мисон пък знаеш че е повече от печен в тия истории! Ще видиш, че във всички случаи ще атакуват.

— А защо говориш „те“? На мен ми се струва, че и ние двамата трябва да сме вътре в „Овен“.

Мета го стрелна с поглед. В очите ѝ вече блестеше огънят на истинския боен хазарт в чисто пирянско изпълнение.

— не съм против — заяви тя. — И все пак, какво очакваш от това... — тя се забави за секунда, — разузнаване? — И веднага добави: С бой.

— От това разузнаване — без всякакъв бой! — очаквам истински контакт с Епицентъра. Телепатичен контакт. Ще се опитам да свърша

онова, което на времето Кърк не ми позволи да направя. Нали си спомняш, през онази година, когато се запознахме? И само да успея, всички останали процеси тук ще направлявам само аз!

Мета го изгледа почти възторжено, но едновременно и с малко съмнение. Но не можа да възрази нищо, защото вече бяха пристигнали.

Мисон и Морган излязоха насреща им.

— Много хубаво, Язон, че си тук, аз тъкмо се канех да те извикам — каза Хенри. — Да вървим бързо в специалния хангар. Нямаме никакво време.

— Защо? — не разбра Язон.

— Ние тук с Пиер си направихме сметката. Общо взето, разработихме идеята ти капитално. Трябва да излитаме час по-скоро. Вие сега ще консултирате Мисон, той има някалко въпроса да ви зададе по изясняване на част от устройството на този жверис.

Язон вътрешно изтръпна. Хенри Морган за пръв път си бе позволи да произнесе магическия символ частично, и то с пренебрежителна интонация. Ами разбира се, когато магическият символ се превръща в бойно оръжие, отношението към него рязко се променя. По всичко личеше, че Мета ще се окаже права: тия двамата бяха замислили истинско нападение.

— Пиер, почакайте — каза Язон, като ускори крачка да не изостане от двамата. — След като разполагаме с толкова малко време, може би е по-добре да поговорим в движение? Нали вие умеете да стартирате звездолет от класа на „Овен“, ако си спомням правилно.

— Не само да го стартирам, друже мой — обърна се към него със загадъчна и дори зловеща усмивка Мисон. — Аз изобщо управлявам съвсем сносно този апарат, но... виждате ли, ще ви обясна. Нашият скъп капитан Хенри Морган се разпореди да не включваме в екипажа на това корабче нито вас, нито съпругата ви.

Язон рязко се извърна към вървящия по петите му Морган:

— Как да разбирам това, Хенри?

— Ами много просто. И аз няма да полетя. Ако зависеше от мен, нямаше да пусна дори и Мисон, но за съжаление, той единствен е способен да управлява тая машина. Разбира се, ще има и съпровождаща компания от трима бойци, за всеки случай. Това е. И не се опитвай да ме разубеждаваш.

Морган замълча, очевидно чакаше някакви възражения от страна на Язон.

— Мислиш си, че ти нямам доверие ли? Мислиш си, че ме е страх да те пусна да летиш с тая скъпа техника ли, още повече и с Пиер Мисон зад щурвала? Глупости, работата е съвсем друга... Разбери ме, Язон, ако възникне някаква извънредна ситуация, ще си ми нужен тук, а не вътре в оная консервна кутия, която ще потъне незнайно къде. Ще бъде по-добре, ако двамата с теб наблюдаваме събитията от тая зала.

— От орбита?! — удиви се Язон. — това е безумие, Хенри! Ти какво, да не се боиш от нещо? Не те разбирам. След като се налага да изпращаме там аукснис жверис, тогава на всяка цена трябва и ние да бъдем редом! Иначе какво ще правим, ако възникне, както се изразяваш, извънредна ситуация?

Морган присви очи, почеса се по тила и произнесе:

— Поправката се приема. Ще полетим след тях на голямата ни канонерка.

Те влязоха в специалния хангар, където в цялото огромно помещение нямаше нито един космически съд, освен кораба от ослепително злато, застанал до Стената срещу външния шлюз. Със заострения нос, както у древните авиолайнери, масивната задна част, грапавата повърхност на прословутото непроницаемо покритие, усуканите в спирала тръби с предназначение, неразгадано и до момента, звездолетът наистина напомняше гигантски овен, особено сега, когато се извисяваше по средата на хангара на четирите мощни стойки на изпитателния стенд, сякаш някакъв митичен звяр.

Язон и Мета успяха да отговорят само на част от въпросите на Мисон, но им стана ясно, че той се интересува особено от енергогенераторите и системите за връзка. Но и нищо друго не можеха да очакват. Някакви контури бяха активирани, но до главния генератор нито Фел на Йолк преди тридесет години, нито по-късно на Сулели и Фрайкс на Егриси, нито дори на Стан и Арчи съвсем неотдавна на борда на „Арго“ не се беше удало да се доберат.

„Така че и ти няма да можеш да се възползваш от максималните мощности, Мисон, ще ни прощаваш.“

Това не го произнесоха на глас, разбира се, запазиха си мисълта за себе си. Виж, при системите за връзка помогнаха за оптималната им

настройка. Все пак искаха да станат свидетели на всичко, което предстоеше да се случи в Епицентъра.

Събирането и подготовката отне не повече от час. Тримата флибустиери, придадени към Мисон в качеството на охрана и подкрепление, пристигнаха десет минути преди старта. Морган не бе счел за необходимо да ги инструктира подробно. Стигнаше ли се до бой — щяха да се бият. Останалото вече касаше само един крайно ограничен кръг от доверени лица.

— Знаеш ли, Язон — мечтателно проговори Морган, — ако те се върнат с плячката, аз дори няма да завладявам планетата. Притрябвала ми е, да изгори в плазма дано! Макар и да зарових толкова от момчетата си тук, няма да им мъстя. Ще отлетим да завоюваме нови светове. Съвсем нов. Съгласен ли си?

— Съгласен — отвърна Язон и сякаш между другото хвърли поглед към Мета, боейки се да не реагира по неподходящ начин.

А Мета сякаш дори и не бе чула разговора им. Тя изучаваше с жив интерес дюзите на „Овен“, сякаш ги виждаше за пръв път.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Дузиноноги, ланмари и гигантски урченоиди със стърчащи игли повече от мет се държаха много странно. Отначало инстинктивно се хвърляха срещу непознатия обект, нарушил неприкосновеността на изконно принадлежаща им акватория, но после, сякаш усетили нещо, признаваха чужденеца за свой и предпочитаха стремително да се отдалечат. Мисон не полагаше никакви усилия да разгонва подводните зверове, за което съвсем искрено бе доложил на Морган. Той въобще се занимаваше само с това, да разърта кораба с мислени команди — вътре нямаше нищо дори далечно наподобяващо щурвал — и се движеше строго по пси-пеленга в пълно съответствие с препоръките на Язон. Проходите между кораловите рифове често се оказваха теснички за габаритите на звездолета, но и тук нищо не се искаше от Мисон. Противометеоритните оръдия се включваха автоматично и превръщаха в прах бодливите монолити, която дълго се кълбеше по дъното. Видимост в тази обстановка нямаше никаква, но пси-пеленгът нито веднъж не подведе: източникът на телепатичните вълни на ненавист беше вече съвсърм близо.

Накрая Язон ги посъветва да спрат. Морган преведе това пожелание във формата на заповед, и когато постепенно цялата мътилка се утаи, предните камери на „Овен“ зафиксираха достатъчно широк вход в подземната пещера. Тъмнината, която чернееше вътре, изглеждаше по-мастилена и от междузвездната.

— Господа — обади се Мисон, — а вие уверени ли сте, че този ваш златен кораб действително защитава от всички видове излъчвания?

— Абсолютно съм уверен, Пиер. Пробвали сме го. И ще ви кажа и още нещо: златното покритие защитава срещу струята дори и на високотемпературната плазма, от ядрени реакции и директното въздействие на молекулярните деструктори. Всъщност, на този кораб може да се потопите не само в гърлото на вулкан, и във вътрешността на която и да е звезда! Така че по-смело, маестро. Включвайте най-мощния прожектор, и напред! Там има много интересни неща.

— С Бог напред! — каза Морган.

Мощният лъч на прожектора изтръгваше от мрака грапави стени, облепени от рачета, водорасли, дребни членестоноги. А отпред зееше все същият зловещ черен провал. Местното население се оказа по-свирепо — и как по-точно да се нарече? — безпринципно, що ли. За тях вече нямаше нищо свято. Дори непробиваемото по определение златно покритие тук го имаха за някакъв съвсем обикновен обект за нападение. Тварите атакуваха, запълвайки целия екран, после се отдръпваха, сразени от защитните системи, отново нападаха, и само по отчетливо предаваните звуци можеше да се съди за действителното им количество. Количеството беше порядъчно, докато виж, качеството...

Язон не знаеше как да охарактеризира тази мерзост, просто до този момент не се беше сблъсквал с подобни видове. Много вероятно би било Бручо с интерес да ги внесе в своя вече толкова години изграждан класификатор: безоки змиевидни риби с акули пасти, безоки костенурки с по четири зъбати глави вместо крака и две хищни пипала вместо глава и опашка, безоки членестоноги уроди, напомнящи въшки и мокрици с размер на голям пес. Ставаха все повече и повече! Колко позната картина!

Язон нямаше намерение да проверява интензивността на телепатическата вълна, не му се щеше да подлага на излишни изпитания издръжливостта си, силите му трябваха за после. Той отрано бе изградил една мощна пси-бариера в ума си по една отдавна отработена собствена методика. В случай на възможен контакт щеше да се наложи да я изключи, разбира се. Но само в такъв случай! Нали изпитанието обещавахе да бъде особено нелеко.

Звездолетът с мляскане, пляскане, скърцане и стържене си пробиваше път сред налитащите от мрака ята безоки нечисти сили, и Язон вече се догаждаше как ще свърши това. Епицентърът можеше да се намира под земята, под водата, в облаците, дори и в междузвездното пространство — и все щеше да си бъде Епицентър. Огромна зала с губещи се в мрака стени и таван, а над изхода от тесен коридор вечно шаващите гигантски и страшни стъбла, а може би червеи или корени, или пипала, излъчващи ненавист в сгъстен вид. И потокът от тази ненавист ще бъде толкова мощен, че преградата, която Язон бе поставил за себе си, най-вероятно нямаше да издържи.

През време на придвижването им по тунела прожекторът описваше кръгове, и в един определен момент стана много ясно: къде се намират краищата на стените, къде — изходът в голямата чернота, в която и на най-мощният лъч беше съдено да се изгуби.

— Какво трябва да открия? — запита изведнъж Мисон, и в гласа му отчетливо прозвуча паника, той явно не искаше да продължава напред.

— Не знам, Пиер — някак си виновно откликна Морган. — Първо трябва да видя всичко до край.

— Ами ако край няма? — съвсем резонно запита Мисон.

Морган потръпна от такъв страховит въпрос, който сякаш бе изригнала черната бездна, и се обърна към замълчалия Язон.

— Хей, брател, какво трябва да види там? Обясни ни конкретно.

„Ето, това е — помикли Язон, — щом един флибустиер те нарича брател и те моли да обясниш конкретно, значи вече за него си напълно свой. Сега в никакъв случай не може да се бяга от отговора, да се прави човек на глупак. Остава ми да импровизирам. Какво пък, не ми е за пръв път.“

— Пиер, чувате ли ме? Мисля, че сега трябва да намерите нещо, което притежава свойствата на абсолютно черно тяло. То е там, в дълбината, няма начин да не го забележите...

Защо беше казал точно това? Интуиция? Навярно интуиция...

А звездолетът през това време вече навлизаше в просторната пещера, като прожекторът или бе угаснал, или светлината му потъваше нацяло в пустотата, затова пък цялата грапава повърхност неочаквано засия с жълто-оранжева топла светлина. Обаче мърдащата навред нечиста сила при това, колкото и да изглеждаше странно, се превърна в мъртвешко-синя. Дебелите, сякаш колони на древен храм, стволоче се сгърчваха в спирали, трепереха, вибрираха, израстващи отникъде и порастащи наникъде.

И в този момент Язон усети небивало, чудовищно по силата си давление от злоба, сякаш пси-барриерата в мозъка му и златният корпус на звездолета за известно време се превърнаха в едно цяло. Напрежението растеше, и това не можеше да не продължава безкрайно дълго. Още повече, че „Овен“ продължаваше движението си в дълбините на пещерата.

— Виждам!!! — закрепя изведнъж Мисон с глас, обзет от възторг и ужас. Това беше гласът на безумец. — Сега ще го уловя...

Натискът върху мозъка на Язон в този момент отслабна, да не каже, че изчезна напълно. А всички камери едновременно изчезнаха от строя. Очевидно, същата участ постигна радиоантените, звуковите датчици, и дори пси-транслаторите. Тоест всяка връзка със звездолета „Овен“ прекъсна напълно.

Малко по-късно, когато двамата с Морган превъртаха предвидливо направения запис на една камера във вътрешността на „Овен“, успяха да видят че за някакъв миг преди настъпването на абсолютния мрак и тишина Мисон бе протегнал ръка и дръпнал някакъв лост. На Язон този лост не говореше нищо, а и нямаше как, защото и той самият не знаеше за какво служи. Но последните думи на Мисон: „Сега ще го уловя...“ обясняваха много. Само че кой кого бе уловил?

След като внимателно проучиха записа, те пробваха да се свържат с външните видеодатчици на звездолета. Безполезно. Нямаше никакъв сигнал. Тогава Морган превключи на информация от други точки на планетата. Полиекранът на канонерката позволяваше да се показват едновременно само четири фрагмента, и се наложи доста дълго да превъртат кадър по кадър, преди да стане съвършено ясно: военните действия бяха прекратени на цялата територия на Пир.

Язон не вярваше на очите си, не искаше да вярва. Но фактът си беше факт.

Морган влезе във връзка с някоалко произволно избрани командири на звена, като ги запита какво става.

— Тия уроди престанаха да нападат — докладваха едни.

— Всичкото звер се покри — докладваха втори.

— Това е пълна капитулация — осмеляваха се даправят изводи трети.

„О, високи небеса! — възкликна мислено Язон. — Нима интуицията този път ми измени? И аз, самият аз им подсказах пътя към победата?“

— Язон — подмилкващо проговори Морган, — разбираш ли изобщо какво става тук?

— Смея да се надявам, че да. Ние победихме. По-нататъшната съпротива на планетата Пир е невъзможна.

— Да допуснем — каза Морган. — Но къде е тогава Мисон? Къде е аукснис жверис? Къде е накрая обещаната от теб безценна вещ?

— Всичко е там в пещерата — невъзмутимо отговаряше Язон. — И сега вече няма никакъв проблем да върнем този звездолет на борда на „Конкистадор“. А това, че Мисон е пипнал предназначенията за нас плячка няма и съмнение, та нали именно и затова прекратиха съпротавата по цялата планета.

Морган го изгледа с недоверие. Откъде можеше да знае, че Язон в момента говореше почти чистата истина. Почти. Защото на практика Язон нямаше никаква представа за каква плячка става дума. Но връзката между постъпката на Мисон и капитулацията на Пир беше повече от очевидна. Хвърлянето на атомни бомби върху Епицентъра се бе оказало повече от глупаво, а виж, въздействието на част от арсенала на „Овен“ се бе оказало далеч по-ефективно.

— Значи той сега ще се върне, така ли? — запита Морган.

— Трябва да се върне — отвърна Морган.

— Тогава защо го няма още?! За това време можеше да се върне три пъти.

Язон погледна часовника си и изящно го поправи:

— Два пъти.

— Какво значение има броят? — озлобено изригна Морган. — Нещо ми се виждаш прекалено спокоен, друже. Имай предвид, че ако до пет минути Пиер не се върне, отиваш лично да го измъкнеш оттам.

— И ще отида — отвърна му спокойно Язон. — Аз така и така съм решил да влизам там. Само че бих предпочел да го направя с Мета. Имаш ли възражения?

Морган мълчеше изумено.

— Ти не разбираш, Хенри. Опасността повече не съществува. Нито на сушата, нито в морето, никъде. Разреш ми по този повод да изпием по чаша бренди и стрелнем в небесата от най-тежкото оръдие на тази канонерка. Имало е на времето една такава древна традиция да устройват салюти по случай победата.

— Знам — изсумтя Морган. — Нали постоянно го правим. Защото почитаме древните традиции. Давай салют! А аз отивам за чашите.

Язон даде девет изстрела, като точно гледаше да спазва паузите между отделните гърмежи.

Това беше условия знак между него и Кърк.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

За гмуркането Морган предложи да използват батискафа, но Язон възрази:

— Не е необходимо, трябва, сега можем спокойно да проникнем там в скафандри. Те са ни достатъчни за защита срещу обикновените опасности. А необикновените вече приключиха. Как е възможно да не го разбираш, Хенри? Освен това се налага да сме максимално подвижни...

— Аз вече нищо не разбирам — изсумтя Морган. — Давай, прави, както си знаеш.

„Да, който воюва на Пир, той също се превръща по душа пирянин. Ето и старият Морган вече не може да си представи, че повече няма да изтребва местни чудовища. Капитулацията на врага направо му изби почвата под краката. Така не се е чувствал дори и при най-големите загуби в жива сила.“

А канонерката не беше приспособена за кацане върху вода, затова се наложи да летят на едноместна универсална совалка. Двамата с Мета обаче се побраха. Язон дори се пошегува:

— Мъж и жена — един сатана.

— Каква е тая сатана? — не разбра Мета.

— Дълго е за обяснение — махна с ръка Язон. — Всъщност исках да кажа, ние с теб действително сме като едно цяло, като един човек.

Мета се усмихна в знак на съгласие. Вече бяха във въздуха, но теснотата не им пречеше да управляват летателния апарат.

Кърк се появи точно тогава, когато трябваше. Универсалната совалка от борда на пиратската канонерка кацна на водата практически едновременно с пиряния десантен бот.

— Какво става там при вас? — забръмча гласът на Морган в слушалките. — Дръпнете се на стотина метра вляво и ще му разкажа играта на този пирянский задник.

— Не трябва, Хенри — помоли го Язон, — за Бога! Ще се опитаме да встъпим в преговори с този пирянин. Чуваш ли ме, Хенри?

Сега вече не бива да се стреля. Ние победихме. Главната ценност е в ръцете ни, ще им диктуваме условията. А всяка престрелка само ще влоши и усложни нещата.

— Добре, Язон — процеди през зъби леко живналият, макар и не напълно, Морган. — И все пак имах предвид, само да ти потрябва огнева поддръжка, само свирни.

— Обезателно — обеща Язон, а за себе си помисли:

„О, мрак вселенски! Нима никога няма да се изтръгна от тоя негодник веднъж и завинаги! Пет пари не давам какво ще си помисли за мен. Най-важното е само да разбере къде е сега Мисон с Ослепителния Виторог. Не го ли намерим, ще изгубя всичко зложено във «Вселенския тотализатор», а това си е голяма беда!“

Когато люкът се отвори и Кърк се измъкна от десантния бот, Язон буквално се хвърли насреща му с пистолет, насочен точно към главата му. Разбира се, това беше театър предназначен за Морган. Язон рискуваше доста. Разбира се, Кърк беше солиден и вече разсъдлив човек, но пирянските инстинкти можеше да вземат връх, и тогава...

Всичко завърши благополучно. Кърк успя да се сдържи. Противопоставянето на мълчащите пистолети и искрящите от гняв очи приключи без последици. Язон и Мета се качиха на борда на пирянския десантен бот, демонстрирайки на Морган дипломатическата си победа.

Никой не се канеше да води дълги преговори. Само след минута и половина Язон и Мета се гмурнаха в океана, като махнаха с ръка на Морган. А след като влязоха във връзка с него, му съобщиха (говореше, разбира се, Язон):

— Хенри, тия тъпоглави пирянци ни разрешиха до доплуваме до Епицентъра. Никой няма да ни съпровожда. Извоювайхме си правото да доплуваме сами. В противен случай ги заплашихме, че ще унищожим заловения от нас предмет в Епицентъра. Те няма да го преживеят и са готови за следващия етап на преговорите. Обещахме им, че сме готови на отстъпки, ние изобщо много нещо им обещахме, но всъщност вече ще бъде късно за тях. Те нали нищо не знаят за прекрасния златокож и виторог звездолет „Овен“, а вътре в него вече наистина ще бъдем непобедими.

Язон нарочно говореше бавно и витиевато, като се опитваше да отвлече вниманието на Морган, защото именно в този момент Кърк,

който също бе облечен в скафандър с висша защита, същият като тези на Язон и Мета, заочна потапянето в океана от другата страна на люшкания от вълните десантен бот.

Оказа се, че не само Кърк. Вече в подводния коридор срещнаха и Арчи Стоувър.

— Ти пък къде с мъжете? — запита го Язон, без да се бои, че може да го обиди.

— Знаеш ли, втори такъв шанс няма да имам. Нулева активност на пирянските организми — това е нещо изумително. Длъжен съм да разбера природата на този феномен. Кърк също беше против, но аз по-добре да умра, отколкото да се откажа от тази толкова рядка възможност.

— Добре, момчета, напред — изкомандва Язон. — Очакват ни куп интересни неща.

— Точно същото немного отдавна разказваше и на Мисон — забеляза Мета.

— Не е за чудене — отвърна той. — Нали плуваме по следите му. А всички, които вярват в суеверия и тайнствени съвпадения, моля да се върнат докато не е станало късно. Това е научна експедиция, а не спортен турнир.

— Възраavam — каза Кърк. — Арчи е на научна експедиция, а за нас тримата войната още не е завършила.

Язон реши да не спори, още повече, че вече бяха преплували почти целия подводен тунел, без да срещнат и най-малката съпротива. Приближаваха същата онази страшна зала без стени и таван, при щурма на която преди много години пирянците бяха загубили двайсет и пет души. Днес това не беше щурм, а някакво бълнуване на психар. Затова и Кърк се чувстваше съвсем неуютно, въпреки дългоочакваната и радостна, общо взето, среща с Язон и Мета.

През последните години той се бе научил да вярва на Язон, но странната, добита с чужди ръце победа, не просто озадачаваше, тя направо го караше да бъде нащрек. Не вярваше той в такива победи. Пирянските твари, които можеха да се изтребват с голи ръце, безнаказано да вкарват в клетки, давят във водата и изгарят в огъня — това беше истински абсурд.

Нещо излизаше извън всички рамки на нормалните представи, а неизвестното, неприятното, необяснимото винаги плаши и във всеки

случай не обещава нищо добро. Според представите на Кърк, накрая на финала трябваше да ги очаква страхотен провал, нов отчаян щурм с невиджана до гозимомент ярост, страховито настъпление на врага по всички фронтове. За всичко друго у пирянина просто не достигаше фантазия.

— Язон, — запита Кърк, — как мислиш, това поредното временно примирие ли е?

— Не — отвърна кратко той.

— Ето, мисля си, че това е някакъв сън или халюцинация. И много скоро тази сила, която е хипнотизирала всички пирянски организми, ще отлети като облак, закрил за минутка слънцето, и тук всичко ще върне към предишното си съществуване.

— Интересни разсъждения, Кърк, но ти не ме остави да довърша. Това не е временно примирие, това е нещо съвсем друго. Някой е успял да открие средство, с което управлява всички пирянски твари. Примирието може да се окаже вечно. Но за късмет днес то не ни е много от полза. Не обичам да губя, Кърк, и ще намеря начин да ги накарам да се подчиняват именно на мен.

Язон така се увлече, търсейки аргументи за Кърк, че малко остана да се изгърве за опасната тема. Нали не биваше да разказва на пирянския вожд за „Вселенския тотализатор“, едва ли беше сега най-подходящият момент. Има време, ще научи. А сега най-добре да научи главното.

— Не е достатъчно да се спрат животните — говореше Язон, — трябва освен това да изясним и механизма за това спиране. Ето, в това е работата. Искам да се науча включвам и изключвам тази адска машина, да я управлявам. Разбираш ли? Изобщо нямам намерение да се връщаме към предишното състояние на нещата. Стига толкова безсмислени жертви. Колко години вече воювате с Пир? Даже и аз вече им загубих броя.

— Внимание! — даде сигнал Арчи, прекъсвайки разговора им, и Кърк не успя да отговори. — Светлина отпред!

— Ето го! — почти извика Мета. — Нашият звездолет „Овен“!

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Лесно проникнаха вътре. „Овен“ се подчиняваше на мислените заповеди на Язон както никога досега. Може би, след като бе изгубил един стопанин, този полужив организъм-механизъм веднага си търсеше нов. А той все пак бе изгубил предишния си стопанин.

Мисон лежеше в пилотското кресло, бледносин, а от ъгълчетата на устата му се стичаше черна струйка кръв, вече засъхнала. Тримата други флибустиери изглеждаха по същия начин. Решиха да не хвърлят труповете на рибите: нека пиратите си ги погребат по техния си обичай. Отнесоха четирите трупа в опасния отсек, който беше отделен от основното помещение. След това се върнаха към слабопонятния пулт за управление, седнаха в полукръг, гледайки в обзорния екран, и се замислиха.

Какво е било способно да убие стария Мисон и тези безумно смели бойци? Можеха само да гадаят. Та нали „Овен“ действително не пропускаше вътре никакви излъчвания. И дори резките промени в гравитационното поле не представляваха заплаха за намиращите се във вътрешността на звездолета. С външния свят Мисон и командата му се свързваха само посредством пси-транслатори, предаващи аудио, видео и други видове информация. Ето, по тези канали очевидно бе дошла и смъртта при тях. Та нали телепатичните вълни на ненавист, бидейки концентрирани в една точка, можеха да унищожат всяко живо същество с невероятната сила на чисто физическото си въздействие.

Очевидно Мисон бе извършил нещо абсолютно недопустимо от гледната точка на „стопаните“ на Епицентъра и си бе платил за това. Той се беше опитвал да залови нещо или някого и поради това бе дръпнал лоста върху вътрешната стена на звездолета от дясната си страна. Защо го беше направил? Та нали, както още отдавна твърдеше Стан — между другото, специалист от галактическо ниво в областта на електрониката и системите за връзка — всички тези лостове, тумблери и бутони във вътрешността на звездолета „Овен“ — си бяха чиста бутафория?

„Управлението на кораба е въпрос на ексклузивния песводментален контакт с най-сложните системи от втори екстравиртуален клас на принципа на стохастическото регулиране на процесите на релаксация на мисълта.“ Такава фраза бе родил веднъж Стан; Арчи искрено се бе възхитил на точността на формулировката ѝ, а Язон, който не бе разбрал нищо, бе помолил да му повторят думите и специално бе научил наизуст цялата тая абракадабра, за да може от време в различни компании да я цитира, правейки се на голям умник.

Между другото, изразено на простия интерланг с обикновени думи, звездолетът „Овен“ се управляваше чрез мозъка, а не ръчно. И неслучайно Мета така задълбочено бе изучавала тогава в специалния хангар дюзите на ослепителния виторог. Те и наистина се бяха оказали забележителни. Вътрешната повърхност беше гладка и ясна, като излъскан до огледален блясък кафеник. Или този звездолет до този момент не беше използван от никого, или дюзите му също бяха чиста бутафория, а летеше не чрез изгаряне на химическо гориво, а на някакъв съвсем друг принцип. Между другото, дори и придвижването на гравитционна тяга оставя по външната повърхност на дюзите някакви следи.

Общо взето, предсмъртният жест на Мисон можеше да се счита като чисто рефлекторен. Същността му се заключаваше в друго — в заповедта, която той бе дал мислено. Мисон се бе опитал да улови нещо или някого, а въпросното нещо или някой не пожелало да се улови. И така се бяха натресли четиримата храбреци на ответния импулс, превърнал се смъртоносен и за четиримата.

Язон и Мета добре помнеха записа от вътрешното пространство на кораба, и без труд откриха въпросния лост, за който се беше вкопчил Мисон. Но дори и тази подробности с нищо не им помогна, и само Арчи забеляза шеговито:

— Значи, момчета, тази ръкохватка просто се е оказала най-близо до ръката му, той е почнал да губи съзнание, и за да не падне, се е хванал за нея. Нали се сещате, както давещия се лови за сламка?

— Интересна хипотеза — забеляза скептично Мета, — но все пак каква заповед е дал Мисон преди смъртта си? Нали сега трябва да я отменим? Правилно ли съм ви разбрал?

— Правилно, Мета — каза Арчи. — Само дето още не съм напълно уверен. Предположение имам, но се боя да не сбъркам.

— А ти не се бой — подкрепи го Кърк. — Язон ти разказа всичко най-главно. А на теб ти сече пипето. Давай, няма да сбъркаш.

— Е, добре. Нали помните, че този гений на техниката преследваше нещо, което притежава свойствата на абсолютно черно тяло? Нали така го посъветва, Язон? И ето, той го е видял. Опитайте до три пъти да отгатнете какво точно е видял. Но без никакви хипотези! Нали всички сте професионалисти!

Язон се усмихна. Той го бе проумял още преди Арчи, но не искаше да го произнася на глас: нека и Кърк и Мета си напънат мозъците, нека свикнат да мислят повече. Нали го умеят, но само когато пожелаят. Нито моментът обаче, нито обстановката бяха подходящи за мозъчни щурмове. Нито Мета, нито Кърк имаха някакво намерение да си блъскат главите с глупости. Те бяха излезли на разузнаване с бой, а в такива минути нямаше какво да се мисли, а само да се оглежда, ослушва и изчаква. И те бяха готови за всичко.

Язон разбра грешката си и с поглед нареди на Арчи: говори!

— Това е било рванавр, хиперпространствен проход, — съобщи Арчи. — Нормалните хора или навлизат в рванавра, или не го правят. Мисон се е опитал да го улови, като някакъв жив организъм. И тази нереална задача е влязла в крещящо противоречие с всички програми, заложили в паметта на звездолета. И тогава цялата енергия на злото се е изляла във вътрешността на Ослепителния Виторог. На мен повече ми харесва да го наричам така — поясни Арчи след кратка пауза, сякаш това беше най-главното сега. — „Овен“ — някак си е не удобно да го наричам така.

— Е, добре — изкоментира Мета, — аз само едно нещо продължавам да не разбирам: какво отношение към всичко това имат пирянските организми?

— Не мога да знам със сигурност, — охотно отговори Арчи, — но по всяка вероятност, Ослепителният Виторог е способен да управлява също така и пирянските твари.

— Ето, това се опитвах да ви обясня още преди половин час — проговори Язон с лекото раздражение на страшно зает човек, на когото вече цял час пречат да работи.

И тогава Арчи му обърна внимание. Оказа се, че Язон отдавна бе престанал да наблюдава екрана за външен обзор — Кърк и Мета бяха напълно достатъчни за това — и много съсредоточено се бе втренчил в

един от панелите, които хипнотично примигваха с множеството си цветни лампички. Арчи се опита също да погледне натам, но изведнъж изпита някакво много неприятно чувство. Усещането беше такова, сякаш някой бе надзърнал в подсъзнанието ти и се рови там без разрешение.

И изведнъж Язон възкликна:

— Еврика!

— Какво точно намери? — заинтересува се Арчи, единственият способен да разбере значението на думата „еврика“.

— Намерих общ език с този кораб, а значи, и с цялата планета. Ура! — тихо, но много тържествено добави Язон, а после обяви: — Обявявам триминутна готовност. Включвам всички пирянски организми на пълна мощност. Ох, с каква наслада ще доизпапкат отпусналите се флибустиери! А и с каква наслада само ще гледаме представлението оттук!

Язон остана дори удивен от себе си: никога до този момент не налюдавала такова злорадство и кръвожадност в себе си.

— Ами ако не стане? — запита изплашено шепнешком Кърк.

— Ще стане — усмихна се Язон. — Първият път „Овен“ ме послуша, когато отвори люка на външния шлюз. После го накарах да се движи и да провери възможностите на някои други системи. А после той започна да „говори“ с мен и ми показа главното си богатство — мощностите, които му позволяват да управлява цели светове.

Язон прочете върху лицата на пиряните голямо недоверие и заедно с него жестоко разочарование. Нима тази, както съвсем правилно се бе изразил Морган, консервна кутия, се бе оказала причината за трагедията, разтърсвала планетата в продължение на триста години? Причината за смъртта и погубените съдби на стотици хиляди, милиони хора. Не искаха да го повярват, и може би бяха прави по своему. Защото тогава излизаше, че преди много години някакви странни богове, долетели тук на такъв златен кораб, бяха запуснали един дяволски механизъм с челоноконенавистническа природа. Пиряните никога не бяха вярвали в никакви богове, и сега нямаха намерение да стават поборници на някаква религия. А и честно казано, Язон още не бе проумял всичко докрай. Всичко, за което мислеше, беше не повече от хипотеза. Смела, оригинална, необичайна, но все пак само поредната хипотеза.

— Ти наистина ли вече даде заповедта си? — поинтересува се Арчи. — Тогава времето изтича. Как ще се върнем обратно, ако твоите зверчета обезумеят отново?

— Та ние се намираме във вътрешността на звездолета „Овен“! — удиви се Язон. — На този кораб можеш да си пробиеш път и през цяла планета. Той е защитен от всичко на света!

— Освен от човешката глупост — проговори изведнъж Мета. — Не се ли боиш, че и нас ни очаква съдбата на Мисон?

И тримата я изгледаха с уважение и лека уплаха. Всеки си мислеше за нещо свое, припомняше си разни глупости, които бе извършил през живота си. Нали никой не е зстрахован от грешки, а те много често влекат със себе си и съдбоносни последици.

Пръв реагира Язон.

— Не, миля моя, не! — произнесе той колкото беше способно по-убедено. — Просто сега вече няма време за обяснение.

И буквално след миг наистина вече нямаше никакво време. Мислената заповед подейства.

Животинският и растителният свят на Пир се пробуди, зейна гигантската му паст, подобно на току-що пробуден човек, който не само че няма никакво желание да го занимават с каквото и да било, но и изобщо нямащ намерение да се буди. Но се наложи. И тогава от всяка „недоспала“ твар започна да се излъчва и изтръгва такава злоба, каквато никой по-рано не можеше дори и да си представи.

На планетата не остана нито едно тихо място. Шипокрили и роконоси, копитни рептилии и ястреби, меднозъби каймани и саблеопашати се хвърляха срещу всичко живо и неживо в страшния пламък на безогледна ярост, с отчаянието на предсмъртна агония. Флибустиерите загиваха с десетки и стотици, като мнозина от тях не успяваха дори да извадят оръжието си.

И на дъното на морето дузиноногите, ланмарите и всички останали безоки змии и мокрици също бързо се свързеха и със страховита ярост започнаха да се хвърлят като таран върху звездолета.

Време беше да се изплават, там горе беше поне светло и уютно някак си без тия гърчещи се стълбове покрай стените. Но първо Язон още не беше уверен, че ще успее да дава заповеди на пирянските твари от всяка точка. Може би за тази цел трябваше да се намира точно на това място, в Епицентъра. А второ...

Именно в този момент пред тях в подводния сумрак затанцува нещо черно, абсолютно черно, по-черно и от нощта, петно. То беше огромно, както никога, и вече в следващата секунда Язон разбра, че прословутият Ослепителен Виторог неуправляемо се стреми към тази дупка. „Овен“ игнорираше всички опити за мислени заповеди на Язон. Бавно, но неотвратимо. Съпротивлението беше по принцип непреодолимо. Най-малкото на ниво физиология. А може би и общовселенските закони на физиката вече диктуваха на звездолета правилата на играта. Бавното му привличане, засмукването в мрака на рванавра беше необратимо, както въртенето на звездите и Галактиките.

Вече след секунда всички външни датчици сочеха, че вече са извън водата, във въздуха, който е напълно пригоден за дишане. Щракна преградата на вътрешния люк, после на външния, нахлу мирисът на морето, ароматът на овошки и топлината на нагретия от слънцето пясък. Кърк пръв изскочи навън, както винаги готов за всякакви неочаквани изненади, след него стремително се плъзна Мета. Само дете се оказа, че няма в кого да стрелят. Никой не посрещаше пришълците — нито врагове, нито приятели. Но Мета позна света, в който ги беше изхвърлило.

— Това е Йолк — каза тя.

Наистина беше Йолк.

— Това е същата планета, на която ти уж си се родил — реши за всеки случай да уточни Кърк.

От дългото пътешествие на борда на „Арго“ в главата му бяха останали твъде смътни спомени, като сивокосият пирянски вожд понякога бъркаше имената на тамошните планети.

— Аха — кимна Язон. — Само дете не съм уверен, че в момента присъствието ни тук е наложително. Очевидно, „Овен“ просто е решил да ни спаси от някаква голяма беда. Във всеки случай така тълкувам тази аварийна евакуация.

— А аз предполагам — възрази и Арчи, — че той бяга, за да спаси собствената си златна кожа. Едва ли го е много грижа за нас. Само се огледайте.

Всички се огледаха. Необичайно широкото до този момент петно на рванавра се свиваше забележимо.

— Ето какво. — Мета обобщи за всички. — Ако искаме да се върнем у дома не след година, а веднага — трябва да се гмуркаме

обратно. Няма никакви време за каквито и да било съвещания на тая тема.

— Ами „Овен“? — разочаровано проточи Язон. — Пак ще го изгубим!

— Да, пак ще го изгубим. Но явно някому така е нужно — разсъди Арчи. — Все пак по-лесно е да долетим на Йолк от Пир, отколкото да се измъкнем оттук, имайки на разположение само един непокорен летателен апарат. А други варианти няма: сега с невъоръжено око се вижда, че в тази дупка Витогрогът ни няма да се промуши.

— Съгласен — проговори замислено Язон. — Само че да се връщаме за него тук няма да има никакъв смисъл. Уверен съм, че след два часа звездолетът „Овен“ ще се окаже още на някое друго място.

— Където и да се окаже, там ще го открием. Не тъгувай, Язон — утешаваше го Арчи. — Това нещо така или иначе ти принадлежи, чувствам го...

— Слушайте, за какво плямпате изобщо?! — изрева пазилият продължително време мълчание Кърк. — Вие по-добре си спомнете и си представете по-подробно къде ще се озовем след секунди. Без така уютната броня на уникалния ви кораб.

— И какво от това? — удиви се Язон. — Предлагаш да останем тук ли?

— Аз?! — изрева с още по-страшен глас Кърк. — Имаме си скафандри с висша защита. Само да не забравите да сложите шлемовете си, учени плямпала такива. Мета ще се сети и без да й кажа, а на вас вечно трябва да ви се напомня. Там примирието отдавна е приключило. Гответе се за бой, философи такива!

И той едва ли не захвърли Язон и Арчи във вертикалната черна яма с трепереци краища, чиито дамetyр вече се бе смалил до един метър.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Истински бой обаче не се получи. Всъщност, постреляха малко наляво-надясно. И в пещерата, и в коридора, докато се доберат до повърхността — към слънцето, към въздуха, към своите. Язон обаче усещаше абсолютно отчетливо: някаква неведома сила ги тласка напред. Именно тласка: без да се опитва да ги убие, а тактично ги избутва, изблъсква от себе си, жертвайки отделни дребни организми от типа на ланмари и урченоиди и прощавайки на хората безсмислените убийства.

Пръв изплува на повърхността Кърк, отбеляза си, че канонерката виси на същото място над водата, и заповяда на всички да тихичко да се качват на борда на десантния си кораб.

А там ги посрещна Стан, който им съобщи тържествено, че временно заспалите пирянски организми, приспали вниманието на врага, внезапно се нахвърлили като бесни и след като проявили чудеса от неистова злоба, изтребили всички флибустиери до крак, до последната ракета, до последната бойна единица на всякаква бойна техника. Никой не бе успял дори да излети.

— Беше красиво — каза Стан. — А ние, между другото, вече бяхме готови да влезем в бой с агресора. Но зверовете ни изпревариха. И тогава решихме да не се намесваме в съревнованието. Така ни заповяда Рес, и дори Бручо го подкрепи. На едно от най-кратките си в историята спешни съвещания пирянциите задружно решиха да не се намесват в тази борба. Прощавай, Кърк. На всички им се живее. Дори и на обитателите на Света на смъртта. Много ни е жал за четиримата загинали с Клиф, но е нелепо да мъстим за тях с цената на нови жертви. Особено сега, когато вместо нас воюват бившите ни врагове — чудовища и мутанти.

Кърк бе загубил ума и дума, потресен от такива откровения от устата на Стан, който беше не само учен, но и истински гражданин, „тенекеджия“, както биха казали по-рано обитателите на джунглите. Възпитани в духа на вековните традиции, той се считаше открай време на най-яростните привърженици на войната до победен край. Видно

беше, че Пир бе претърпял голяма промяна. И продължаваше да се променя. Кърк само вдигна рамене и някак удивително безпомощно огледа хората, съпровождали го при последната, най-странната в живота му бойна операция.

— И накъде ще полетим сега? — запита Язон, обръщайки се на първо място към най-старшия от присъстващите.

Кърк обаче още не бе успял да помисли върху проблема, когато се обади Стан:

— В Отворени, мисля.

— Не — възрази решително Язон. — Отначало искам да поговоря с Морган. Ето го, само на две крачки от нас е.

Оказа се обаче, че канонерката отдавна виси в автоматичен режим. Генераторите на гравитонното поле безжалостно изразходваха много скъпата химическа енергия на така наречените безотходни акумулатори, които в процеса на работата си отделяха още и дихателна азотнокислородна смес. А що се касаеше до екипажа, на този военен кораб не можаха да открият никого освен шест флибустиерски трупа. Нещастниците бяха загинали от ухапванията на отровни комари, успели внезапно да се промъкнат през неплътното затворения шлюз. Как беше станала цялата работа, дали в резултат на разхайтеност или поради зла умисъл, остана неясно. Очевиден беше само фактът, че самият Хенри Морган беше съумял да напусне канонерката.

Обаче Язон и Мета искаха да се видят именно с Морган, така че по-нататъшният им маршрут сега минаваше през орбитата, където около родната на Мета планета се въртеше могъщият линейен кръстосвач „Конкистадор“, който до известна степен вече също имаха за свой. Кърк веднага заяви, че при такава ситуация няма намерение да ги изоставя, Стан се присъедини към мнението му. Язон нямаше възражения, Мета още по-малко. За капак и Арчи поиска да го вземат със себе си. За юктисианеца новите знания винаги бяха по-важни от собствената му безопасност. Понякога на Язон му се струваше, че заради удовлетворяването на научното си любопитство младият учен беше готов да не яде, да не пие и дори да не диша. Грях беше да не вземат със себе си такъв човек, още повече, че Арчи резонно забеляза:

— Отиваме не да се бием, нали?

Бой не бой, но все пак предпочетоха да продължат с пиратската канонерка. Придвижването със свой транспорт беше по-опасно.

Знаеше ли човек какво ще им дойде на ума на ония там, на „Конкистадор“? Макар и Стан да уверяваше, че флибустиерите напълно са капитулирали и цялото околопланетно пространство на Пир е тъпкано с полицейски патрулни катери.

Шлюзите отвори Хауърд, който още от Ямайка се бе отнасял към Язон като към роден брат. Истински късмет.

— Тони, отговори ми честно, — доверително произнесе Язон, обгръщайки го за раменете, — готов ли си както и по-рано да играеш с мен срещу Морган?

— А, против него вече не е интересно да се играе — заяви Хауърд.

— Е, не бързай, брател! — усмихна се Язон. — Докато Морган е жив, той е опасен. А иначе нещо интересно да се е случило на кораба в наше отсъствие?

— Е, какво се правиш, че не знаеш? — не му повярва Хауърд. — Кръстосвачът на практика е завзет от Специалния Корпус, на всички основни точки стърчат агентите му.

— Ясно — каза Язон. — Но ти можеш ли да ми гарантираш, че нито един флибустиер няма да офейка оттук и корабът няма да изчезне от орбитата на Пир, докато ние с тебе не му разрешим?

Хауърд сериозно се замисли, явно преценявайки възможностите си. После запита с достойнство:

— А какъв ще ми е кярът на мен от цялата работа?

— А това после ще го уточняваме. Сега на първо време обещавам да ти запазя живота — каза Язон.

— Хм, живота ми вече е гарантиран от Специалния Корпус — измърмори под носа си Хауърд.

— Какво, какво? — не повярва на ушите си Язон. — Виждаш ли тия хора, дето са до мен? Решат ли да те убият, никакъв Специален Корпус няма да ти помогне. Защото те са пирянци.

— Добре де, нека да е твоето! — насила се усмихна Хауърд. — Специалният корпус са съвсем специална категория, а твоите приятели са просто обикновени хора.

— Нима още не си разбрал, че пирянците не са обикновени хора? — Язон го взе под ръка Мета и се приближи плътно до Хауърд. — Морган ме уверяваше, че две очи за пирата са си чист разкош. Днес

обаче виждам, че на теб и едно ти е много. Мета, напомни му как беше тогава...

— Няма нужда — каза бързо Хауърд, който беше природно схватлив, — съгласен съм. — Ще направя така, че нито един човек без мое знание да не може да излезе. А пък да застопоря кораба — никакъв проблем. Аз наистина разполагам със сериозни пълномощия. Можеш да ми повярваш, Язон, ще работя само за вас.

— Ще се опитаме да ти повярваме, Тони. Но ако ни излъжеш... Ох, където и да те намеря, ще те докарам да умираш тук, на Пир. А частта умиране тук е богата с варианти!

— Всичко ми е ясно, друже — произнесе някак много просто Хауърд, и Язон изведнъж се уплаши, усетил нещо като симпатия към стария убиеци и грабител. — Всичко разбрах. Отивайте сега в голямата зала. Морган е там. А иначе ние чакаме Бервик. Всяка минута ще е тук. Висшият съвет го е упълномощил да решава съдбата ни.

— Вашата съдба — смете за нужно да подчертае Язон. — Нашата си е наша грижа.

Може би Хауърд, а може би и Бервик бяха предупредили охраната на кораба да не закачат пирянциите. Никой никъде не ги спря, и те безпрепятствено стигнаха до голямата зала, където в този момент наистина се намираще Морган.

На обзорния екран мержелееха сега звездите от нощното небе на Пир, чиято яркост се приглушаваше от близкия хладен блясък на двете големи луни — Самаса и Бесоса. Екс-капитанът, както го наричаше за себе си Язон, стоеше с гръб към вратата и или се любуваше на космическия пейзаж, или обмисляше къде да полети по-нататък. С целия си вид даваше да се разбере, че напълно бе изгубил интерес към ставащото на планетата.

При шума от стъпките им Морган се обърна и ги изгледа със съвършено спокоен поглед, сякаш произнасяйки: „Е, загубих. Всеки може да го сполети. Главното е, че съм жив. Ще полетя надругаде да си търся късмета.“

А Язон си мислеше: „Нещо ми се вижда прекалено спокоен. Навярно не разбира какво го очаква. Или, напротив, прекалено добре разбира, но знае повече от мен.“

Морган направи три крачки към тях и проговори:

— Ти ме излъга, Мухарриб. Защо?

— Ще ти отговоря — изрече с достойнство Язон, и като се обърна към пирянците, помоли: — Оставете ни сами. Няма от какво да се страхувате, а разговорът ни е прекалено личен.

Кърк сви рамене, в смисъл „ти решаваш“. Най-дълго се колеба Мета, и накрая Язон ѝ разреши да остане. Какви тайни можеше да има от жена си?

— Хенри, аз съм играч — започна Язон с ефектна фраза. — Не биваше да го забравяш. Да, превърнах битката ни в грандиозно шоу. И какво от това? Нима е лошо? Всеки си изкарва хляба както може. Има много и най-различни интересни начини за това. Аз съм само против това да става чрез грабежи и убийства. Против смъртта съм на невинни хора. А ти, Хенри, считаш това за нормално. Ето че те заставих да играеш играта си, но по моите правила. Дадохме ти не най-добрата роля, но така се получи. Прощавай. Виждаш ли, ако по твоето да се убива и от това да се печелят пари е нормално, тогава печели чрез смъртта на собствените си приятели, а не на моите. Да, между другото, защото не игра заедно с мен във „Вселенския тотализатор“? А, да! Забравих да те известя навреме за това. Е, прощавай още веднъж. Трябва понякога да се слуша и радио, Хенри. Трансгалактическо разпръскване. Чувал ли си за такова?

— Стига с тия палячовщини, Язон. — Морган започна да кипва, но се държеше в ръце. — Каж ми само, там, в пещерата, имаше ли безсмъртие? Там въобще имаше ли нещо? Или ти ме прецака като последния глупак?

— Не, Хенри, за мен винаги си бил умен. Но там, в пещерата... Там имаше и продължава да има нещо, което ти е можеш да си представиш при целия си ум. Там е съсредоточена ментална енергия, способна да застави звездолета „Овен“ да работи с пълна сила. Там в определени моменти се открива хиперпространствен проход. А това е път към и към могъществото, и към безсмъртието. Но вие, флибустиерите, толкова сте затъпели от злоба, че вече сте се разучили да говорите и да слушате. Вие не можете да намерите разбиране нито у хората, нито у който и да било чужд разум. Твоят стар приятел Мисон — помисли си само — се опита да залови рванавра, опита се да направи хиперпространственият проход своя собственост. Това беше безумие, Хенри. Ти сигурно щеше да постъпиш по същия начин. Затова никога няма да станеш безсмъртен.

Морган продължаваше да го слуша, но явно на търпението му вече се виждаше краят. Още малко — и сабята, с която Навигаторът никога не се разделяше, щеше да проблесне в мигновена мълния...

В този момент обаче прозвуча бодрата мелодия за общ сбор и нежното гласче на Мадам Цин обяви по интеркома, че Ривърд Бервик в собствената си персона е пристигнал на кораба и иска да се види с всички в голямата зала след десет минути. В същата секунда от разкритите на пода клетки рукна поток от столове за участниците на съвещанието, а после се разтвориха няколко врати едновременно от няколко страни, и помещението се изпълни от шумна тълпа журналисти, които веднага се захванаха да монтират техниката си, да слагат осветленията си, да проверяват звука. Общо взето, явно се готвеше не просто съвещание или заседание, а истинска пресконференция с пряка трансляция по всички галактически канали.

— Флибустиерите загубиха от Света на смъртта — обяви Бервик, откривайки тържественото заседание и сякаш озвучавайки за пресата общогалактическото мнение за случилото се. — Във връзка с това имам честта да поканя господин Кърк Пир на поредното пленарно заседание на Висшия съвет на Лигата на световите, а за съдбата на господин Хенри Морган ще си поговорим в края на срещата. Изпреварвайки въпросите ви, ще ви съобщя също така, че крупните по численост и въоръжение подразделения на Космическия Флот на Лигата напълно контролират ситуацията както в този регион, така и в района на планетите Ямайка и Касилия.

Играта е приключила, всички направени във „Вселенския тотализатор“ залагания бяха приети официално, и всеки спечелил ще си получи печалбата. За това ще следи специално създадена комисия, и от името на Лигата на Световите лично мога да ви гарантирам, че няма да допуснем никакви юридически нарушения.

Проблемите на Пир по молба на местното ръководство си остават проблеми на Пир, и никой няма правото да се бърка в решаването им без съгласието на господин Кърк. По друг начин стоят нещата с планетата Ямайка, но за това пак, поради твърде важни съображения, предпочитам да съобщя в самия край на изказването си. А сега, моля ви, задавайте въпросите си.

— „Огледало на Вселената“ — представи се първият надигнал се от репортерите. — Разкажете, какво е станало на Касилия?

— Нищо особено не е станало. Управителят на Националната банка Роджър Уейн беше уверен в победата на флибустиерите. Но това мнение споделяха заедно с него още триста милиона играчи, съставляващи абсолютно болшинство в Галактиката. И той беше пирнуден да заложи практически целия капитал на банката, а също така парите на още няколко от най-крупните финансови структури на Касилия. Само в този случай общата му печалба наистина можеше да стане осезаема. Обаче неочакваният изход на войната днес е известен на всички. Роджър Уейн е разорен. Впрочем, последното по никакъв начин няма да даде отражение на благополучието на планетата Касилия. Незаменими хора няма.

— Агенция ПАН. А как се чувства победителят? Тоест какво все пак се случи с фауната и флората на Пир?

— На този въпрос ще помоля да отговори присъстващия тук Арчибалд Стоувър.

Арчи пристъпи напред, и подобна на велик артист или спортсмен, помахна на всички с ръка:

— Ще се постарая да бъда кратък. Ще ви изложа само тези изводи, които успяхме да направим на първо време. Съществува мнение, че така нареченият Епицентър реално управлява поведението на биосферата на Пир. Не сме способни да го подчиним на себе си в достатъчна степен, но вече са регистрирани първите сериозни промени в това направление. Ние постепенно се приближаваме към разбирането на принципите на регулиране на биологическата активност. Понижаването ѝ до нулата и последващият рязък скок не минаха безследно за пирянските организми. Понастоящем природата на планетата е необичайно близка до естественото равновесие, и поради това не представлява сериозна опасност за човека. Но да гговорим за това, колко дълго ще продължи подобно състояние, е малко преждевременно. Ние още не сме постигнали победа над този свят. Но затова пък днес знаем за него много повече, отколкото до началото на тази страшна битка.

„Удивителен талант, помисли Язон. Да изговори толкова много, без да каже всъщност нищо.“

— Агенция МИА. Можем да считаме, че ние всички станаме свидетели на поредната междупланетна война. Какви са практическите резултати в чисто материален аспект?

— Първо, съгласно приетите в Галактиката правила, Пир получава в собственост всички оцелели кораби на флибустиерския флот, включително линейния кръстосвач „Конкистадор“, кръстосвачът „Бригето“ и линкора „Алигатор“. Това може да се счита напълно достойна контрибуция. А второ... — Бервик изведнъж запъна. — Струва ми се, че стига и първото. Другата тема бих предпочел да обсъдим с господата Язон и Кърк в работен порядък.

Язон не каза нищо. Той се досещаше, че става дума за планетата Ямайка, и разбираше, че има още възможност да се договори с Бервик по този повод.

— Корпорация „Вечни времена“. Какво отношение към цялата тази история има компанията „Зунбар Медикъл Трейд“?

— Практически никакво. Днешният шеф на компанията Роналд Сейн силно пострада лично от флибустиерите. И реши да вземе участие в разгрома им с помощта на своите немалки финанси. А заедно и игра на тотализатора.

— Прекрасен евфемизъм, господин Бервик! — Тук вече Язон не се сдържа. — „Силно пострада лично“! Всъщност, господа репортери, за тези от вас, които не знаят или не помнят: флибустиерите накълцаха цялото му семейство! Искам това да се чуе навред!

— Агенция „Звездата на Барнард“ — стремително се надигна една миловидна девойка в центъра на залата. — Въпрос във връзка с това. Кой от флибустиерите ще застане пред съда? Кой именно, къде и кога?

— Това е болен въпрос — коментира Бервик. — Вие прекрасно знаете, колко лошо работи днес междузвездното правосъдие. У нас засега няма единни галактически закони, както и механизми, привеждащи решенията на съда в изпълнение извън пределите на отделната планета. Що се касае конкретно до флибустиерите, то по наши данни, всички лица, непосредствено виновни в убийства и грабежи, са загинали тук, на Пир. А останалите живи ръководители на флотилията имат особен статус, и проблемът със съда над тях трябва да се решава в комплекс с другите проблеми на планетата Ямайка. И не тук.

„Ама че формулировка измъдри, гадино! — помисли Язон. — Е, добре. Сериозният разговор предстои.“

Вече му стана безинтересно да слуша обясненията защо Космическият Флот на Лигата на световите не се е намесил в процеса по-рано и не е ли време да се забранят хазартните игри и как се отнасят галактическите власти към дивите нрави на планетата Радом... Честни отговори изобщо не се предвиждаха, а ако се вземеше предвид още и факта, че дори подразделенията на Специалния Корпус за пресата се наричаха изясно „специални отряди на Космическия Флот на Лигата“, то на човек можеше да му се доповръща.

Язон сега чакаше само да чуе кога ще прозвучи присъдата на Ямайка и лидера ѝ.

И Ривърд Бервик, който реши, че вече достатъчно е подготвил публиката към заключителните известия, накрая съобщи:

— По въпроса с Ямайка Висшият Съвет прие следното решение. Да се създаде специална комисия. Ежегодно да се делегират на планетата група наблюдатели. Да се отмени закона на флибустиерите и да се въведат нормални правила на живот, приети във високоразвитите светове. Да се разформират останките от военния флот на Ямайка. Първото лице на планетата, подчинено направо на председателя на комисията към Лигата на световите, отсега натътък да се нарича губернатор и да се назначи на тази длъжност господин Хенри Морган като човек, проявил се като талантлив ръководител, и по-добре, отколкото някой друг, незапознат със спецификата на Ямайка. На него ще поръчаме да накаже всички виновни за грабежите, нападенията и безсмислените убийства. В този случай присъдите ще може лесно да се привеждат в изпълнение в пределите на една планета.

Журналистите се поудивиха на парадоксалността на приетото решение, но в крайна сметка приеха всичко в реда на нещата — нали затова бяха журналисти.

Язон обаче си имаше свое мнение по въпроса. Морган засега се намираще на неговата планета, и дори кръстосвачът „Конкистадор“, както се изясни, принадлежеше вече на Пир.

Той изразително погледна Мета, която му отвърна с дълъг разбиращ поглед.

Журналистите си тръгнаха първи. После цялата останала публика. Флибустиерите под строй отведе Дейвис, един от малцината капитани, по чудо оцелял в пирянската месомелачка. Арчи заедно със Стан се отправиха да се запознаят с уникалната техника на

„Конкистадор“, след като щеше да им се налага да летят на тая грамада. Накрая се появи и Хауърд, който прошепна нещо и всички агенти на Специалния Корпус във формата на офицери от Космическия флот, застанали до Стената, веднага напуснаха залата.

Бервик обаче не искаше да си тръгва. Изпълнен с чувство за собствена значимост, той чакаше някакви думи от Язон. За него беше важно да сложи точка на случилото се и сякаш да постави собствения си подпис отдолу. А Язон беше длъжен да завери всичко в ъгъла на листа. Явно Бервик направо бе забравил да вземе предвид пирианците, не беше отчел съвършено особения им възглед за света и лекомислено бе пренебрегнал сложния комплекс отношения, които се бяха развили между Язон и Морган.

— Господин Бервик — обърна се към него героят на деня, — мога ли да ви помоля да ни оставите насаме с Хенри. Насъбра се много, разбирате ли, което трябва да си изясним на четири очи, без пресата и официалните лица да ни настъпват по пръстите.

Бервик присви очи, помълча пет секунди, придавайки си важност, и царствено обяви:

— Добре, Язон. Само без глупости, моля.

— Нима още не сте разбрали, Бервик, че глупостите не са по моята част?

Такъв въпрос нямаше нужда от отговор и Бервик с вяла усмивка тръгна към изхода на залата, изричайки последната си реплика:

— Ние с вас пак ще си поговорим.

Язон само мълчаливо кимна.

А Морган приседна на крайчеца на стола, на който допреди само минута бе председателствал Бервик; приседна като победител. Язон, Мета и Кърк стояха срещу него в опустялата зала на гладкия блестящ под. Трудно беше дори да си представи човек, че само преди няколко минути тук навсякъде бяха стърчали столове. Хауърд нерешително тъпчеше на място малко зад тях. Очевидно, очакваше да поканят и него да напусне. Но всички мълчаха.

Кърк наруши пръв тишината.

— Язон, — проговори той, сякаш не забелязвайки присъствието на флибустиерите. — Това, което се каза, всичко истина ли е?

— Кое имаш предвид? — в искрено недоумение запита Язон, но още в следващата секунда му проблесна.

За него това беше отдавна минала, преживяна тема. А Кърк явно едва сега напълно осъзна цялата дълбина на позора, на който бяха подложили гордата му планета. Бяха заставили пирянциите да участват в най-грандиозното галактическо шоу за скучаещи безделници, и то без никой дори да ги пита! Това беше немислимо! Не можеше да им се присъни дори и в най-страшния кошмар!

— Те, какво, наистина ли са залагали на нас като на коне при надбягвания или бойни петли? — запита Кърк със страшен глас. — Наистина ли, Язон?

— Истина е — отговори Язон, почти без да раздвижи устни.

— И всичко това си го измислил ти?

— Да, Кърк! — Гласът на Язон започна да укрепва. — Аз го измислих за нашето общо благо. Против чуждите хитрост и коварство понякога помагат само ответни хитрост и коварство.

Язон отдавна не беше виждал Кърк в такова състояние. Вождът на пирянциите сякаш бе загубил дар слово, и само пистолетът му все изскачаше в дланта, а сивокосият гигант упорито го връщаше обратно в кобура.

— Мета — простена накрая той, — защо не го убих още тогава, преди много години?

— Кърк, опомни се! Всички ние тогава бяхме други. Съвсем други. А Язон е станал истински пирянин. И ти ще му простиш. Той действително искаше да направи всичко колкото е възможно по-добре. За всичко са виновни флибустиерите.

— Аз не само исках да направя всичко колкото е възможно по-добре! — озлоби се накрая Язон, който изгуби търпение в тая двусмислена ситуация. — А наистина го сторих! Разбирате ли, сторих го! Ние победихме!

— А защо в такъв случай тоя е още жив? — запита свирепо Кърк и посочи Морган с пръст, сякаш едва сега го бе забелязал.

Язон проследи яростния поглед на пирянския ветеран и разбра, че опасността бе отминала.

— Защо още е жив, питам? — Кърк вече се давеше от гняв.

— Такъв е той. — Язон спокойно довършваше врага. — Успя да спаси кожата си когато разбихме Звездната Орда. Надява се и сега да спаси кожата си. Такъв човек е. Готов е на всичко за пари. Ако бе узнал навреме за тотализатора, щеше да заложи без мигне. Разбира се, на

пиратите. И щеше да изгуби. Но ти само го погледни, Кърк! Според мен, този недоубит звяр, това човешко нищожество отново счита себе си за победител. Губернаторският пост е явно повишение в сравнение на главатар на бандитска шайка.

— Не — вече тихо, но много твърдо заяви Кърк. — Няма да стане губернатор. Аз просто ще го убия.

Язон не успя да реагира, защото Морган неочаквано зави:

— Но ти няма да позволиш това да стане, Язон! Това е несправедливо!

— Какво каза, Хенри? Несправедливо ли? На теб тази дума позната ли ти е? А може би, ще ми кажеш, че умееш и да различаваш лъжата от истината? И доброто от злото? Нещо май по-рано не съм забелязвал тази дарба у теб. Затова пък много ценеше друго: жестокостта, подлостта, вероломството, любовта към шантажа... Спомняш ли си как искаше да дадеш Доли на пияните си дружки на поругание? И щеше да го направиш, ако не беше Стареца Сус. А как ни плени на Дархан? А колко невинни хора изби на Касилия и в космоса, при срещите със случайни кораби?

Язон се разпалваше все повече и повече, настъпвайки срещу Морган, сякаш искаше да изпревари Кърк и собственоръчно да убие ненавистния враг. С всяка фраза той го приближаваше все повече и повече и сега вече се намираще само на три крачки от главатаря на флибустиерите.

— Такива като теб аз нямам навика да считам за хора — каза Язон. — Ти си по-лош и от насекомо. На мен дори ми е противно да те смачкам собственоръчно. Но ще ми се наложи.

— Първо обаче ще умреш ти — изхриптя Хенри, измъквайки с невероятно пъргавина сабята си.

Морган беше толкова близо до него, че заплахата прозвуче напълно сериозно.

И въпреки всичко той нямаше много големи шансове. Освен ако разчиташе на подкрепата на Хауърд. Навярно разчиташе. И напразно. Тони дори не се помести, а пистолетът на Мета вече сочеше право в челото на Морган.

— Само не стреляй! — изкрещя Кърк. — Това няма да е честно. Той няма огнестрелно оръжие.

В същия миг проумелият всичко Хауърд хвърли на Кърк сабята си, а Язон и Мета отскочиха в различни страни.

— Докажи ми, че умееш да сечеш не само жени и деца, — проръмжа Кърк. — Докажи.

И Морган реши поне да умре достойно. Той се защитаваше отчаяно и се оказа по-силен, отколкото можеше да се предположи. Но не по-силен от Кърк — такъв човек още не се беше родил в Галактиката. Вярно, че във фехтовката се усещаше определено преимущество на флибустиера. Кърк на два пъти беше ударен от мълнията на сабята на Морган и през разсечения комбинезон по рамото на сивокосия гигант потече кръв. Това обаче само усили яростта на пирянина. Накрая настъпи момент, в който Кърк успя да разгадае поредната хитрост на Морган и след като строши пръстите на врага си, той избяса сабята от ръцете му.

— Ето, това е всичко — изхриптя пирянинът и вдигна сабята си над главата.

В този миг обаче под свода на залата прогърмя звънък женски глас:

— Не, не е всичко! Оръжието на пода! Ръцете на стената! Никой да не мърда!

Язон успя само леко да извърне глава и с периферното си зрение да отбележи застаналата в рамката на вратата мадам Цин с два пистолета си помисли: „Ама че глупачка! На такава само пози й дай. Истинските бойци знаят, че първо се стреля, а после да се гледат в огледалото...“

Мисълта му спря на това място, защото в този миг красивата главица на Мадам Цин изчезна, а вместо това на стената до вратата изведнъж се появиха причудливи дантеленopodobни арабески в червено-сиво-жълто. Мета винаги предпочиташе да зарежда пистолета си с патрони дум-дум.

— Казвах ви, че ще я убия! — радостно възкликна пирянката.

А мъдрият Кърк първо отсече главата на Морган, а после вече се огледа да види кой стреля.

Бервик явно също се бе заинтересувал откъде се разнася грохота на изстрелите, защото след малко се втурна в залата запъхтян в обкръжението на цял взвод войници от Специалния Корпус и нададе вой:

— Какво става тук?

Язон виновато разтвори ръце:

— Господин губернаторът на Ямайка се държа много невъзпитано с дамата. Нашите хора му преподадоха урок на добри маниери.

Това за дамата беше малко пресилено, разбира се, но какво значение имаше? Нали Язон просто искаше да се погаври над уважаемия представител на всички тайни служби. И го правеше с голямо удоволствие.

А Бервик като ням само оглеждаше с отворена уста залата и отчаяно се хващаше за главата.

— Не ви разбирам, господин Бервик — проговори невъзмутимо Язон. — Та вие сами ни разказвахте преди малко, че галактическото правосъдие е в много лошо състояние. Но ние все още не сме в галактическите простори, а се намираме на суверенна пирянска територия. А тук с правосъдието у нас проблеми няма.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Язон установи в новия изследователски комплекс най-добрия апарат за далечна връзка и прекара целия ден в безконечни преговори. За последните „следвоенни“ дни се бяха насъбрали много и разнообразни работи.

Пирянциите вече се бяха поуспокоили, доколкото беше възможно за тях. Мета бе успяла да ги убеди, че главните им врагове все пак са били Морган и Мадам Цин, а не Язон. Така че актът на мъст, извършен от нея и Кърк и зафиксирани от автоматичните камери на „Конкистадор“, беше удовлетворил обитателите на Света на смъртта. Разбира се, в душата си Мета също си оставаше пирянка и на първо място у нея не можеха да стоят доводите на разсъдък, но безграничната любов към Язон, изглежда, с годините бе надвила по сила любовта ѝ към родната планета. Тя обаче и с ума си разбираше каква помощ бе оказал Язон на целия Пир.

Някои впрочем още продължаваха да мислят, че само за участието си в срамния „Вселенски тотализатор“ заслужава, ако не да го убият, то поне да го изгонят от Пир за вечни времена. В крайна сметка обаче надделя здравият смисъл. Огромните парични средства, постъпили в резултат на печалбата и военната победа на сметката на Света на смъртта, а също така и колосалните нови възможности за борба с местните твари — тези два аргумента бяха достатъчни и за най-тъпоумните като напълно достатъчна компенсация за понесения морален и материален ущърб.

И ето, след като си бе оправил взаимоотношенията със съотечествениците си, тоест с пирянциите, Язон получи възможност да се заеме едни вид с вътрешна политика. Той беше планирал няколко разговора с други планети от Галактиката.

Отначало, още от самото утро, за да не избяга после от ума му в суматохата на деня, той поздрави Доли с петнадесетия ѝ рожден ден. Момичето, разбира се, се зарадва. Тя прекрасно разбираше колко проблеми има само на главата си Язон, и това, че той бе запомнил датата, беше необичайно трогателно. А Язон ѝ обеща да ѝ прати и

подарък, но най-добре щеше да бъде по думите му да ѝ го връчи при срещата им. Той я покани на гости в Пир, защото в близко време нямаше намерение да напуска планетата. Каза няколко думи и на Робс. Момчето възнамеряваше сериозно да се заеме с учението си, и Язон му пожела всякакви успехи.

Най-дълго протече разговорът му с Роналд Сейн — за възможните съвместни проекти в бъдеще. Възникваха интересни идеи.

После с доста труд успя да издири Роджър Уейн на Касилия. Уейн бе изпаднал в ужас от положението си и правеше отчаяни опити да се скрие в дън земя. Не искаше ни да вижда, ни да чува никого.

— И все пак успях да ви открия, сър — с гордост изрече Язон. — Изобщо нямам представа защо сте ме следили. Сега това дори не е интересно. И тъй като вие не ми причинихте никакво конкретно зло, а и освен това си държа на думата, то тържествено ви обещавам: от парите, които получих като печалба, а по същество, като контрибуция, аз ще ви отделя обещаната сума, а именно дванайсет и половина милиарда кредита. Бих могъл да ги изпратя по междубанковите канали, но по-красиво ще е да ви ги връча в налични, още повече, че Мета е много вероятно скоро да се появи на Касилия. Не може да дочага мига, в който ще си прибере от вашия космодрум Диго любимия си „ненадежден“ звездолет „Темучин“. Какво мълчите, Уейн?

— Не знам какво да ви кажа. Много съм ви благодарен, Язон динАлт.

— Няма нужда да ми благодарите. Просто вие очевидно нито веднъж в живота си не сте се срещали с порядъчни хора. Замислете се над това, Уейн. Дванайсет и половина милиарда долара са една доста добра сума за старт. Вие сте още млад. Започнете от нулата, но не се свързвайте с криминалния бизнес. Между другото, един друг човек на мое място би предал поздравите чрез вас на един знатен авторитет на име Гроншик, но аз не искам. Така че бъдете здрави, Уейн!

Много време отнеха преговорите с Висшия съвет на Лигата на световите, с Бервик, с Бронс, дори и със самия Инскип.

Такъв проблем бяха раздули от тая проклета Ямайка, че свят да му се завие на човек! Язон обаче все пак успя да удържи на своето. Ямайка стана протекторат на Пир. Примерно по същата схема, както и Щастие, въпреки на коренно различното ниво на тамошната цивилизация. И по такъв начин неин губернатор трябваше да ѝ стане

пирянцин. Също проблем. Кърк не искаше да пуска никого от Света на смъртта, и без това хората ни са малко, категоричен беше той. Но пък и от нова планета да се отказват е грях. Това е и висока чест, и много изгодно във всяко едно отношение.

И тук решението, както не веднъж беше ставало, го подсказа Мета.

— Язон, помниш ли онзи образ, дето си беше паднал много по мен?

— Е — каза той, без да разбира накъде клони.

— Ти обеща да му запазиш живота. Ами хайде да използваме този живот с максимална ефективност. Кой по-добре от Хауърд можеда управлява Ямайка?

Язон просто се възхити от идеята ѝ. Тони Хауърд беше реално единственият човек с авторитет на пиратската планета и едновременно способен да се подчинява на контрола от страна на Пир. Разбира се, той също беше изцапан с кръвта на невинни жертви, но нима има някой с чисти ръце, който управлява цели светове?

В крайна сметка всички стигнаха до извода, че Тони Хауърд беше най-подходящата кандидатура за наместник на Пир на Ямайка. Назначиха го. Изпратиха го. Беше много красиво.

Направо да му се замае на човек главата.

Общо взето, когато на пулта за дълечна връзка пристигна псиграма с абсолютно невразумителен адрес на изпращача и на почти непонятно наречие, Язон реши, че с работата за деня вече е приключено.

Езикът на посланието се оказа в крайна сметка хинди, или нещо от тоя род, но Язон не го домързя, изрови в компютъра нужния речник и преведе текста, който си струваше труда.

Скъпо наше момче, поздравяваме те с големия успех. Благодарим за помощта. Надяваме се на скорошна среща. „Овен“ не го търси на рафта. Ние го прибрахме оттам. Желаем ти нови успехи. Айзон. Нив-Нив.

„Ама че родители имам! — помисли си Язон. — А може би това дори и не са родителите ми? А просто някакви шегобийци?“

Но вече го мързеше да размишлява на тази тема. От улицата долитаха сигналите на космическа ракета, и той си спомни кой беше това. Арчи се бе върнал от космодрума. И не той беше в ракетата.

— Мета! — извика той любимата си, която така и не се научи да нарича жена дори и за себе си.

Тя работеше с Миди в съседната лаборатория.

— Мета, помниш ли, бях ти обещал, че обезателно ще ти направя сватбен подарък? А без това никой истински мъж не може да се счита за съпруг. Погледни през прозореца.

Той сам погледна пръв и се убеди, че Арчи беше поставил катера красиво, като на изложба на нови експериментални модели.

Мета го доближи отзад и ахна:

— „Невидимия“! Същият! От Бервик ли го изтъргува?

— Обиждаш ме, скъпа. Само пиратите купуват от радомците кораби на старо. А аз поръчах нов, чисто нов. И междувпрочем, още по-съвременен, и по-добър от кораба на онова конте Бервик.

— Обичам те, Язон! — въздъхна Мета и го целуна.

— Това е толкова хубаво, мила! И аз те обичам! Да отидем да се поразходим на нашата нова играчка.

Те излязоха през двойния шлюз и побягнаха през зелената ливада към лъщящия под слънцето разкошен бот.

Ноември 1997 — Март 1998 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.